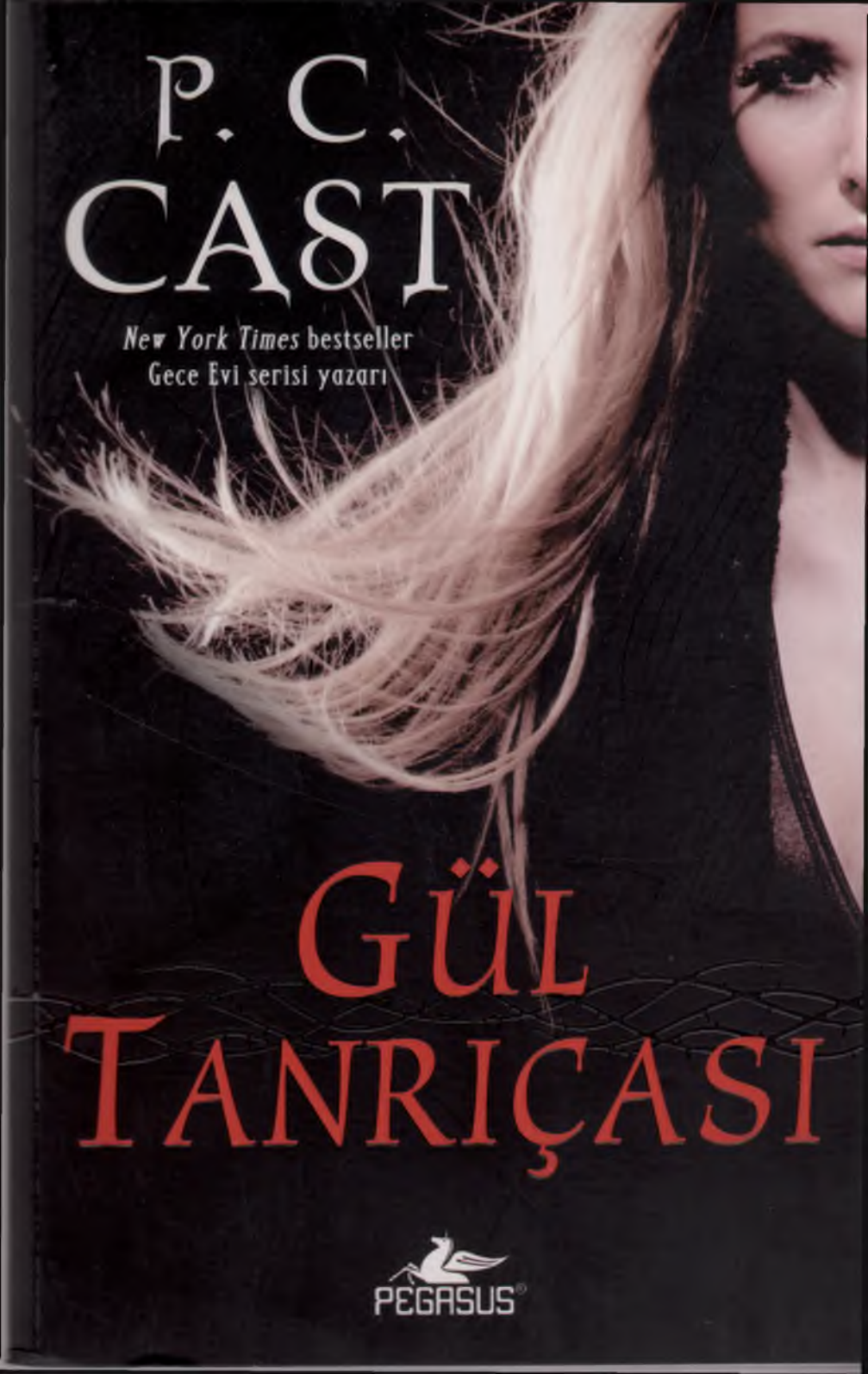

P. C. CAST
New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı
GÜL TANRIÇASI
PEGASUS

BÜYÜLÜ BİR AŞK BÜTÜN ENGELLERİ AŞABİLİR Mİ?

Empusai ailesinin gülleri, ailenin kadınlarının bahçeleri için feda ettiği kan damlaları sayesinde yüzyıllar boyunca çiçek açmıştır. Mikki, ailesinin bu tuhaf geleneğini sürdürmesinin yanı sıra normal hayatına da devam etmektedir. Ta ki farkında olmadan bir ritüeli tamamlayıp kendini Gül Diyarı'nda bulana dek...

Çok uzun bir zaman önce büyük bir öfkeye kapılan Tanrıça Hekate, Gül Diyarı'yla birlikte Diyar'ın koruyucusunu da sadece bir rahibenin bozabileceği sihirle büyüler ve şimdi bu sihrin ortadan kaldırılması konusunda Mikki'ye güvenmektedir.

Canavar gibi görüntüsüyle Koruyucu ilk başta Mikki'nin korkmasına neden olur ancak kısa zamanda kadının, o ana dek hiçbir erkeğin yapamadığı kadar, ilgisini çekmeye başlar. Ama hem Gül Diyarı'nın hem de Koruyucu'nun kurtuluşu, Mikki'nin yaşam kaynağı olan kanını feda etmesine bağlıdır...

GİRİŞ

Bir zamanlar, insanlar yeryüzünde tanrı ve tanrıçaların dolaştığına hâlâ inanırken, Gece'nin Yüce Tanrıçası Hekate'ye insanoğlunun kesişme noktalarına hükmetme gücü bahşedildi. Karanlık Tanrıça, bu görevini fazlasıyla ciddiye aldı ve sadece ölümlülerin caddelerine ve yollarına göz kulak olmakla kalmayıp rüyalarla gerçekliğin, maddesel ile ruhani olanın kesiştiği yerleri de korudu. Hem rüyaların hem de onların yarattığı sihrin doğduğu yere hükmetti. Böylece Gece Tanrıçası aynı zamanda Sihir, Vahşi Yaratıklar ve Karanlık Ay Tanrıçası da oldu.

Daima tedbirli olan Hekate, eski dünyadan canavara benzeyen vahşi bir yaratığı hizmetine çağırdı. Yaratık, kendi isteğiyle, Tanrıça'nın himayesindeki Kesişme Noktası'nın Koruyucusu olacağına ve Tanrıça'nın her isteğini yerine getireceğine yemin etti. Titan Kronos'un oğlu olan bu yaratık, insan ve hayvandan oluşan mükemmel bir karışımdı ve yeryüzündeki başka hiçbir varlığa benzemiyordu. Tanrıça'nın çağrısına kulak vererek sadakatini göstermesinin bir ödülü olarak Hekate, Koruyucu'yu bir erkeğin kalbi ve ruhuyla ödüllendirdi ve böylece dış görünüşü korkunç bile olsa, hem Gül Diyarı adını verdiği kesişme noktasının sınırlarının hem de ona bu diyarda hizmet eden Kan Rahibeleri'nin korunmasında Koruyucu'ya sonuna kadar güvendi. Koruyucu yüzyıllar boyu sadakatini sürdürdü, güçlü olduğu kadar onurlu, kudretli olduğu kadar da akıllı olduğu için kendisine duyulan bu kutsal inancın gereklerini yerine getirdi...

Ta ki bir Beltane günü gelene kadar. Koruyucu görevini iyi biliyordu. Ancak ne yazık ki mükemmel bir Koruyucu dahi yorgun düşebilir. Ama onu yanlışlığa sürükleyen şey, zalimlik ya da açgözlülük olmadı; onun tek hatası mantıksız bir sevgiye kapılmasıydı. Koruyucu, Tanrıça'nın güvenini sarstı ve Hekate bir öfke anında hem onu hem de Gül Diyarı'nı büyüledi. Diyar'da artık Yüce Rahibe olmayacak, Koruyucu da, Hekate'nin Rahibesi'nin sihirli kanını taşıyan ve gerçeği görecek kadar akıllı, o doğrultuda hareket edecek kadar da şefkatli olan bir kadın tarafından uyandırılmadığı sürece sonsuza dek uyuyacaktı.*

Böylece Gül Diyarı çaresizliğe büründü ve Tanrıçaları beklerken Koruyucu da uyudu...

---

* Bazı kültürlerde geleneksel olarak mayıs ayının ilk günü yapılan yazı karşılama kutlaması. (ed.n.)

KISIM 1

BÖLÜM 1

"Yine o rüyaları görmeye başladım."

Nelly sandalyesinde doğrulup Mikki'nin, "Klinik Olarak İlgimi Çekti" olarak tanımlamaktan hoşlandığı bakışıyla ona baktı. "Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Mikki bakışlarını diğer yana çevirdi. Ona anlatmak istiyor muydu? Uzun bacaklarını uzatıp önce bacak bacak üstüne attı, sonra vazgeçti; en sonunda yeniden bacak bacak üstüne attı. Elini huzursuzca saçlarının arasında gezdirip koltuğuna iyice yerleşmeye çalıştı.

"Cevap vermeden önce ben bir soru sormak istiyorum."

"Olur," dedi Nelly.

"Sana rüyalarımı anlatırsam beni hangi sıfatla dinlersin? Arkadaşım olarak mı yoksa bir psikiyatrist olarak mı?"

Psikiyatrist güldü. "Lütfen Mikki! Şu an ofisimde değil, bir kafedeyiz. Burada seninle bir saat otursam bile sonunda bana yüz yirmi dolar ödemeyeceksin. Ve unutma ki," öne doğru eğilip abartılı bir şekilde fısıldadı, "sen yıllardır benim arkadaşımsın ama hiçbir zaman hastam olmadın."

"Haklısın ama bu yine de sorunsuz birisi olduğum anlamına gelmez."

"Ah, kesinlikle," dedi Nelly, sesinde imalı bir alaycılık vardı. "O halde bana anlatacak mısın, yoksa ağzından laf almak için özel meslek sırlarımdan mı faydalanayım?"

"Sakın ha!" Mikki olası bir saldırıdan korunmak istermişçesine ellerini kaldırdı. Sonra da omuzlarını silkti.

"Şey, öncekilerden çok farklı değiller aslında." Nelly'nin her zamanki bilmiş bakışlarının etkisinin, kaşlarını kaldırmasıyla birlikte daha da arttığını fark edip gözlerini devirdi. "Tamam, yani son zamanlarda biraz değişmeye başladılar."

"Bu kez yüzünü görebildin mi?" diye sordu Nelly nazikçe.

"Hemen hemen." Mikki gözlerini kısıp bakışlarını kafenin köşesindeki tuğladan yapılmış sıcacık şöminenin üzerindeki bir noktaya dikti. "Aslında bu sefer yüzünü net bir şekilde görebileceğimi düşünmüştüm ama..."

"Ama?" diye sordu Nelly sabırsız bir şekilde.

"Ama ben..." Tereddüt etti.

Nelly ona cesaret vermek ister gibi bir ses çıkardı.

"Ama öyle meşguldüm ki onun yüzüne bakmaya konsantre olamadım," diye tamamladı çabucak.

"Neyle meşguldün?"

Mikki şömineden vazgeçip arkadaşının gözlerine baktı. "Hayatımın en nefis erotik rüyasını görmekle meşguldüm. Onun yüzünün neye benzediği umurumda bile değildi."

"Vay, vay, *vay*..." dedi Nelly sözcükleri uzata uzata. "Diğer rüyalarında cinselliğin geçtiğini hatırlamıyorum. Şimdi hikâyenin geri kalanı gerçekten ilgimi çekti işte."

"O rüyalarda cinsellik yoktu da o yüzden... ya da belki de ben... Ah, bilmiyorum. Nedense rüyalarım değişmeye başladı."

Yaşadıklarını tarif edebilmek için çabalıyordu. "Sana şu kadarını söyleyeyim Nelly, bu rüyalar gitgide daha gerçekçi bir hal almaya başladı."

Nelly'nin koyu renkli gözlerindeki neşeli ifade, yerini hızla endişeye bıraktı. "Anlat bana, tatlım. Neler oluyor?"

"Rüyalarımın gerçekçiliği arttıkça, normal hayatım gerçeklerden uzaklaşıyor sanki."

"Bana son gördüğün rüyayı anlat, Mikki."

Mikki ona yanıt vermek yerine, bakır rengi saçlarından dökülen asi bir tutamı parmağına doladı ve kapuçinosunu yudumlayarak zaman kazanmaya çalıştı. Nelly ile yıllardır arkadaştı. Birlikte çalıştıkları hastanede tanışmışlar ve hemen dost olmuşlardı. Dışarıdan bakıldığında birbirlerine pek fazla benzemezlerdi. Nelly hem ince ve uzundu hem de egzotik güzelliğe sahip bir esmerdi. Bu özelliklerini anne tarafından Haiti kanı taşımasına borçluydu. Mikki ise tersine açık tenliydi; ince ve zarif yapılı arkadaşının aksine kendisi dolgun vücutlu, seksi bir kadındı. Dış görünüşlerindeki bu farklılıklardan rahatsızlık duymak ya da birbirlerini kıskanmak yerine, tanıştıkları günden beri birbirlerinin bu özelliklerini takdir ediyorlardı. Ortak güven ve saygıya dayanan, sıkı bir dostlukları vardı. İşte bu yüzden Mikki ona rüyalarını anlatmakta neden bu kadar zorluk çektiğine bir anlam veremiyordu, özellikle de son rüyasını...

"Mikki?"

"Nereden başlayacağımı düşünüyordum," diye geveledi.

Nelly ona bakıp hafifçe gülümsedi ve çikolatalı kekini zarif bir şekilde ısırmadan önce kapuçinosundan bir yudum aldı. "Acele etme. Bütün başarılı psikiyatristlerin ortak bir yanı vardır."

"Biliyorum, biliyorum... Hepiniz sinir bozucu bir şekilde sabırlısınız."

"Kesinlikle."

Mikki önündeki kahve fincanıyla oynayıp duruyordu. Bu rüya meselesini gerçekten halletmesi gerekiyordu çünkü artık neredeyse aklını başından alan, karşı konulmaz bir tuhaflığa dönüşmüştü.

Ama yine de rüyalarını anlatmamak için sürekli bahaneler buluyordu. Üstelik bunun nedeni sadece böylesine mahrem detayları sesli olarak dile getirmek istememesi değil, mükemmel

bir psikiyatrist olan arkadaşının onu gerçekten iyileştirebilmesinden korkmasıydı.

İyileştirilmek istediğinden emin değildi.

"Hey, ben senin dostunum," dedi Nelly yumuşak bir ses tonuyla.

Mikki ona gergin ama minettarlık dolu bir gülümsemeyle bakıp derin bir nefes aldı ve nihayet anlatmaya başladı. "Pekâlâ, bu da diğerleri gibi başladı," dedi huzursuz bir şekilde ojelerini yolarak.

"Yani cibinlikli yatakta mı?"

"*Koskocaman* bir yatak odasındaki *devasa* cibinlikli yatakta," diyerek düzelttikten sonra başını salladı. "Evet. Yine aynı mekân ama bu sefer her zamanki gibi karanlık değildi. Pencerelerle kaplı duvardan sızan hafif bir ışık vardı. Sanırım bu tür pencerelere..." Mikki doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Tirizli pencere ya da o tür bir şey diyorlar... vitray cam. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Nelly başını salladı. "Vitray pencere."

"Evet, sanırım öyle. Adı her neyse bu sefer onları fark etmemin nedeni içeri ışık sızdırıyor olmalarıydı." Rüyasını tekrar yaşarken, bakışları neşeyle yanan şömineye takıldı. "Işık tıpkı şafak vaktindeki gibi yumuşak bir pembe tonundaydı," dedi sanki hâlâ rüyadaymış gibi ama sonra çabucak toparlanıp devam etti. "Her neyse, neticede beni uyandırdı." Durdu, sonra da küçük bir kahkaha attı. "Rüyadayken bile garipti; rüyanın içinde rüyadan uyanmak." Omuzlarını silkti. "Ama uyandım. Yüzükoyun uzanmıştım ve birisinin saçlarımı fırçaladığını hissediyordum. Harikaydı. O 'her kimse' şu yumuşak kıllı, büyük fırçalardan kullanıyordu." Arkadaşına bakıp gülümsedi. "Saçlarının fırçalanması kadar güzel şey yoktur, biliyorsun."

"Kesinlikle katılıyorum ama saç fırçalatmak pek de erotik sayılmaz."

"Tamam, uzun süredir seks yapmıyorum belki ama bunun erotik olmadığının ben de farkındayım. Daha erotik kısmına gelmedim. Şu an, neden-o-kadar-rahatlamış-ve-mutluydum, kısmındayım," dedi Mikki sabırsızca arkadaşına bakarak.

"Böldüğüm için üzgünüm. Ben yokmuşum gibi davran lütfen."

"Bu psikiyatristlerin taktiklerinden biri mi yoksa?"

"Hayır. Artık-erotik-kısmını-duymak-istiyorum, taktiklerinden biri."

Mikki arkadaşına bakıp sırıttı. "O halde seve seve devam edeyim. Hımm, bir düşüneyim... Öylesine rahatlamıştım ki neredeyse kendimden geçmeye başladığımı hissediyordum. Tuhaftı... Ruhum, bedenimden çıkıp gidecek kadar hafiflemişti sanki. Ondan sonra da her şey iyice garipleşti."

"*Garipleşti* de ne demek?"

"Şey, birdenbire bir rüzgâr esmeye başladı ve beni alıp bir yerlere götürdü. Ama aslında o 'ben' değildim. Sadece ruhumdu. Sonra yerleşme gibi bir şey hissettim. İrkilerek gözlerimi açtım. Tekrar bedenimin içine girmiştim ama bu kez, şimdiye kadar gördüğüm hatta hayal ettiğim en inanılmaz gül bahçesinin ortasında duruyordum." Kendini gördüğü manzarayı anlatmaya kaptırırken sesinde ufacık bir tereddüt bile kalmamıştı. "Nefes kesiciydi. Havayı bir şarap gibi içmek istiyordum. Her tarafım güllerle doluydu. En sevdiğim güllerle: Double Delight, Chrysler Imperial, Cary Grant, Sterling Silver..." Mutlulukla içini çekti.

"Peki ya Mikado gülü?"

Mikki, Nelly'nin sorusuyla birlikte gerçek dünyaya dönüş yaptı.

"Hayır, adaşım olan güllerden görmedim." Doğrulup öfkeli gözlerle arkadaşına baktı. "Ve bütün bunların, annemin bana

en sevdiği gülün ismini vermesiyle ilgisi olduğunu da düşünmüyorum."

Nelly gönlünü almak ister gibi bir hareket yaptı. "Ama Mikki," aralarında asılı kalan *Mikado* sözcüğünü ortadan kaldırmak istermiş gibi lakabını üstüne basa basa söylemişti, "güllerin bir şekilde her rüyana girmesinin biraz tuhaf olduğunu da itiraf etmelisin."

"Neden tuhaf olsun? Tulsa Belediyesi Gül Bahçeleri'nde gönüllü olarak çalışıyorum. Kendi güllerimi yetiştiriyorum. Hayatımın bu kadar büyük bir kısmını işgal eden bir şey neden rüyalarıma da girmesin ki?"

"Haklısın. Güller hayatının önemli bir parçası, tıpkı annenin hayatında da olduğu gibi..."

"Ve annemin annesinin ve onun annesinin," diyerek onun sözünü kesti Mikki.

Nelly gülümseyerek başını salladı. "Biliyor musun bence bu çok hoş bir hobi ve senin böylesine güzel güller yetiştirme konusundaki kabiliyetini çok kıskanıyorum."

"Özür dilerim. Bu kadar alıngan davranmamalıydım. Sanırım biraz fazla uykusuz kaldım."

Nelly'nin ifadesi endişeyle gölgelendi. "Bana uykusuz kaldığından bahsetmemiştin."

"Ah, hayır, bu çok önemli değil." dedi Mikki çabucak. "Son zamanlarda eve çok fazla iş getirip geç saatlere kadar çalışıyorum."

Bununla ilgili başka soru sorma artık, diye geçirdi içinden ve telaşla karıştırdığı kapuçinosundan bir yudum aldı. Yorgunluğunun ne az uyumakla ne de çok çalışmakla ilgisi olduğunu öğrenmesini istemiyordu. Tek istediği uyumak ve bir an önce rüya diyarına geri dönmekti. Sonrasında hiçbir şekilde dinlenemese de kendini her gece o diyara girmek zorunda hissediyordu.

"Mikki?"

"Nerede kalmıştım?" Toparlanmaya çalıştı.

"Güzel gül bahçesinde."

"Doğru."

"Ve her şey tuhaflaşmaya başlamıştı."

"Evet." Mikki gözlerini tekrar şömineye çevirdi. "Hepsine tek tek dokunup güzelliklerinin tadını çıkara çıkara bir süre aralarında gezindim. Tahminim doğruydu, sabah saatleriydi. Hava serin ve tertemizdi, güllerin üzerinde hâlâ çiy taneleri vardı. Her şey sanki henüz yıkanmış gibiydi. Bahçe daire biçimindeydi ve güllerle taraçaları bir çeşit labirent oluşturuyordu. Etrafta dolanıp gördüklerimin tadını çıkarıyordum."

Yüzündeki gülümseme titreyen bir hal aldı ve rüyasının geri kalanına başlamakta tereddüt etti. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Aniden gözlerini arkadaşının endişe dolu bakışlarına çeviriverdi.

"Bana utandığını söyleme sakın!"

Mikki mahcup bir şekilde gülümsedi. "Birazcık."

"Birlikte Brezilya ağdası bile yaptırdığımızı hatırla, lütfen. Aynı odada. Şimdi utangaçlığı bir kenara bırak ve bana detayları anlat. Üstelik tüm bunlar bir yana," kekinden koca bir ısırık alıp ağzı dolu bir halde devam etti, "unutma ki ben bir profesyonelim."

Mikki, "Hatırlatmana gerek yok," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, dediğim gibi gül bahçesinin içindeydim ve sonra onu hissettim. Onu göremiyordum ama arkamda olduğunu biliyordum." Dudaklarını yaladı. Farkında olmadan elini boğazına götürmüştü. Parmak uçları yavaşça boynunun altındaki hassas bölgenin üzerinde gezinmeye başladı. "Daha hızlı yürümeye başladım çünkü ilk başta ondan kaçmam gerektiğini düşünüyordum ama sonra bu durum değişti. Beni takip ettiğini işitebiliyordum; yetişmek üzereydi. Sessiz olmaya ya da saklanmaya çalışmıyordu. Vahşi sesler çıkarıyordu... tehlikeli sesler... sanki azgın ve erkeksi bir canavar tarafından avlanmak üzereydim."

Nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışıyordu. Aniden hissettiği hararetle birlikte tüm vücudu titredi. Göğüslerinin arasında sıcak ve ıslak bir yol çizen ter damlasını hissedebiliyordu.

"Peki, korkmuş muydun?"

"Hayır." Bunu öylesine kısık bir sesle söylemişti ki arkadaşı onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Hiç korkmadım. Hem de hiç. Beni heyecandan tir tir titretiyordu. Yakalamasını istiyordum. Koşuyordum çünkü bunun onu daha da çok tahrik ettiğini biliyordum ve onun tahrik olmasını istiyordum."

"Vay canına," dedi Nelly nefes nefese, "çok seksi..."

"Aynen söylediğim gibi. Üstelik dahası da var."

"Güzel," dedi Nelly kekinden bir ısırık daha alarak.

"Çırılçıplak koşarken bir yandan da gülüyordum. Çıplak vücudumu okşayan rüzgâr sanki benim sevgilimdi. Beni takip eden canavarın her hırıltısından, her homurtusundan zevk alıyordum. Ve yakalanmak istiyordum ama onu iyice tahrik ettikten sonra."

"Tanrı aşkına devam et. Yakaladı mı?"

Mikki'nin yüzü düşünceli bir hal aldı ve bakışlarını tekrar şömineye çevirdi.

"Hem evet hem de hayır. Dediğim gibi o kovalıyordu, ben kaçıyordum. Labirentin keskin bir köşesine geldim, döndüm, tökezledim ve bir çukura düştüm. Dibe vurduğumda canım yanmalıydı ama acımadı çünkü yastık gibi bir şeyin üstüne düşmüştüm." Mikki'nin dudakları şuh bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çukurun dibi yapraklarla doluydu. Gül yapraklarıyla dolu bir çukura düşmüştüm. Binlerce yaprak vardı. Kokuları havaya yayılıp vücudumu okşuyordu. Çırılçıplak vücudumun her santimi yaprakların yumuşaklığıyla canlanıyordu. Sonra gül yapraklarının yerini onun elleri aldı. Elleri güller gibi yumuşak değil, tersine kaba, güçlü ve talepkârdı. İkisinin arasındaki tezat muhteşemdi. Göğüslerimden, karnıma sonra da kalçalarıma inerek çıplak vücudumu okşadı. Bana tıpkı kendi kendime dokunabi-

leceğim gibi dokunuyordu. Sanki zihnimin içine girmiş, bütün gizli ihtiraslarımı keşfetmişti."

Mikki yüzüne düşen bir saç tutamını geriye atmak için durdu. Elleri titriyordu ama Nelly'nin bunu görmesini istemediği için çabucak anlatmaya devam etti.

"Çukurun içi bahçeden daha karanlıktı ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Ezilmiş gül yapraklarından çıkan parfüm dumanı etrafı görmeme engel oluyordu sanki. Onu göremiyordum ama vücudumda dokunduğu her yer alev alev yanıyordu. O zamana kadar gördüğüm tüm rüyalarda varlığını hissetmiştim. Bir hayalet, bir gölge gibi hayali bir varlıktı. Orada olduğunu biliyordum ama beni hiç takip etmemiş, bana hiç dokunmamıştı. Tabii, ben de ona hiç dokunmamıştım. Ama güllerle dolu çukurda her şey değişti. Ellerini üzerimde hissedebiliyordum ve uzanıp ben de ona dokundum. Onu kendime doğru çektim. O tıpkı... o tıpkı..."

Mikki o anı hatırlayınca yutkunup gözlerini sıkıca kapadı. "İri, güçlü ve inanılmaz büyüktü. Ellerimi geniş omuzlarında, kollarında gezdirdim. Kasları âdeta canlanmış birer taş gibiydi. Ve bir şeyi daha hissettim... o... onun..." Birdenbire boğazı kurudu ve yutkundu. Gerçekten de Nelly'ye bunu anlatabilir miydi? Herhangi birine bunu anlatabilir miydi? Rüyasını hatırlamak bile yine o duygular ve kokularla dolu çukurun içindeymiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ellerini onun kalın saçlarının arasında gezdirmek için kaldırmıştı. Asıl istediği yüzünü kendine doğru çevirmek ve nihayet onu görebilmekti. Sonra ona dokunmuştu. Boynuzlar. Vücudunu okşayıp onu daha önce hiç hissetmediği bir heyecana boğan yaratığın boynuzları vardı.

Hayır! Bunu Nelly'ye anlatması mümkün değildi, bu fazlasıyla çılgınca bir şeydi. Ve arkadaşı da çılgınlıklar konusunda bir uzmandı. Çabucak konuşmaya başladı. "Üzerinde deriden yapılmış bir çeşit kostüm vardı. Göğsünün üzeri tamamen sert deriyle kaplıydı. Tıpkı... tıpkı," doğru sözcüğü bulmaya çalışı-

yordu, "tıpkı eski tarzdaki bir göğüslük gibi. Deri göğüslüğün örtmekte yetersiz kaldığı sert kasları inanılmaz derecede seksiydi. Ellerimle onu okşamaya, onu hissetmeye başladım. Yüzünü saçlarıma gömmüştü, işte tam şuraya." Mikki gözlerini kapayıp sağ elini yavaş yavaş yukarı kaldırdı ve tam sağ kulağının yanındaki bakır renkli buklelerinin içine soktu.

"Yüzü tam buradaydı, o yüzden de çıkardığı her sesi işitebiliyordum. Ona dokunduğumda kulağıma inledi ama bu tam bir inleme değildi; en azından bir insan inlemesi değildi. Sürekli devam eden sessiz bir gurultuya benziyordu. Beni korkutması gerektiğini biliyordum. Çığlık atıp direnmeli ya da en azından korku içinde donup kalmalıydım. Ama ondan ayrı kalmak istemiyordum. Bu korkunç ve muhteşem hayvansı sesi beni daha da çok heyecanlandırdı. Ona sahip olamazsam ölecektim sanki. Her şeyiyle ona sahip olmalıydım. Doğrulduğumda, sertleşen organını rahatlıkla hissedebiliyordum. Bana sürtünüyordu."

Mikki tekrar yutkundu. "Sonra konuştu. Sesi şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, sanki bir insan sesi gibiydi ama aslında değildi. Sanki bir hayvan sesiydi ama aslında o da değildi. Sesindeki güç vücudumda gümbürdüyordu ve onu zihnimin içinde bile hissedebiliyordum."

Duraksayınca Nelly nefes nefese müdahale etti. "Peki, ne söyledi?"

"Kulağımın içine homurdandı. 'Yapmamalıyız... Yapamam... Böyle bir şeye izin verilmez!' Ama sözleri beni durdurmadı. Tıpkı bacaklarımın arasına dayadığı sertliği gibi sesindeki şehveti de hissedebiliyordum. Üzerindeki giysilere yapışıp durmaması için yalvardım. Onları çıkarmak istiyordum; çıplaklığını üzerimde hissetmek istiyordum. Ama geç kalmıştım. Çoktan tahrik olmuştum ve doruk noktasına tırmanırken yapabildiğim tek şey bacaklarımı onun vücuduna dolamak oldu. Orgazma ulaşır ulaşmaz uyandım."

BÖLÜM 2

Nelly konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Ah, yüce Tanrım, sana kesinlikle katılıyorum. Bu rüyan diğerlerinden çok daha gerçekçi ve erotikmiş." Elindeki peçeteyle kendini yelpazeledi.

"Yüzünü görebilirdim, Nelly. Yüzü sürekli benim yüzümün yanındaydı ve çukurun içi puslu da olsa onu görebilmem için yeterince ışık olduğunu biliyordum. Hatta bana baktığını bile hissedebiliyordum ama yine de gözlerimi açmayı reddettim. Neye benzediğini görmek istemedim." Mikki kendine korkmuş olduğunu itiraf etti sessizce. Boynuzlarını hissettikten sonra onu görmekten korkmuştu. Onun kim olduğu gerçeğiyle karşılaşıp fantezisini allak bullak etmek istememişti.

"Her ne kadar heyecanlanmış olsan da yine de yüreğinin bir parçası ondan korkuyor olabilir miydi acaba?"

Mikki bir an arkadaşıyla mı yoksa bir psikiyatristle mi konuştuğundan emin olamadığı için Nelly'ye cevap vermeden önce biraz düşündü. "Belki de. Ama karşılaşacağım şeyden mi yoksa onu görürsem büyünün bozulup onun bir daha rüyalarımı ziyaret etmeyeceğinden mi korktuğumu bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Büyü mü?"

Mikki omuzlarını silkip utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu durumu sen nasıl açıklıyorsun? Yaşadıklarım çılgınlıktan çok büyüyle açıklanabilir. Ya da en azından ben öyle hissediyorum."

Nelly de gülümsedi. "Bu tür şeylere karşı tavrımı bilirsin. Bence insan beyninde bir sürü büyü var ama bilim hepsinin sebebini açıklayabiliyor."

"Şimdi tam bir psikiyatrist gibi konuştun işte."

"Yağcılığı bırak." Nelly'nin gözleri kolundaki saate kaydı. "Ah, kahretsin! Birazdan gitmem gerek."

"Sorunlarını senin üzerine yığacak bir çatlakla mı buluşacaksın yoksa?"

"Elbette. İşimin en sevdiğim tarafı da bu." Nelly kekini kalan kapuçinosunun içine batırdı. "Dur bir dakika, az önce rüyalarının daha gerçekçi bir hale dönüştüğünü ve çevrendeki şeylerin gerçeklikten uzaklaşmaya başladığını söylememiş miydin? Tuhaf bir şeyler mi oldu yoksa?"

"Gitmen gerektiğini söylemiştin sanki."

"Birazdan gideceğim ama hemen şimdi değil. Henüz kekimi bitirmedim. O yüzden hemen konuşmaya başla."

Mikki içini çekti. "Hiçbir şeyi unutmazsın, değil mi?"

"Bu, aldığım pahalı eğitimimin bir parçası." Vıcık vıcık olmuş kekini Mikki'ye doğru salladı. "Devam et, lütfen."

"Tamam, tamam. Her şey dün oldu. Woodward Park'tan evime doğru gitmek üzere 21. Cadde'den geçiyordum. Perşembe akşamları, Woodward Park'taki Gül Bahçeleri'nde gönüllü olarak çalışıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Neyse işte, akşam karanlığı yeni yeni çökmüştü. İşim her zamankinden daha geç saate kadar sürdü. Gülleri kış mevsimine hazırlamak epeyce zahmetlidir ve bahçenin üçüncü kısmında sürüp giden can sıkıcı inşaat çalışmaları yüzünden planladığımız programın oldukça gerisinde kaldık. Her neyse, tam caddeden geçerken arkamda çok tuhaf bir ses duydum."

Durdu, anımsadığı şey gözlerini kısmasına neden olmuştu.

"Tuhaf bir ses mi?"

"Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım." Mikki sinirli bir kahkaha attı. "Ama çılgınca şeyleri anlatmak için psikiyatrist arkadaşımdan daha uygun birisi olabilir mi?" Nelly gözlerini kısarak ona baktı. Mikki devam etmeden önce, bilinçsizce geliştirdiği küçük bir savunma mekanizmasıyla saçlarını geriye doğru attı. "Pekâlâ, bu... bu ses *arkamdan* geliyordu. İlk başta parkta sahnelenecek oyunla ilgili bir ses olabileceğini düşündüm."

"Ah, evet. Parktaki gösteri kasım ayının ilk haftası sahneleniyor. Neredeyse unutacaktım. Bu yılki oyun neymiş?"

"*Medeia,*" dedi Mikki alaycı bir şekilde sırıtarak.

"O oyundan tuhaf sesler gelmesi hiç de şaşırtıcı değil zaten."

"Aynen öyle ama benim duyduğum ses bir kükremeydi ve liseden beri bu oyunla ilgili hiçbir şey okumasam da *Medeia*'da vahşi hayvan olduğunu sanmıyorum."

"Bir aslan sesi mi duydun?"

"Bilmiyorum... aslan sesine biraz benziyordu... ama farklıydı."

Mikki bir kez daha sustu. Duyduğu kükreme sesinin hayvanat bahçesindeki herhangi bir hayvandan farklı olduğunu çok iyi biliyordu. Bu seste yalnızlık vardı, yürek burkucu, dehşet verici, tam bir yalnızlık. Üstelik biraz da insan sesine benziyordu ama bunu arkadaşına itiraf etmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. *O kadar da* çılgın değildi, en azından şimdilik. Onun yerine çabucak hikâyesinin geri kalanını anlatmaya başladı.

"Evet, hayvanat bahçesinin şehrin öbür yakasında olduğunu ve aslan ya da başka bir hayvan çılgınca bağırsa bile sesinin Woodward Park'tan duyulmasının mümkün olmadığını biliyorum. Ama sana yemin ederim ki duyduğum ses bir kükremeydi. Tahmin edebileceğin üzere fazlasıyla şaşırmıştım ve kaldırıma çı-

kar çıkmaz dönüp arkama baktım. Parkı tam olarak göremiyordum çünkü havada bir çeşit dalga ya da buğu ya da... kahretsin bunu nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum. Bilirsin işte yaz ortasında sıcak asfalttan yükselen hava dalgası gibi bir şey vardı. Görüşümle ilgili bir sorun olabileceğini düşündüğüm için gözlerimi kırpıştırıp ovaladım. Yeniden açtığımda park kaybolmuştu."

Nelly'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Ne demek kaybolmuştu?"

"Kaybolmuştu işte." Mikki omzunu silkti. "Gitmişti. Yok olmuştu. Yoktu. Artık orada değildi. Onun yerine koca koca ağaçlardan oluşan bir orman vardı."

"Şey... Woodward Park'ın ağaçları sanırım," dedi Nelly sanki bu açıklama yeterliymiş gibi.

Mikki burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Ah, lütfen. Yapay şelalelerin ve açelyalardan oluşan çitlerin arasına düzgünce sıralanmış, göz alıcı ve bakımlı ağaçlardan bahsetmiyorum. Bu *gerçek* bir ormandı. İçinde devasa boyutlarda meşe ağaçları vardı ve fazlasıyla sık ve karanlıktı." Ürperdi. "Eğer içine girseydim beni resmen yutacaktı."

"Kükreme sesini tekrar duydun mu?"

Mikki başını salladı. "Hayır, her şey sessizdi. Şimdi tekrar düşündüğümde bu sessizlik çok tuhaf geliyor."

"Bu halüsinasyon sırasında başka duyumsal izlenimlerin de oldu mu?"

"Tam bir psikiyatrist gibi konuşuyorsun."

"Şu kahrolasıca soruma cevap ver sadece."

"Güllerin kokusunu duydum." Mikki'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"En azından istikrarlısın." Nelly arkadaşına bakıp gülümsedi. Sonra bakışları aniden ciddileşti. "Nasıl sonlandı?"

Mikki suratını ekşitti. "Kamyonet kullanan herifin teki yanımdan geçerken gaza basıp korna çaldı ve *'Heeey! Sen ateşli bir fahişesin, kızıl kadın,'* gibi fazlasıyla açık saçık bir şeyler söyledi. Bu da fanteziyi berbat etti."

"Karavan parkında yapılanlar dışındaki tüm fantezileri berbat edeceği gibi," dedi Nelly.

"Öf, aynen." Mikki onayladığını belirtmek için başını salladı. "Eee, sence ben bir üşütük müyüm?"

"Durumunu açıklamak için kullanacağım tıbbi terimin 'üşütük' olacağını sanmıyorum."

"Kaçık?"

Nelly omuz silkti. "Bu tür bir şeyler olduğun kesin." Sonra yüz ifadesi birdenbire ciddileşti. "Şaka bir yana Mikki, tüm bunların sana ne tür duygular yaşattığını bilmek istiyorum. Korkuyor musun?"

Mikki arkadaşının sorusunu onunla göz teması kurup ağır ağır konuşarak cevapladı. "Beni huzursuz ettiğini itiraf etmeliyim. Kafamın içinde olup bitenleri merak ediyorum ama korkmuyorum. Beni şimdiye kadar hiç korkutmadı." Cevabını tamamlamadan önce derin bir nefes aldı. "Doğrusu, bir çılgın ya da bir çeşit sapık gibi konuşmak istemiyorum ama bu rüyalar fazlasıyla erotik bir hal almaya başladı. Kahretsin o garip görüntü bile kalbimin deli gibi çarpmasına ve sanki az önce, işini iyi bilen biri tarafından öpülmüşüm gibi heyecanlanmama neden oldu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama kendimi korkmuş gibi değil, azmış gibi hissediyorum." Alt dudağını ısırdı. "Bu çok mu kötü bir şey?"

"Hayır," diye rahatlattı Nelly onu çabucak. "Endişe ya da korku hissetmemene sevindim. Aslında..." Çantasını alıp rujunu

kontrol etti. "Her ne kadar fikrimi sormamış olsan da benim profesyonel görüşüm, uzun zamandır seks yapmadığın için hayal gücünün fazla mesai yaptığı yönünde."

"Hastalarından biri olsam bana bunu mu söylerdin?"

"Sen hastalarımdan biri değilsin. Ve dostum, sen bir çılgın da değilsin."

"Sadece biraz yaratıcı ve azgın birisi miyim yani?"

"Ben öyle düşünüyorum. Ya da istersen seni iyi bir nöroloğa yönlendirebilirim."

"Nörolog mu?" Mikki'nin duyduğu panik, sesinin keskin bir çığlık gibi çıkmasına neden olmuştu. "Sence beynimde tümör falan mı var?"

"Lütfen saçma sapan konuşma. Senin yaşadıklarına benzer türde şeylere sebep olan pek çok nörolojik sorun var." Nelly ayağa kalkıp sandalyesinin yanındaki evrak çantasını aldı. "Eğer seni gerçekten rahatsız edecek kadar kötüleşirse kan tahlili falan filan yaptırman gerekebilir."

"'Falan filan' da tıbbi birer terim mi?"

"Tıpkı 'üşütük' ve 'kaçık' gibi." Nelly eğilip aceleyle ona sarıldı. "Endişelenme. Sadece normal hayatına devam et çünkü sen *normal* bir insansın. Ah, TU'da* ders vermeye gelen profesörü sana ayarlayacağımı da unutma."

Mikki homurdandı. "Şimdi gerçekten benim bir kaçık olduğumu düşünmeni isterdim işte."

"Kes şunu. Bu flört sana iyi gelecek. Bütün erkeklerden nefret ediyormuşsun gibi davranma yeter. İlk izlenim açısından bu hiç de uygun bir davranış olmaz."

---

* Tulsa Üniversitesi. (ed.n.)

"Bütün erkeklerden nefret etmiyorum. Hatta erkeklerden hoşlanıyorum. Teoride tabii. Otuz beş yıllık deneyimlerim eninde sonunda beni hayal kırıklığına uğratacaklarını söylüyor sadece."

"Hah, bu da iyimser bir yaklaşım sayılmaz."

"Pekâlâ. İyi birisi olmaya çalışacağım."

"İyi birisi ol demedim, sadece kuşkucu davranma ve endişelenme. Sapasağlamsın." Nelly ona tekrar sarıldı sonra da aceleyle kapıya yürüdü.

Mikki kaşlarını çatarak saatine baktı. Birazdan onun da çıkması gerekiyordu. Kahvesinin geri kalanını da içip kendi kendine mırıldandı. "Endişelenme, ha? Ah, tabii. *Mucize* filminde John Travolta da uzaylıların kendisini ziyarete geldiğini sanıyordu ama sonra beyin tümöründen öldü... Uzaylılar... hayvansı seksapele sahip, hayalî bir sevgili... Aradaki fark ne? Sanırım her ikimiz de pek çok açıdan ayvayı yemişiz."

BÖLÜM 3

"Hemşirelik Hizmetleri, size nasıl yardımcı olabilirim?" Mikki telefonu cevaplarken bir yandan da saatte baktı. Öğle saatini biraz geçmişti. Bugün hiç bitmeyecek miydi yoksa?

"Mikki Empusai ile görüşebilir miyim?" dedi bir erkek sesi.

"Benim, buyurun." Sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalıştı. Müdürüne ulaşmak için kendisine gevezelik yapacak ilaç mümessillerinden biri olmalıydı. St. John's Hastanesi Hemşirelik Hizmetleri direktörünün yönetici asistanı olarak, müdürünü satıcılardan ve zaman kaybına sebep olan diğer kişilerden uzak tutmak onun göreviydi. Ama işinin en can sıkıcı tarafı da buydu. Bu adamlar hiç vazgeçmez miydi?

"Mikki, ben Arnold Asher. Bu geceki buluşmamızı teyit etmek için aradım."

"Ah! Ih... ah." Mikki resmen kekeliyordu.

"Şaşırmış gibisin. Blackberry'me tarihi yanlış mı kaydettim yoksa?"

Mikki, adamın küçük elektronik ekrana bir şeyler tıklamakta olduğunu işitebiliyordu.

"Yok, hayır, buluşmamızı unutmadım. Sadece bu sabah biraz yoğun geçti de," diyerek yalan söyledi. Nelly ile yaptığı kahvaltıdan sonra aklında sadece, beynindeki tümör ve günü ağzından köpükler çıkaran trajik bir psikoz vakası haline dönüşmeden atlatabilmek vardı. Sütyeniyle külotunun birbiriyle uyumlu

olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Tanrım, içinde iğrenç bir iç çamaşırı varken psikiyatri koğuşuna sevk edilmek ne kadar da utanç verici olurdu.

Arnold'ın sesiyle birlikte, daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. Onunla bir telefon görüşmesi yapmakta olduğunu neredeyse unutmuştu. Neredeyse.

"Ortak dostumuz Nelly Peterson, bana en sevdiğin restoranın Wild Fork olduğunu söylemişti, ben de saat yedi için rezervasyon yaptırdım. Senin için de uygun mu?"

Mikki randevuyu iptal etme isteğini bastırmak için çabaladı. Adama karşı gerçekten de haksızlık ediyordu. Hoş bir sesi vardı, çekici ve ilginç bir adam olmasa, Nelly ikisinin arasını yapmayı asla düşünmezdi. Çekici ve ilginç birisi olmak, çoğunlukla güzel kıyafetler ve terbiyeli davranışların ardına gizlenmiş kibirli ve rahatsız edici bir kişiliğin göstergesiydi ama Mikki bu düşünceyi görmezden gelmeye çalıştı. Hatta Nelly'nin ona bağırdığını bile duyabiliyordu. *Adama bir şans ver!*

"Evet Wild Fork en sevdiğim restoranlardan biridir ve orada bir akşam yemeği yemek harika olurdu," dedi sesinin heyecanlı çıkması için epeyce zorlanarak.

"Harika! Saat altı buçuk gibi seni almama ne dersin?"

"Hayır!" dedi Mikki fazlasıyla hızlı bir şekilde. Sonra da bu aceleciliğini örtmek için, beynindeki tüm hücreleri aniden kaybetmişçesine neşe dolu bir kahkaha attı. "Buna hiç gerek yok gerçekten. Restoranın olduğu caddede oturuyorum. Orada buluşuruz."

"Anlıyorum. Sen nasıl istersen."

Ses tonu sanki biraz kibirli miydi?

"Böylesini tercih ederim," dedi Mikki kararlı bir sesle.

"O halde anlaştık. Saat yedide Wild Fork'ta görüşürüz. Peki, seni nasıl tanıyacağım?"

Mikki daha şimdiden sıkı bir baş ağrısının gelmek üzere olduğunu hissederek alnını ovdu. Yoksa beynindeki tümör harekete mi geçmişti? Hiç tanımadığı birisiyle buluşmaktan gerçekten nefret ediyordu.

"Saçında gül olan kızıl saçlı kadın ben olacağım."

Telefonun diğer ucundan içten bir kahkaha sesi işitildi ve çekiciliğiyle Mikki'yi şaşkına çevirdi.

"Eh, seni başka bir kadınla karıştırmayacağım kesin," dedi Arnold sessizce kıkırdamaya devam ederek.

"Ben de bunun için uğraşıyorum zaten," dedi Mikki kendisinin de gülümseyerek cevapladığını duyabileceğini umarak. "Ve umarım kendin de gülüşün kadar çekicisindir. Yedide görüşürüz."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Mikki telefonu kapadı ve bu sesin sahibi olan adamla gerçekten buluşmak istediğini fark ederek gülümsedi. Müdürü Jill Carter ofisinden dışarı fırladığında hâlâ gülümsüyordu.

"Mikki! Diğer direktörlerin asistanlarını da ara. BA Otobanı'nda büyük bir kaza olmuş. Yaşlılarla dolu bir otobüs Vegas'a dönüş yolunda devrilmiş. Buraya bir sürü ihtiyar getiriyorlar. Tedavileri için mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacımız var."

"Derhal hallediyorum," dedi Mikki. Jill daha konuşmasını bile tamamlamadan rakamları çoktan tuşlamaya başlamıştı bile.

Üç saat sonra acil servis hâlâ yaşlılarla dolu bir savaş alanını andırıyordu. Mikki, en azından savaşı nihayet hastane çalışanlarının kazanmaya başladığını düşündü.

"Sadece şuradaki iki küçük yaşlı kadınla ilgilenemedik sanırım," dedi güvenlik direktörünün asistanı Patricia başıyla acil servis bekleme salonunun en uzak köşesini işaret ederek.

Mikki içini çekti. "Sen portakal rengi polyester pantolon giyen kadınla ilgilenirsen, ben de kırmızı etekliyle ilgilenirim."

"Haydi o zaman." Patricia, çoktan kollarını sıvamıştı bile.

Mikki başını salladı. Tanrım, ne kadar da yorulmuştu. Kendini, yanına yaklaştığı bu müzelik nine kadar yaşlı hissediyordu. Yorgun ve stresli olsa da en azından bir otobüs kazası geçirmediğini kendi kendine sert bir şekilde hatırlattı ve yüzüne dostça bir gülümseme yerleştirdi. Gözleri kapalı olan yaşlı kadın, başını acil servisin steril duvar seramiklerine yaslamıştı. Gümüş beyazı rengindeki gür saçları zarif bir Fransız topuzu biçiminde toplanmıştı ve Mikki yanına yaklaştığında, kazağıyla takım olan uzun ve bol eteğinin oldukça pahalı bir kaşmirden yapılmış olduğunu fark etti. Parıltılı ve iri incilerden oluşan kolyesi neredeyse beline kadar iniyordu ve kulaklarında damla biçiminde, zarif, inci küpeler vardı. Sol kolunun etrafına beyaz, ipekli bir fular sarılmıştı ve fuların tam ortasında kahverengi, kurumuş kan lekeleri vardı.

"Hanımefendi?" dedi Mikki, onu ürkütmekten çekinerek yavaşça.

Kadın hiç tepki vermedi.

"Affedersiniz, hanımefendi," dedi daha yüksek bir sesle.

Yine cevap yoktu.

Mikki'nin içi bir anda dehşetle doldu. Ya kadın ölmüşse?

"Hanımefendi!" Mikki sesindeki panik tonunu başarısız bir şekilde gizlemeye çalıştı.

"Ben ölü değilim genç bayan, sadece yaşlıyım." Kadının boğuk ve çekici sesinde yumuşak ve akıcı bir aksan vardı. Her heceyi dikkatle vurguluyordu.

Ama gözlerini açmamıştı.

"Özür dilerim, hanımefendi. Ben... ben, şey, öldüğünüzü falan düşünmedim sadece derin bir uykuya daldığınızı zannettim. Sıra size geldi. Artık sigorta bilgilerinizi alabilirim."

Kadın ona bakınca Mikki şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Yaşlı kadının gözleri, soluk kesecek denli berrak ve canlı, koyu bir mavi tonundaydı. Eğer umudun bir rengi olsaydı, aynen bu yaşlı kadının gözleri gibi masmavi olurdu. Önündeki bu güzellik karşısında Mikki'nin âdeta dili tutulmuştu.

Kadın gülümseyince gözlerinin kenarlarındaki derin ve yumuşak çizgiler hafifçe kırıştı.

"Her zaman doğruyu söylemeye çalışmalısın, canım. Sen kötü bir yalancısın. Ama endişelenme. Kesinlikle yaşıyorum, en azından şu an için."

Fulara sarılı olmayan manikürlü elini uzatınca Mikki farkında olmadan elini tutup ona ayağa kaldırmak için yardımcı oldu.

"Evet, hanımefendi," dedi aptal gibi.

"Hanımefendi sıfatının, olduğundan daha büyük görünmeyi arzulayan genç bayanlar ya da hayattan ümidini kesmiş yaşlı kadınlar için kullanılması gerektiğini düşünürüm hep. Ben her ikisi de değilim. İtalyanların, hanımlar için kullandıkları sinyora sözcüğünü tercih ederim. Çok daha ilginç bir hitap, öyle değil mi? Ama sen bana Sevillana da diyebilirsin."

Mikki'nin yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Sevillana mı dediniz?"

"Evet, adım bu. Bir sorun mu var, canım?" Mikki cevap vermeden önce kayıt masasının önündeki sandalyeye oturabilmesi

için Sevillana'ya yardımcı oldu. "Hayır, hiçbir sorun yok. Sadece bu adı biliyorum."

"Öyle mi?" Yaşlı kadın gümüş renkli, zarif kaşlarını kaldırdı. "Peki, bu isimle ilgili ne biliyorsun?"

"Bir gülün adı olduğunu biliyorum, Fransa orijinli Meidiland gülü. Rengi parlak kırmızıdır ve çok dayanıklıdır. Çit yapmak için çok uygundur ve neredeyse dört ay boyunca çiçek verir."

Sevillana şaşkınlık dolu bir hayranlıkla gülümsedi. "Sende özel bir şeyler olduğunu hemen anlamıştım."

Mikki, Sevillana'nın gülümsemesine karşılık vermek isterdi ama hâlâ isimleri arasındaki tuhaf benzerliği düşünüyordu. İnsan adı verilen pek çok gül vardı; Kennedy gülü, Dolly Parton gülü, Prenses Diana gülü ama tıpkı kendisi gibi gül ismi taşıyan birisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. İşine geri dönüp bilgisayarında yeni hastanın kimlik bilgileri için dosya açtı.

"Soyadınız nedir hanımefendi, pardon, yani sinyora?"

"Kalyca. K-a-l-y-c-a diye yazılıyor." Sevillana çantasından bir sigorta kartı çıkarıp Mikki'ye uzattı. "Peki, senin adın ne, canım?"

Mikki başını bilgisayar ekranından kaldırdı. Takma ismini söyleyecekti ama yaşlı kadının bilgiç bakışlarındaki bir şeyler tereddüt etmesine neden oldu.

"Mikado," diye itiraf etti.

Sevillana'nın yüzünü aydınlatan gülümseme, yaşından yıllar eksiltmiş gibiydi. "Ah, Tanrım! Bir gül kadını daha. Ne kadar hoş bir sürpriz."

"Kesinlikle sıradışı bir sürpriz," dedi Mikki biraz alaycı bir ses tonuyla.

Sevillana dikkatle Mikado'nun yüzüne baktı. "Yaşlandıkça, karşına çıkan sıradışı durumları takdir etmeyi öğreneceksin.

Onları nasıl keşfettiğinin bir önemi yok. Ya da onların seni nasıl keşfettiğinin."

Mikki aklına gelen ilk espriyi yapmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Yaşlı kadının gözlerinde öyle bir bilgelik vardı ki bütün savunma mekanizmalarını çökerttiğini hissediyordu.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu birden.

"Tabii ki inanıyorum, canım." Sevillana'nın olaganüstü gözleri bir anda keskinleşti. "Bu dünyada bizi gerçek sihre en fazla yakınlaştıran şeyler sıradışı olanlardır ve sihir de hayatın anlamıdır."

Mikki, kadına daha fazla soru sormak isterdi ama tam o sırada işgüzar bir hemşire yanlarında bitiverdi.

"Sanırım siz son hastamsınız." Hemşire ayağa kalkması için Sevillana'ya yardımcı oldu. "Elinize bir bakalım."

"Sadece küçük bir sıyrık var," dedi yaşlı kadın hemşireyle birlikte kayıt masasından ayrılırken. Sonra omzunun üzerinden arkasına bakıp Mikki'nin gözleriyle buluştu ve net bir şekilde, tane tane konuşarak, "Güllerimi eldiven kullanmadan budarken bundan çok daha büyük yaralarım olmuştu," dedi.

Sözleri Mikki'nin teninde bir şaşkınlık dalgasının patlamasına neden oldu.

Yaşlı kadın bunu nereden biliyordu?

Müdürü omzuna dokunup onu havaya sıçrattığında, Mikki hâlâ düşünceli bir halde Sevillana'nın gözden kaybolduğu kapıya doğru bakıyordu.

"Seni korkutmak istememiştim, Mikki. Sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Bugünkü yardımından dolayı çok müteşekkirim. Yapman gerekenden çok daha fazlasını yaptın."

"Ah, sorun değil, Jill. Her zamanki ofis işinden farklı bir şeyler yapmak hoş bir değişiklik oldu."

Jill asistanına dikkatli bir şekilde baktı. Etkileyici gözlerinin altında koyu renkli halkalar ve tenında da garip bir solgunluk vardı. Mikki beş yıldır asistanıydı ve onun, Hemşirelik Hizmetleri'ndeki bütün işleri pratik ve kusursuz bir şekilde yürütmesine alışmıştı ama son günlerde onu için endişeleniyordu. Her geçen gün daha fazla unutkanlaşmaya başlamıştı ve daha iki gün önce onun, masasında uyuyakaldığından emindi. Belki de artık bir tatile çıkmasının zamanı gelmişti. Hatta bir maaş artışına da ihtiyaç duyuyor olabilirdi. Jill onu rakip hastanelerden birine kaptırmayı kesinlikle istemiyordu ve 91. Cadde'de yeni bir kalp hastanesi açılmıştı. Deneyimli personeli yüklü maaşlarla işe alıyorlardı herhalde. Bu artış konusunu tekrar gözden geçirmek üzere zihninin bir köşesine not etti ve pazartesi sabahı ilk iş olarak ona gemi seyahati kataloglarından birini getirmeye karar verdi.

"Neden bugün biraz erken çıkmıyorsun? Fazlasıyla uzun bir hafta yaşadık."

Mikki şaşkınlıkla gülümsedi. "Teşekkürler! Hazırlık yapmam gereken önemli bir randevum var zaten."

Jill asistanına bakıp sırıttı. "Senin için dua edeceğim." Sonra da yapacağı esprinin duyulmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Sert bir adam bulmak iyi bir şeydir."

Mikki kıkırdadı. "Bu adam bir profesör."

"O zaman şeyinin de," Jill sustu ve o kelimeyi söylemektense kaşlarını imalı bir şekilde kaldırmayı tercih etti, "beyni kadar büyük olduğunu umalım. Pazartesi görüşürüz." Kalçalarını, kendine has havalı yürüyüşüyle uyumlu bir biçimde kaygısızca sallayarak oradan uzaklaştı.

Mikki bilgisayarını kapatırken hâlâ gülümsüyordu. Tam faresine tıkladığı anda masanın üzerindeki sigorta kartını fark etti.

"Ah, kahretsin! Sevillana'ya kartını geri vermemişim."

Kartı hızla kapıp acil servise açılan kapıdan içeri girdi. Hemşire masası, geniş salonun tam ortasındaydı. Mikki upuzun bankonun arkasında oturan kişinin birim sekreteri olduğunu fark etti. Ufak tefek, kumral kadın her zamanki gibi bilgisayara talimatlar girmekle meşguldü.

"Hey, Brandi, Sevillana Kalyca hangi odada?"

"Yedi." Fazlasıyla yoğun olan sekreter başını bile kaldırmamıştı. "Asla unutulmayacak bir isim."

"Teşekkürler." Mikki üzerinde yedi yazılı kapıya doğru yöneldi. "Umarım bu gece sakin geçer."

"Düşük ihtimal," diye mırıldandı Brandi.

Mikki kapalı kapıyı tıklattı.

"Girin," dedi yaşlı kadın, kendine has, farklı sesiyle.

Mikki kapıyı açtı ve çekinerek başını içeri uzattı. Yaşlı kadın sağlam eliyle içeri girmesini işaret etti. Sol kolu, hemen yatağının yanında duran alüminyum bir kol desteğinin üzerindeydi. Birisi parlak metal desteğin üzerine mavi bir kumaş sermişti. Mikki, kadının avucunun etli kısmının boydan boya kesilmiş olduğunu görebiliyordu. Yaradan azar azar kan akıyordu.

"İçeri gir, canım. Hemşire şunu halletmek için malzeme getirmeye gitti." Elini gösterdi. "Belli ki birkaç dikişe ihtiyacım olacak."

"Çok üzgünüm," dedi Mikki hemen. "Umarım çok fazla acımıyordur."

"Çok ufak bir şey, Mikado." Sevillana yatağının yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otur. Beni ziyarete gelmen çok nazikçe bir davranış."

"Size bunu getirdim." Mikki, gerçekte onu ziyarete gelmediği için biraz utanarak kadının sigorta kartını uzattı.

"Teşekkür ederim. Nerede unuttuğumu asla hatırlayamazdım." Sevillana kartı alıp içtenlikle gülümsedi.

Mikki sandalyeye oturdu. Gözlerini yaşlı kadının yarasından uzak tutmaya çalışıyordu ama tıpkı otobandan geçerken korkunç bir kazaya rastlamış gibi bakışları sürekli oraya kayıyordu. Ve Sevillana'nın avucuyla ilgili başka bir şey daha vardı. Mikki gözlerini kısıp daha yakından görmeye çalıştı.

"Kan büyüleyici bir şey. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Yaşlı kadının sesi adeta hipnotize ediciydi.

"Rengi bana hep gülleri hatırlatır," dedi Mikki yavaşça. Bakışlarını, Sevillana'nın yaralı elinden ayırıp onun yüzüne çevirmeye çalıştı. "Kana düşkün bir cadı falan değilim ama yeni tomurcuklanan güller ve taze kan çok özel bir rengi paylaşırlar. Böyle bir şeye neden kötü bir anlam yüklendiğini ise hiç bilmiyorum." Sözlerini bir savunma tavrıyla tamamlamıştı.

Sevillana'nın baş döndürücü mavi gözleri, içine işleyen bakışlarla Mikki'nin yüzüne çevrildi. "Böylesine genç birisi için oldukça zekisin. Oysa ben söylenen hiçbir şeyde kötü bir anlam olamayacağını öğrenmek için yıllarımı verdim. Güller ve kan pek çok ortak özelliği paylaşır ve bu da harikulade bir şeydir."

Mikki derin bir nefes aldı.

"Gülleri ve kanı nereden biliyorsunuz?" diye sordu birden.

Yaşlı kadın cevap vermek yerine bilgece gülümsedi.

"İşte geldim!" Hemşire üzeri sterilize edilmiş malzemelerle dolu bir tepsiyle birlikte içeri girdi. Arkasında, işe yeni başlayan kadın doktorlardan biri vardı. "Doktor Mason, sizi hemen iyileştirecek."

Doktor, Mikki'ye baktı. "Siz akrabası mısınız?"

"Hayır, Jill Carter'ın asistanıyım."

"Dışarı çıkmanız gerekecek."

Mikki başını sallayıp özür diler gibi Sevillana'ya baktı. "Gitmeliyim. Sizinle tanıştığıma gerçekten de çok memnun oldum, sinyora."

"Dur bir dakika, canım." Sevillana yatağının yanında duran çantasına uzandı.

"Hanımefendi, eğer bayan akrabamız değilse gerçekten de dışarı çıkmalı," dedi Dr. Mason.

"Anlıyorum, genç bayan. Ben de burada kalsın demiyorum zaten. Sadece ona bir şey vermem gerek," dedi Sevillana, yaramazlık yapan çocuğunu azarlayan bir annenin ses tonuyla. Yaşlı kadının sağlam eli, doktorun tepkisini bile beklemeden kocaman çantasının içinde gözden kayboldu ve tekrar ortaya çıktığında küçük bir cam şişe tutuyordu. Şişe Mikki'nin serçe parmağından daha büyük değildi ve incecik bir tüpe benziyordu. Üzerinde boylu boyunca yumru yumru çıkıntılar vardı. Mikki bu şekli bir yerlerden tanıdığını düşündü.

"İşte, canım. Bunu almanı istiyorum."

Sevillana küçük şişeyi ona doğru uzattı ve Mikki şişeye dokunur dokunmaz onun neden bu denli tanıdık geldiğini anladı. Üzerindeki küçük çıkıntılarla bir gül dalının kusursuz taklidiydi.

"Bu parfümü, her zaman güzel bir yer olan, Yunanistan'ın Girit Adası kıyılarına yaptığım son ziyaret sırasında hazırlamıştım. Geçmişte bana şans, hatta onun da ötesinde biraz sihir de verdi. Umarım sana da aynılarını verir."

Mikki şişeyi sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim, Sevillana," dedi, hemşire onu kapıya doğru götürürken.

"*Unutma...*" diye fısıldadı yaşlı kadın, Mikado'nun arkasından.

Kapı hafifçe gıcırdayarak kapandı.

BÖLÜM 4

Mikki'nin evi aynı zamanda mabet gibiydi. Beş yıllık bir kira kontratı imzalamıştı ve bundan bir kez bile pişmanlık duymamıştı. Küçük bir apartmanın en üst katında oturuyordu. Dairesi geniş ve sessizdi ama bu daireyi seçmesinin nedeni iç dizaynı değil, konumuydu. Oturma odasından yatak odasına dek uzanan dövme demirden yapılmış balkonu direkt olarak Woodward Park'a bakıyordu. Woodward Park'ın yanındaysa yeryüzünde en çok sevdiği mekân vardı; Tulsa Belediyesi Gül Bahçeleri.

Mikki balkona çıkarken saatine baktı. Neredeyse altı buçuğa geliyordu. Yeterince zamanı vardı. Woodward Park'ın muhteşem manzarasını içine çekti ve havada dalgalanan ya da hareket eden hiçbir şey olmadığını fark etti. Park her zamanki parktı. Hatta yalnızlık dolu bir kükreme sesi duymaya bile çalıştı ama 21. Cadde'den vızır vızır geçen arabaların ve iki gece sonra gösterime girecek olan oyunun sergileneceği platform üzerinde son rötuşları yapan işçilerin sesleri dışında her şey sessiz ve olağandı. İnsana mutluluk veren hoş ve serin bir ekim gecesiydi. Güneş az önce batmıştı ama gökyüzü, ışığından kalan son kırıntıları bırakmak istemiyor gibiydi. Solmakta olan günün geride bıraktığı kurşuni renk, leylak ve mercan renkleriyle karışmıştı. Mikki bütün renklerin kısa zamanda kaybolacağını biliyordu. Bu gece yeni ay vardı, yani gökyüzünü sadece yıldızlar renklendirecekti.

Hemen toparlandı. Eğer flörtünden önce restorana ulaşmayı planlıyorsa hayallere dalmayı bırakıp acele etmeliydi.

Esinti bir anda kendini hissettirince, derin bir nefes alıp güllerin tatlı kokusunu içine çekti, kendi güllerinin kokusunu. Balkonunda beş büyük kil saksı ve her birinin içinde de özenle baktığı, beş nefis gül fidanı vardı. Hepsi de aynı cinstendi. Mikki yıllar önce evdeki farklı gül cinslerini birbirileriyle karıştırmaktan vazgeçmişti. Neye ihtiyaçları olduğunu gayet iyi biliyordu: tutarlılığa ve özenli bir bakıma. Nitekim başarısı da ortadaydı. Fidanların hepsinde kocaman çiçekler vardı, üstelik onun çiçekleri, kış mevsimi uykuya çağırmadan hemen önce açan son dakika çiçekleri gibi de değildi. Mikki'nin Mikado gülleri âdeta birer mucizeydi.

İri çiçeklerinin dış yaprakları kırmızıydı ama öyle sıradan bir kırmızı değildi. Mikki'nin güllerinin kırmızısı, sadece yakutun, ateşin ve kanın kırmızısıyla karşılaştırılabilirdi. Çiçekleri büyüdükçe, parlak kırmızı renkleri de sanki kaliteli *sherry* dolu bir bardağa batırılmışlar gibi altın sarısı bir renkle karışmaya başlardı. Mikki son beş yıldır Amerikan Gülleri Bahçe Gösterisi'nin amatör kategorisinde birincilik kazanıyordu. Tulsa Gül Bahçeleri'ndeki diğer gönüllü çalışanlar onu kimsenin geçemeyeceğini çünkü güllerinin üzerine sihirli bir iksir döktüğünü söyleyip şakalaşmaya bayılır, her yıl sırrını onlarla da paylaşması için âdeta Mikki'nin ayaklarına kapanırlardı.

Mikki övgüleri gülümseyerek kabul eder ama gizli bir iksiri olduğu konusunda asla şakalaşmazdı.

Su kovasını ve içinde budama makaslarıyla, gül yetiştiriciliğinde kullanılan diğer malzemeler olan küçük alet çantasını yere koydu. İlk fidana doğru yaklaştı ve kaşlarını çatarak küçük yapraklarından birini eline aldı. Mikki'nin deneyimli gözleri, işi

bilmeyen biri için gayet sağlıklı görünen bu yaprağın potansiyel bir sorunu olduğunu hemen anlamıştı.

"Küf," dedi iğrenerek. "Son birkaç gecedir mevsimsiz bir serinlik olduğunu biliyorum ama gündüz sıcaklığının soğuğun olumsuz etkilerini dengeleyeceğini düşünmüştüm." Çiçeklerden birini hafifçe okşayıp onunla bir çocukmuş gibi konuşmaya başladı. "Kış daha yeni başlıyor. Sizi bu kadar erken içeri almamı istemezsiniz. Sanırım artık geceleri sizi örtmem gerekecek."

Mikki bütün bitkileri tek tek kontrol etti. Sorunlu başka bir yaprağa rastlamadı ama gece uyumadan önce mutlaka hava durumunu kontrol etmeyi zihninin bir köşesine not etti. Eğer sıcaklık beş derecenin altına düşerse güllerin üstünü örtmesi gerekecekti.

Tekrar alet çantasına dönüp içinden orta boyutlarda bir makas çıkardı ve kararını çabucak verip yatak odasına açılan sürgülü cam kapının en yakınında duran gül fidanına yöneldi. Fidanın yeni çiçek açmaya başlayan narin dallarından birini kararlı ve deneyimli hareketlerle tuttu ve düzgün yeşil dalı tek ve hızlı bir hareketle dik bir biçimde kesti. Çiçeği burnuna götürüp sarhoş edici kokusunu içine çekti.

"Bu gece saçlarımın arasında seni taşımak çok hoşuma gidecek," dedi çiçeğe.

Sonra tekrar alet çantasına yöneldi. Kestiği gülü yavaşça çantanın yanına koyup makası yerine yerleştirdi ve bu gece ihtiyaç duyacağı son aleti de çıkarmak için kutunun içini karıştırmaya başladı.

Aradığı çakıyı hemen buldu. Alet çantası küçüktü belki ama düzenliydi ve neyi, nereye koyduğunu biliyordu. İçindeki hiçbir şey uzun süre kaybolmazdı. Mikki çakıyı açtı.

Küçük çakının ucu jilet gibi keskindi ve solmakta olan gün ışığının altında tehlikeli bir biçimde parlıyordu. Sonra her zamanki gibi alet çantasının alt çekmecesini açtı. İçindeki küçük paketi aldı ve alkollü mendili çıkarmak için yırtarak açtı. Önce sol avucunun içini sonra da zaten sterilize edilmiş gibi görünen çakının keskin kısmını sildi.

Zihninde annesinin tanıdık sesini işitebiliyordu: *Fazla dikkatten zarar gelmez, Mikado. Mikrop kapmana hiç gerek yok.*

Her iki yüzeyin de iyice temizlendiğinden emin olduktan sonra alkollü mendili bir kenara bıraktı. Etrafına bakındı. Balkonu işlek bir caddeye bakıyordu ama apartmanın yüksek olması ve gül fidanlarının sık yaprakları sayesinde aşağıdan geçenler onu sadece belli belirsiz görebilirdi. Ancak yeni ayın çıktığı geceler Mikki, kendisini belli belirsiz bile görmelerini istemiyordu. Etrafta hafif bir esintiden başka hiçbir şey yoktu.

Mikki sol elini öne doğru uzattı. Avucunun içi zar zor görünen beyaz çiziklerle doluydu. Sağ avucunun içine baktı. Evet, doğru hatırlıyordu. Kemik rengindeki küçük çiziklerin arasında, yeni yeni iyileştiği için rengi hâlâ pembe olan daha belirgin bir iz vardı ve bu da bu ay sol elini kullanması gerektiğini gösteriyordu.

Keskin bıçağı hiç tereddüt etmeden sol avucunun içine bastırdı ve hem deneyimli hem de kararlı bir hareketle kendini kesiverdi.

Kanı hemen akmaya başladı ve birdenbire Sevillana'nın yarasını hatırladı. Onun yarası da tıpatıp aynı yerdeydi, sadece biraz daha derin ve genişti. Yaşlı kadının yarasında fark ettiği diğer şeyleri de hatırlayınca biraz sarsıldı. İyileşmiş, belli belirsiz görünen ve fazlasıyla tanıdık gelen, kemik rengi çizikler. Mikki, başının döndüğünü hissetti ve etrafında dönüp durmaya başlayan balkonda gözlerini kapadı.

Yaşlı kadında da aynı kesiklerin olması mümkün müydü? Bu ritüeli sadece Mikki'nin ailesindeki kadınlar devam ettiriyordu ve onlar da bu sırrı nesillerdir büyük bir özenle saklıyordu. Annesi geçen yıl öldüğü için Mikki, kan güllerinin sırrını bilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Sevillana'yla ilgili daha fazla bilgi öğrenmeliydi. Pazartesi ilk işi onun hasta kimlik bilgilerini çıkarıp adresini öğrenmek olacaktı. Yaşlı kadını yeniden görmeliydi.

Baş dönme hissi yavaş yavaş kayboldu ve Mikki gözlerini açtı. Avucunun içi kanla dolmuştu. Balkona hiç damlatmadan elini suyla dolu kovaya soktu. Çizik yeri önce biraz sızladı ama suyun soğukluğu onu çabucak rahatlattı. Elini sallayıp suyun kan rengine dönüşmesini izledi.

Birkaç dakika sonra elini kovadan çıkardı ve alet çantasının hâlâ açık duran iç çekmecesinden aldığı gazlı bezle yarayı sıkıca sardı.

Kanamanın birazdan duracağını ve yerini, sonraki birkaç gün boyunca ten rengi bir yara bandıyla saklayabileceği, dar ve silik bir yara izine bırakacağını biliyordu. Gül Bahçeleri'ndeki diğer gönüller fark edecek olsa bile Mikki, onların gülleri budarken daha dikkatli davranmasını ve kalın deri eldivenler giymesini tembihleyen sözlerine sadece gülüp geçecekti.

Ama zaten böylesine küçük ve önemsiz bir yarayı çok az insan fark ederdi.

Sağlam olan eliyle kovayı kaldırdı ve suyu beş gül fidanına eşit bir şekilde dağıttı. Kanla karışmış suyu bitkilerin köküne doğru dökerken bir yandan da güllere, güzelliklerini öven sevgi sözleri fısıldıyordu. Mikki güllerin ritüele her zamanki gibi neredeyse gözle görülür bir tepki verdiklerini düşündü. Kalın yapraklarını okşayan serin esinti, çiçekleri sanki başlarını sallaya-

rak, *evet, biz senin bir parçanız... kanının kanıyız,* diyorlarmışçasına titretiyordu.

Mikki için onlar birer bitkiden çok daha fazlasıydı. Onlar Mikki'ye kalan miras, annesine ve ailesine ait son hatıraydı. Onlar olmasa hayatta yapayalnız kalırdı.

Suyun tamamını boşalttığında görevini tamamlamış olmanın verdiği mutlulukla gülümsedi.

"Tek istediğim sallanan sandalyemi buraya çıkarmak ve geceyi bir kadeh kırmızı şarap eşliğinde güzel bir kitap okuyarak geçirmek." Ama kendine, hoş bir sesi ve baştan çıkarıcı bir gülüşü olan bir adamla randevusu olduğunu hatırlattı. Saatine baktı. 18.45. Restorana yürümek için en az on dakikaya ihtiyacı vardı.

"Kahretsin!"

Boş kovayı ve alet çantasını kapıp hızla balkon kapısından içeri fırlattı. Etrafta kalan pisliği eve döndükten sonra temizlerdi. Banyoya koşup makyajını ve saçını son bir kez daha kontrol etti. Güzel görünüyordu. Üzerindeki siyah deri etek en sevdiği giysilerinden biriydi ve kahverengi kaşmir kazağı, kızıl saçlarına çok yakışıyordu. Çabucak, antika görünümlü siyah cam boncuklardan oluşan uzun ve ince bir kolye seçti ve ona uygun bir çift sallantılı küpe bulabilmek için takı çekmecesinin altını üstüne getirdi.

Hızla banyodan çıkıp omuzlarının üzerine bir lurka attı ve tam yeni aldığı şık çizmelerin fermuarını çekmekle uğraşırken aklına saçına takacağı gül geldi. Gülü balkonda unutmuştu. Unutkan birisi olduğu için kendine kızarak balkona çıktı ve çiçeği bıraktığı yerden aldı. Dalını ve yapraklarını düzelttikten sonra oturma odasındaki küçük aynanın karşısına geçti ve çiçeği sol kulağının üzerindeki buklelerin arasına güzelce yerleştirdi. Derin bir nefes alıp aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Bu gülün kokusunu bastırabilecek kadar güzel bir parfüm bulabilecek miydi?

Parfüm...

Mikki, gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı ve çantasına baktı. Çabucak karar verip genellikle ruj, ayna ve anahtarlarını koyduğu küçük yan gözündeki fermuarı açtı. Cam şişe, diğer tanıdık eşyanın arasında öylece duruyordu

"Pekâlâ, neden olmasın?" diye sordu kendi kendine. "Sevillana ona şans getirdiğini söylemişti. Belki bu akşam bu parfümü sürersem, ben de nihayet adamakıllı birisiyle çıkacak denli şanslı olurum."

Mikki şişenin küçük mantar kapağını çıkardı ve parfümü burnuna doğru yaklaştırdı. Kokuyu içine çektiğinde gözlerini keyifli bir şaşkınlıkla kırpıştırdı. Parfüm, gül ve baharatlardan oluşan doğal bir karışımdı. Kokuyu tekrar içine çekti. Daha önce hiç böylesi bir parfüm koklamamıştı. Geleneksel güllerin tanıdık kokusuyla birlikte, yoğun ve tatlı bir yağla harmanlanmış tarçın, zencefil ve karanfil kokularını da duyabiliyordu. Parfümü nabzının attığı noktalara; boynuna, boğazına ve bileklerine sürüp küçük şişeyi tekrar çantasına koydu.

Kendi kendine tatlı bir melodi mırıldanarak sokak kapısını arkasından kilitledi ve hızlı adımlarla kaldırıma doğru yürümeye başladı. Akşam esintisinin, kendisiyle aynı adı taşıyan gülün tatlılığını ve yeni parfümünün doğallığını birbirine karıştırmasına bayılmıştı. Kesinlikle güzel kokuyordu.

Ve birdenbire kendini çok şanslı hissettiğini fark etti.

BÖLÜM 5

Wild Fork, muhteşem doğal güzellikleri, olgun ağaçları, şık dükkânları ve kaliteli restoranları olan Tulsa'daki Utica Meydanı'nın tam göbeğindeydi. Her zaman olduğu gibi bu cuma gecesi de içerisi fazlasıyla kalabalıktı ve dışarıdaki bütün masalar daha şimdiden aç müşterilerle dolmuştu. Mikki fazla belli etmemeye çalışarak etrafına bakındı. Hayır, tek başına oturan bir adam göremiyordu. Belki de içeride oturuyordu. Saatine bir kez daha baktı. 19.10. Geç kalmaktan nefret ederdi. İçini çekip restorana girdi.

Hayatından bezmiş şef garson altı kişiden oluşan bir grubun isimlerini almakla meşguldü. Gruba çok fazla beklemeyecekleri konusunda güvence verdikten sonra uzun, ince parmaklarını kadınsı bir hareketle sallayarak içerideki bekleme salonuna geçmelerini işaret etti.

Bakışları Mikki'ye kaydığında, yüzündeki ciddi ifade yerini bir anda konuksever bir gülümsemeye bıraktı.

"Mikki! Çabuk buraya gel. Seni görmeyeli neredeyse yıllar oldu."

Mikki de ona gülümseyerek karşılık verdi ve iki kız arkadaş gibi sevgi dolu bir biçimde kucaklaştılar.

"Blair, seni yakışıklı, ne zaman Anthony'ye tekmeyi basıp yatağına beni alacaksın?" diye sataştı Mikki ona.

Blair kıkırdadı ve güya kızarmış gibi yaptı.

"Şişşt, kötü şey. Bu gece Tony de çalışıyor. Seni duyarsa kıskançlığından yemyeşil oluverir. Üstelik yeşil ona hiç yakışmıyor, biliyorsun."

"Kızıl saçlı, çekici bir kadın olarak bazı sarışınların yeşil renge tahammül edememelerine üzülüyorum doğrusu," dedi Mikki yapmacık bir şekilde gülümseyip çapkın bir edayla arkadaşına göz kırparak.

Blair geriye doğru bir adım atıp Mikki'yi şöyle bir inceledi. "Ve şekerim *sen de* bu akşam harika görünüyorsun doğrusu. Bu ateş gibi yakan mini etek için insan canını bile verir! Bu süs püs ne için?"

Mikki'nin gülümsemesi bir anda soldu. Neredeyse unutuyordu. Neredeyse.

"Bu gece burada birisiyle randevum var."

Blair heyecanla içini çekti. "Korkunç bir durum. Dur tahmin edeyim. Bu işte Nelly'nin parmağı olabilir mi?"

Mikki başını salladı.

"Bu da o misafir olarak gelen doktorlardan biri mi yoksa?"

"Şey, öyle sayılır. Ama bu seferki tıp doktoru değil. Bir çeşit profesör müymüş neymiş ya da mühendis gibi bir şey de olabilir. Önümüzdeki hafta TU'da konuşma yapacakmış."

Blair'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çabuk şehri terk et! Korkunç derecede sıkıcı birisine benziyor."

"Uslu bir çocuk ol. Ben de öyle olmaya çalışıyorum."

Blair'in şaşkın ifadesi bir anda donup kaldı ve fazlasıyla kısık bir sesle, "Bekle," dedi. "Bu kişi, yirmi dakikadır içeride oturan Bay Esmer ve Tehlikeli olmalı. Bana kalırsa hiç de fena bir adam sayılmaz, kızım!"

Mikki içinin bir beklentiyle kıpırdandığını hissetti ve Nelly'nin Arnold Asher'ın dış görünüşüyle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştı.

"Orta boylu, saçları sıfıra vurulmuş, kulağında küçük elmas bir küpe olan, biraz iri yarı bir adam mı?" diye sordu.

"Ta kendisi. Kesinlikle o. Üstelik netis bir de bıyığı var. Az önce Tony'yle aramızda, tıpkı bir mafya babasıyla, inanılmaz derecede seksi Telly Savalas'ın –huzur içinde yatsın– karışımı olduğunu fısıldaşıyorduk." Blair çabucak haç çıkardı.

"Kes şunu. Sen Katolik değilsin ki."

"Ben her ortama ayak uydurmaya inanırım, kızım."

Mikki ona bakıp gözlerini devirdi. "O halde ne diyorsun şimdi, sence o hoş bir adam mı?"

"Hoş mu?" Blair küçük bir çığlık attı. "Resmen fıstık gibi bir adam."

Mikki omuzlarını dikleştirdi. "Tamam, anlaşıldı. Yani zaten başka türlü olmasını da beklemezdim. Nelly beni asla ucubenin tekiyle tanıştırmaya kalkışmaz." Nitekim bu gerçekten de doğruydu. Ama, kahretsin, bir adamın dış görünüşünden çok daha önemli şeyler vardı. "Beni ona götür. Bay Fıstık'la tanışmaya hazırım."

Blair bir mönü alıp geldi. Omzunun üzerinden ona bakıp en kibirli şef garson tavrıyla, 'Lütfen beni izleyin, matmazel," dedi ve restoranın en uzak köşesine düşen bölüme doğru yürümeye başladı.

"Hey," dedi Mikki, Blair'in kolunu çekiştirerek. "Burası, benseksi-birisiyle-flört-ediyorum, bölümü."

"Kendisi buraya oturmak istedi," dedi Blair, ışıl ışıl parlayan gözlerle.

"Hah," dedi Mikki.

"Bu kez beklediğinizden çok daha iyisini bulabilirsiniz, küçük hanım," dedi Blair iğrenç bir John Wayne aksanıyla.

"Lütfen. Bu akşam John Wayne taklidi yok. Stresten midem allak bullak oldu zaten."

"Ah, haydi ama rahatla biraz. Bu seferkinin iyi çıkacağını hissediyorum."

Mikki, küçük masalarda oturan çiftlerin samimi bir şekilde sohbet ettikleri loş odaya ulaşana dek Blair'i restoran boyunca takip etti. Blair masada oturanların Mikki'yi görebilmesi için onun yan tarafına geçmişti. Zevkli ve pahalı, siyah bir ceket pantolon takım ve içine de yeşilin hoş bir tonunda, ipek örgü kazak giymiş yalnız bir adam okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. Saçı tıraşlıydı ve adamın sol kulağındaki küçük elmas küpe ışığı yansıtıyordu. Nelly onunla ilgili değerlendirmesinde tamamıyla dürüst davranmıştı. Arnold Asher'ı, "çekici ama alışılagelmiş tarzda değil" diyerek tarif etmişti ve Mikki de buna aynen katılmak zorundaydı. Bu adamın gerçekten ilginç bir görünüşü vardı, biraz esmer ve serseri tipindeydi ve kesinlikle erkeksiydi. Mikki, hiç beklenmedik bir memnuniyet duygusunun içine dolduğunu hissetti. Klasik tarzdaki yakışıklı adamlardan hoşlanmazdı, onlarda biraz abartılı bulduğu bir yan vardı. "Yakışıklı" bir adamla beraber olmaya başladıktan bir süre sonra çoğunlukla kendini çok fazla tatlı yemiş gibi hissederdi. Genellikle dış görünüşleri ne kadar dolu ve çekici olursa, içleri de bir o kadar boş olurdu. Ama farklı ve ilginç görünen bir adam... Mikki, saçındaki gülü fark edip ona el sallayana dek bakışlarını masadaki adamdan ayırmadı.

"Bingo!" dedi Blair.

Mikki gülümseyip flörtüyle tanışmak üzere kararlı adımlarla yürümeye başladı. Masasına yaklaşırken Arnold da ayağa kalktı.

"Sen Mikki Empusai olmalısın," dedi beğeni dolu bakışlarını onun vücudunda gezdirirken.

"Evet, Arnold. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Tokalaştılar. Elinin kavrayışı güçlü ve sıcak, aynı zamanda gülümsemesi kadar da içtendi.

Blair sandalyesini çekti ve Mikki oturdu.

"Vay canına... Ben..." Arnold sözlerini toparlayamıyordu, sesi şaşırmış ve biraz da gergin gibiydi. "Özür dilerim, bunun mümkün olamayacağını biliyorum ama birdenbire sanki daha önce de karşılaşmışız gibi güçlü bir hisse kapıldım."

"Gerçekten mi?" Mikki, Arnold'ın gözlerinde açıkça fark edilen hayranlık ifadesinin tadını çıkararak hafifçe kıkırdadı. "Medyumlukla mı ilgileniyorsun? Nelly'nin bundan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum."

Arnold içtenlikle gülümsemeye devam etti. "Ben buna sezgileriyle hareket etmek ve yeni ihtimallerle karşılaşmaya hevesli olmak demeyi tercih ederim."

Mikki, Arnold'ın onunla ilgilendiğini açıkça belli etmesi karşısında yüzünün kızardığını hissederek, gözlerini az önce adamın okuduğu kitaba çevirdi. Kitabın ismi "Kaybolan Mevsimim"di.

Kitaba uzanıp heyecanla nefesini tuttu. "Pat Conroy! Pat Conroy'u sever misin?"

"En sevdiğim on yazardan biridir," dedi Arnold.

"Benim de öyle. Ona bayılırım! 'Dalgaların Prensi', 'Muhteşem Santini', 'Engin Sular'..."

"'Kumsal Müziği', 'İtaatin Efendileri'," diye devam etti Arnold onun yerine.

"'Kumsal Müziği'ne bayılırım."

"Ben de öyle. En az 'Dalgaların Prensi' kadar severim. Olumsuz eleştiriler alması hiç hoşuma gitmemişti," dedi Arnold çabucak.

"Aynen katılıyorum! Pat Conroy'un yazıları âdeta sihir gibidir. Birilerinin onu olumsuz yönde eleştirmesini aklım almıyor."

Öylece oturup mutlu bir şaşkınlıkla birbirlerine gülümsediler ve Mikki birisiyle flört ederken uzun zamandır duyumsamadığı bir şeyi hissetti; umudu.

Blair'in romantik ve tamamıyla abartılı iç çekişi, Mikki dik dik yüzüne bakınca zoraki bir öksürüğe dönüştü.

"Ah, Tanrım, affedersiniz. Boğazım gıcıklandı da."

"Blair tatlım, bana her zamanki *chianti* şarabımdan getirebilir misin?" Mikki dönüp hâlâ gülümsemeye devam eden Arnold'a baktı.

"Aç mısın? Ben bugün öğle yemeğini atladım ve bir ordövr tabağı harika olurdu."

"Bana da uyar."

"Harika. Peki ya zeytinli ekmeğe ne dersin? Bana hep İtalya'yı hatırlatır."

Arnold başını sallayınca Blair çabucak uzaklaştı.

"Demek bir Conroy hayranısın, ha," dedi Arnold. "En çok hangi kitabını seviyorsun?"

"Sanırım 'Dalgaların Prensi'ni ama yine de bütün kitaplarını severim." Mikki kitabı ona geri vermeden önce kapağını okşadı. "Henüz bunu okumadım."

"Okumalısın! Conroy'un hayatına dair inanılmaz bilgiler veriyor."

"Mutlaka alacağım." Birbirlerini çok iyi anladıklarını bakışlarıyla anlattılar ve Mikki bir kez daha içinin umut dalgasıyla kıpırdandığını hissetti. "Conroy'un en sevdiğin on yazardan biri olduğunu söyledin. Diğerleri kim?"

Arnold, sadece gerçek bir kitapseverin yapacağı şekilde bu konudan çok hoşlandığını belli ederek öne doğru eğildi. Mikki,

konuşurken adamı inceliyordu. Hayır, klasik yakışıklılardan değildi ve kendisi de daha uzun boylu, daha genç adamlardan hoşlanırdı. Ama onda kesinlikle farklı bir şeyler vardı; zeki, deneyimli ve seksi olduğunu gösteren bir şeyler.

"Sevdiğim yazarları on kişiyle sınırlamak biraz zor bir şey. Sanırım Conroy'la birlikte Herman Wouk'u da bunların arasına katmalıyım."

"'Savaş Rüzgârları'. Ne harika bir kitaptır!" dedi Mikki.

"'Savaş ve Hatırlama'yı da unutma."

"Kesinlikle unutulmamalı."

'O halde James Clavell ile devam etmeliyim,' dedi Arnold.

"'Fare Kral', *Tai-Pan* ve en iyi kitabı '*Şogun*'," dedi Mikki, şarabı ve zeytinli ekmeği getiren Blair'e belli belirsiz bir şekilde başını sallayarak.

"Dizi filminden hiç hoşlanmamıştım gerçi."

"Blackthorne karakterini Richard Chamberlain'in canlandırdığı diziden mi bahsediyorsun? Lütfen ama. Hayır, hayır, hayır. Mükemmel bir kitabın kalitesiz bir diziye dönüştürülmesinden gerçekten nefret ederim."

"İlk on listeme dâhil olan diğer yazar için ise durum tamamen farklı, Larry McMurtry'nin 'Yalnız Güvercin'i."

Mikki zeytinli ekmekten bir ısırık alırken durdu. "Kitabı çok sevdim ve dizisine de bayılmıştım."

Ve sonra McMurtry'nin Batı'sından adlı kitabından, Wilbur Smith'in Afrika ve Mısır'ına kadar, en sevdikleri yazarların yaptığı betimlemeler üzerine hararetli bir tartışmaya girdiler. Sohbetleri devam ederken bir şekilde sipariş verip yemek yemeyi de başarmışlardı. Mikki kendini çimdiklemek istediğini hissedebiliyordu. Bir adamla en son ne zaman böylesine güzel bir yemek sohbeti yaptığını hatırlamıyordu. Kız arkadaşlarıyla bir araya gel-

diklerinde basit ve ilginç tartışmalar yapmaları nomaldi. Ancak erkekler söz konusu oldu mu –en azından Mikki için– bu neredeyse imkânsızdı. Ama şimdi üç kadeh *chianti* şarabı tüketmiş, mükemmel bir yemek yemiş ve 'Çikolatalı Pasta ile Ölüm' tarafından baştan çıkarılmasına rağmen, tatlı olarak İrlanda kahvesi sipariş etmek üzereydi. Hafif çakırkeyif olmuştu ve harika vakit geçiriyordu. Saatine baktı ve neredeyse iki saattir sohbet ettiklerini fark edince tamamen şaşkına döndü.

Kahvesinden bir yudum aldığında Arnold'ın gözlerini üzerinde hissetti. Yüzündeki soru işareti öylesine belirgindi ki gülümseyerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece bu inanılmaz bir şey."

"Aslında ben de şu an aynı şeyi düşünüyordum," dedi Mikki biraz utangaç bir tavırla.

"Okumayı seven ve o beş para etmez romantik kitaplardan çok daha fazlasını takdir edebilen bir kadın bulduğuma inanamıyorum."

Mikki az önceki sıcak ve mutlu çakırkeyif halinin üzerine soğuk su dökülmüş gibi hissetmeye başlamıştı. Adam Gerçekten de "beş para etmez romantik kitaplar" mı demişti? Muhteşem Nora Roberts, her zaman zevk veren MaryJanice Davidson, Susan Grant, Gena Showalter, Sharon Sala, Merline Lovelace ve upuzun gecelerde ona arkadaşlık ederek onu güldüren, ağlatan, mutlulukla iç geçirmesini sağlayan diğer mükemmel kadın yazarlardan mı bahsediyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

Arnold, Mikki'nin ses tonundaki ani değişimi hiç fark etmeden hevesle devam etti. "Çekici ve yalnız bir kadının bazı ilginç kitapları okuyup özümseyebilmesi pek de alışılageldik bir şey sayılmaz."

"Okuduğum yazar ve türlerin geniş bir yelpazede olmasına önem veriyorum. Öbür türlü dar bir bakış açısına sahip olacak ufkumuzu bu sayede önemli ölçüde genişletebiliriz sanırım," dedi Mikki ses tonunun mümkün olduğunca kayıtsız olmasına dikkat ederek. "Hiç Anne Tyler okudun mu diye merak ettim, Arnold."

"Tyler mı? Hayır okuduğumu sanmam."

"*Soluk Alma Dersleri* ile Pulitzer Ödülü kazandı biliyorsun."

"Öyle mi?" Arnold'ın yüzünde yeni bir gülümseme parladı. "Ne güzel."

Mikki, kibirli ses tonu karşısında içinin burkulduğunu hissetti. "Peki Elizabeth Kostova'nın *Tarihçi*'sini?"

"Hayır."

"Tarihten hoşlandığını düşünmüştüm."

"Hoşlanıyorum."

"Hımm. O halde Marion Zimmer Bradley'den *Avalon'un Sisleri*'ni okudun mu?"

"Bir kadının bakış açısıyla anlatılan Arthur efsanesinden mi bahsediyorsun?" Kahkahası küçümseyici ve alaycıydı. "Ben bunu tarihî roman olarak görmüyorum."

"Peki, okudun mu?"

"Hayır, tabii ki okumadım. Tennyson veya T. H. White okumayı tercih ederim." Arnold, Mikki yüzünden başına bir ağrı girmiş gibi alnını ovdu. "Denenmiş ve gerçek olan şeyleri severim."

"Pekâlâ, o zaman Nora Roberts'ın kitaplarına ne dersin? Her altmış saniyede bir Nora Roberts romanı satıldığına dair bir istatistik okumuştum. Bu da onun kesinlikle denendiğini ve gerçek olduğunu gösteriyor. İstatistiksel açıdan bakacak olursak, belki sen de kazara da olsa, bir kitabını okumuş olabilirsin."

"Nora Roberts mı? Romantik türde yazan bir yazar, değil miydi?"

Blair kırıta kırıta yanlarına geldi. "Hesabı buraya bırakıyorum." Hesap pusulasını Arnold'ın kolunun yanına bıraktı. "Ama siz ikiniz hiç acele etmeyin." Mikki'nin kısık gözlerle adama öfke dolu bakışlar fırlatmakta olduğunu fark ettiği anda sözleri de uçup gidiverdi. Boğazını temizledi. "Yani hazır olduğunuzda hesabı almaya gelirim demek istemiştim." Endişeli bir şekilde Mikki'ye baktıktan sonra olup biteni uzaktan seyretmek üzere tekrar yerine döndü.

Blair apar topar yanlarından uzaklaşınca, Mikki yüzündeki ifadeyi düzeltmesi gerektiğini anladı ancak Arnold'a baktığında endişelenmesini gerektiren bir durum olmadığını gördü. Arnold ona bakmıyordu bile. Kaşlarını çatmış, hesap pusulasına bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Mikki.

Arnold başını kaldırıp ona baktı sonra da görebilmesi için pusulayı ona doğru itti. "Hayır. Hiçbir problem yok. Sadece payıma düşeni hesaplamaya çalışıyordum."

"Anlamadım?"

"Eh, aperitif tabağını sipariş eden sendin. Benden bir kadeh fazla şarap içtin ve o İrlanda kahvesi de pek ucuz sayılmaz."

Mikki kulaklarına inanamayarak gözlerini kırptı ve sesini toparlamaya çalıştı.

Arnold cüzdanından bir yirmilik iki de onluk çıkardı. "Payıma düşen ve bahşiş için bu kadarı yetecektir sanırım." Sonra da sabırsız gözlerle ona baktı. "Sen nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödeyeceksin?"

Mikki bir anda kahkahalara boğuldu. "Yemek ücretinin yarısını benim ödememi mi istiyorsun?"

"Elbette," dedi Arnold tamamen kayıtsız bir ifadeyle. "Zaman değişti. Bugünün kadınları eşitlik ve saygı görmek istiyor. Ben de sana istediğin şekilde saygı gösteriyorum."

"Harika," dedi Mikki gülmeye devam ederek. Kızıl saçlılara mahsus kabına sığmayan bir ateşin, göğüs kemiğinin altında fokur fokur kaynadığını hissedebiliyordu. Bu gerçekten de harika olacaktı.

"Kesinlikle mükemmel. Pekâlâ, durumu şöyle izah edeyim Dr. Asher. Resmî konuşmalarda sana bu şekilde hitap ediyorlar, öyle değil mi?"

Arnold biraz aklı karışmış bir halde başını salladı.

"Güzel. Sadece emin olmak istedim. O halde durum şu Dr. Asher. Cimriliğinin özrü olarak 'bugünün kadını' palavrasının ardına sığınman bana saygı gösterdiğin anlamına gelmez. Aslında tam tersini yapıyorsun. Hangi zamanda yaşadığımız umurumda bile değil. Eğer bu bir randevuysa –ki öyle olduğu izlenimine kapılmıştım– centilmen bir adamın yanındaki bayana yemek ısmarlama nezaketi ve onurunu göstermesi gerekir. Saygılı davranmak budur işte. Ama senin bunu anlaman mümkün değil çünkü belli ki kadınlara saygı duymuyorsun. Kadınların okuduğuna inandığın kitaplara karşı gösterdiğin tavır da, en az kadın yazarları hor görmen kadar küstahça." Mikki çantasına uzandı ve içinden üç tane yirmilik banknot çıkarıp pat diye hesap pusulasının üzerine yapıştırıverdi. "Ve işte sana bir son dakika haberi: O beş para etmez dediğin romantik kitaplar diğer türlerdeki bütün kitaplardan çok daha fazla satıyor. Çoğunun yazarı hem iyi eğitimli hem de algıları fazlasıyla kuvvetli. İhtiraslı ve güçlü kadınlarla birlikte onurlu, kahraman erkeklerin olduğu dünyalar yaratıyorlar. Onları okumayı denemelisin. Bu hor gördüğün kadın yazarlar sana gerçek bir erkek olmak için nelere ihtiyaç duyduğunu rahatlıkla öğretebilirler." Ayağa kal-

kıp çantasını omzuna astı. "İyi geceler, Dr. Asher." Arnold ayağa kalkmak için hamle yaptı, bir şeyler söyleyebilmek için çabaladığı belliydi. "Hayır, lütfen ayağa kalkma. Seni aynen bu şekilde hatırlamak istiyorum; kafası karışmış ve dili tutulmuş bir halde. Bu görüntü sana çok yakışıyor; küstah ve dar kafalı halinden çok daha iyi."

Mikki muzipçe sırıtarak arkasını döndü ve hiç acele etmeden, ağır ağır ilerleyerek loş salondan dışarı çıktı.

Kaldırımdan aşağı doğru yürürken hâlâ sırıtıyordu. Tanrım, onu azarlayarak çekip gittiği için ne kadar da mutluydu!

Hiçbir zaman zayıf ve ezik bir kadın olmamıştı; boş lafa tahammül edebilme eşiği fazlasıyla düşüktü. Tanrım, her şey en başından belli değil miydi zaten! İlk başta ilginç ve seksi biri gibi gözükmüştü. Ama pek çok erkek gibi onun da tam bir hayal kırıklığı olduğu ortaya çıkmıştı.

Bilinçaltı Mikki'ye, şimdiye kadar hiçbir erkeğin onunla yakınlaşmayı başaramadığını fısıldıyordu çünkü kanında akan sırrı bugüne dek hiç kimseyle paylaşamamıştı... ama bu düşüncesi çabucak kayboldu ve aslında tamamen doğru olduğu gerçeğini de çakırkeyif bir kahkaha ve sokak lambasından süzülen ışık halesi altında yaptığı doğaçlama bir dönüş hareketiyle bastırdı.

Aslında ilk defa bir randevudan kaçıyordu.

Çok eğlenceliydi!

Adımları yavaşladı. Son zamanlarda, belki de kalıcı bir ilişki için uygun biri olmadığını gitgide daha fazla düşünmeye başlamıştı. Bu gece yaşadıkları, ihtiyaç duyduğu son işaret olabilirdi. Tıpkı modern bir alamet gibi.

O *farklıydı* ve her geçen gün ona "uygun bir adam" olmadığı gerçeği daha da fazla ortaya çıkıyordu. Öyle birisi yoktu. Yine de tuhaf bir şekilde, bu düşünceden dolayı kendini ne üz-

gün ne de yalnız hissediyordu. Tersine diğer arkadaşları bunu anlayabilecek kadar olgun olmadıkları için zeki olduğunu bile düşünüyordu ve bu da ona neredeyse karşı konulmaz bir rahatlama hissi veriyordu.

Mikki, civardaki popüler barlardan biri olan McGill'in önünden geçerken içeri girip çabucak bir içki içmeyi düşündü. Ama kapı açılıp da dışarı bir gürültü dalgası yayılınca fikrini değiştirdi. İçki ısmarlarken müzik gürültüsünü bastırabilmek için bas bas bağırmak istemiyordu. Ayrıca muhtemelen yeterince içmişti... Gerçi bunun kötü bir tarafı da yoktu. Araba kullanmıyordu, uçuyordu! Bir kahkaha attı ve serin ekim havasını içine çekerek yürümeye devam etti.

İş yerlerinin olduğu bölgeyi geçip Woodward Park ve apartmanına doğru yaklaşırken binalar, şık dükkân ve restoranlardan, parkın etrafını çevreleyen ve tıpkı yağlıboya tablolarda tasvir edilenlere benzeyen, görkemli, eski malikânelere dönüştü. Mikki Tulsa'nın bu bölümüne bayılıyordu. Burası içini 1920'lerde yaşamış olma arzusuyla dolduruyordu. O dönemde yaşasaydı uçarı bir kız olurdu. Saçlarını kısacık kestirir, hareket ettikçe parlayan boncuklu elbiseler giyer, fazlasıyla içip bütün gece dans ederdi. Partilerden fırsat buldukça kadın hakları için mücadele ederdi. Tıpkı bu gece yaptığım gibi, diye düşündü mutlulukla. Tabii üzerindeki elbise, saçları ve dans etmek hariç. Bir sonraki sokak lambasının altından neşeyle zıplayarak geçti ve kendi kendine güldü. Belki de dans etmeyi dâhil edebilirdi. Yarın tekrar restorana gidip Blair ve diğer çocuklardan ardında bıraktıklarının ilginç ayrıntılarını öğrenmesi gerekecekti.

Önündeki yol ikiye ayrıldığı için kaldırım da sona ermişti. Mikki, malikânelerin yerini Woodward Park'ın almaya başladığı noktadaydı. Genellikle apartmanına ulaşmak için tam buradan karşıya geçerdi. Tereddüt ederek parka baktı. Algısında,

her zamanki serüvenlerinden birinin başladığını gösteren herhangi bir değişiklik fark etmemişti. Aslında o ana dek, son zamanlarda gördüğü hayallerle birlikte hayatına sızan tuhaflığı tamamıyla unutmuştu.

"Bu da bir adamı terk edip gitmenin rahatsızlığıma iyi geldiğini açıkça gösteriyor," diye düşündü memnuniyetle.

Her şey fazlasıyla normal görünüyordu. Woodward Park'ın içindeki eski görünümlü, sokak lambaları parkı krem rengi ışık kümeleriyle aydınlatıyordu. Bakımlı meşe ağaçlarının arasında fısıldayarak esen rüzgâr yumuşak bir sesle mevsim değişikliğini duyuruyor ve yaprak şelalelerinin, ayağa kalkmayı öğrenen minik kasırga hortumları gibi etrafa yayılmasına neden oluyordu. Tam ortada, parkta sergilenecek olan oyun için hazırlanan sahnenin yumuşak ışıklarını da görebiliyordu.

Kadın oyuncunun sesi hayal meyal işitiliyordu.

"Azıcık sevgi eve neşe getirir,

Azıcık ateş soğuğa ve karanlığa karşı mücevher gibidir."

Mikki evine gitmek üzere karşıdan karşıya geçecekken tereddüt etti ve büyük bir özlemle ışık ve seslerle dolu parka baktı. Öylesine güzeldi ki. Tıpkı gecenin ortasındaki sihirli bir vahayı andırıyordu, şehrin içindeki küçük, özel bir şehircik gibi. Parkın içinden kopup gelen muzip bir rüzgâr bedenini sardı ve onu sonbahar yapraklarının tarçın kokusuyla bir kez daha büyüledi.

Neden olmasın?

Mikki saatine baktı. Daha yeni dokuz olmuştu. Park ve Gül Bahçeleri on birden önce kapanmıyordu. Nelly ona özellikle normal hayatına devam etmesini söylemişti. Parkta yürüyüş yapıp gül bahçelerini ziyaret etmek onun için kesinlikle normal bir davranıştı. Prova yapan oyuncuların önünden geçip bahçelerin içinde küçük bir yürüyüş yapacaktı. Aslında inşaat alanının et-

rafındaki gülleri gerçekten de kontrol etmesi gerekiyordu. İşçilerin ayaklarında koca koca botlarla, hantal adımlar atıp sürekli etrafta dolaşmaları gülleri fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Mikki başını kaldırıp kararmakta olan gökyüzüne baktı ve kendine bu gece yeni ay çıkacağını hatırlattı. Eğer güllerin yardıma ihtiyacı varsa bundan daha iyi bir zamanlama olabilir miydi? Ortadaki gül sırasının çevresinden dolaşıp işçilerin etrafta bıraktıkları pisliği temizlediğinden ve gülleri hırpalamadığından emin olacaktı. Sonra da eve gidip kendine bir kadeh uyku öncesi şarabı dolduracak ve yatağına kıvrılıp güzel bir kitaba başlayacaktı, hem de bir kadın yazarın kitabına!

Ya da, diye fısıldadı zihnindeki maceraperest düşünceler, hemen yatacaktı. Başka bir şey yapmaktansa rüyalarını süsleyen sevgilisini tekrar ziyaret etmeyi tercih etmez miydi? Büyük bir çabayla zihnini bu tür düşüncelerden uzaklaştırdı. Hayatını sadece fantezilerinin etrafında yaşamaya başlayamazdı. Yoksa gerçekten de çıldırırdı.

BÖLÜM 6

Mikki parkla caddenin arasındaki kavşağı geçtikten sonra, şe laleler tarafından beslenen ve Woodward Park'ın kuzey ucunu baştan başa çevreleyen nefis gollerin etrafındaki kıvrımlı kaldırıma çıktı. Yürüyüş yolunun bir sonraki ayrımında caddenin kuzey tarafını terk edip yukarı, bir gece önce kurulan sahnenin etrafında yoğun bir hareketliliğin yaşandığı parkın içine doğru yürümeye başladı. Kulağına zaman zaman ulaşan şiir mısraları, oyunun bölümlerinden örnekler sunarak ona âdeta sataşıyorlardı.

"Kutsal çeşmeler yeryüzünden yukarı akar
Sunulan kurbanların dumanı yeryüzünden yukarı çıkar
Kartal ve yaban kuğusu yeryüzünden yukarı uçar
Doğruluk da yeryüzünden yukarı çıktı ve
Tanrıça'nın ayaklarının ucuna indi."

Oyun ilgisini çekmişti ve *Medeia*'nın hikâyesiyle ilgili detaylar için hafızasını yokladı. Eski bir Yunan trajedisi olduğunu ve olayların kocası Jason tarafından reddedilen Medeia'nın etrafında geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu. Jason'ın Medeia'yı terk etme sebebi... Mikki çoktan unuttuğu lisedeki İngilizce dersinden kalan kırıntıları gözden geçirmeye çalışırken suratını buruşturdu.

... Ama kadınlar kendi çocuklarından asla nefret etmeyecekler

Hafifçe esen rüzgârla birlikte ona ulaşan mısralar örümcek ağları bağlamış hafızasını canlandırmıştı. Medeia, Jason'a öfkelenmişti çünkü onu kurtarmak için kendi ülkesine ihanet etmiş ama Jason birlikte kaçtıkları ülkedeki kralın genç kızı için onu terk etmişti.

'Gayet normal," diye mırıldandı Mikki. "Aynen bir erkek gibi." Işıkları ayarlayan ve yeni boyalı kontrplakları saga sola yerleştiren hareketli insan topluluguna yaklaşınca adımlarını yavaslattı. Sahnede birkaç kadın oyuncu vardı ama şu an sessiz duruyorlardı. Aralarından üç kişi huzursuz bir şekilde sahnenin soluna toplandı. Sağ taratta, onların tam karşısında tek başına duran bir kadın vardı. Toga tarzı dökümlü kıyafetler giymişlerdi ve saçları gevşek bir şekilde sırtlarından aşagı doğru iniyordu. Hepsi de sanki sahnenin köşesindeki gölgelerin arasından birisinin ortaya çıkmasını beklermiş gibi etrafa bakınıyordu. Mikki neden bu kadar huzursuz göründüklerini merak ederek izlemek için durdu.

"Medeia hangi cehennemde?"

Hemen yanındaki önü açık, küçük çadırdan gümbürdeyen bu ses, Mikki'nin havaya sıçramasına neden oldu.

"Şey... bir molaya ihtiyacı olduğunu söylemişti," dedi tek başına duran kadın mahcup bir edayla.

"Yarım saat oldu!" diye bağırdı gölgelerin arasından duyulan ses. Belli ki fazlasıyla öfkelenmişti. "Medeia olmadan ses düzeni kontrolünü nasıl tamamlayabiliriz?"

Mikki'nin gözleri sesin geldiği yöne doğru çevrildi. Çadırın içinde tek görebildiği, üzerinde yanıp sönen ampuller ve düğmeler olan ışıklandırılmış ses sisteminin önündeki bir adamın karanlık silüetiydi.

"İki mikrofon takıp onun repliğini de okuyabilirim," dedi kadınlardan biri. Mikki'nin yönetmen olduğuna karar verdiği adama bakabilmek için, elini gözlerine siper edip sahneye çevrilmiş spot ışıklarından korunmaya çalışıyordu.

"Hiçbir işe yaramaz. Bu şekilde düzgün bir kontrol yapamayız. Lanet olsun! Catie'nin kaprislerinden bıktım. Küçük budala kendini *gerçekten* Medeia sanıyor." Adam sustu, Mikki onun yapraklarla kaplı zeminde sinirli bir şekilde bir o yana bir bu yana yürüdüğünü duyabiliyordu. Sonra sanki bakışları dikkatini çekmiş gibi başını Mikki'ye doğru çevirdi. "Hey sen! Bize yardım eder misin?"

Mikki etrafına baktı. Ondan başka kimse yoktu. Adam resmen ona söylüyordu.

"Ben mi?" Gergin bir şekilde güldü.

"Evet, yalnızca birkaç dakikanı alacak. Sahneye çıkıp kulaklık takarak birkaç satır okuyabilir misin?"

"Sözleri bilmiyorum," dedi Mikki anlamsız bir şekilde.

"Önemli değil." Adam sahnenin yanında duran bir işçiye işaret etti. "Bayana bir senaryo verin, Cio'ya da ona mikrofon takmasını söyleyin." Sonra tekrar Mikki'ye döndü. "Bize yardım ettiğin için sana gala gecesine çift kişilik bilet versem?"

"Ta... tamam," diye kekeledi Mikki. Ne sakıncası vardı ki? Nelly bu tür şeyleri severdi; onu da yanına alırdı.

Kendini biraz aptal gibi hissetse de iki adamın onu sahneye çıkarmasına izin verdi. Adamlardan biri senaryoyu açıp eline tutuşturdu, yönetmenin Cio diye seslendiği diğer adam ise Mikki'nin saçını geriye doğru itip ensesine bir mikrofon yerleştirdi.

"Hey," diye bağırdı Cio, yönetmene. "Saçları Catie'nin perrugu kadar gür."

"Güzel, bu da hatasız ölçüm yapmamızı sağlayacak."

"İşaretin burada," dedi Cio sahne zeminine bantlanmış ince bir çizgiyi göstererek. "Tek yapman gereken orada durmak. Korintli kadınlar repliklerini bitirdikten sonra işaretimle birlikte Medeia'nın Hekate Duası'nı okuyacaksın." Durdu ve gömleğinin cebinden bir kalem çıkarıp senaryonun bir bölümünü yuvarlak içine aldı. "İşte bu dörtlük. Yüzünü seyircilere doğru çevir ve mümkün olduğunca yavaş ve net konuşmaya çalış. Anladın mı?"

Mikki başını salladı.

"Harika," dedi Cio ve kayıtsızca kadının omzuna vurup sahneden aşağı indi.

"Endişelenme, üstesinden gelirsin." dedi kadınlardan biri gülümseyerek. "Çocuk oyuncağı."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Mikki kadına. "Daha önce hiç tanrıça çağırmamıştım."

"Hey, bunu kafana takma. Gerçek Medeia olmadığın sürece bu gece bir tanrıça çağırman mümkün değil zaten," dedi dost canlısı kadın gülümsemeye devam ederek.

"Ya da Hekate'nin soyundan gelen bir rahibe olmadığın sürece," diye müdahale etti başka bir kadın.

"Veya kendini gerçek bir diva olarak görmediğin sürece." Oyuncu kadınların hepsi birden gözlerini bu yorumu yapan kadına çevirdi. Ortalarda gözükmeyen başrol oyuncusu kendini rolüne iyice kaptırmış olmalıydı.

"Hazır mısınız hanımlar?" diye seslendi yönetmen.

Mikki sahnenin ortasındaki işarete doğru yürürken kadınların dördü birden cesaret verici bakışlarla ona baktılar.

"Pekâlâ, haydi şunu halledip evlerimize dağılalım. İlk Korintli kadın başlasın lütfen."

Mikki'nin az önce duyduğu dizeleri tekrarlamaya başlayan İlk Korintli kadının sesi güçlü ve berraktı.

"Kutsal çeşmeler yeryüzünden yukarı akar

Sunulan kurbanların dumanı yeryüzünden yukarı çıkar

Kartal ve yaban kuğusu yeryüzünden yukarı uçar..."

Mikki'nin midesi küçük bir heyecan dalgasıyla kıpırdandı ve gerginlik yerini coşkuya bıraktı. Kadının sesi etrafındaki boşluğu dolduruyor ve tüm endişelerini uzaklaştırıyordu. İkinci Korintli kadın repliğini hevesli bir şekilde Mikki'ye bakarak okudu.

"Kadınlar savaştan nefret eder ama erkekler onu yeniden başlatır.

Kadınlar, kocalarından ve babalarının oğullarından nefret edebilirler,

Ama kadınlar kendi çocuklarından asla nefret etmeyecekler."

İlk kadının sesi duygularının yoğunluğuyla titrerken, Mikki de sözleri elindeki senaryodan takip etmeye başladı.

"Ama ben kocama iyi davranacağım.

Oğullarımı da kızlarımı da sevip tanrılara tapacağım."

Cio sahnenin ucundan işaret etti ve Mikki tıpkı mahmuzlanan bir at gibi Medeia'nın sözlerini okumaya başladı.

"Siz kadınlar sessiz olacaksınız.

Barbar kadının ihanete nasıl katlandığını görmek için geldiniz;

Seyredin ve anlayacaksınız."

Senaryoda, *Medeia diz çöküp dua etti,* yazıyordu. Mikki soru soran gözlerle bakınca Cio başını sallayıp sahnenin zeminini işaret etti. Mikki derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine çöktü ve duayı okumaya başladı.

"Karanlıklar içinde yürüyen,

İnsanoğlunun, vahşi yaratıkların ve eski gizli sihirlerin kesiştiği yere hükmeden,

Saçları ağarmış vahşi tanrıçaya tapmamın bir sebebi var.

Hekate, puslu ayın altındaki tatlı bir çiçektir."

Mikki sözleri okumaya devam ederken sesi iyice güçlenmeye başladı ve İlk Korintli Kadın konuşurken midesine yerleşen küçük heyecan dalgası bütün vücuduna yayıldı. İçindeki coşku, adrenalin misali boğazına hücum edince sesi daha da güçlendi, hatta neredeyse büyüdü. Eğer yönetmene doğru baksaydı, onun çılgınlar gibi önündeki düğmeleri ayarlayıp tuşları çevirmeye çalıştığını görürdü. Onunla birlikte sahnede olan diğer oyunculara baksaydı yüzlerindeki keyifli ifadenin şaşkınlık ve hayrete dönüştüğünü görürdü. Ama Mikki sadece önündeki senaryoya bakıyordu ve üzerindeki yazılar sanki sesiyle birlikte canlanmış gibi bir anda parlamaya başlamıştı.

'Gecenin Kraliçesi, hata yapan rahibenin sesini duy.

Yolundan ayrıldığım için beni affet."

Mikki sersemlemişti. Avucunun içindeki yara bandıyla kaplı küçük kesik acıyla zonkluyordu. Kulaklarında okyanus sesine benzeyen şiddetli bir uğultu vardı. Az önce nazik ve serin bir şekilde esen akşam rüzgârının birdenbire her yerini bir sıcaklık dalgasının içine aldığını ve vücuduyla birlikte saçlarını da elektriklenmiş gibi havaya kaldırdığını hissediyordu. Bedenini okşayan esinti, nabız noktalarına sürdüğü parfümün farklı kokusunu taşıyarak tüm duyularını harekete geçiriyordu. Derin bir nefes alıp gül, baharat ve sıcaktan oluşan kokuyu içine çekti.

Yoğun sıvının mükemmel güzellikteki kokusuyla kendinden geçmişti ve elindeki metnin üzerinde ışıl ışıl parlayan sözcükler artık onun okuyamayacağı hale gelene dek bulanıklaştı. Ama bunun önemi yoktu. Satırları inanılmaz bir şekilde zihni-

nın içinde duyuyordu ve hıçkırarak ağzını açıp zihninde yankılanan sözleri haykırdı.

"Şimdi damarlarımdan akan yoğun kanla birlikte sana sesleniyorum Hekate.

Senin diyarına dönmeme ve sana tekrar hizmet etmeme yardımcı ol ki

Kan sihrini kullanabilmeyi ve Gül Diyarı'ndaki eski güzellikleri tekrar hatırlayayım."

Muazzam bir kükreme sesi geceyi böldü ve Mikki'nın başını döndürecek kadar büyük bir şiddetle kulaklarında çınladı. Mikki gözyaşlarını akıtmak için gözlerini kırpıp sanki bir rüyadan uyanmış gibi etrafına baktı. *Ah, kahretsin! Yine o kahrolasıca rüyalardan birini yaşıyorum!* Parlak ışıklara ve ağzı açık bir şekilde ona bakan kadınlara bir anlam verebilmek için çılgınca bir çaba sarfetti. *Oyun! Kahretsin! Kahretsin!* Terli ellerinin arasında tutmaya devam ettiği senaryoya baktı. Alışılagelen bir şekilde siyah ve beyaz renklerden oluşan sözcükler ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Az önce söylediği dizeler bunlar değildi. Ona ne haltlar olmuştu böyle?

Sahnenin arka tarafından üç alkış sesi duyuldu.

"Harika bir doğaçlama. Kesinlikle etkileyici." Baştan sona alaycılık dolu bir sesti.

Altın rengi bir toga ve uzun, koyu renkli bir peruk giymiş ufak tefek, çekici bir kadın yanına doğru çıkarken, Mikki de apar topar ayağa kalkmayı başarabilmişti.

"Ama oyunun yıldızı geri döndü. Yani artık mikrofonumu ve sahnedeki yerimi geri alacağım ve sen de çekip gideceksin."

Kadın, özenle saçlarının arkasına saklanmış mikrofonu söküp alabilmek için uzanırken Mikki de utanç içinde donakalmıştı.

"Of! Kahretsin!" diye bağırdı diva ve hızla elini geri çekip kanayan parmağını emdi. "Bu lanet olasıca şey elime battı."

Mikki hâlâ kulağının arkasında duran güle dokunabilmek için ruhsuz bir ifadeyle elini kaldırdı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı saçının arkasındaki mikrofonu çabucak çekerken. "Mikado güllerinin dikenleri genellikle fazla büyük değildir."

"Catie, hayatım, her şey yolunda. Sadece ses düzenini kontrol etmemiz için bize yardım ediyordu." Cio telaşla sahneye fırladı.

Catie, Mikki'nin elindeki mikrofunu kaptı ve ses yönetmeni küçük mikrofonu aceleyle peruğunun arkasına yerleştirmeye çalışırken umursamazca arkasını döndü.

"Kan kaybından ölmeden önce biri bana bant getirsin! Ve Tanrım! Bu koku da ne? Kim bu kadar çok parfüm sıktı? Sanki sahnede değil de bir randevuevinin ortasında gibiyim. Tanrı aşkına! Birkaç saniyeliğine kayboluyorum ve her şey karman çorman oluyor!"

Sahneye iki kişi daha fırladı ve Mikki, yönetmenin samimiyetsiz teşekkürlerine ve Bahçe Merkezi'nin salonunda yapılacak gala gecesi için biletlerini almayı unutmamasını tembihleyen sesine aldırmadan hızla oradan uzaklaştı.

BÖLÜM 7

Mikki'nin yanakları ancak birkaç dakika sonra soğuyabildi. Yüzünün alev alev yandığını rahatlıkla hissedebiliyordu. Kahretsin, ne kadar da utanç verici bir deneyimdi! Kaldırımdan aşağı indi ve onu gül bahçelerinin girişine ulaştıracak, hafifçe yukarı doğru meyillenen yokuşun yan tarafından yürümeye başladı. Parkın yumuşacık çimlerini kaplayan kahverengi, kurumuş ağaç yapraklarının üzerinde ayaklarını sürte sürte yürürken bir yandan da az önce yaşadıklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Sahneye çıktığında her şey iyi gidiyordu, hatta bayağı da eğleniyordu. Sonra repliğini okumaya başlamıştı ve... İade etmeyi unuttuğu senaryoya baktı. Işık yetersiz olduğundan üzerinde yazanları göremiyordu ama az önce ağzından dökülen sözlerin senaryoda yazanlarla aynı olmadığından emin olması için metni okumasına gerek yoktu. Dizelerin ışıl ışıl parladığını ve zihninde çınladığını gayet net hatırlıyordu. Titreyen ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Ona neler oluyordu böyle? Eve dönmeliydi. Belki de Nelly'yi aramalıydı. Bir sürü insanın önünde tamamıyla utanç verici halüsinasyonlar görmek, kız arkadaşına başvurmayı gerektirecek kadar büyük bir aciliyet teşkil etmiyorsa, başka da neyin olabileceğini bilmiyordu doğrusu.

Tam bunları düşünürken yokuşun başına ulaştı ve birdenbire durdu. Tulsa Belediyesi Gül Bahçeleri, bildik bir rüya gibi karşısında uzanıyor, yıpranmış haldeki sinirlerini yatıştırıyordu.

Az önce yaptığı şeyin ne kötülüğü vardı? Olanlar muhtemelen, ruh hastası olmaktan çok, üç kadeh şarap içmiş olmakla ve birdenbire sahneye çıkarılmanın yarattığı korkuyla ilgiliydi. Senaryoyu çantasının içine attı. Eve dönünce Medeia'nın sözlerini yeniden okuyacaktı. Ağzından dökülen sözcükler büyük olasılıkla orijinal metindekilere çok benziyordu. Kendine bu kadar acımasızca davranmaya bir son vermeliydi. Yaptığı her yanlışlığı, kurduğu her hayali bu kadar çok kafaya takması delilikti. Birdenbire sırıtmaya başladı. Bedava biletleri alıp gala gecesinde Catie denilen divayı rezil etmeyi bile düşünmüştü.

Mikki güllerle dolu bu çok sevdiği bahçelerin, içindeki son gerginlik kırıntılarını da dağıttığını hissetti. Koca koca taraçalardan oluşan bir dikdörtgen şeklinde tasarlanmış bahçeler, Mikki'ye devasa bir İtalyan düğün pastasını hatırlatıyordu. Cadde seviyesinden epey yüksekteki bahçelerde beş taraça vardı. Her taraça, büyük bir özenle bakılan sıra sıra güllerle doluydu. Bu bahçeler, İtalyan Rönesansı sırasında bahçelerin önem kazanmasıyla birlikte dizayn edilmişti ve içindeki 9.000'den fazla gülün arasında, ithal heykelcikler, bahçe makaslarıyla konik biçimler verilmiş İtalyan ardıç ağaçları, güneyden getirtilen manolyalar ve her kış yapraklarını döken meşe ve dağ çamları vardı.

Ayrıca her taraçada farklı bir su unsuru dikkat çekiyordu. Bahçelerde, berrak, huzur dolu havuzlar ve antik görünümlü duvar fıskiyelerinden, üçüncü ve en geniş taraçanın tam ortasındaki muhteşem alanda sergilenen basamaklı çeşmeye kadar birçok çeşit mevcuttu.

Etraf tamamen karanlıktı. Woodward Park'ın aksine gül bahçelerinde sokak lambaları yoktu. Onun yerine her su elementi alttan aydınlatılıyordu. Sonuç olağanüstüydü. Bahçeler, gül kokulu suların titreyen aydınlığında asılı duruyor gibi görünüyordu. Garip bir esinti Mikki'nin gür saçlarını havalandırdı ve onu öne

doğru itti. Mikki iki parkın arasındaki sınırı hevesle geçti ve derin bir nefes aldı. Güller bütün duyularını ele geçirmişti.

"Cennet bile bundan daha güzel kokamaz," diye fısıldadı.

Ayakları, sanki onun yerine karar vermiş gibi en sevdiği yoldan aşağı, bahçenin tam ortasına doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar. Bazı geceler etraf kapanış saatine dek insanlarla dolu olurdu. Yanlarında sandalyeler, piknik sepetleri, kitaplar, resim defterleri getirirlerdi. Bu gece etrafta, en üst taraçada battaniyelerinin üzerinde oynaşmakla meşgul bir çift dışında kimsecikler olmaması onu rahatlatmıştı. Mikki onları, onlar da Mikki'yi görmezden geliyordu. Böylesi daha iyiydi. Güllerin sadece ona kalmasına bayılırdı. En sevdiği güllerin yanında sık sık mola verip miskin bir şekilde bahçelerin arasında gezinmeye başladı. Gece sessizdi, fidanların arasında oynaşan rüzgârın sesi, suyun hipnotize edici şırıltısı ve çakıl taşlarıyla kaplı yolu döven çizmelerinin topuklarından çıkan boğuk ses dışında etraftan neredeyse çıt çıkmıyordu. Güller, bahçelerle dış dünya arasında bir ses bariyeri yaratmış gibiydi.

Hüsranla biten flörtünü ve *Medeia* fiyaskosunu tamamen unutan Mikki, üçüncü taraçanın sağ tarafından geçen geniş merdivenlerden inmeye karar verdiğinde yeniden keyiflenmeye başlamıştı. Bahçelerin kalbine ulaşan basamakları neredeyse uçarak indi. Taş basamakların bitiminde ağır bir kayadan yapılmış kocaman bir kemer vardı. Mikki bu inanılmaz taş kemerin altından geçmek üzere adımını attı ve her zamanki gibi kendini farklı bir dünyaya giriyormuş gibi hissetti. Gülümseyip sol tarafına baktı.

"Ve bunun en önemli sebebi de sensin biliyorsun," dedi önündeki devasa heykele. Heykel, altından geçtiği kemerle, onun sol tarafında kalan ve az önce indiğiyle bire bir benzeyen merdivenleri çevreleyen bir başka taş kemerin arasında tüm ihti-

şanıyla duruyordu. Mikki etrafını dolduran bol çiçekli Double Delight güllerinin kokusunu içine çekerek heykelin yanına yaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı.

"Merhaba eski dostum," dedi yavaşça.

Birkaç metre ötede duran büyük, yuvarlak çeşmenin titreyen ışığı, heykele su mavisi renginde garip bir pırıltı verdi ve onu yanar döner, esrarengiz bir renkle aydınlattı. Mikki bir an için rahatsız olarak titrediğini hissetti; heykel maviye çalan ışıkların altında neredeyse canlı gibiydi. Çeşmenin suyu kıpırdandandıkça heykelin mermerden gövdesine ışıltılar gönderiyor, sanki gerçekten etten kemiktenmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Antik heykel âdeta nefes alıyordu. Mikki hemen toparlandı.

"Saçmalama," dedi kendi kendine sert bir şekilde. "Her zaman burada duran heykel işte. Üstelik korku verici bir görüntüsü olması da gayet doğal, yoksa ona Güllerin Koruyucusu demezlerdi."

Mikki kendi kendine konuşurken heykel de çocukluğundan beri görmeye alışık olduğu tanıdık mermer hatlarına büründü. Yerel efsaneye göre bu heykel, bahçelerin açılış töreninin yapıldığı 1934 yılında Yunan bir prenses tarafından hediye edilmişti. Prensesin bu cömert davranışının nedeni bilinmiyordu, yerel kanıya göre prenses bahçeleri ziyaret etmiş ve bahçelerin tasarımına hayran kalmıştı.

Mikki öne doğru uzanıp parmaklarını kabartma yazılı levhanın üzerinde gezdirdi; *Yunan Gece Tanrıçası'nın Yaratığı. Bu heykel Partenon'daki aslıyla aynı boyutlarda bir kopyadır ve Girit Adası'ndaki Minotauros efsanesinden esinlenilerek yapıldığı düşünülmektedir.*

Mikki'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona göre heykel hiç de Minotauros'a* benzemiyordu. Evet, ona her seferinde fantezi ve efsanelerdeki egzotik görüntüleri çağrıştırıyor ve uykusuz gecelerle, çocukluğu boyunca annesinin anlattığı esrarengiz peri masallarını hatırlatıyordu ama yine de bir boğanın başı ve bir erkeğin vücuduna sahip olduğu varsayılan o mitolojik yaratıkla aralarında pek fazla benzerlik göremiyordu.

"Sen mitolojiden çok, başka bir dünyadan çıkıp gelmiş gibisin," dedi mermer yaratığa. Mikki, heykeli belki birinci kez incelerken kendi kendine, vahşi bir erkek gücüyle bir canavarın, hem mükemmel hem de korku verici bir karışımı olduğunu düşündü.

Çok büyüktü, en az iki buçuk metre boyundaydı ve Minos'un Minotauros'undan çok, insana benziyordu ama insana benzemesi ihtişamından hiçbir şey kaybettirmemişti. Süslü bir şekilde oyulmuş, geniş, mermer bir kaidenin üzerine çömelmişti. Arka bacakları dünya çapındaki bir koşucu gibi kalındı ama üzerleri tüylerle kaplıydı ve çatal toynaklarla sona eriyordu. Elleri iriydi ve kaidenin üst tarafını bir pençe gibi kıvrılarak kavrıyorlardı. Kolları, omuzları ve kalçalarındaki kalın kaslar gergindi. Yüzüne, tamamlanmadan bırakılmış gibi belli belirsiz çizgiler oyulmuştu. Bu çizgiler ona sert ve vahşi bir görüntü verse de aynı zamanda onun bir erkeğe benzemesini de sağlıyordu. Kaba saba, kalın kaşlarının altındaki gözleri, üzeri boş, geniş bir mermer parçasından yapılmıştı.

Mikki başını dikleştirerek heykeli incelemeye başladı. Evet, bir canavardı ama aynı zamanda bir erkek görüntüsündeydi. Ne gerçek bir boğaydı ne de tam anlamıyla mitolojik bir boğa tasviri sayılırdı. Başında yuvarlak uçlu, kalın boynuzlar vardı ve saçları dikkat çekici bir yele gibi koskocaman omuzlarının üzerine dö-

* Yunan mitolojisindeki yarı insan yarı boğa görünümündeki yaratık. (ç.n.)

külüyordu. Heykeltıraş, sanki şiddetli bir rüzgâr karşısında zorlanıyormuşçasına canavarın yelesini arkaya doğru yontmuştu.

Mikki bir anda fark ettiği şey karşısında afalladı. Evet, doğruydu, heykelin gerçekten de boynuzları vardı! Tıpkı dün gece rüyasına giren yaratık gibi. Gözlerini kıstı. Belki de fantezisinin çıkış noktası buydu. Kendi kendini tokatlamak istedi. Hayal gücünde sınır tanımıyordu doğrusu! Takıntısının açıklaması bu kadar basit miydi? Gül bahçelerine her zaman bayılmıştı, özellikle de bu taraçaya. Annesi hâlâ yaşıyor olsaydı ona hayalgücünü gereğinden fazla çalıştırmaya meyilli birisi olduğunu hatırlatırdı. Onu hayal kurmayı bırakıp odasını temizlemesi... ya da ödevini yapması... ya da bulaşıkları yıkaması konusunda kaç kez uyarmıştı acaba?

Nelly haklıydı. Bir kez daha. Son zamanlarda gördüğü rüyalar, güller ve güllerin etrafındaki şeylerle ilgili takıntısının bir yansıması olmalıydı. Ve geri kalan halüsinasyonları da uykulu ve hayalperest (ve de azgın) zihninin yarattığı hayallerden başka bir şey değildi.

Hayalini kurabileceği başka birine sahip olmayan bir zihin, diye hatırlattı kendine. Bu akşam gerçekle yüzleşmişti, gerçek hayatı, hayallerine dâhil etmek isteyebileceği adamlardan yoksundu. Bu yüzden de rüyaları, sadece kendi kendini eğlendirmek için yarattığı süslü fantezilerden ibaretti.

Mikki hissettiği hayalkırıklığı dalgasını çabucak bastırdı.

"Onun yerine basketbol topu büyüklüğünde bir beyin tümörüne mi sahip olmayı isterdin?" diye azarladı kendini, başıboş çakıl taşlarından birine dalgın bir şekilde tekme atarak. "Peki, beyin tümörü değilse de ne olduğunu sanmıştın? Gerçekten sihirli bir deneyim yaşadığını mı? Hayali sevgilinin rüyalarından fırlayıp gerçek hayatına gireceğini mi? Ne kadar da acıklı. Kendine gel, kızım. Ve buraya niçin geldiğini de hatırlamaya çalış."

Mikki heykele arkasını dönüp başını tiksintiyle sallayarak etrafı iple çevrilmiş inşaat alanına doğru yürümeye başladı. Çoktan keyfi kaçmıştı ve kararlı adımlarla alana yaklaştı. Taraça duvarının bu kısmı çökmeye başladığından tamiri için duvar ustaları tutulmuş ve hepsine, duvarların etrafında yıllardır huzur içinde yaşayan güllere kesinlikle *dokunmamaları* belirtilmişti.

Mikki öfkeyle burnundan soludu. Tam tahmin ettiği gibi her yer çöple doluydu. Sarı inşaat alanı bandının altından geçip gül yataklarına girdi ve normal zamanlarda tertemiz duran gül sıralarının arasındaki çöpleri toplayıp iki gül fidanının dikenli tuzağından çekip aldığı naylon torbaya doldurmaya başladı. Gül yataklarının ortasında yan yatmış küçük, plastik bir buz kutusu görünce kan beynine sıçradı.

"Bu tam bir saçmalık!" diye patladı.

Yarın cumartesiydi, yani başbahçıvan orada olmayacaktı ama pazartesi sabahı Mikki ilk iş olarak onu arayacak ve işçilerin ihmalkârlığını rapor edecekti. Yarın da bu ilkel adamları kontrol etmek ve etrafa daha fazla hasar vermelerine engel olmak için bütün gün burada duracaktı.

Çöpleri toplamayı bitirdikten sonra dikkatini güllere çevirdi.

"Ah, hayır!" Strese girmiş gül fidanlarını görünce içi burkuldu. Dün biraz boyunlarını bükmüş olduklarını düşünmüş ama bu düşüncesinin anaç zihninin ardında yatan korumacı doğasından kaynaklanmış olmasını ummuştu.

Şimdi ise endişelenmekte haklı olduğunu görüyordu. Her zamanki kalın ve parlak yapraklar, çeşmeden gelen hafif ışığa rağmen fazlasıyla donuk görünüyordu. Çiçeklerin biçimleri de bozulmuştu. İyice pörsümüşlerdi ve vaktinden önce dökülen yaprakları, ölmek üzere olan kuşların hüzünlü tüyleri gibi etrafa yayılmıştı.

Mikki yavaşça başını salladı. "Ne kadar da kötü bir zamanlama," dedi hırpalanmış dallara. "Tüm bunlardan sonra, soğuk havalarla başa çıkabilmek için yeterince güçlenemeyeceksiniz. Eğer kış sert geçerse bu yataktaki güllerin hepsini kaybedebiliriz." Mikki kızgın bir anaokulu öğretmeni gibi söylenip güllerle ilgilenmeye başladı. Onları kaybetme ihtimali yüreğini acıtıyordu. Pek çok insanın, onun güllere olan sevgisine bir anlam veremeyeceğini biliyordu; kız arkadaşları ona güllerin insan ya da hayvan değil, sadece bitki olduğunu yeterince söylemişlerdi. Ama Mikki ne zaman bir güle dokunsa ya da gül bahçelerinin baş döndürücü kokusunu içine çekse annesini ve büyükannesini hatırlardı: güller aracılığıyla, bir anlığına bile olsa onların sevgisini yeniden hissederdi.

Sevdiklerini kaybetmekten artık yorulmuştu.

Bir şeyler yapmalıydı. Durdu ve etrafa baktı. Taraça tamamen boştu. Su ve rüzgâr dışında hiçbir hareketlilik yoktu. Mikki farkında olmadan, uçları çoktan bozulmuş olan ojelerini yolmaya başlamıştı.

Yap gitsin! dedi kendi kendine. *Kimse görmeyecek.*

Yerdeki boş kutu âdeta onu çağırıyordu. Mikki kararını verdi.

"Tamam!" dedi en yakınında duran boynu bükük fidana. "Kimseye söylemek yok ama."

Buz kutusunu kapıp tekrar bandın altından geçti ve çabucak çeşmeye gitti. Boş buz kutusunu suya daldırdı ve oflayarak kaldırdı. Suyla dolunca iyice ağırlaştığından kaldırmakta zorlanmıştı. Kutuyu beceriksizce yere bırakınca ayaklarının etrafına sular sıçradı. Sol avucundaki yara bandını çıkarması yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Kesik kabuk tutmaya başlamıştı bile ama eti, bıçak yarası yüzünden hâlâ pembe ve hassastı. Mikki sağ başparmağının ucunu küçük kesiğin üzerine bastırdı. Nefesini tutup gözlerini kapadı ve tırnağını kesige bastırıp yarayı ye-

niden açmaya çalıştı. Birdenbire hissettiği acıyla nefesini tuttu. Ama gözlerini açtığında avucunun içine dolan taze kanın karartısı içini rahatlatmıştı. Yüzünü buruşturup elini buz kutusunun içindeki suya daldırdı.

Eve döndüğünde dezenfekte işlemleri için epeyce uğraşması gerekecekti.

Avucunun ne kadar çok acıdığını umursamamaya çalışarak, kutuyu hasta güllerin olduğu taşlı yola doğru sürüklemeye başladı. İnşaat alanının içine girince bir sonraki adımının ne olacağı konusunda kararsız bir halde doğruldu.

"Ne kadar da çoksunuz," dedi fidanlara. Kanla renklenmiş suyun her fidana yetmeyeceği belliydi. Dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Sırf bu iş için kahrolasıca damarını açmıştı ve muhtemelen bu pek de iyi bir fikir değildi. Mikki ciddi bir havaya bürünüp ellerini kalçalarına koydu ve güllere döndü. "Size biraz bu sudan serpsem nasıl olur, çocuklar?" Güllerden herhangi bir cevap gelmemesini "evet" olarak yorumladı. Eğilip her iki elini de kullanarak etrafındaki güllere kırmızı renkli sudan serpmeye başladı. Bileklerini öne doğru sallayıp parmağındaki sıvıyı bitkilerin üzerine sıçratmak kısa zamanda bir oyun haline dönüştü. Serin akşam esintisi, karanlıkla birlikte toprak ve gülün tatlı kokusuna karışmıştı. Mikki güldü ve kanının öpücüğüyle renklenen suyu, sanki uyuyan çocukların üzerine sihir yağdıran bir bahçe perisiymiş gibi serpmeye devam etti.

İşini bitirdiğinde hem soluk soluğa kalmıştı hem de gülümsüyordu. Islanmış gülleri inceledi. Kabına sığmayan hayal gücünün bir ürünü olabilirdi belki ama daha şimdiden tepki vermeye başladıklarından emindi. Loş ve soğuk ışığın altında pörsümüş yaprakların dikleştiğine ve solan çiçeklerin iyileşmeye başladığına yemin edebilirdi. Buz kutusunun içinde tahmin ettiğinden daha fazla su kalmıştı ve tam eğilip onu en yakınında du-

tan gülün dibine boşaltacakken göz ucuyla, heykelin üzerinde dans eden titrek bir ışık fark etti.

Neden olmasın? diye düşündü. Hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için etrafa baktıktan sonra neredeyse boşalan buz kutusunu çabucak mermer heykelin yanına götürdü.

"Senin güllerin de ilgi görmeyi hak ediyor," dedi sessizce duran canavara. "Ne de olsa sen onlara benden çok daha uzun süredir göz kulak oluyorsun."

Sırıtarak, hâlâ kanamaya devam eden elini kalan pembe suyun içine soktu ve deneyimli hareketlerle heykelin etrafındaki güllerin üzerini de ıslattı. İşini bitirince buz kutusunu çöple dolu torbayı bıraktığı duvarın yanına koydu. Suyun bir bölümünü yanlışlıkla heykelin üzerine de sıçrattığını fark edince yaratığın kocaman ellerinden birine hafifçe vurdu.

"Ayy, seni ıslatmak istememiştim," dedi sevgi dolu bir sesle. "Ama beni anlayacağından eminim. Lütfen ama. İkimiz de hemen hemen aynı işi yapıyoruz. Sen onları gözetiyorsun, ben de öyle."

Çantasının içini kurcalayıp çıkardığı kâğıt mendili sol avucunun etrafına sardı ve açık yaranın hassasiyetiyle irkildi. Acısı umurunda değildi. Buna değmişti. Artık güllerin kışı atlatacağından ve bir sonraki ilkbaharda yeniden büyüyüp çiçek açacaklarından emindi. Kuş gibi hafiflediğini hissederek tekrar taş kemerin altından geçip merdivenleri tırmandı ve üçüncü taraçadan dışarı çıktı. Sağlam elini ara sıra hassas çiçeklerin üzerlerinde gezdirebilmek için yolun yan tarafından yürüyerek, ağır ve miskin adımlarla ikinci taraçaya doğru ilerlemeye başladı.

Bahçeler tamamen boştu ve Mikki bu bahçelerin sahibinin aslında kendisi olduğunu, koskocaman bir malikânede yaşayan ve tek işi güllerine bakıp şefkat göstermek olan harika bir kadın olduğunu hayal etti.

Gece de bu hayaline uyum sağlamış gibiydi. Etraftan çıt çıkmıyordu. Woodward Park'taki oyuncuların seslerinin yankısı da artık işitilmiyordu ve Mikki işlerini bitirip evlerine döndüklerini düşünerek rahatladı. Neyse ki onları bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Öyle bir sessizlik vardı ki Mikki etrafının güller ve serin ekim havasından oluşan ses geçirmeyen bir balonla kaplandığını hayal etti.

Sessizlik yerini dinlemeye bıraktığında gürültüyü hemen fark etti. Önce arkasındaki üçüncü taraçadan gelen tuhaf bir çatırtı sesi işitti ve şaşkınlıkla havaya sıçradı. Uzaklardan çakan bir şimşeğin çatırtısına benziyordu. Hatta başını kaldırdı ve gökyüzünde bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu müjdeleyen bulutları görmeyi umdu.

Hayır, bulutsuz bir geceydi. Gökyüzünün mürekkep rengindeki kalın tabakasına binlerce yıldız yayılmıştı; bulutlardan eser bile yoktu. Mikki durdu ve dikkatle dinledi. Başka bir şey duymayınca sesin bir tavşandan ya da etrafta gezinen bir kediden çıkmış olduğunu düşündü.

"Herhalde inşaat işçilerinin çöplerini devirdi," dedi yanındaki gül fidanına.

Mikki, ayaklarının onu her zamankinden daha hızlı bir şekilde öne doğru taşımasına ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına aldırmadan yürümeye devam etti.

İkinci taraçanın ortasına ulaşır ulaşmaz diğer ses başladı. Önce bunun, taraçaları birbirinden ayıran taş duvardan yankılanan çizmelerinin sesi olduğunu düşündü. Ama sesin yankı olmadığını anlaması için iki adım daha atması yeterli oldu. Başka birinin ayak seslerini duyuyordu. Yolu, Mikki'nin küçük ve düzgün adımlarından kesinlikle daha şiddetli dövüyorlardı.

Ama asıl tuhaf olan ayak sesleri değildi. Serin bir sonbahar akşamında, saat dokuzdan sonra bile Gül Bahçeleri'nin yol-

larında gezinmekten hoşlanan pek çok insan olurdu. Mikki'nin dikkatini çeken asıl şey, ayak sesleriyle birlikte duyulan değişik bir gürültüydü. İlk duyduğunda önemsememişti. İkinci duyduğunda ise, durdu ve özellikle çok hoş görünen bir Monako Prensesi gülünü koklarmış gibi yaptı. Ama aslında benliğinin her noktasıyla sesi dinliyordu.

Üçüncüsünde, artık emindi. Acı verecek denli tanıdık bir homurtuydu... Hırıltı ile homurdanma arası, derin, gürültülü bir nefes sesiydi. Ses ürpermesine sebep olacak kadar içine işledi. Mikki dehşetle gözlerini açtı. Buna benzer bir ses daha olamazdı ve rüyalarına giren yaratık dışında kimse aynı sesi çıkaramazdı. Üstelik attığı her şiddetli adımla birlikte ona daha da çok yaklaşıyordu.

Kahretsin böyle bir şey mümkün değil! dedi zihninin mantıktan sorumlu kısmı. *Bu kesinlikle imkânsız. Yalnızca bir hayal,* diye hatırlattı kendi kendine sert bir şekilde. *Hayal gücümün gereğinden fazla çalıştığını gösteren bir işaretten ibaret.*

Ama sağduyusu ne derse desin Mikki duyduğu sesin gerçek olduğunu biliyordu; en azından onun için gerçekti. Şu an olanlar onun gerçekliğine dönüşmüştü.

Kalbi çılgınca atıyordu. *Bahçelerden dışarı çık, ışık ve insanlarla dolu olan parka gir!* İçinin derinliklerinde kıpırdanmaya başlayan cinsel heyecanıyla ters düşen zihni, sürekli dırdırlanıp duruyordu.

Hayal görmüyordu. Şu an evinde güven içinde uyumuyor ya da kız arkadaşına erotik düşlerinden birini tekrarlamıyordu, hatta içkivi biraz fazla kaçırması ve gerginliği yüzünden bir senaryonun üzerindeki dizeleri de karıştırmıyordu. Oradaki bir şey yanına doğru yaklaşıyordu. Kendini koruması lazımdı. Gül Bahçeleri'nden çıkar çıkmaz yollarının gölgeli karanlığından ve geceyle örtülü mahremiyetlerinden de uzaklaşacaktı. Sonra da çığlık atarak yardım isteyebilirdi. Bütün oyuncular ve sahne gö-

revlileri gitmiş olsalar bile Woodward Park'ta sesini işitecek bi rileri mutlaka olurdu. Ayrıca parkın içindeki sokak lambaları sayesinde yeterince ışığa da kavuşacaktı. Yardımına koşacak olan kişiler onu rahatlıkla görebilirdi.

Ve *o da* seni rahatlıkla görebilir, diye fısıldadı yüreğinin "diğer" yanı baştan çıkarıcı bir şekilde.

Mikki adımlarını hızlandırdı.

Yürüdüğü yolun yan tarafındaki yoldan boğuk bir homurtu, canlı bir yaratıktansa bir demircinin körüğünden çıkmışa benzeyen güçlü bir nefes sesi duyuldu. Aralarındaki tek engel, bol bol çiçek açan Tiffany güllerinden oluşan, düzgün bir gül yatağıydı. Mikki pembe renkli güllerin üzerinden kaçamak bir bakış fırlattı.

Parka, sokak lambalarından faydalanıp yüzünü tam anlamıyla görebileceği kadar yakın değildi. Yaratık yüzünü çevirmeden önce tek görebildiği onun parlak gözlerinin ışıltısıydı. Boyutları... Nefesini tuttu... Yaratık çok büyüktü. Mikki'nin bütün vücudu, istemsiz, vahşi bir heyecanla kızardı.

Ani ve şiddetli bir hırıltı ensesindeki tüyleri diken diken etti. Yolunu kesmeye çalışıyordu. Parkın ışıklarına ulaşmasına engel olmak istiyordu.

Daha hızlı! diye uyardı mantığı. *Bahçelerden çıkıp parktaki ışıklara ulaş sonra da yardım iste!* Korkusu heyecanından baskın geldi ve Mikki tıpkı rüyalarının komik bir taklidini yaşıyormuş gibi koşmaya başladı.

Genç kadının varlığını hissettiğinde rüya gördüğünü düşündü. Bir kez daha. Bu rüyalara bir anlam veremese de onları nadir birer hediye olarak karşılıyordu. Neredeyse umutlanmasını sağlıyorlardı... Neredeyse.

Fakat bu rüyanın dokusu farklıydı. İlk başta bu onu ne şaşırttı ne de telaşlandırdı. Nesiller boyu oradaydı ve yaşayanlar dünyasının... herhangi bir yaşayanlar dünyasının düşünce kırıntılarının baştan çıkarıcı aromasını hissetmesine nadiren izin verilirdi. Her seferinde biraz daha farklı olurlardı. Yıllardır bir sesi, yumuşak bir elin dokunuşunu, güllerin ve baharatların kokusunu duyabilmek için çabalamıştı. Bazen ödüllendirilirdi ama çoğu zaman bunu başaramazdı.

Son zamana dek. Rüyalar ona kendiliğinden gelmişti. Kadının, hapishanesinden içeri adım atması ve yeniden yaşamaya başlamasını sağlaması da o zaman denk düşüyordu.

Rüyalardan zevk alıyordu, kadının kokusunu sarhoş olana dek içine çekiyordu. Rüyalar... rüyalardaki sihri ondan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Belki yeniden tenine dokunmayı hayal ederdi. Belki de...

Sonra kadının kanı, onu tutsak eden soğuk taşın üzerine sıçramıştı ve sarsıcı bir acıyla birlikte son iki yüzyılı da mermere çarpan bir buz parçası gibi dağılmıştı.

Serbest kaldığına inanamadı. Bunun zalim bir hayal olduğunu sandı. Kadının kokusu ondan uzaklaşmaya başlamasaydı, iri kaslarını azıcık kımıldatmaya kalkışması için bile yıllar geçebilirdi.

Onu terk ediyordu. Ondan kaçıyordu.

Hayır! Bir kez daha olmaz!

Acıyı kucaklayıp muazzam kaslarını gerdi ve karanlığın perdesini yırttı.

Havayı kokladı. Evet, oradaydı, gül ve kan kokularının arasında kutsal yağın kokusu yatıyordu. Kaskatı bedenine hareket etmesini emretti ve karanlığın içinde, hiç tanımadığı bahçede, o çok iyi bildiği kokuyu takip etmeye başladı.

Birkaç gül fidanının üzerinden atlayıp onu hemen yakalamamak için olağanüstü bir çaba sarf etmesi gerekti. İçindeki

canavarı daha dikkatli bir şekilde kontrol edebilmek için diye kendini biraz beklemeye zorladı. Yaratık çok uzun zamandır tutsaktı, ihtiyaçları fazlasıyla ilkel, fazlasıyla vahşiydi. Kadının etine pençelerini geçirmesi hiçbir işe yaramazdı. Bu hiçbir şeyi çözmezdi. Onu tıpkı narin bir kuş gibi uysalca yakalamalı ve sonra da kaçmaya niyetlendiği kaderine geri götürmeliydi.

İçindeki canavarı kontrol altına alıp yanına yaklaştı. Kadını çok iyi göremiyordu ama buna ihtiyacı da yoktu. Kutsal yağ onu kendine çekiyordu; kadın onu kendine çekiyordu. Kadın orada olduğunun farkındaydı. Telaşlandığını hissedebiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı, kadından yayılan yabancı bir şey. Kaşlarını çattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kadın gül bahçelerinden çıkıp küçük bir ışık kümesinin altında beliriverdi. Yaratık birdenbire durdu.

Aradığı rahibe bu kadın değildi. Aklı karışmış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde kalakaldı ve kadının yanında taşıdığı deri çantayı açıp içinde bir şeyler aramasını seyretti. Bir silah? Kadının gözleri sanki çıldırmış gibi telaşla arkasında uzanan sık gölgeleri taradı; içinde onun olduğu gölgeleri.

"Haydi! Şu kahrolasıca telefonum nerede?"

Yaratık, kadının yabancı sesini duydu ve çantasının içinde bir şeyler arayan ellerinin titrediğini gördü. Öylesine kötü titriyorlardı ki kaygan derisi bir anda ellerinden kurtulunca çanta berbat bir gürültüyle taş yolun üzerine düşüverdi.

"Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!" dedi yabancı.

Dizlerinin üzerine çöküp elini çantanın içine soktu ve yaratık, onun sanki ani ve keskin bir acı hissetmiş gibi hızla nefesini bıraktığını duydu. Kadın birdenbire elini geri çekti. Yaratık, onun parmaklarının kanla yapış yapış olduğunu görebiliyordu.

Etrafa yayılan koku onun yüreğine bir darbe gibi indi; Yüce Rahibeler'den birinin kutsal yağına karışan kanın kokusu. Ka-

dın hain değildi ama belli ki bir Tanrıça tarafından işaretlenmişti. Ve yaratık da Tanrıça'nın emirlerine uymak zorundaydı. Tutsaklıktan yeni kurtulan güçlerini kullanıp bedenini gecenin örtüsünün ardına gizlemesi için karanlıktan etrafını sarmasını istedi ve yeniden ona doğru yürümeye başladı. Kadın yine de başını dikleştirerek, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona doğru baktı.

"Korkma," diye mırıldandı yaratık, güçlü sesini yumuşatmaya çalışarak.

Kadın nefesini tuttu. "Kimsin? Ne istiyorsun?"

Yaratık onun dehşetini hissedebiliyordu ve bir an için yapmak zorunda olduğu şeyden pişmanlık duydu. Ama sadece bir an için. Görevini biliyordu. Bu kez onu yerine getirecekti.

Kadının kaçmasına fırsat vermeden insanüstü hızını kullanıp yaprakların üzerinde hâlâ çömelerek durduğu yere uzandı. Kadın başını kaldırıp ona baktı ama karanlığın örtüsünün ardında hiçbir şey göremedi.

Çok küçüktü... Fazlasıyla insandı...

Sert bir emirle, karanlığa her ikisini de içine almasını buyurdu ve bir anda koskocaman ellerini kadının vücuduna dolayıp onu baş döndürücü bir dalganın içine hapsetti. Az önce dostane ve davetkâr olan esinti, ansızın onları koku ve seslerle çılgınca dövmeye başlamıştı. Bir karmaşa girdabının içindeydiler. Yer, onları içine çekmek için yarılacak gibiydi. Titredi... kıpırdandı... sallandı. Etraflarındaki dünya önce kardı sonra hepten yok oldu ve pırıltılar saçan muazzam bir kükreme sesiyle birlikte parçalandı. Karanlık ve canavar, Mikado Empusai ile birlikte, sürünerek deliğine giren bir yılan gibi, sessizliğe gömüldüler.

KISIM 2

BÖLÜM SEKİZ

Yumuşaklık... Etrafı yumuşacıktı. Yan dönüp kıvrılarak yatmış, başını bir yastığa koymuştu. Mikki yüzünü yastığın kaygan dokusuna sürttü. İpek. İpek olmalıydı. Pahalı kaz tüyüyle doldurulmuş, kalın yorgana iyice sarılıp yoğun kokusunu içine çekti. O öylece yatıp dururken birisi de yumuşak kıllı, geniş bir fırçayla onun saçlarını tarıyordu. Mikki mutlulukla iç çekip saçlarını tarayan kişinin daha rahat hareket edebilmesi için yüzüstü döndü. Rüya... rüya görüyor olmalıydı.

Uykusunda kendi kendine, son günlerdeki rüyalarının kesinlikle muhteşem olduğunu söyledi. Yalnızca gevşeyip tadını çıkarmalıydı.

Mikki'nin saçlarını tarayan kişi bir yandan da sözsüz bir melodi mırıldanıyordu. Notalardan oluşan, uysal bir şelaleye benzeyen sesi, fırçanın yumuşak darbeleriyle birleşip Mikki'yi neredeyse kendinden geçmesine neden olacak bir rehavete sürüklüyordu.

Mikki kusursuz bir memnuniyetle içini çekti.

Ninniye benzer mırıltıdaki, *Hoş geldin, Rahibe* gibi fısıltıyla söylenen sözler, uykuyla ağırlaşan zihninin içinde yankılanıyordu.

Dalgın bir şekilde tekrar iç çekti: kesinlikle daha fazla uykuya ihtiyacı olacaktı.

Üzerinde farklı bir çift el daha hissetti. Bu yeni eller, ayaklarını ovmakla uğraşıyordu. Eller, uzman bir masöz güveniyle, ayağının üstünde sert ve rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

Mikki âdeta eridiğini hissediyordu. Eh, böylesine mükemmel bir rüyayı çoktan hak etmişti, özellikle de yaşadığı o geceden sonra. Zihni geçmişe doğru miskin bir yolculuk yaptı. Hiç tanımadığı birisiyle berbat geçen bir randevu... O tiyatro oyununda replikleri karıştırarak kendini rezil etmesi... Sonra Gül Bahçelerinde hayalî, korkunç bir canavar tarafından takip edilmesi... Kırılan parfüm şişesiyle parmaklarını kesmesi... Kulakları sağır eden kükreme sesi ve korkunç bir soluksuz kalma hissi... Belleği, rüyasının yarattığı rahatlama duvarını aşmak için çabaladı. Rüya görmüş olmalıydı ama o zaman eve nasıl dönmüştü? Woodward Park'ta fazlasıyla heyecanlanmasına sebep olan o baş döndürücü, tuhaf büyüden önce tam olarak neler olmuştu? Küçük bir huzursuzluk kırıntısı, tıpkı bir örümcek gibi vücudunda dolanmaya başladı. Uyanmalıydı. Mikki gözlerini açtı.

Arkasında telaşlı bir hareketlilik olduğunu işitebiliyordu. Arkasına döndü. Yatağının yanında iki kadın duruyordu.

Hayır, bu *kendi* yatağı değildi.

Gözlerini hemen kapadı.

Hayır. Hayır. Hayır. Gerçek olamazdı. Bu rüyalarındaki yataktı. Yani *muazzam* büyüklükteki yatak odasında duran, *devasa* cibinlikli yatak.

Mikki avuçlarını kapalı gözlerine bastırdı. Sonra da yüzünü telaşlı bir halde ovalamaya başladı. Vücudunu fazlasıyla net hissedebiliyordu. Hissettikleri farklıydı ama rüyalarına dolan o tatlı ve erotik sis gibi de değildi. Gözlerini açmadan yanaklarını tokatladı. Sert bir şekilde.

"Ah, kahretsin." İrkildi. Kesinlikle canı yanmıştı. İşte, şimdi uyanık olduğundan emindi.

Gözlerini açtı.

Yapış yapış korku filizleri midesinden içeri hücum etti. Hiçbir şey değişmemişti. Yatakla birlikte oda da, iki kadın da aynen duruyordu. Kadınlar vücutlarını toga gibi saran, uzun, parıltılı elbiseler giymişlerdi ve her tarafı halıyla kaplı odayı süpürüyorlardı. Bölmeli pencerelerden oluşan duvarın önündeki silüetleri genç ve güzeldi.

"Kahrolasıca!" Mikki, nefesi kesilip kalbi küt küt çarpmaya başladığında farkında olmadan en sevdiği küfrü savurmuştu. "Lanet olsun, siz de kimsiniz?" diye feryat etti. Korkusu onu esir etmişti. Yoksa parkta saldırıya uğrayıp öldürülmüş müydü? "Ben öldüm mü? Siz hayalet misiniz?" diye sordu çabucak.

Kadınların gözleri büyüdü ve esmer olanı, onu rahatlatmak niyetiyle zarif ellerinden birini Mikki'ye doğru uzattı ama karşısında durup Mikki'nin sorularını cevaplayabilecek olması gerçeği hiç de rahatlatıcı değildi. Mikki sırtını karyolanın başına yaslayana dek tıpkı bir yengeç gibi geriye doğru süzüldü.

"Leydim! Biz yaşayanlardanız. Korkmana gerek yok." Ses tonu yumuşak ve melodikti. Mikki onun az önce mırıldanarak ninni söyleyen kadın olduğunu hemen anladı. "Seni karşılamak ve sana hizmet etmek için buradayız, Rahibe."

Buğday renkli saçları tıpkı aslan yelesine benzeyen diğer kadın da onaylamak için başını salladı. "Evet, Rahibe. Biz kesinlikle yaşayanlardanız."

Mikki yorganı göğsüne bastırıp titreyen sesini kontrol altına almaya çalıştı. "Be... ben neredeyim?"

"Evindesin, Rahibe!" Esmer kadın cömertçe gülümsedi.

"Peki, *ev* dediğiniz yer tam olarak neresi?" diye sordu Mikki. Ağzının etrafı, sanki fazlasıyla hızlı bir şekilde meyveli buz yemiş de şimdi dudaklarını oynatmakta güçlük çekiyormuş gibi uyuşmuştu.

"Gül Diyarı'ndasın," diye belirtti sarışın kadın.

"En sonunda olan oldu." dedi Mikki sızlanarak. "Büsbütün kafayı yedim, tam anlamıyla çıldırdım.' Yüzünü ellerinin arasına gömdü. İki kadın hemen yanına koşup onun omzuna vurmaya ve saçlarını okşamaya başladılar. Mikki kendini hızla geri çekti.

"Dokunmayın bana!" diye haykırdı. "İşleri daha da zorlaştırıyorsunuz. Lanet olasıca dokunuşlarınızı hissedebiliyorum, oysa şu an yatağımda olmalıydım ve tüm bunlar da bir rüya olmalıydı ve..." Saçmalamayı bıraktı. Derin bir nefes alıp kadınlara bakarak başını salladı. "Hayır. Uzak durun. Kafayı yediğimi ispat etmekten başka bir işe yaramıyorsunuz!"

Kadınlar küçük, huzursuz adımlar atarak yavaşça ondan uzaklaştılar.

Diğerinden daha üstün bir konumda olduğu belli olan esmer kadın çabucak konuşmaya başladı. "Akıl sağlığının yerinde olduğu konusunda seni temin edebilirim, Rahibe. Biz ne bir hayal ürünüyüz ne de karmaşık bir rüyayız." Gülümsemesi tedirgin ama içtendi. "Bunun sana tuhaf geldiğini biliyorum," tıpkı kendisi gibi gülümseyen arkadaşına baktı, "ama gerçekten de Gül Diyarı'ndasın ve biz de senin hizmetçilerinizi."

Sarışın kadın başını sallayınca saçlarındaki luleler onayladıklarını belirtmek istercesine büyük bir canlılıkla zıpladılar.

Mikki sağ gözünün seğirmeye başladığını hissetti.

"Belki de sarhoşum," diye mırıldandı, flörtünü masada terk etmeden önce ne kadar içmiş olabileceğini hatırlamaya çalışa-

tak: O netis *chianti* şarabından üç kadeh, yoksa dört kadeh mi içmişti? Ah, Tanrım...

"Sana şarap getirmekten mutluluk duyarız, Rahibe," diye cevapladı sarışın kadın.

"Ah, sus da düşüneyim," diye patladı Mikki. "Ve bana rahibe demekten vazgeçin. Benim adım rahibe değil, mesleğim de rahibelik değil." Sonra da gözlerini devirdi. Ne kadar da aptalca bir şey söylemişti. Mesleğim rahibelik değil mi demişti? Kaçık olmak kesinlikle kötü bir şeydi. Aptal bir kaçık olmak ise hepten utanç vericiydi.

Fakat hizmetçiler onun aptallığını fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Birbirlerine şaşkın bakışlar fırlatmakla meşguldüler.

"Ama," dedi esmer kadın tereddüt ederek, "ama sen kesinlikle bizim rahibemiz olmalısın. Koruyucu'yu sen uyandırdın."

Mikki öfkeden çıldırmaya başladığını gösteren bir ses çıkardı. "Sanırım *kesinlikle* çıldırmış olmalıyım."

İki kadın sanki o hiçbir şey söylememiş gibi birbirleriyle konuşmaya devam ettiler.

"Güzel bir kadın," dedi sarışın olan. Mikki'yi dikkatle inceledikten sonra da burnunu çekti. "Üstelik acamakılı kutsal yağa bulanmış."

Esmer kadın gözlerini kısarak Mikki'ye baktı. "Ama diğer Seçilmiş rahibeler kadar da genç değil."

Sessizce başını sallayan arkadaşının kaşları endişeyle çatıldı. "Belki de böylesi daha iyi." Sesi âdeta fısıltıya dönüşmüştü ve Mikki sözlerini duyabilmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Sonuncusunun *ne hale döndüğünü* bilmiyorsun."

"Sessiz ol!" diye çıkıştı esmer kadın.

Sarışının kadının bir anda beti benzi attı ve dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı.

Esmer kadın, Mikki'ye, "Sen bir bakiresin, öyle değil mi?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"Bu kadarı yeter!" Mikki bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp öylesine ani bir hareketle ayağa fırladı ki iki kadın ürkerek geri çekildiler. "Psikoz halinde bir krize girmem yeterince kötü zaten ama sanrılarım, yaşımla ilgili konuşmaya ve cinsel geçmişimi sorgulamaya başladıklarında, buna bir dur demek zorundayım." Mikki onları başından savmak istercesine küçük bir el hareketi yaptı. "Gidin haydi. Deliliğimi tek başıma yaşamayı tercih ediyorum."

"Seni gücendirmek istememiştik, Rahibe," dedi esmer kadın hemen pişmanlık duyarak.

Sarışın kadın her zamanki gibi hararetli bir şekilde başını salladı.

"Beni gücendirmediniz. Beni gücendiren şey, kendi aklım, daha da doğrusu akılsızlığım." Kadınlar Kewpie bebekleri gibi gözlerini kırparak ona baktılar. "Ah, sadece beni biraz yalnız bırakın. Üzerinde düşünmem gereken pek çok şey var."

"İstediğin bir şey olursa bize seslenmen yeterli," dedi esmer kadın. "Tabii güneş batınca da seni Tanrıça'nın gece ritüeli için hazırlamak üzere geri döneceğiz. Bir kez daha her şeyin .."

Mikki elini kaldırıp kadının coşku dolu sözlerini ağzına tıktı. "Hayır! Şu an başka hiçbir şey duymak istemiyorum. Bir zamanlar flört etme şansızlığını yaşadığım o aptal muhasebecinin de dediği gibi, 'Kahrolasıca kovam başka hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar dolu.' Yalnızca gidin." Kadınların bakışlarındaki incinmiş ifadeyi görünce de ekledi: "Lütfen." Onlar zihninin birer uydurmacası olsalar bile (annesi yanında olsaydı bunu kendisine hatırlatacağından emindi) saygısızca davranıp onların duy-

gularını incitmesine hiç gerek yoktu. Kafayı yemiş olması konusunda onların elinden bir şey gelmezdi.

Kadınlar zarif hareketlerle isteksizce odanın karşı tarafına doğru yürüdüler. Mikki onların normal hayal ürünleri gibi duvarı delip geçmelerini bekledi ama sarışın kadın oymalı, büyük kapıyı açtı ve dışarı çıkmalarının ardından da kapı hafifçe tıklayarak kapandı. Mikki'nin hallüsinasyonları bile usulüne uygun davranmıyorlardı.

"Delirmişsin," dedi Mikki kendi kendine. "Sen tamamen delirmişsin."

Bacakları güçsüzdü ve kendini birdenbire yatağa bıraktı. Kaz tüyü kabarık örtüler, burma altın bulutlar gibi etrafında dalgalanıyordu. Kendini tutamayıp elini yorganın kabarık, ipekli yüzeyinde gezdirdi.

"İnanılmaz," diye mırıldandı. Yatak takımı, içinde gezinmekten çok hoşlandığı Utica Meydanı'ndaki Blue Dolphin isimli pahalı butikteki takımlardan bile ihtişamlı ve inanılmaz güzeldi. Burada anahtar kelime *gezinmekti*: çünkü hiçbir zaman o mağazadan bir şeyler satın alabilecek kadar parası olmamıştı. Şimdi, Blue Dolphin'in ucuz bir mağaza olarak görüneceği kumaşların arasında yatıyordu.

En azından pahalı bir hayal kuruyordu.

Aslında *pahalı* sözcüğü odayı tanımlamak konusunda yetersiz kalmaya başlamıştı. ZENGİN demek daha uygun olurdu ve bu sözcük kesinlikle büyük harflerle yazılmalıydı.

Zihni onu, *peri hikâyelerindeki saçmalıklar*, diyerek dürttü.

Mikki tamamıyla güvenilmez olduğunu çoktan ispatlayan zihnini duymazdan gelerek etrafına baktı. Bu odayı biliyordu. Fantastik rüyası her zaman bu odada başlar ama uykulu zihninde kalan görüntüler çoğunlukla uçup giderdi. Uyandığında

genellikle tek hatırladığı, yine bir "odada" olduğu ve ona konfor hissi veren bu odanın geri kalan rüya deneyimlerine de keyifli bir mekân sunduğuydu.

Esmer kadın tam olarak ne demişti? *Evindesin, Rahibe!*

İmkânsız. Onun evi harika bir lokasyondaki küçük bir apartman dairesiydi ve bu da bir prenses için pek de uygun bir mekân sayılmazdı. Mikki hayranlık dolu bakışlarla etrafını algılamaya çalıştı. Prenses mi, kahretsin, oda âdeta bir tanrıça için yapılmıştı. Pencerelerin olduğu duvardan gelen ışık yetersizdi ama tavandan altın zincirlerle desteklenmiş üç tane kocaman kristal avize sarkıyordu. Bu avizelerin üzerindeki mumların ışığı, tek başına duran ve odanın köşelerini mükemmel bir biçimde vurgulayan şamdanın ışığıyla birlikte, şöminede neşeyle çatırdayıp dans eden ateşin ışığıyla da karışıyordu; odanın aydınlatması gerçek alevlerin sıcak parlaklığıyla sağlanmak istenmişti. Yatak çarşaflarındaki altın ve kırmızı tonlar odanın geri kalanında da kullanılmıştı. Pelüş halı, inanılmaz derecede yumuşak ve hiç dokunulmamış kar misali bembeyazdı. İçinden altın rengi, incecik damarlar geçen mermer duvarlar bulutların rengindeydi ve duvar halılarıyla süslenmişti. Duvar halılarının üzerindeki karmaşık şekiller -Mikki memnuniyet dolu bir şaşkınlıkla sırıttı- güllerden oluşuyordu! Her halı âdeta dokunmuş birer şaheserdi. Mikki dayanamayıp bu sanat eserlerinden birine doğru yaklaştı ve ansızın nefesini tuttu. Halıdaki gül Mikado'ydu.

Gözleri bir duvardan diğerine kaydı. Her halı, sanatsal gül tasvirleriyle doluydu ve öylesine gerçekçiydiler ki Mikki neredeyse onların nefis kokusunu içine çekebileceğini düşündü. Üstelik hepsi de Mikado gülüydü.

"Rüyada bile olsa bu tutarlılığın bir sebebi olmalı," dedi kararlı bir şekilde.

Zihninin yaptığı çıkarımı ilgisini çekmişti ve odayı keşfetmeye başladı. Duvar halılarının arasında, hoş bir şekilde oyulmuş zarif gardıroplar bulunuyordu ve cibinlikli yatağın hemen yanında aynalı kocaman bir tuvalet masası vardı. Masa, sanki bu tavrıçanın ya da masal prensesinin karşısına geçip süslenmesini bekler gibiydi. En yakınında duran avizenin titrek ışığı dikkatini çekince Mikki başını kaldırıp yukarı baktı. Duvarlar anlaşılmaz bir yüksekliğe ulaşıyordu. Kan ve altın renkli Mikado güllerinden oluşan zarif fresklerle süslenmiş, kubbeli tavanı görebilmek için başını iyice geriye atması gerekti.

Mikki gözlerine inanamayarak mırıldandı. "Kahretsin ben nasıl bir yerdeyim böyle?" Zihni nasıl olur da böylesine inanılmaz bir "gerçeklik" yaratırdı?

Belki de bunları ben uydurmadım... belki bunlar gerçek, benim eski sıkıcı, olaysız hayatım ise bir rüyadır. Bu düşünce, sersemlemiş zihninde amaçsızca sürüklenen dumandan bile daha anlamsızdı.

Kendini buraya zorla gelmiş birisi gibi hissetmemeye çalışarak ayağa kalktı ve çıplak ayaklarını tüylü halıda gezdirdi.

Çıplak ayaklar mı?

Başını eğip kendine baktı. Göğüs dekoltesini cömertçe gözler önüne seren, derin V yakalı, uzun, beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin kolları, bileklerinin etrafını çevreleyen bir dantelle süslenmiş ve kumaşın tamamına minik kırmızı güller işlenmişti. Mikki parmağını kumaşın üzerinde gezdirdi; daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Tam olarak ipekli sayılmazdı ama pamuklu olamayacak kadar da yumuşak ve kaygandı. Pahalı bir keten kumaş olabilir miydi? Ne tür bir kumaş olursa olsun insanı âdeta mest ediyordu. Şeffaf dalgalar halinde aşağı doğru akıyor, vücudunu tam kararında gözler önüne sererek bir sürtük gibi görünmeden baştan çıkarıcı olmasını sağlıyordu. Mikki kumaşın

çıplak bedeni üzerinde yarattığı etkiden çok hoşlanarak bacaklarından birini öne doğru uzattı.

"Çıplak mı?" Donup kaldı. Sonra da elbisenin üstünü çekip vücuduna baktı.

"Hem de tamamen çıplak," diye fısıldadı yanaklarının kızardığını hissederek.

Nasıl bu hale gelmişti? Ya da daha da önemlisi onu *kim* bu hale getirmişti? Bu, o küçük hizmetçilerin işi olmalı dedi kendi kendine (*lütfen, ah lütfen*, zihni, ısrarla onu takip eden canavarın hatırasından kaçıyordu). Hizmetçileri hiç tanımasa da en azından onların birer kadın oldukları kesindi. Kendini rahatlatmaya çalışarak dalgın bir şekilde elbisesinin kolunu okşadı. Kumaşa dokunmak yıpranmış sinirlerini yatıştırmıştı. Filigran desenli danteli daha iyi görebilmek için kolunu kaldırdı ve elindeki yaraların kabuk bağlamaya başlamasına rağmen bastırdığında hâlâ acıdığını fark etti.

Dün gece kırılan parfüm şişesiyle elini kestiğini çok net hatırlıyordu. İyileşmeye başlayan yaralara tekrar dokundu ve irkildi. Kesikler gerçekti. Derin bir nefes aldı ve nabız noktalarına sürdüğü ama sonra elinin her tarafına bulaşan egzotik parfümün kokusu belirgin bir şekilde burnuna ulaştı. Bir halüsinasyonun aynı anda bu kadar çok duyusuna hitap edebilmesi mümkün değildi elbette. Yoksa mümkün müydü?

Mikki içini çekip pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdü. Yanlarına ulaştığında çerçevelerin ortasında mermer kollar olduğunu ve pencerelerin kocaman bir balkona açıldığını fark etti. Yüzünü cama yaslayıp solmakta olan gün ışığında dışarıyı görmeye çalıştı. Tek görebildiği tırabzanlı balkonun ana hatlarıydı. Bunun ötesinde sadece belli belirsiz, karanlık şekiller fark edebilmişti. Ardından da cam, nefesiyle buğulandı.

"Bu kadar korkak olma," dedi camdaki yansımasına. Kalbinin çarpmasına aldırmadan kolu çevirdi ve serin gecenin içine doğru yürüdü.

Balkon sanki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Zarif bir biçimde kıvrılarak elips biçimine dönüşen, inci renkli, pürüzsüz bir mermer parçasından yapılmıştı. Her iki tarafı da dışa doğru uzanarak gözden kayboluyordu. Burası bir...

... şatoydu!

Mikki yutkunup bu ihtişamlı binayı görebilmek için arkasını döndü.

"Ah, aman Tanrım!" Şaşkınlıkla donakalmıştı ve fal taşı gibi açılan gözlerini binaya dikti. Dış yüzeyi balkonda kullanılan mat renkli mermerden yapılmıştı ve daha dikkatli bakılınca geleneksel şatolardan çok, kocaman bir saraya benziyordu. Mikki nin önünde âdeta insan yapımı bir dağ gibi yükseliyor ve her iki tarafta da göremeyeceği kadar uzaklara dek uzanıyordu. Sanki bir tepenin üzerindeymişçesine yüksekte duruyordu. Mikki tamamen hayrete düşmüş bir halde binaya bakakaldı. Bulunduğu yerden, sarayın ana binası gibi görünen yapının etrafında birkaç yuvarlak kanadın da yükseldiğini görebiliyordu. Vitraylı pencerelerin ardında ışıkların parladığını fark etti. Saraya tekrar baktı ve zihninde bir şeylerin yerli yerine oturdugunu hissetti.

"Bütün bunları benim uydurmuş olmam mümkün değil," dedi sözcükleri vurgulamak için kendi sesinden faydalanarak. "Ben bir saray ya da şato ya da o tür bir şey düşleyecek olsam, Cinderella'nın Disney'deki sarayına benzer bir şeyler hayal ederdim." Başını salladı. "Bunu değil... Bunu benim uyduruyor olmam mümkün değil." Elleri havaya kalktı ardından da çaresizce tekrar düştü. "Nerede olduğumu ya da neler olduğunu bilmiyorum ama tüm bunlar sadece benim zihnimde gerçekleşiyor olamaz."

Tam arkasından gelen patlamaya benzer boğuk bir ses dikkatini çekti ve arkasına döndü. Balkon kenarının ötesinde ışıklar yanıp sönüyordu. Güçlükle yutkunup öne doğru yürümeye başladı. Balkon kenarındaki oymalı tırabzanlara ulaşması otuz adımdan fazla sürdü. Tırabzanların düz mermerden yapılmış üstleri bel seviyesinden biraz daha yüksekti ve buraya yaslanıp aşağı baktı.

"Güller!" diye bağırdı sevinçle. Sarayın etrafı, aralarına süslü ağaçlar, çitler, çeşmeler ve heykeller serpiştirilmiş, labirente benzeyen, daire biçimindeki kocaman gül yataklarıyla çevriliydi. Bahçelerin tam ortasında başka bir binanın karanlık hatlarını görür gibi oldu ama ağaç dallarının arasından sızan ışık ve yerdeki kalın meşalelerden yükselen ateş, toprağı sanki alev almış gibi ışıl ışıl aydınlatsa da, solmakta olan gün ışığı etraftaki şeyleri net bir şekilde algılayabilmesi için yeterli değildi. O boğuk ses bir kez daha duyuldu ve Mikki ipekli giysiler içindeki ufak tefek bir kızın meşalelerden birini yakmakta olduğunu gördü. Çok geçmeden, tıpkı bu kıza benzeyen bir sürü kızın birer kuyruklu yıldız misali arkalarında alevden kuyruklar bırakarak bahçedeki yolların arasında sessizce dolaştıklarını fark etti ve önündeki bu inanılmaz manzara karşısında birdenbire midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Gördün mü!" Baş döndürücü mide bulantısını bastırmaya çalışarak elini öfkeli bir şekilde salladı. "Uydurmuş olamayacağım bir şey daha... bambu meşaleleri yakan, periye benzer, küçük hizmetçi kızlar."

"Gördüklerini hayal etmiyorsun, ayrıca deli de değilsin, Mikado Empusa."

Mikki genizden gelen güçlü kadın sesi karşısında afallayıp yerinden sıçradı. Hissettiği şok, az önce onu tutsak eden tuhaf baş dönmesinin üstesinden gelmişti. Birdenbire ortaya çı-

kan ve etraftaki bütün ihtişama hükmettiği her halinden belli olan kadına doğru döndü. Öylesine heyecanlıydı ki sesi çıkmıyordu. Tek yapabildiği fazlasıyla korkmuş bir çocuk gibi kadına bakmak oldu.

Çekici bir vücudu, güçlü ve zeki bir yüzü olan uzun boylu, geniş omuzlu, endamlı bir kadındı. Dudakları dolgun ve kan kırmızısıydı. Cin gibi bakan, kocaman gözleri insanın içine işleyen ürkütücü bir gri tonundaydı. Üzerinde parlak siyah kumaştan oluşan kat kat bir elbise vardı ve elbisesi mükemmel vücudunu sararak aşağı doğru dökülüyordu. Belindeki kıvrım, birbirine yakut taşlarla bağlı gümüş güllerden oluşan bir zincirle çevrelenmişti. Mikki, parlak elbisesinin yırtmacından uzun, ince bacaklarının bir kısmını görebiliyordu. Bacakları öylesine mükemmeldi ki sanki canlı bir mermer parçasından yontulmuş gibi duruyorlardı. Ayaklarında altın sandaletler vardı ve her iki yanında Mikki'nin şimdiye dek gördüğü en büyük iki köpek duruyordu. Simsiyah yaratıklar, doğaüstü bir kırmızılıkla parlayan gözlerini hiç kırpmadan Mikki'nin bakışlarına karşılık verdiler ve Mikki çabucak başını çevirip korkulu bakışlarını kadının elindeki yanan meşaleye, oradan da başındaki parıltılı taca çevirdi. Karmaşık örgüler halindeki koyu renkli saçlarının arasında, parlak ışıklı noktalardan oluşan bir şelale vardı. Bu ışıklar gecenin karanlığında minik birer yıldız gibi parlıyorlardı. Sonra kadın bir kez daha konuştu ve sesini dolduran güç, Mikki'nin korkuyla titremesine neden oldu.

"Ben Tanrıça Hekate, Gül Diyarı'na hoş geldin."

BÖLÜM 9

"Hekate mi?" Mikki'nin ağzı bir kez daha uyuşmuştu. Bu kadında, farkında olmadan geriye doğru gidip sırtını mermer tırabzanlara yaslarken, dizlerinin bağının çözülmesine de neden olan tanımlayamadığı bir şeyler vardı.

"Medeia'nın Hekate'si mi?" diye sordu kulak tırmalayan bir sesle. Ses tonu bir fısıltıdan öteye geçememişti.

"Evet, aynen öyle. Ben Medeia'nın Tanrıçası'yım." Hekate sert ve kesin sözcüklerle konuşuyordu. "Eğer sıradan, zayıf bir kadın gibi düşüp bayılacak olursan fazlasıyla hayal kırıklığına uğrarım, Mikado."

"Daha önce hiç bayılmadım." Mikki şaşkına dönen aklına ilk gelen kelimeleri söyleyivermişti.

"Bu ilk olmasın," dedi Tanrıça.

Mikki başını sarsak bir şekilde sallayarak onayladığını belirtmekten başka bir şey yapamadı.

Hekate sessizce Mikki'yi inceledi. Güçlü yüz hatları gizem doluydu ve Mikki ellerini büküp parmaklarını çıtlatmak için sinir bozucu, çocukça bir istek duysa da Tanrıça'nın keskin bakışlarının neredeyse ona dokunduğunu hissetmesine rağmen kollarını kaldırmayıp hiç kıpırdamadan öylece durmak için çaba sarf etti.

"Ben sadece Medeia'nın Tanrıçası değilim." Hekate sessizliği aniden böldü. "Ben aynı zamanda Vahşi Yaratıklar, Sihir ve Karanlık Ay Tanrıçası'yım. Gecenin karanlığına, rüyalara ve bili-

nenle bilinmeyenin kesiştiği yere hükmederim." Tanrıça'nın sözleri sahip olduğu otoriteyle çınlıyordu ve Mikki bu gücün tıpkı yiyecek arayan aç yılanlar gibi teninde dolaştığını hissedebiliyordu. Sonra Hekate sesini tehlikeli hissi verecek bir şekilde alçalttı ve Mikki korkudan sinmemek için kendini zor tuttu. "Anneni tanıyordum, Mikado ve onun annesini de hatta annesinin annesini de... Nesiller boyu ailenizdeki kadınlara göz kulak oldum. Kadınlar beni unuttuktan sonra bile onları kollamaya ve onlara sadık kalmaya devam ettim."

Duyduğu büyük şaşkınlık Mikki'nin haykırmasına neden oldu. "Annemi! Büyükannemi! Nasıl? Hiçbir şey anlamıyorum."

Tanrıça'nın ifadesi neredeyse belli belirsiz yumuşadı. "Sana bahşedilen yeteneklerin nereden geldiğini hiç merak etmedin mi Mikado?"

"Yetenekler mi?"

"Evet! Düşün!" dedi Tanrıça aniden. Ayaklarının dibinde duran köpekler huzursuzca homurdandı. "Karşımda, sadece bacaklarının arasından sarkan et parçasıyla düşünebilen bir erkek gibi aptal aptal durma! Yeteneklerini hatırla, Empusa!"

Mikki, Tanrıça'nın emrini, neredeyse hiç titremeyen bir sesle otomatik olarak yerine getirdi. "Gülleri kanımla büyütebiliyorum. Kanımı suyla karıştırıyorum ve yeni ay olduğunda..." Durdu ve Karanlık Ay Tanrıçası unvanının ne anlama geldiğini fark edince gözleri büyüdü. "Yeni ay olduğunda güllerimi kanımla beslerim."

"Ve güllerin her zaman büyür," diye tamamladı Tanrıça onun yerine.

"Her zaman," diye fısıldadı Mikki.

"Bu yeteneklerinden biri. Diğeri ise ailendeki kadınların nesilden nesile taşıdığı bir yetenektir," dedi Hekate.

Mikki kaşlarını çatıp düşündü. Sonra yüzü birdenbire canlandı. "Soyadım! Ailemdeki bütün kadınlar kızlık soyadları olan Empusai'yi kullanırlar. Ne olursa olsun bu soyadından asla vaz geçmeyiz. Bu, nesillerdir devam ettirdiğimiz bir gelenek, yazılmamış bir kuraldır. Kadınların, evlendikleri adamın soyadına geçtiği ve kendi soyadlarını kullanmakta ısrar etmelerinin söz konusu olmadığı zamanlarda bile Empusai kadınları bu geleneği devam ettirdiler. Bununla ilgili güvence fonları oluşturuldu ve tüm miraslara Empusai kadınlarının soyadlarını devam ettirmesiyle ilgili kesin hükümler konuldu. Annem, evlenecekleri erkekler bu geleneği devam ettirmeyi reddettikleri için nişan bozan Empusai kadınları olduğundan bile bahsetmişti." Mikki histerik bir ahmak gibi saçmalamaya başladığını düşünerek ağzını sımsıkı kapadı.

Hekate onu gayet iyi anladığını belirtmek istercesine başını salladı. "Bunun sebebi ailendeki kadınların damarlarında en aziz rahibelerimden biri olan Empusa'nın soylu kanını taşımalarıdır. Uzun bir bekleyiş oldu ama nihayet sahip olduğun Tanrıça alevini canlandırdığını ve kutsal yağı, kan ve suyla karıştırıp beni çağırdığını görmek kalbimi mutlulukla dolduruyor." Tanrıça'nın ürkütücü yüz hatları kısa bir an için neredeyse sevecen bir ifadeye büründü. "Gördüğün gibi inancını ödüllendirdim. Koruyucumu uyandırıp Gül Diyarı'na geri döndün."

"Ama bu bir kazaydı! Hiçbirini isteyerek yapmadım." Mikki neredeyse ağlayacak gibi hissediyordu.

"Bunu açıkla. Kutsal yağı sürüp beni *kazayla* nasıl uyandırabilirsin?" Tanrıça *kazayla* kelimesini iğrenç bir tadı varmış gibi söylemişti.

Mikki sırtını yasladığı balkon tırabzanlarının mermerini, şeffaf geceliğinin sırtında bir demir parçası kadar soğuk hissediyordu. Tanrıça'nın ayaklarının dibinde duran iki iri köpek,

sanki vereceği cevabı onlar da merak ediyormuşcasına kulaklarını dikleştirip Mikki'ye baktılar. Mikki yarı çıldırmış bir halde, her şeyin anlamsız bir karışıklıktan ibaret olduğunu öğrendiğinde Hekate'nin köpeklere onu yemesini emredip emretmeyeceğini merak etti.

Derin bir nefes alıp Tanrıça'nın buz gibi soğuk, gri gözlerine baktı. "Kutsal yağ sürdüğümü söyledin. Sanırım bununla kullandığım parfümü kastediyorsun."

Hekate kaşlarını kaldırdı. "Parfüm mü? Evet, kesinlikle. Yüce Rahibem'in ritüellerde kullandığı kutsal yağla aynı kokuyu taşıyan bir parfümü nasıl elde etmiş olabilirsin?"

"Parfüm bana bugün rastladığım bir kadın tarafından verildi..." Durdu. Bugün müydü birkaç gün önce miydi, yoksa yıllar mı geçmişti? Şu an bunu düşenemiyordu, bunun gerçekten de bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey, Hekate'nin onun buraya ait olmadığını anlamasıydı. Ya da bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü burasının yeni gerçekliği olduğu konusunda yanılmıştı ve şu an tamamen delirmiş bir halde, ağzından salyalar akıtarak Tulsa Gül Bahçeleri'nin tam ortasında cenin pozisyonunda yatıyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi Mikado, gördüklerin halüsinasyon ya da sanrı değil. Sen deli de değilsin," dedi Hekate sert bir şekilde.

"Zihnimi okuyabiliyor musun?"

"Empusa'larımın en derin korkularını ve en ihtiraslı arzularını her zaman bilirim. Şimdi Rahibe, Tanrıçan'a şu *kazayı* anlatmaya devam et."

Tanrıçan'a... Hekate bu basit kelimeyi telafuz ettiğinde, Mikki'nin vücuduna akıl almaz bir heyecan yayıldı. Sanki uzun

zaman önce unutulmuş bir hatıra yeniden canlanmıştı ve yeni bir hayatın başlaması ihtimaline karşı sabırsızlanıyordu.

Kalbin hatırlıyor, Empusa. tıpkı kanın gibi. Tanrıça hiçbir şey söylememişti ama sesi Mikki'nin zihninde bir fısıltı halinde yankılanmıştı.

Zihninde yankılanan bir ses mi? Mikki aniden tekrar korkarak başını salladı. "Gerçek dünyada" yaşadığından emin olduğu olayları anlatan sesini duyarsa, rotasını şaşıran gerçeklik hissini yeniden limana demirleyebileceğini umarak hızlıca konuşmaya başladı.

"Bu parfümü bana yaşlı bir kadın verdi. Ona da tıpkı benim gibi bir gül ismi verildiği için birbirimizle çok iyi anlaştık."

"Peki, bu yaşlı kadının ismi ne?"

"Sevillana Kalyca," dedi Mikki, Hekate'nin bu ismi duyar duymaz gözlerini kıstığını fark ederek. Ancak Tanrıça onu durdurmak için başka bir şey yapmayınca Mikki devam etti. "O gece bir randevum vardı ve bu yüzden de bu parfümden sürdüm." Profesör Asher'ı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ama adam iğrenç birisi çıktı. Onu bırakıp eve doğru yürüdüm."

Hekate düşünceli bir biçimde başını salladı. "Bir Empusa'yı hak edebilecek adam sayısı fazla değildir."

Mikki, Tanrıça'nın gözlerindeki anlayış ifadesini görünce şaşırdı. Hekate'ye çekinerek gülümsedi. "Aşkta kesinlikle şanslı değilim."

Hekate homurdandı. "Erkekler önemsiz yaratıklardır."

Mikki omuzlarındaki gerginliğin bir nebze de olsa rahatladığını hissetti. Erkeklerin hayatında hiçbir zaman önemli bir yere sahip olmadığı kesindi.

"Şey, hemen eve gitmek istemedim. o yüzden de Gül Bahçeleri'nde yürümek için parktan geçen kestirme yolu kullandım."

"Gül Bahçeleri'nin yakınında mı oturuyorsun?" diye sordu Tanrıça.

Mikki başını salladı. "Şehirdeki Gül Bahçeleri'nin hemen karşı caddesinde. Yıllardır bu bahçelerde gönüllü olarak çalışıyorum."

Hekate duyduklarından memnun görünüyordu. "Uygun bir davranış. Bir Empusa olarak bana saygı göstermekten sonraki en önemli görevin güllerini korumaktır."

"Güllerle her zaman ilgilenmişimdir. Tıpkı annem ve büyükannem..."

Hekate'nin sabırsızlandığını gösteren hareketi sözlerini yarıda kesti. "Ailendeki kadınlar ve güller arasında kan bağı var. Bilmediğim tek şey beni nasıl çağırdığın."

"Bu gerçekten yanlışlıkla oldu. Gül bahçelerine ulaşmak için parkın içinde yürüyordum ve onlar da *Medeia*'nın provalarını yapıyordu. Oraya ulaştığım sırada Medeia'yı canlandıran oyuncunun yerine geçecek birisini arıyorlardı. Yönetmen birkaç dize okuyup okuyamayacağımı sordu ve ben de okudum..." Senaryodaki dizelerin nasıl bulanıklaşıp parladığını ve sanki kendi kendilerine bir ahenk tutturmuşcasına akıp gittiklerini hatırlayınca Mikki'nin sesi kısıldı. "Tanrıça'nın ismini telaffuz ettiğim anda her şey bir anda değişti sanki." Düşüncelerini sesli olarak ifade ettiğini ancak Hekate'nin sert sesini duyunca fark etti.

"Ruhun ve kalbinin pompaladığı kan adımı biliyor. Zihnin beni unutmuş olsa bile Tanrıçaları'nı çağıran onlardı."

"Öylesine imkânsız görünüyor ki..." Mikki başını sallayıp titreyen ellerle yüzünü sildi.

"Ama hiç kan akıtılmamış. Sözlerinle fırtınalar çıkabilir, yeryüzü sarsılabilir ve alevler parlayıp sular akabilirdi fakat kanını akıtmadan Koruyucu'yu uyandırman ve benim diyarıma getirilmen mümkün değildi."

"Gülleri besledim," dedi Mikki zayıf bir sesle. Tanrıça'nın duasını okurken etrafına dolan ses cümbüşünü hatırlamıştı. Hava... toprak... su... ateş... gerçekten de hepsi birden ona cevap mı vermişti?

Bu düşünceyle heyecanlanıp şaşkına döndü. Tanrıça'nın sabırsızlıkla çatılan kaşlarını görünce çabucak toparlandı. "Bahçedeki işçilerin bazıları gülleri çiğnemişti. Yeni ay vardı ve ben de az önce kendi güllerimi beslemiştim; yani evimin balkonundaki gülleri. Elimdeki kesiği tekrar açıp onlara yardım etmek benim için fazlasıyla kolay oldu. Ama sanırım biraz fazla ileri gittim çünkü her tarafa su sıçratıyordum. Hatta Koruyucu heykele bile sıçratmıştım." Mikki nefesini tutup Hekate'ye baktı. "Heykel. Yaratık. O... O..."

"Erkek," diye düzeltti Hekate. "Koruyucu bir erkektir. Evet, bana seslenişinin etkisi kanının akmasıyla birlikte iki kat güçlendi ve onu uyandırdı. Seni buraya o getirdi. Rahibemi ait olduğu yere getirmek onun göreviydi."

Mikki'nin gözleri Tanrıça'nın üzerinden ayrılıp gecenin yoğunluğuyla birlikte uzayan gölgelere çevrildi.

"Koruyucu şu an buralarda değil. Görevinden fazlasıyla uzak kalmıştı. Şimdi düzelteceği pek çok şey, üstesinden geleceği pek çok sorun var. Sen kafanı ona yorma. Koruyucu'nun tek amacı Gül Diyarı'nı korumak, gerçeklik ipliklerinin, sihir ve hayallerle birlikte dokunduğundan emin olmaktır."

Mikki başını salladı. "Gerçeklik iplikleri mi? Nasıl olur da..."

Tanrıça sözünü kesti. "Onun amacını anlayıp anlamamanın bir önemi yok. Sadece senin için bir tehlike oluşturmadığını bilmen yeterli. O, diyarımda yaşayan herkesi korur."

"Madem senin Koruyucu'ndu o halde neden Tulsa Gül Bahçeleri'nde heykellik yapıyordu?" *Ve,* diye feryat etti Mikki'nin zihni, *neden rüyalarıma girip beni azdırıyordu?*

Hekate bakışlarını kaçırdı ve esmer Tanrıça, sonsuz bir güzellikle önlerinde uzanan alevlerle aydınlatılmış bahçelere baktı. Konuşmaya başladığında, sanki yanındaki kadına değil de gölgelere sesleniyormuş gibiydi.

"Ben bir tanrıçayım ama hata da yapabilirim. Koruyucu yanlış bir kararım neticesinde sürgün edildi. Bu hatayı düzeltmek istiyorum."

Mikki ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bugüne dek eski tanrı ve tanrıçaların verdikleri kararlarda basit hatalar yapmayacak denli kudretli yaratıklar olduklarını düşünmüştü. Ama şimdi Hekate olduğunu iddia eden, etrafına güç ve otorite yayan birinin karşısındaydı ve bu Tanrıça aynı zamanda bir hata yaptığını mı itiraf ediyordu? Bu çok mantıksızdı. Öte yandan başına gelenlerin hiçbiri mantıklı değildi zaten.

Hekate yine Mikki'nin yüzüne bakmadan konuştu. "Evet, bir tanrıça da hata yapabilir. Benim de bir kalbim ve bir ruhum var. Benim de ihtiraslarım ve rüyalarım var. Ben de âşık olurum ve nefret ederim. İnsanlığın hatalarını tüm detaylarıyla bilmezsem ibadet etmeye değecek kadar bilge bir tanrıça olabilir miyim? Bu hataları anlayabilmek için bazılarını benim de yaşamam lazım," diye tamamladı ciddi bir ses tonuyla.

"Üzgünüm," dedi Mikki yavaşça.

Hekate gri gözlerini Mikki'nin üzerine dikti. "Empusa'larımın Gül Diyarı'ndaki varlıklarını özlemiştim. Her ne kadar dönüşün bir *kaza* gibi görünse de," bu defa *kaza* kelimesini biraz esprili bir ses tonuyla söylemişti, "burada olduğun için mutluyum. Beklemekten yorgun düşmüştüm."

"Ama neden burada olduğumu hâlâ bilmiyorum." Gerçekten de bu inanılmaz. Tanrıça'nın rahibesi olabilir miydi?

"Güller için buradasın!" Hekate önlerinde uzanan bahçelerin hepsini birden gösterebilmek için asil bir hareketle kollarını açtı. "Ritüellerimi eski haline döndürecek, sağlık ve hayat getirerek diyarımı canlandıracaksın."

"Bunları nasıl yapabileceğimi bilmiyorum, Hekate," dedi Mikki.

"Tabii ki biliyorsun!" dedi Tanrıça sert bir şekilde. "Bütün bilgiler kanına yazılmıştı. Tek yapman gereken gözlerini ruhunun derinliklerine çevirmek ve nesiller önce oraya yazmış olduklarını okumayı öğrenmek."

Terlikli ayakların mermer üzerinde çıkardığı sesler Mikki'nin cevap vermesine engel oldu. Tanrıça'yla birlikte bahçeye baktıklarında dört kadının telaşla Mikki'nin balkonuna ulaşan merdivenlere doğru yürüdüğünü gördüler.

"Nedimelerin geliyor." Hekate kararmakta olan gökyüzüne baktı. "Gül Diyarı, Koruyucu'mun ve Empusa'mın yokluğu yüzünden fazlasıyla acı çekti ama en azından işlerin hangi sırada yapıldığını unutmamışlar."

Dört kadın, sussuz kalmış kumsalı kucaklayan heveslı bir dalga gibi hep birlikte balkona çıktı ve aydınlık yüzlerini, toplanmamış uzun saçlarıyla gölgeleyerek zarif birer reverans yaptı. Altın rengi saçlarıyla mükemmel bir uyum sağlayan, açık sarı renkli ipekli bir elbise giyen nedime konuşmaya başladı. Başını Tanrıça'ya doğru kaldırdı ve neşe dolu bir sesle haykırdı: "Selam olsun, Hekate! Karanlık Ay'ın Yüce Tanrıçası!"

Ardından da, parlak kızıl saçları alev gibi yanan ve üzerinde göz kamaştırıcı kırmızı bir elbise olan kız konuştu. "Selam olsun, Hekate! Vahşi Yaratıkların Bilge Tanrıçası!"

Deniz köpüğü renginde dalgalı saçları olan ve safir mavisi giysiler giymiş nedime başını kaldırınca Mikki diğer iki kızı da hemen tanıdı.

"Selam olsun, Hekate! Sihrin Güzel Tanrıçası!"

Tatlı sesi kaybolmadan hemen önce, bu gece siyah sürmeli iri gözlerinin renginde yosun yeşili ipekliler giymiş esmer kız, belirgin bir neşeyle parlayan yüzünü kaldırdı.

"Selam olsun, Hekate! Gerçeklik ile rüyaların kesiştiği yere hükmeden Tanrıça, Gül Diyarı'nın kudretli koruyucusu."

"Ayağa kalkın, kızlarım. Gelin! Elimi öpün. Sizleri çok özledim."

Nedimeler hemen Hekate'nin yanına gittiler. Mikki düşündüğünden çok daha genç olduklarını fark etti. Mutlu birer çocuk gibi kıkırdayıp cıvıldayarak dudaklarını Tanrıça'nın eline bastırırlarken bir genç kızdan daha yaşlı durmuyorlardı. Hekate, başlarına dokunup onları selamladı. Kızları görmekten memnun olduğu her halinden belliydi. Ayaklarının dibinde duran kocaman köpekler de kıpırdanmaya, tıpkı (şaşırtıcı bir şekilde) birer yavru köpek gibi heyecanla kızları koklamaya ve onlardan gelen öpücüklerle okşamaları sırayla kabul etmeye başladılar. Sonra Hekate elindeki meşaleyi havaya kaldırdı ve nedimeler hemen sessizleştiler.

"Hekate'nin nedimeleri, Empusa'nın dönüşünü kutlamanızı istiyorum!" Haykırışıyla birlikte meşalenin ateşi de titredi ve Tanrıça'nın etrafında kıvılcımlardan oluşan bir hortum yarattı.

Nedimeler nefeslerini tutup heyecanla fısıldaştılar ve Mikki'nin önünde eğildiler. Mikki, esmer nedimenin diğerlerine, "Size döndüğünü söylemiştim!" diye fısıldadığından emindi.

Hekate sessizlik için elini kaldırdı.

"İçeri gidin. Empusa'yı diyarının kalbinde yapılacak kendini adama töreni için hazırlayacaksınız."

Hekate tekrar meşalesini kaldırdı ama bu kez dışarı, uçsuz bucaksız bahçelere baktı.

"Hekate'nin Tapınağı bir kez daha aydınlansın!"

Tanrıça'nın komutuyla birlikte birdenbire bahçelerin derinliklerinde ışıklar parladı. Nedimeler heyecan ve neşeyle haykırarak tepki verdiler. Mikki fal taşı gibi açılmış gözlerle sütunlu bir tapınak silüetinin ansızın ortaya çıkmasını izledi.

"Şimdi gidin," dedi Hekate nedimelere nazik bir şekilde. "Rahibe de birazdan size katılacak."

Kızlar, Tanrıça'nın önünde yerlere kadar eğilip geniş balkonun karşı tarafına koşturdular ve Mikki'nin uyandığı yatak odasına girdiler.

"Bu gece iki şey yapman gerekiyor, Mikado," dedi Hekate kararlı bir şekilde. "Önce kutsal bir halka oluşturacaksın. Nedimeler kanında yatan bilgileri dinlemeyi öğrenene dek sana yardımcı olacaklar. Sonra da bir kendini adama ritüeli gerçekleştireceksin. Bu ritüelde benim Empusa'm, Hekate'nin kanından gelen bir Rahibe olarak kendini yeni bir hayata adayacaksın."

"Ama ben adama ritüelinin nasıl yapıldığını bilmiyorum ki! Hiçbir ritüeli bilmiyorum," dedi Mikki. Kendini bu kadar beceriksiz hissetmesi yüzünden canı sıkılmıştı.

"Mikado!" Hekate'nin gri renkli gözleri Mikki'nin içine işledi. "Gelmem için yakardın. Koruyucu'mu uyandırdın. Kanında rahibelerimin sovundaki bilgileri taşıyorsun. Eğer bu bilgilere dâhil olacak cesareti gösteremiyorsan kutsal halkayı oluştur ve sonra da dışına çıkmaya karar ver. Halkanın içinden çıkar çıkmaz, gerçeklikle hayallerin kesiştiği yerin çok ötesinde kalan, o basit dünyadaki hayatına geri döneceğine söz veriyorum."

Tanrıça'nın dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve görkemli öfkesi etraflarında cızırdayınca Mikki çıplak kollarının karıncalandığını hissetti. "Belki evlenirsin... belki de evlenmezsin. Bir kız çocuğu, kendi adını vereceğin başka bir Empusai doğuracağın kesin. Sıradan bir hayat yaşayıp öleceksin. Ben de rahibelerimin dönüşü için başka kuşaklara bakacağım. Ama eğer halkadan çıkmayıp ritüeli tamamlamayı seçersen kalbin attığı ve damarlarındaki kan aktığı sürece sonsuza dek benim Yüce Rahibem, Gül Diyarı'ndaki Empusa'm olacağından şüphen olmasın." Hekate alev alev yanan meşalesini tekrar havaya kaldırdı. "Bu gece kararını ver, Mikado Empusai ve kaderini değiştirmek için başka bir şansın olmayacağını da bil!" Meşalesinden kıvılcımlar yağdı ve Hekate rüzgârın kükreyen sesiyle birlikte gözden kayboldu.

BÖLÜM 10

Mikki aklı tamamen karışmış bir halde, Tanrıça'nın ışığıyla kamaşan gözlerini kırpıştırarak öylece kalakaldı. Bir halka oluşturması mı gerekiyordu? Bu cadıların işi değil miydi? Ve eğer üzerine yıldırım düşmeden ya da Şeytan veya onun gibi biri tarafından yutulmadan önce bunun üstesinden gelebilirse, bir Empusa, Hekate'nin bir Rahibesi olduğu için kanının sesini dinleyerek kendini adama rıtüeli mi gerçekleştirecekti? Nasıl? Kahretsin ne halt edecekti şimdi?

Odasının açık kapısından dışarı kıkırdama sesleri sızıyordu. Mikki içini çekti. Bir yandan da giyinmesi gerekiyordu. Bir de kaderine karar vermesi.

"Kahretsin başım çatlayacak gibi." Zonklayan alnını ovdu. Gözleri yeni aydınlatılan tapınağa kayıyordu ve bir anda kendini loş bir şekilde aydınlatılmış bahçelerin ötesinde uzanan kubbeli binaya bakarken buldu. İçini küçük bir heyecan dalgası kapladı. Eğer bütün bunlar gerçekse... bunları şu an gerçekten yaşıyorsa, ona nesiller boyudur ailesindeki bütün kadınları gözeten kudretli bir Tanrıça'nın Yüce Rahibesi olma fırsatı sunulmuştu. Mikki bu ihtimalin onu âdeta büyülediği gerçeğini inkâr edemezdi.

Peki ya olanlar gerçek değilse? Ya bunları uydurmuşsa ve bu dünyayla birlikte Tanrıça da hayal ürününden başka bir şey değilse?

Eğer her şey gerçekse kalmayı ya da dönmeyi tercih etmesinin bir önemi yoktu. Her iki şekilde de ayvayı yemişti, mecazi anlamda.

O halde devam etmesinde ne sakınca vardı? Bir ruh hastası olmak yerine, neden Hekate'nin Yüce Rahibesi olmayı tercih etmesin?

Tanrıça'yı düşündü. Hekate güçlü ve ürkütücüydü. Onun rahibesi olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bu düşünce parlak bir alev gibiydi ve onu egzotik sıcaklığıyla sarmaladı. Hekate, Empusa olarak ilk görevinin güllere bakmak olacağını söylemişti. Mikki karanlıkta uçsuz bucaksız uzanan bahçelere baktı. Ilık akşam esintisi etrafında dolanıyor, berberinde güllerin baştan çıkarıcı, tanıdık kokusunu getiriyordu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Tıpkı ev gibi kokuyordu.

Bu düşünce onu ürküttü. Gerçekten de buraya ait olabilir miydi? Burasının onun gerçekliği... geleceği... kaderi olduğuna inanmayı düşünecek kadar cesur olabilir miydi? Pek çok özelliği vardı; inatçıydı, dikkatliydi, fazlasıyla şüpheciydi ama bir korkak değildi. Kararlı adımlarla geniş balkonun karşı tarafına doğru yürüdü ve gül temalı, nefis odasından içeri girdi. Genç kızlar, ipek yüzgeçli, küçük, egzotik bir balık sürüsü gibi ona doğru döndüler ve çabucak eğilip kalkarak reverans yaptılar.

"Empusa! Tören kıyafetin seni bekliyor," dedi esmer kız. Mikki'nin yatağının kenarında duran, ışıltılı mor ipekten yapılmış, şahane bir elbiseyi işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi Mikki otomatik olarak. Zihni ağzından çıkan sözleri sonradan algıladı. "Ama başlamadan önce sanırım tanışmamız lazım. Benim adım," çok kısa bir an için bocaladı, "Mikado. Muhtemelen hepinizin de bileceği üzere bu-

raya sıradışı şartlar altında getirildim ve bütün bunlar benim için hem çok yabancı hem de biraz endişe verici."

Esmer kız kaşlarını çattı. "Kendi ülkende de Empusa değil miydin?"

"Hayır," dedi Mikki.

Birden dördünün yüzünde de aynı şok ifadesi beliriverdi.

"Madem Empusa değildin ne yapıyordun peki?" diye sordu esmer kız.

"Ben..." Mikki duraksayıp kelimelerini dikkatle seçti. "Çok önemli bir kadının yardımcısıydım. Bu kadın hasta insanların iyileştirilmesini sağlıyordu."

Esmer kızın kaşları iyice çatıldı. "O kadın Hekate kadar önemli birisi olamaz."

"Hayır!" dedi diğerleri de hep bir ağızdan.

Onu köşeye sıkıştırmışlardı. "Belki daha az önemli biri, şey, yani bir tanrıça için çalıştığımı söyleyebiliriz." Mikki'nin dudakları, müdürünün kendisinden bir tanrıça olarak bahsedildiğini duysa neler hissedebileceğini düşünerek kıvrıldı. "Beni bu işe hazırlıyordu."

"İş mi?" Alev saçlı kız kıkırdadı. "Empusa olmak bir iş değil, bir kaderdir."

"İlahi bir ayrıcalıktır!" dedi açık sarı renkli ipekliler giyen nedime.

"Evet, bunu ben de anlamaya başladım." Mikki kendini, dörtnala giden bir atın dizginlerini becerıksizce tutmaya çalışır gibi hissediyordu. "Ancak geldiğim yerde işler çok farklıdır. Kaderime alışmam biraz zaman alacak."

Esmer kız birdenbire nefesini tuttu. Yemyeşil gözleri anlayışla parlıyordu. "Sen o basit dünyadan geldin!"

"Evet, evet oradan geldim," dedi Mikki.

Dehşete kapıldıkları her hallerinden belli olan nedimeler sessizce birbirlerine baktılar. Altın rengi saçları olan nedime elini hıçkırıklarını bastırmak istermişçesine ağzına götürdü.

"Orası sandığınız kadar kötü bir yer değil," dedi Mikki en azından Tulsa'yı savunma ihtiyacı duyarak. "İlginç insanlarla ve birçok şeyle doludur. İnternet gibi ve," her yolu deniyordu, "harika restoranlar gibi. Özellikle de Utica Meydanı'ndakiler." Hiç de ikna olmuşa benzemeyen nedimeler boş boş yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Peki o zaman," dedi Mikki kasten konuyu değiştirerek, "bana isimlerinizi söylemeye ne dersiniz? Sonra da giyinirim ve gecenin geri kalan kısmının üstesinden nasıl gelebileceğim konusunda bana birkaç ipucu da verebilirsiniz."

Esmer kız, diğer kızlara sert bir bakış fırlatarak, "Ne büyük kabalık yaptık, Empusa!" dedi. "Ben Gii."

"Beni de Floga olarak tanırlar," dedi dikkat çekici kızıl saçlı kız.

"Bana da Nera diyebilirsin," dedi Gii'yle birlikte onu karşılayan sarışın kız.

"Ve ben de Aeras," dedi sonuncu kız.

Mikki, kızların tuhaf isimlerini zihnine işledi ve hepsiyle de dost olacağını umarak içtenlikle gülümsedi. "Dördünüzü de tanıdığıma çok memnun oldum."

"Seni giydirelim mi, Empusa?" diye sordu Gii.

Mikki, "Çok teşekkür ederim ama *hayır*," diye cevap vermek istese de ipekli elbiseye baktı ve bunu nasıl giyebileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. Toga gibi mi sarılıyordu? Nasıl tutturuluyordu? (Ve külotu neredeydi?)

"Olur. Haydi, beni giydirelim."

"Bununla insan içine çıkamam. Gerçekten de. Bir başka parçası daha olmalı." Mikki boy aynasındaki görüntüsüne baktı. Ergu-van renkli ipekli giysi, gümüş örgülü bir tokayla sağ omzunun

üzerinde tutturulmuştu. Buradan aşağı, bedenini saran zarif bir kıvrımla iniyor ve sol göğsüyle birlikte sağ bacağını da belden bileğe dek çıplak, tamamıyla çırılçıplak bırakıyordu.

Gii tekrar kaşlarını çattı. "Ama Mikado, bu Empusa'nın Karanlık Ay ritüelinin geleneksel giysisidir."

"Neden üzerine başka bir parça eklemek isteyesin ki? Çok hoş görünüyorsun," dedi Nera, pürüzsüz alnı şaşkınlıkla kırışmıştı.

Mikki aynadaki çıplak göğsünü işaret etti. "Yarı çıplağım!"

Dört nedime, süslü püslü arabaların arkasındaki kafaları sallanan oyuncaklar gibi hep birden başlarını salladılar.

Mikki içini çekti ve tekrar denedi. "Göğüslerimden biri açıktayken etrafta nasıl dolaşabilirim?" Sağ bacağından ve külotsuz poposundan bahsetmemişti bile. "Bunda bir yanlışlık var."

"Tabii ki yanlışlık yok," dedi kızıl saçlı Floga. Mikki'nin olumsuz tepkisi yüzünden huzurunun kaçtığı belliydi. "Hekate'nin Empusa'sı ritüel için her zaman böyle giyinir."

Durumu bir anda kavrayan Gii, "Basit dünyada rahibelerin ritüellerini çıplak göğüsle yapması normal değil midir?" diye sordu.

"Doğrusu basit dünyada çıplak göğüsle insan içine çıkmak fazlasıyla anormal bir şeydir, en azından benim bulunduğum yerde."

Gii başını üzüntüyle salladı. "Eski dünyanızda kadınları fena halde kısıtlıyor olmalılar."

Mikki, Gii'ye yanıldığını, basit bir dünya da olsa modern Amerika'da kadınlarla erkeklerin eşit haklara sahip olduğunu söylemek istedi... Ama *Tulsa World*'de okuduğu son tecavüz mağduru aklına geldi. Kız daha yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı ve eğlenmek için şehre indiğinde saldırıya uğramıştı. Gazete, kızın nasıl baştan çıkarıcı bir şekilde giyindiği hakkında birkaç imada bulunuyor, tecavüze uğramasından neredeyse kızı sorumlu tutuyordu. Tam bu olayı düşünürken, aklına bir sabah işe gitmek

üzere giyinirken duyduğu haber spikerinin sesi geldi. Bir seri tecavüzcü Tulsa'daki başka bir kadına saldırmıştı. Tıpkı diğer vakalarda olduğu gibi adam, kadının açık yatak odası penceresinden içeri girmişti. Polis ve medya, halkı -kadınları- pencere ve kapıları kilitlemeye özen göstermeleri konusunda uyarıyordu. Mikki içinin öfkeyle kıpırdandığını hissetti. Kadınlar azarlanıyor, yargılanıyor ve uyarılıyorlardı. Erkeklerin hiçbiri birer hayvan olmakla suçlanmıyordu. Gözleri Gii'nin bakışlarıyla buluştu.

"Görünürde tam olarak öyle olmasa da sanırım haklı olabillirsin."

"Tıpkı gizli düşünceler gibi, bizi kontrol eden şeyler çoğunlukla kolayca görebildiğimiz dünyanın altında yatanlardır," dedi Gii.

Mikki yavaşça başını salladı. Sonra tekrar aynadaki görüntüsüne bakıp omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Aynadan ona bakan kadın, omuzlarına dökülen saçları, titrek mum ışığının altında hoş bir şekilde kızaran çıplak teni ve vücudunu sararak inen mor renkli giysisiyle inanılmaz kadınsı ve egzotik görünüyordu. Ani bir dürtüyle çıplak bacağını öne doğru uzattı ve çıplak ayak parmaklarına baktı. Tören elbisesinin yumuşak kumaşı baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanarak ona karşılık verdi. Seksi... kesinlikle seksiydi ve hayatı boyunca mücadele ettiği beş kilo fazlalığı, bu erotik görüntüsünü daha da ortaya çıkarıyordu. Kıvrımlı ve dolgun vücudu hiç olmadığı kadar güzeldi.

"Hazırım," dedi kararlı bir şekilde. Bunu dikkatle onu izlemekte olan dört nedimeden çok kendine söylemişti.

Gii ansızın gülümsedi. Mikki'nin elini tutup onu açık duran balkon kapısına doğru sürükledi. "Gelin! Hekate'nin Tapınağı bir kez daha ışıklarla parlıyor. Çabuk olalım ve içini de canlandıralım!"

Mikki, ipekliler ve kahkahalardan oluşan bir akıntının içinde onu balkonun karşı tarafına doğru götürmelerine ve bahçeye

çıkan, inci rengi merdivenlerden aşağı indirmelerine izin verdi. Nedimeleri takip ederken içini bir kez daha tuhaf, baş döndürücü bir mide bulantısı kapladı. Dişlerini sıkıp başka bir dünyaya geçiş yapmanın insanın tüm düzenini altüst edebileceğini düşünerek bunu önemsememeye çalıştı. Kızlar onu, art arda devam eden gül sıralarının arasında kıvrılarak ilerleyen mermer bir yoldan geçirirken, gözlerini kocaman açıp etrafındaki her şeyi zihnine kazımaya çalıştı. Köpürerek akan çeşmeleri ve bankları ayırt edebiliyordu ama her şey gecenin, gölgelerin ve süslü ağaçların dallarından sarkan buhurdanlıkların yaydığı sıcak ışıkların ardına gizlenmişti.

Tapınak, âdeta bir rüya gibi karşılarına çıktığında Mikki'nin zihnindeki her şey uçup gitti ve aniden tökezleyerek durdu. İçeride ve dışarıda yanan meşaleler, açıkhava tapınağının üzerindeki kubbeyi destekleyen ince, uzun sütunları aydınlatıyordu. Tapınağın önünde, birden fazla havuzdan oluşan kocaman bir çeşme vardı. Bir şelale misali akan kristal sular çeşmenin etrafından taşıyor ve suların melodisini bahçelere dek taşıyan dört mermer oluğa akıyordu.

Tapınağın kendisi minimalist tarzıyla çok zarifti. Daire biçimindeki pürüzsüz mermer bir zeminin tam ortasında yanan parlak bir ateş dışında içeride hiçbir şey yoktu.

"Hekate'nin meşalesi yakılmış," dedi Floga duygularının yoğunluğuyla boğuklaşan bir sesle. Merdivenleri çıkıp tapınaktan içeri giren ilk kişi, kırmızılar giyinmiş bu güzel nedime oldu. "Bunu ruhumda hissetmiştim ama bir kez daha gözlerimle gördüğüm için kalbim mutlulukla çarpıyor!" Sonra, Mikki'nin şaşkınlık dolu bakışları altında direkt ateşe doğru yürüdü ve alevleri çok sevdiği bir çocukmuşçasına okşamaya başladı. Alevler onu yakmak yerine âdeta canlandırıyorlardı. Elleri ateşe dokunduğu yerde parlıyor ve kızıl saçları sanki canlıymışçasına çatırdıyordu.

"Ateşe dokunuyor!" Mikki nefesini tuttu. "Ama yanmıyor."

"Tabii ki yanmıyor," dedi Gii. "Çünkü o ateşin kendisi."

Mikki gözlerini büyük bir çabayla kızıl saçlı nedimeden ayırdı ve bütün dikkatini Gii'ye yöneltti. "O ateşin kendisi, derken ne demek istiyorsun?"

Gii onu dikkatle inceledi. "Empusa, kendi nedimelerini tanımıyor musun? Nera'yla birlikte seni karşıladığımızda bizim kim olduğumuzu bilmiyormuş gibi görünüyordun ama şimdi dördümüzü bir arada görünce kim olduğumuzu mutlaka anlamışsındır."

"Gii, daha önce hiç nedimem olmadı. Sizi nasıl tanıyabilirim ki?"

"Gerçekten de bizi tanımıyor musun?" dedi Nera üzüntüyle.

Mikki artık kendini bile tanımadığını haykırmak için ani bir istek duydu. Ona tamamen yabancı olan bu dört kadını nasıl tanıyabilirdi! Ama nedimelerin gözlerindeki incinmiş ifade sözlerini tekrar gözden geçirmesine neden oldu.

"Eski dünyamda herhangi bir tanrıçaya ibadet etmiyordum." Mikki her birinin gözlerine dikkatlice baktı. Sözlerini takip eden sessizlik sırasında Floga'nın da yanlarına yaklaştığını duydu. Nedime hiçbir şey söylemeden tekrar arkadaşlarının arasına katılmıştı. Mikki yavaş ve tane tane konuşarak devam etti. "Daha önce hiç halka oluşturmadım. Hiç ritüel yapmadım. Tanrıça kendi ağzıyla söyleyene dek Hekate'nin Rahibesi olduğumdan haberim bile yoktu. Yani sorun sadece sizi tanımamam değil, sorun bu dünyadaki hiçbir şeyi tanımamam."

Nedimeler şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona baktılar.

Nihayet Gii sessizce, "Basit dünyada tanrıça yok mudur?" diye sordu.

Mikki cevap vermeden önce sözlerini dikkatle düşündü. Hekate ona nesillerdir ailesindeki kadınları gözettiğini anlatmıştı. Ve Empusai kadınlarının kanında sihirli bir şeyler olduğu da kesindi. *Tanrıça'nın dokunuşu*... Zihninde bu düşünce kanat çırp-

maya başladı. Ailesinin kadınlarına bir tanrıça dokunmuştu bu da, kabul edilsin edilmesin, Oklahoma, Tulsa'da bile tanrıçaların var olduğunu gösteriyordu.

"Sanırım eski dünyamda da tanrıçalar var," dedi Mikki. Ailesindeki kadınları düşünüp sözlerini içgüdülerinin yönlendirmesine izin verdi. "Ama çoğu insan -çoğu kadın- onlar olmadan yaşamayı öğrendi."

"Ne kadar korkunç bir şey," diye fısıldadı Aeras.

"Bu yüzden bana Empusa diye hitap etmek istemezseniz de sizi suçlamam," dedi Mikki. "Ben bu unvanı tam anlamıyla hak etmiyorum."

"Hekate seni Empusa'sı olarak isimlendirdi. Bunu yapmak Tanrıça'nın en doğal hakkı ve bu durumda da bu unvanı senden ancak o geri alabilir," dedi Gii. "Eğer Tanrıça böyle bir şeye karar verdiyse, biz de ona uymak zorundayız."

Diğer kızlar da başlarını salladılar ama Mikki bu defa eskisi kadar heyecanlı olmadıklarını düşündü.

"Ve unutmayın," dedi Gii diğer nedimelere sert bir bakış fırlatarak, "Koruyucu'yu Mikado uyandırdı. Bu güç sadece Hekate'nin Empusa'sının kanında vardır."

Koruyucu'dan bahsedildiğinde Mikki teninin bir irkiltiyle titrediğini hissetti. Onu neredeyse unutmuştu; yani o *adamı* diye düzeltti kendi kendine. Heykeli. Ama o artık bir heykel değildi. Mikki'nin kanı ona bulaştığı için yeniden canlanmıştı ve şimdi dışarıda bir yerlerdeydi. Tüm bu olanlarda onun rolü neydi? Neden Mikki'nin rüyalarını ziyaret etmişti? Mikki bu cevapsız sorular yüzünden aniden kendini gerçekten kötü hissetti.

"Gii, Floga'nın ateşten yaratılmadığını çünkü onun ateşin kendisi olduğunu söylemiştin. Lütfen bana ne demek istediğini anlat."

Fakat Floga, Gii'ye cevap verme fırsatı tanımadı. Alev saçlı nedime, onun yerine öne doğru çıkıp Mikki'nin yanına geldi. Elini kaldırdı ve avucunu dışa doğru çevirdi sonra da gülümse-

yerek sanki bir öpücük yolluyormuş gibi nefesini avucunun içine bıraktı. Mikki, avucunun içinden pas renkli bir alev çıkmadan önce bile nefesinin garip sıcaklığını hissetmişti.

"Gii aynen söylediklerini kastediyor, Empusa. Hekate senin nedimelerini Gül Diyarı'ndaki diğer kadınlar arasından özenle seçti. Hepimiz dört elementten biriyle olan özel benzerliğimiz sayesinde seçildik. Benim elementim ateş. Onu büyüleyebilirim; beni asla yakmaz. Hayatımı ören iplikler tükendiğinde ateşe geri döneceğim."

"İnanılmaz..." dedi Mikki nefesini tutarak. Parmağını çekinerek Floga'nın elinde yanmaya devam eden ateşe uzattı. Tıpkı bir mumun alevine dokunmak gibiydi. Kısa bir süre için ona dokunmaya katlanabiliyordu ama gereğinden fazla orada duracak olursa parmağının yanacağını da biliyordu. Ardından bakışlarını diğer nedimelere çevirdi.

Gii, "Ben..." diye başlayacak oldu ama Mikki başını sert bir şekilde sallayarak onu durdurdu. "Hayır, söyleme. Eğer gerçekten Hekate'nin rahibesiysem bazı şeyleri kendi kendime çözmeyi başarabilmem gerekir." Gözlerini kısarak düşündü. *Dört element... Floga, ateş olduğunu söyledi. O halde geriye ne kaldı?*

Bunları düşünürken, gözlerini önce farkında olmadan sonra da bilerek Gii'nin üzerinden ayırmadı. Maun rengi, gür saçlarını vurgulayan, koyu yeşil gözleriyle uyumlu yosun rengi giysilerine iyice baktı. Ve anladı.

"Toprak!" dedi. "Sen, toprak olmalısın."

Gii'nin gülümsemesi şahane bir ödüldü. "Evet, Empusa. Floga, ateş. Ben, toprak..." Durdu ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Mikki dikkatini geriye kalan iki nedimeye, Nera ve Aeras'e çevirdi. Nera'nın üzerinde mavi giysiler vardı ve saçları öylesine açık renkliydi ki tıpkı gökteki bulutları hatırlatıyordu fakat yine de hava olmak için uygun görünmüyordu çünkü fazlasıyla ce-

kiciydi. Vücudu dolgundu, mavi ipekli elbisesi bedenini şeffaf dalgalar gibi sarıyordu. Ufak tefek Aeras ise, gizli bir esintiyle uyumlu bir şekilde zarifçe hareket eden, açık sarı renkli giysiler giymişti. Uzun, düz saçları yaz güneşi gibi altın rengindeydi.

"Nera, su. Aeras ise hava."

Nedimeler mutlulukla el çırpınca Mikki kendisiyle aşırı derecede gururlandı.

"Gördün mü, Empusa?" dedi Gii. "Nedimelerini tanıdın işte."

"Sizin yardımınızla oldu. Şimdi belki yine sizin yardımınızla bir halka da oluşturabilirim."

"Kutsal halkayı oluşturman için gereken her şey burada var, Empusa," dedi Gii. "Dört elementin özüne ve kendi temsil ettiğin şeye sahipsin."

"Kendi temsil ettiğim şeye mi? Ama sadece dört element var. Ben neyi temsil ediyor olabilirim ki?"

"Sen halkanın kalbini temsil ediyorsun, onun ruhunu," dedi Gii. "Kutsal mor renginde bir giysi giymenin sebebi de bu. Bu ruhun rengidir. İşte bu yüzden de halkanın ortasında yer alacaksın."

"Sana göstereceğiz, Empusa," dedi Aeras tapınağa çıkan merdivenleri tırmanarak. "Hepimizin yeri belli."

Mikki omuzlarını dikleştirip nedimelerle birlikte tapınağa doğru yürüdü. Aeras kararlı bir şekilde, tapınağın ortasında hiç sönmeden yanan ateşin birkaç metre ötesindeki yerine geçti. Mikki'ye doğru döndü. "Rüzgâr her zaman doğuda yer alır."

Floga, Aeras'ın sol tarafındaki hayali bir halkaya doğru yürüdü. "Ateş her zaman güneyle birleşir."

"Su batıyı tercih eder," dedi Nera, Aeras'ın tam karşısına geçerek.

Gii halkayı tamamlayarak, "Toprağın yeri her zaman kuzeydedir," dedi. "Ve senin yerin, yani ruhun pozisyonu da halkanın tam ortasında, Tanrıça'nın ateşinin yanındadır."

Mikki kendine tereddüt etme fırsatı tanımadan, temsil edilen elementlerin oluşturduğu halkanın tam ortasına geçti ve Hekate'nin ateşinin yanında durdu. Kendini biraz şaşkın biraz da aptal gibi hissederek huzursuzca omuzlarını oynattı. "Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Sözcükleri fısıldayarak söylemesine rağmen sesi tapınağın sessizliğinin içinde ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Yapman gereken şey çok basit," dedi Gii uysalca.

"Çok doğal bir şey," diye ekledi Nera.

"Olağanüstü bir şey," dedi Floga güçlükle bastırdığı bir heyecanla.

"Her zaman ilk önce benimle başlarsın," dedi Aeras neşeyle gülümseyerek. "Beni selamla ve Rüzgâr'ı çağırıp elementimi karşıla. Sonra halkanın etrafında saat yönünde dönerek diğer elementleri de çağır."

"Saat yönünde mi?"

"Bu şekilde," dedi Floga elini saat yönünde çevirerek.

Mikki başını salladı. "Tamam, anladım."

"Her elementi çağırırken seni koruyup destekleyecek enerjileri ortaya çıkardığını düşün, Empusa," dedi Gii.

"Gerçekten de bir halka oluşacak mı?" diye sordu Mikki çekinerek.

"Bu sana bağlı, Empusa," diye cevapladı Gii.

Mikki'nin içi huzursuzlukla kıpırdandı. *Yap gitsin!* dedi kendi kendine. Ve Mikado Empusai başını kaldırıp Aeras'a yaklaştı.

BÖLÜM 11

"Merhaba Aeras."

"Empusa."

Nedime zarif bir şekilde reverans yapıp mermer zemine oturunca Mikki'nın zihni çılgınlar gibi söyleyebileceği bir söz aramaya başladı. Çağırdığı elementin gücüne odaklanması gerekiyordu. Tekrar nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Nefes aldı.. nefes... yani aslında hava. .

"Hava elementini halkaya çağırıyorum," dedi her şeyi tamamen allak bullak etmediğini umarak. "Doğduğumuzda onu içimize çekeriz. O olmazsa hepimiz ölürüz." Mikki konuşmaya başladığında Aeras da reveransını tamamlayıp ayağa kalmıştı. Nedime incecik kollarını kaldırdı, gözlerini kapayıp başını arkaya attı. Mikki hissettiği gerginlik yüzünden kuruyan boğazını yutkunarak rahatlatmaya çalıştı ve devam etti. "Havayı düşündüğümde aklıma hareketlilik ve gözle görünmeyen bir güç gelir. O bir çelişki, bir paradokstur. O tamamen zapt edilemese de kontrol altına alınabilir. O yeni doğan bir bebeğin ciğerlerini uysalca doldurur ama aynı zamanda şehirleri yerle bir de edebilir." Aeras'ın sarı renkli, ruhani giysisi birdenbire havalanıp hareketlendi. Ardından da rüzgâr yüksek frekanslı bir sesle, sihirli bir fırtınanın oluşturduğu bir hortum gibi nedimenin etrafını sardı. Rüzgâr, Mikki'nın teninde de dolaşıyordu ama o kadar vahşi değildi. Şefkatli okşayışı, çıplak göğüs uçlarının sertleşmesine neden oluyordu. Mikki şaşırtıcı bir biçimde kendini

ne çıplak ne de utanmış hissetti. Tersine vücudunun çıplaklığı ona çok doğal geliyordu ve elementin çağrısına cevap verip bedenini sevgiyle okşaması kendine olan güvenini artırdı. Gülümseyip Aera'nın ışıl ışıl parlayan gözlerine baktı. "Hoş geldin, hava!"

Sonra sağa doğru döndü. Kırmızı giysiler içindeki nedimeye yaklaşırken adımları çok daha kararlıydı.

"Merhaba Floga."

"Empusa," dedi Floga. Sonra o da saygılı bir reveransla yere çöktü.

"Ateş elementini halkaya çağırıyorum." Tıpkı Aeras gibi Floga da ayağa kalkıp kollarını kaldırdı ve gözlerini yumdu.

Mikki nedimenin yüzünde, sanki sevgilisini karşılamaya hazırlanıyormuş gibi coşkulu bir beklenti olduğunu düşündü. Elementin simgesinden ilham alarak devam etti: "Ateş ihtiras ve sıcaklıktır. Tüketir ama aynı zamanda besleyip ısıtır da. Ateş olmadan gecelerimiz karanlık ve soğuk olur." Floga'nın parlak kızıl saçları havalanmaya başladı ve ısıyla sarmalanan vücudu göz alıcı bir parıltıyla çevrelendi. Mikki nedimeden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Ateş, onun vücudunu da yalayıp bedeninin parlak bir ter tabakasıyla ışıldamasına sebep oldu. "Hoş geldin, ateş!"

Tekrar sağa dönerken Aeras ve Floga'nın arasında gümüş renkli bir ışık huzmesinin uzandığını görür gibi oldu.

"Merhaba Nera."

"Empusa." Nera kendini yere bıraktı. Sarı-beyaz renkli gür saçları yüzünü tıpkı bir dalga gibi örtmüştü.

"Su elementini halkaya çağırıyorum. O, biz doğmadan önce etrafımızı kuşatır ve hayatımız boyunca bizi besler. O temizler, arıtır, besler ve rahatlatır." Nera yavaşça ayağa kalktı ve Mikki nedimenin baştan çıkarıcı bedeninin sıvılaşmasını izledi. Sonra

saçları gerçek dalgalar ve deniz köpükleri haline dönüştü ve mavi ipekli elbisesi metcezir gibi dalgalanmaya başladı. Mikki, bahar yağmurları ve ılık, tropik kumsallar gibi kokan buğulu bir serinlik girdabıyla sarmalanmıştı. "Hoş geldin, su!"

Mikki, Gii'nin bulunduğu yere doğru yürürken, adımlarının inanılmaz bir şekilde hızlandığını fark etti. Ve bu defa Aeras ve Floga'yla birlikte Nera'yı da bağlayan gümüş rengi hüzmeyi gördüğünden emindi.

"Merhaba Gii."

"Empusa." Gii de diğer nedimeler gibi reverans yaptı.

"Toprak elementini halkaya çağırıyorum." Gii ayağa kalkıp kollarını kaldırarak element ruhunun yaklaşmasını beklerken, Mikki ona bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Toprak gerçekten de bizim anamızdır. Ekilmiş toprak bereketli ve besleyicidir, sulanmış toprak nemlidir ve kum da kurudur. Toprak diğer tüm elementlerin evidir." Gii'nin yosuna benzeyen giysileri kıpırdanmaya başladı ve ipekli yerine sarmaşık haline dönüşene dek değişti. Koyu renkli saçları adeta uzayacak omuzlarını örttü ve yeni ekilmiş, kabarık toprak gibi sırtına döküldü.

Mikki'nin bütün duyuları toprakla ilgili şeylerle dolmuştu. Yeni biçilmiş çimlerin kokusunu duydu. Olgun meyve ve böğürtlenlerin tadını aldı. Kendini, annesi onu tekrar kucaklamış gibi sıcak ve güvende hissetti. Hafifçe titreyen sesiyle, "Hoş geldin, toprak!" dedi.

"Şimdi kendi elementini karşılamalısın, Empusa," dedi Gii, halkanın tam ortasındaki kutsal ateşin yerini göstererek.

Mikki halkanın ortasına doğru yürüdü. Diğer hızları taklit ederek gözlerini kapayıp kollarını kaldırdı.

"Ruh elementini halkaya çağırıyorum."

Sonra nedimelerin sesleri Mikki'nin düşüncelerini ve duygularını öyle bir coşturdu ki artık gerçekten onların mı konuştuğunu yoksa kendi ruhunun sesini mi duyduğunu bilemedi.

"Ruh her yerdedir," dedi Aeras tatlı ve berrak sesiyle.

"O yüce bir simyacıdır." Floga'nın sesi ihtırasla doluydu.

"Ruh diğerlerini bir araya getiren elementtir," dedi Nera, çağlayan bir şelalenin sesiyle.

"O tüm varlıkların doğasını şekillendirebilecek güce sahiptir," dedi Gii, sevecen bir annenin tonlamasıyla.

Mikki, "Hoş geldin, ruh!" diye haykırdı. Ansızın bir çatırdama sesi duyuldu ve tapınağın içindeki hava büyük bir enerjiyle cızırdadı. Mikki gözlerini açtığında, dört kadının göz kamaştırıcı, incecik gümüş ipliklerle birbirlerine bağlandıklarını ve ışık ve enerjiyle titreyen bir sınır oluşturduklarını gördü. Kendisi de bu halkanın tam ortasında duruyordu. Yanında alev alev yanmaya devam eden ateş, hoş bir menekşe rengine bürünmüştü.

"Vay canına! İşe yaradı!"

Nedimeler tapınağın içini kadınsı mutluluk sesleriyle doldurarak kahkahalar attılar. Kahkahaları müzik sesi gibiydi ve Mikki hızla dönüp dans etmek istedi.

Dans et, Empusa ..

Bu sessiz sözler, Mikki'nin zihnine sonradan hatırlanmış bir rüya gibi yerleştiler. Ne yaptığını fark edene kadar, tereddüt etmek ya da bir sonraki dürtüsünü sorgulamak için hiç durakşamadı. Dans etti. Halkanın içinde dönüp sallandı. Nedimeler dansının temposuna uyum sağlayıp iç gıcıklayıcı bir melodi mırıldanmaya başladılar. Mikki kendini güzel, güçlü ve tamamıyla neşeli hissediyordu. Hayatının geri kalanıyla ilgili kararının ne olacağını da biliyordu. Bu dünyayı, sihirli dünyasını seçecekti ve bunu, burayı terk ettiğinde değişmiş olduğunu keşfetmekten

korktuğu için yapmıyordu. Bu dünyayı seçiyordu çünkü burası ruhunun derinliklerinde daha önce hiç yaşamadığı bir mutluluk uyandırmıştı. Gerçekliğin canı cehenneme! Buradaki gerçekler ona yeterdi.

Seni bana bağlayacak sözleri söyle, Empusa, diye emretti zihnindeki ses. Mikki, Tanrıça'yı kendiliğinden cevapladı. Sesi, konuştukça daha güçlü, daha inançlı bir tona bürünüyordu.

"Hekate, Karanlık Ay, Vahşi Yaratıklar ve Kesişme Noktası'nın Tanrıçası, senin için bir halka oluşturdum ve yeni bir hayatı, yeni bir kaderi seçme şansını elde ettim. Eski hayatımla yeni hayatım arasındaki eşikte duruyorum..." Mikki duraksadı ama bu bocalaması yalnızca başını menekşe renkli ateşe çevirene dek sürdü. "Senin Empusa'n olmayı canıgönülden istiyorum."

"Kendini bana bağlamak için Tanrıçan'a hangi iki kelimeyi söylemek istersin?" Hekate'nin kasvetli sesi kutsal halkanın ortasında boğucu bir şekilde asılı kaldı.

Mikki yanan ateşe baktı. Hangi kelimeleri söylemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu Hekate'ye bağlayacak olan şey ne olabilirdi? İçgüdüleri ne söylüyordu? Emin değildi ama kalbinin ona ne söylediğini çok iyi biliyordu. Bir insanı diğerine bağlayabilecek sadece iki kelime vardı...

"Sevgi ve güven," dedi Mikki.

"Dilerim öyle olur, Empusa. Bana kan, sevgi ve güvenle bağlandın!"

Menekşe renkli ateş bir anda parladı ve alevler neredeyse tapınağın kubbesine dek uzandı.

"Seni bu yola sokan ayakların kutsansın," dedi Aeras.

Hava ruhu ellerini Empusa'ya doğru uzattı. Mikki onları tuttuğunda içinin bir enerji dalgasıyla kabardığını hissetti.

"Sevgi ve gücun kaynağı olan cinsiyetin kutsansın," diye haykırdı Floga.

Mikki tekrar halkanın içinde yürüyüp ateş ruhuna ulaştı. Floga'nın ellerini tuttuğunda içine dolan enerjiyi ani bir sıcaklıkla birlikte hissetti.

Halkanın diğer ucundan Nera'nın sesi duyuldu. "Göğüslerin ve içinde çarpan kalbin kutsansın."

Su ruhunun elleri, Mikki'ye derin ve berrak bir kuyuyu hatırlatan serin bir enerjiyle yıkanmıştı.

Gii'nin kutsaması onu halkanın en başına doğru götürdü. "Tanrıça'nın ritüellerini söyleyecek olan dudakların kutsansın." Mikki, toprak ruhunun ellerini tuttu ve yaşlı ağaçlarla, olgun çayırların gücünün bedeninden içeri girdiğini fark etti.

Sonra, yüreğindeki doğru bir iş yapıyor olma duygusu dışında herhangi bir teşvike ihtiyaç duymadan ateşin yanına gitti ve fısıldadı: "Önümde uzanan yeni yolu belirgin bir şekilde görecek olan gözlerim kutsansın."

"Empusa benimdir ve ben de ona aidim; bedenim, zihnim ve ruhum." Tapınağın içi, Hekate'nin kudretli sesiyle doldu.

"Ritüel tamamlanmıştır; kabul olsun!" Mikki birdenbire kutlamalar yapan bir kalabalığın tezahürat seslerini duydu. Halkanın ötesine baktığında gencinden, yaşlısına yüzlerce kadın gördü. Tapınağın etrafındaki bahçelere doluşmuşlardı ve hepsi birden alkış tutarak ona el sallıyordu.

Kalabalıktakiler hep birlikte sözsüz bir melodi mırıldanmaya başladılar ve onlara kısa sürede baştan çıkarıcı davul sesleri de katıldı. Sonra da kadınlar, Tanrıça'nın meşalelerle aydınlatılmış bahçelerinde çıplak ayaklarıyla neşeyle dans etmeye başladılar.

Mikki, kadınların eğlencesini ilgiyle izledi. Gölgelerle dolu bahçelerde, esintiyle birlikte dalgalanan güzel gece çiçeklerine

benziyorlardı. Mikki kısa bir an için etrafta neden hiç erkek olmadığını merak etti ama bu düşüncesi çabucak kayboldu ve Gii'nin sesiyle birlikte zihninden tamamen uçup gitti.

"Kutsal halkayı kapa, Empusa ve gidip kutlamalara katılalım!" dedi Gii.

Bunu nasıl yapacağını sormasına fırsat kalmadan, Aeras'ın yumuşacık sesi, kalabalığın gürültüsü arasından ılık bir yaz esintisi gibi sıyrıldı.

"Halkanın etrafında saat yönünün tersine doğru yürü. Sırayla hepimize dokun ve aramızdaki ışık bağının yavaş yavaş kaybolduğunu hayal et."

Mikki minnettarlığını gülümseyerek göstererek ters yöne doğru yürümeye başladı. Empusa'nın yaklaşmasıyla birlikte yere çöken her kadının başını hafifçe okşadı ve kadınların arasındaki ışık örgüsünün yavaş yavaş çözülmeye başlamasını izledi. Halkanın ortasındaki yerine döndüğünde ışık tamamen kaybolmuş, ardında sadece canlı ama sıradan bir sarı tonuyla yanan Tanrıça'nın ateşini bırakmıştı.

Sonra bir elinden Gii bir elinden de Aeras tuttu ve yeni kutsanmış Empusa; hava ve toprakla el ele, rahibelerini beklemekte olan halkına doğru yürüdü.

Koruyucu, eski bir meşe ağacının altından tapınağı izliyordu. Hekate'nin Tapınağı'nın ışıklandırılması ilgisini çekmişti. Tapınak, Gül Diyarı'nın kalbinde tekrar yanınca, vücudunun, yeni uyanan kas ve sinirlerindeki acıyla birlikte âdeta bir harabeye dönüşmesine aldırmadan oraya doğru gitmek istedi. Ateşin yanına diz çökmek, Tanrıça'ya affedilmesi için bir kez daha yalvarmak ve Hekate'ye olan inancını bozmadan önceki tüm görevlerine yeniden başlaması için izin verilmesini söylemek istiyordu.

Ama daha yerinden bile kıpırdayamadan, gecenin esintisi onun kokusunu getirdi. Burun delikleri büyüdü, esmer teni ürperdi.

Rahibe ona doğru yaklaşıyordu.

Onun olduğunu kokusundan anlamıştı; yumuşak teninden yayılan sıcaklıkla birlikte ortaya çıkan baharat ve güllerin kokusundan. Bu kokuyu biliyordu çünkü rüyalarında onun kokusunu içine çekiyordu ve yeniden uyandığı zaman Tanrıça'nın gücüyle birlikte Hekate'nin Diyarı'na doğru giderlerken, onu kollarına almış ve tenine dokunmuştu. Gözlerini kapayıp ağaca yaslandı. O zaman istemeden de olsa onu korkutmuştu. Uyanması çok anı olmuştu ve insani tarafıyla süreklı kavga halinde olan içindeki canavar fazlasıyla güçlü, yakalayıp sahiplenmeye fazlasıyla hevesliydi. Bunları hatırlayınca bedeni titredi ve kalbi acıdı. Gizli mağarasına çekilmeli ve yarın için hazırlanmalıydı. Gül Diyarı'ndan uzun zamandır uzak kalmıştı ve daha şimdiden bazı şeylerin yolunda gitmediğini söyleyebilirdi. Gayretli ve dikkatli olmalıydı, Diyar'ın koruyuculuğu görevine yeniden başlamalıydı; eğer Tanrıça merhamet gösterirse sihirli güçlerini yeniden kullanmasına bile izin verilebilirdi.

Ama kaldı.

Keskin kulakları sayesinde rahibenin tüy gibi hafif adımlarını hemen fark etti ve çoktan unutulmuş olan bir dilde verdiği emirle birlikte, iri gövdeli ağaçların dallarından sarkan fenerler bir anda sönüp onu gölgelerin arasına sakladılar. Kalın bir çizgi halinde uzanan gür kaşlarının altındaki etkileyici gözlerini açtığında, Floga hızla tapınağa giriyordu. Aslında ne ateş özü ne de diğer nedimeler umurundaydı. Büyüleyici bir deniz kızı gibi bütün dikkatine hükmeden sadece *oydu*.

Onu seyretti.

Acemilik çektiği çok belliydi ve bunu nedimeler de biliyordu. Nedimeler, deneyimin verdiği özgüvenle hareket eden

ve Tanrıça'nın ritüelini nefes almak ya da kalp atışı kadar doğalmışçasına iyi bilen bir Empusa'ya alışıktılar.

Bu kadın farklıydı.

Nedimeler ona kutsal halkanın nasıl oluşturulacağını gösterdiler. Koruyucu, onun bir elementten diğerine geçerek, hava, ateş, su, toprak ve ruhu, Tanrıça'nın tapınağında yeniden canlanmaya çağırmasını ve ilk baştaki tedirginliğini üzerinden atmasını izledi. Deneyimsizliğine rağmen halkayı bir arada tutmak için fazlasıyla sıkı bir bağ örebilmesi, sahip olduğu gücü açıkça gösteriyordu.

Dans etmeye başladı.

Koruyucu'nun nefesi boğuklaştı. Boğazından neredeyse sessiz bir hırıltı döküldü. Kalp atışlarının hızlanmasıyla birlikte ateşli ve ısrarcı bir şehvetin hücumuna uğradı. İnsanüstü keskin bir görüş yeteneğine sahip olduğu için hem minnet duydu hem de buna lanet etti. Bu yeteneği yüzünden, halkanın etrafında baştan çıkarıcı bir dans yapan Rahibe'nin terle kaygan laşan vücudunun kızardığını görebiliyordu. Sertleşip büzüşen çıplak göğüs uçları çok doğal ve çekiciydi. Koruyucu aklını başından alan bu manzaradan kaçmak için heybetli başını çevirdi ve alnını, abanoz boynuzlarının uçları sert gövdesini zorlayana dek meşe ağacına bastırdı.

Etrafında salınan hain rüzgâr, Rahibe'nin kokusunu ona bir kez daha taşıdı; vücudundan yayılan sıcaklık ve terle birlikte etkisi iyice artan kadın ve gül, yağ ve baharat kokusu. Koruyucu doğaüstü güçlerini lanetleyen bir küfür savurdu.

Tanrıçalar yardımcısı olsun, onu halâ arzuluyordu.

Neden? Ellerini kaldırdı. Uçları jilet gibi keskin toynaklarını ağacın kalın gövdesine geçirince elleri birer pençe haline dönüştü. Uzun süreli mahkûmiyeti neden bu faydasız, korkunç ihtirasını iyileştirmemişti?

Hekate'nin yeni Empusa'dan, ritüelin sözlerini söyleyerek Tanrıça'ya bağlanmasını istediğini duydu.

"Sevgi ve güven..."

Gece bu sözleri ona ulaştırdığında Koruyucu, Rahibe'nin verdiği yeminin gücünü tüm bedeninde hissetti. Neden bu iki kelimeyi seçmişti? Hekate'nin Empusa'ları, kendilerini Tanrıça'ya bağlamak için nesiller boyu hep, *bilgelik... kudret... güzellik... güç... başarı* gibi sözleri kullanmayı tercih etmişlerdi.

Ancak bu defaki Empusa, kendini adama ritüelini tamamlamak için *sevgi* ve *güven* kelimelerini seçmişti.

Koruyucu dişlerini gösterdi. Bir rahibe sevgi ve güvenden ne anlardı ki! Ölümlü kadınlar bu tür şeylerle ilgili ne bilebilirdi ki!

Kalabalığın tapınağa doğru yaklaşmakta olduğunu hissetti ve geceyle gölgeden onu daha fazla saklamalarını istedi. Gül Diyarı'nın kadınları heybetli meşe ağacının yanından geçerlerken onu göremeseler de varlığını hissettiler ve huzursuzca ağacın etrafından dolaştılar. Ritüel tamamlandığı için neşeyle haykırarak, dans ve şarkılarla Rahibe'yi karşılamaya başladıklarında Koruyucu kendini bir sevinç okyanusunun ortasında kalmış ızdırap dolu, büyük bir ada gibi hissetti.

Yine de kendini ona bakmaktan alıkoyamadı. Rahibe halkayı kapatıyordu. Tanrıça'nın ateşinin renk değiştiren alevi çıplak bedenini okşadı. Her elementi selamlayıp diğerlerinden ayrılmasını isterken vücuduyla Koruyucu'yu baştan çıkardı. Koruyucu ağaca geçirdiği pençelerini farkında bile olmadan iyice sıktı ve ağacın yaşlı gövdesinde derin oyuklar açtı.

Kaslarının aniden gerilmesine tepki olarak kollarına ve göğsüne bir acı saplandı. Bu acıyı memnuniyetle karşıladı. Acı ona sürgün edilmesini ve bu sürgünün nedenini hatırlatıyordu. Zayıflığı yüzünden nesiller boyu büyünün etkisinde kalmıştı. Ne kadar da mükemmel bir ironi. O bir canavardı. Hiçbir erkekle

kıyaslanamayacak bir güce sahipti ama buna rağmen zayıflığı yüzünden görevine, dolayısıyla da kendine ihanet etmişti.

Bir daha olmaz. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim.

Zihni, yeni bir düşüncenin oluşmasıyla birlikte berraklaştı. Bütün bunlar; rüyalarında onu görmesi ve şimdi de ihtiras acısının yeniden canlanması, hepsi de belki Tanrıça'nın yaptığı sınamanın bir parçasıydı.

Evet, toynaklarını oluşturan bıçakları tekrar içine çekip doğruldu. Bu gayet mantıklıydı. Hekate, kutsal güvenini yeniden kazanması için ona bir fırsat sunuyordu. Bir daha aynı şeyleri yapmayacağını ispatlaması için kışkırtılıyordu.

Bir daha asla Tanrıçası'na ve onun diyarına ihanet etmeyecekti.

Tanrıça tarafından ona verilen Gül Diyarı'nın Koruyuculuğu görevini hakkıyla yerine getirecekti. Beltane'in Bahar Ritüeli zamanı geldiğinde bu yeni Empusa'yı kaderiyle buluşturarak görevini tamamlamış olacaktı.

Koruyucu büyük bir çabayla içindeki arzuyu bastırdı. Bir daha asla zayıflığına teslim olmayacaktı. Hekate'nin sihirli diyarını nesiller boyu korumuştu. Her zaman tetikte olmuştu. Kendini adadığı işini, bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle yerine getirmişti. Ve her zaman yalnız olmuştu; yalnızlığının sona erebileceğini hayal ettiği yegâne zamanlarda bile.

Ne kadar yanıldığını keşfetmenin verdiği acıyı hatırladı. Bu reddedilişin ızdırabının o zamana kadarki yalnızlığından çok daha büyük olduğunu biliyordu.

Son Empusa'nın söyledikleri doğruydu. O bir canavardı. Bir kadın ondan, tıpkı kedisinden ya da sadık bir av köpeğinden hoşlandığı gibi hoşlanabilir, ona şefkat gösterebilirdi ama bir kadın bir canavarı asla gerçek anlamda sevemezdi. Tanrıça'nın onu bir erkeğin kalbi ve ruhuyla ödüllendirmesinin fazla bir önemi

yoktu. Bu kalp ve ruh bir canavarın bedeninin içindeydi. Yalnızlık onun kaderiydi ve kader değiştirilemezdi.

Yeni Empusa'ya son bir kez daha baktıktan sonra arkasını döndü. Görev. Hayatı bundan ibaret olmalıydı.

Ama Empusa'nın güvenliğini sağlamak da görevimin bir parçası... Ona iyi bakıldığından emin olmak... İçindeki adam onu ayartmaya çalışıyordu. *Nedimeler Empusa'ya, ritüelden sonra kendine gelebilmesi için bir şeyler yiyip içmesi gerektiğini hatırlatacaklar mıydı? Tabii ki hayır. Ve o...* Durdu ve kaslı omzunun üzerinden, gülüşen kadınların Rahibe'nin etrafını çevrelediği yere baktı. *Bir halka oluşturmak için bile yardım alacak kadar deneyimsizdi. Kendine gelmesi gerektiğini ve gücüne tekrar kavuşması için yiyeceğe ve içeceğe ihtiyacı olduğunu bilmezdi.* Koruyucu bakışlarını Empusa'dan ayırabilmek için bir kez daha çaba sarf etti. Telaşlı bir komut mırıldandı ve karanlığın onu iyice sarmasını sağlayarak, kimselere görünmeden tapınaktaki kutlamalardan ayrıldı. Kalabalıktan kurtulur kurtulmaz, daha bir gün önce cansız birer taş olan bacaklarındaki kasların acısına karşı dişlerini sıkarak adımlarını hızlandırdı. *Onun yemeğini hazırlatmak ve yemeğini yediğinden emin olmak Koruyuculuk görevimin bir parçası yalnızca. Evet, sadece görevimin bir parçası...*

Çatal tırnaklarının yumuşak toprağı döverken çıkardığı alaycı ve gizemli bir ses, sanki etrafta *yalancı... yalancı... yalancı,* diye yankılanıyordu.

BÖLÜM 12

Mikki, o rahatsız edici baş dönmesinin tekrar başladığını ancak dans etmeyi bıraktıktan sonra hissedebildi. Ne kadar da çok kadın vardı... Elini ter içindeki alnına götürdü ve karman çorman olmuş saçlarından bir tutamı geriye doğru attı. Üstelik her biri de onu karşılamak için ayrı bir şey söylüyor, onunla gülmek, onunla dans etmek istiyordu. Mikki zar zor nefes almaya başladı ve dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Yorgunluktan ölmek üzereydi.

"Empusa?" Nera dikkatle yüzüne baktı. "İyi misin?"

"Yalnızca yorgunum. Uzun bir gün oldu."

"Benimle gel." Gii bir anda yanında belirip dengesini sağlaması için dirseğinden tuttu. Nedime onu, eğlenceye devam eden kalabalığın arasından geçirip saraya doğru uzanan yola çıkardı.

Nera, Floga ve Aeras, uzaklaşmakta olduklarını fark edip de eğlencelerine ara verince Gii, "Diğer nedimelerin de sana eşlik etmesini ister misin Empusa?" diye sordu.

"Haya!" dedi Mikki telaşla, kadınlara oturmalarını işaret ederek. Şu an en son istediği şey üzerine titrenmesiydi. Aslında yalnız kalmak ve bir içki içmek kulağa mükemmel geliyordu. "Ve senin de ayrılmana gerek yok, Gii. Yatak odama dönüş yolunu bulabileceğimden eminim."

"Sana eşlik etmek benim için onurdur," dedi Gii kararlı bir sesle. Sonra da gülümsedi ve Mikki'yi tekrar eğlenceye davet

eden kadınlara Empusa'nın üzüntülerini iletip Yüce Rahibe'yi kalabalığın arasından kolayca sıyırıp aldı. Mikki içini çekerek kendini Gii'nin himayesine bıraktı.

İyi ışıklandırılmış saray sıcak ve davetkâr görünüyordu ve Mikki saraya çabucak ulaştıkları için inanılmaz mutlu olmuştu. Kollarını bedenine doladı. Artık dans etmediği için açlığıyla birlikte gecenin serinliğini de iyice hissetmeye başlamıştı. Doğru düzgün bir yemek yemeyeli ne kadar zaman olmuştu? Wild Fork'taki yemek dün gece mi olmuştu? Bu sihirli diyarda zaman nasıl işliyordu? Açlıktan ölmesine ve kendini bu kadar güçsüz ve hasta hissetmesine şaşmamak gerekirdi...

Mikki balkonuna çıkan merdivenleri sendeleye sendeleye tırmandı. Gii bir anda duruverince de neredeyse tökezleyip üzerine düşecekti. Nedime, odasına açılan kapıların yanındaki küçük, hoş bir masaya bakıyordu. Masa, normalde tamamen karanlık olan balkondaki bir ışık havuzunun içinde davetkâr bir şekilde duruyordu. Dövme demirden yapılmış basit sandalyesinin arkasına kalın bir battaniye bırakılmıştı ve sandalyenin tam önüne de özellikle bir çift terlik konulmuştu. Masanın üzeri yiyeceklerle doluydu.

"Ah, *Tanrım! Bunu kim yaptıysa, o benim yeni kahramanım.*" Mikki, Gii'nin suskunluğunu umursamadan, ayağına terlikleri geçirmek için karanlık balkonun karşı tarafına doğru yürüdü. Sonra da önündeki yemeği gerçekten beğenen bir kadının mutluluğuyla inledi. Masanın üzerinde her biri nefis atıştırmalıklarla dolu bir sürü tabak vardı. Hoş kokulu peynirler, zeytinler, ince et dilimleri ve fırından yeni çıkmış, sıcacık ekmek somunları. Açlıktan deliye dönen bir çılgın gibi yemeğe saldırmadan önce hâlâ merdivenlerin başında durmakta olan Gii'yi hatırladı. Nedime tuhaf bir şekilde Mikki'nin varlığını unutmuş gibiydi. Dikkatini tamamen balkonun en uzak köşesindeki kapka-

ranlık gölgelere çevirmişti. Mikki ilgisini çekebilmek için boğazını temizleyince de sanki ondan ürkmüş gibi yerinden sıçradı. Emin olamayacağı kadar uzağında dursa da bakışları birleştiğinde Mikki onun neredeyse korkmuş olabileceğini düşündü. Neden rahatsız olduğunu merak ederek nedimeye gülümsedi. Gii'yi davet etmeden yemeklere saldırarak bir çeşit pot mu kırmıştı acaba? Bu dünyada onunla en çok ilgilenen kişiye kabalık etmek istememişti doğrusu. Bu yüzden de aslında yalnız kalıp dinlenmeyi tercih etse de Gii'ye masayı işaret etti.

"Tek bir sandalye olduğunu biliyorum ama odamdan bir tane daha çıkarabiliriz." Ağzı sulanarak tekrar masaya baktı. "Ve ikimize yetecek kadar yemek de var. Neden bana katılmıyorsun?"

Gii gölgelere doğru huzursuz bir bakış daha fırlatarak Mikki'ye dönüp gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, Empusa. Çok yorgunsun. Yalnız kalıp yemeğini yedikten sonra hemen uyumalısın." Nedime gitmeye hazırlandı. Sonra fikrini değiştirip döndü ve narin yüzü daha net bir şekilde görünene dek hızlı adımlarla Mikki'nin yanına gitti. "Mikado, münasebetsizliğim için beni lütfen bağışla ama sessiz kalamam."

"Ne oldu, Gii?"

Genç nedime aralarındaki mesafeyi kapayıp Mikki'nin yanına diz çöktü ve onun ellerini tuttu. Sesi adeta bir fısıltı gibi çıkıyor olsa da Mikki'nin dikkatini çeken bir duygu yoğunluğuyla konuşuyordu. "Senin ve bu diyarın kaderi artık değiştirilemez bir şekilde iç içe geçti. Yaptığın seçimler tahmin edebileceğinden çok daha fazla etkili."

Mikki kendini sudan çıkmış balık gibi hissetse de Gii'nin gerçekten endişeli olduğunu anladı.

"Bunu unutmayacağım, Gii." Daha başka ne söyleyebileceğini bilemeyerek ekledi: "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Rahatlamış gibi görünen Gii, başını sallayıp ellerini bırakmadan önce onları iyice sıktı. "Bu gece çok iyi iş çıkardın, Empusa. Kaderine hoş geldin." İçten bir reverans yaptıktan sonra yavaşça merdivenlerden indi ve sanki sadece bir hayalmiş gibi sessiz ve hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

Mikki nihayet yalnız kalmıştı. Bütün bunların anlamı neydi acaba? Gii'nin tuhaf davranışı ve gizemli öğüdü hakkında çok fazla şey düşünemeyecek kadar yorgundu ve gerinip omuzlarını çevirdi. Boynunun ağrısı onu öldürüyordu ve kaskatı olmuş vücudunun her yeri acıyordu. Ona ne haltlar oluyordu böyle? Spor salonunda daha fazla zaman geçirmeliydi (bu, herkes için geçerli değil miydi zaten?). Ama birkaç saatlik bir eğlencenin sonunda yaşlı bir kadın ya da az önce dayak yemiş genç bir kız gibi hissedecek kadar formsuz olduğunu da düşünmemişti.

Tabağına biraz et ve peynir koyarken elleri titriyordu ama nefis yiyeceklerden birkaç lokma yuttuktan sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Titredi ve sandalyenin arkasındaki battaniyeyi alıp omuzlarına sardı. Biraz ısınmıştı ve büyük bir parça ekmek koparıp yumuşak kısmını ısırırken mutlulukla içini çekti. Yediklerinin vücuduyla birlikte ruhunu da doyurduğunu düşledi. Oturduğu yerin tam karşısındaki nefis şamdan, masasını sadece aydınlatmak için ziyaret etmiş bir yemek arkadaşı gibi sessizce duruyordu. Işığı, koyu kırmızı renkli şarapla doldurulmuş kristal bir kadehin üzerinde dans etti. Mikki kadehi kaldırıp üzerine işlenmiş zarif şekillere hayranlıkla baktı ve birinin kadehini çoktan doldurup üstelik masada şarapla dolu koca bir sürahi de bırakmasını minnetle karşıladı. Eğer şarap içmek için, hem de çok şarap içmek için, bir gerekçe lazımsa bu gece tam zamanıydı. Etrafına bakıp balkondaki derinleşen gölgelerin arasında herhangi bir hareketlilik olup olmadığını görmeye çalıştı. Her şey sakindi; tamamen yalnız gibi görünüyordu.

Tam kadehi dudaklarına götürürken durdu. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kırmızı renkli minik denizin ortasında, neredeyse siyah denilebilecek kadar koyu kırmızı bir gül yüzüyordu.

Şarap kadehinin içinde gülün ne işi vardı? Şaraptaki bir gülün nasıl çıkarılabileceği ile ilgili görgü kuralını bilmediği için kristal kadehe bakakaldı. Parmaklarını kullanarak mı çıkarmalıydı? Yoksa çatal mı kullanması gerekiyordu? Belki bir tatlı kaşığı daha uygun olurdu?

Şarabında gül goncası bulmasının, baştan sona tuhaf geçen bir gün için mükemmel bir son olduğunu düşünerek, "Yeni bir kadeh bile isteyemem," diye mırıldandı. "Ne diyeceğim ki? Hey garson ya da bu durumda, hey, nedime çorbamda, av pardon, şarabımda bir gül var." Başını sallayıp sesli bir şekilde güldü. "Ne olduğu belli değil mi zaten?"

"Eskiler içinde yüzen bir gül olmadığı sürece şaraptan veterince tat alamayacaklarına inanırlardı." Balkonun en koyu gölgelerin ardına gizlenmiş kısmından gelen güçlü ve boğuk ses, Mikki'nin etrafında dolaşıp tüylerini diken diken etti. "Sonuna kadar katıldığım bir inanıştır."

Mikki havaya sıçrayınca neredeyse elindeki kadehi düşürecekti.

"Seni korkuttuğum için beni affet, Empusa."

"Sadece ben beklemiyordum..." Gölgelerin içini görmeye çalışırken sesi titriyordu. Tek seçebildiği karanlığın içindeki karanlıktı ama zaten onu görmesine gerek yoktu. Sesin kime ait olduğunu biliyordu. Midesi kasıldı. Derin bir nefes alıp battaniyeye daha sıkı sarılınca, birden vücudunu faziasıyla gözler önüne seren tören giysisini değiştirmediğini hatırladı. "Yalnız olduğumu düşünmüştüm," dedi, sesinin gayet normal çıkmasına şaşırarak

"Seni rahatsız etmek istemedim. Sadece ritüelden sonra kendini toparladığından emin olmak için geldim."

Mikki boş gözlerle görüntüsü olmayan sese doğru baktı. İçinde yüzen güle aldırmadan şarabından koca bir yudum içti. *Oydu -heykel- rüyalarındaki canavar, gül bahçesinde onu kovalayan yaratık.* Sesinin aksine, elleri duygularını o kadar kolay saklayamıyordu ve kristalin dişlerine çarpmasına engel olmak için kadehi her iki eliyle birden tutmak zorunda kaldı.

Koruyucu, ondan bir cevap alamayınca, gayet kibar sözleriyle ters düşen, doğaüstü güçlü sesiyle konuşmaya devam etti.

"Bir kez daha düşüncesizliğim için beni affetmeni rica ediyorum, Empusa. Sadece tamamen kendine gelebilmen için gereken her şeyin yapıldığından emin olmak istedim. Seni huzursuz ya da rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu."

Mikki sesin geldiği karanlık yere baktı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Hizmetçileri ben yönlendirdim. Kutsal halka oluşturup herhangi bir ritüel yaptıktan sonra yemek yemeyi ve içmeyi kesinlikle unutmamalısın, Empusa. Böylece bu dünyaya tekrar bağlanırsın. Aksi halde kendini zayıf ve tamamen hasta hissedersin."

Mikki histerik bir şekilde kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Godzilla'ya ait olabilecek bir sese sahip olan ve üniversite profesörü edasıyla konuşan, canlı bir yaratık heykeliyle, tanrıça ritüelinden sonra yapılacak şeyleri konuşuyordu.

Bu kahrolasıca, kaçık bir çizgi filmden başka bir şey olamazdı.

Mikki şarabından bir yudum daha aldı. Bu defa içindeki gülün kokusu burnunu okşamıştı ve kokunun tarifi zor tatlılığının şarabın tadını kuvvetlendirdiğini fark etti.

Kadehini bırakıp masanın üzerine baktı. Kaliteli örtüler. Güzel porselenler. Gül deseniyle işlenmiş, kristal bir kadeh ve sü-

rahi. Özenle seçilmiş yiyeceklerle dolu tabaklar. Bir battaniye ve sıcacık, rahat terlikler. Tüm bunları kendisi için mi ayarlamıştı?

Mikki balkonun köşesine doğru bir bakış fırlattıktan sonra çabucak gözlerini kaçırdı ve kendine biraz daha şarap doldurdu. Onun sessizliği, Mikki'yi, insanüstü güçlü sesinden çok daha fazla huzursuz ediyordu. Gitmiş miydi? Sessizce yanına mı yaklaşıyordu? Gizlice onu mu izliyordu?

Son rüyasındaki erotik sahne zihnini kurcalamaya başladı ve yanaklarının kızarıp gerginlik dolu sözlerin dudaklarından fazlasıyla yüksek sesle çıkmasına neden oldu.

"Bu dünyaya yeniden bağlanmam gerektiğini bilmiyordum. Her şey çok lezzetli. Sana bir teşekkür borçluyum sanırım." Ahmaklığı karşısında dudaklarını ısırmak istedi. Ona bir teşekkür borçlu olduğunu mu *sanmıştı*?

"Bana teşekkür borçlu değilsin, Empusa. Ben bu Diyar'ın Koruyucusu'yum ve burada yaşayanların huzurunu sağlamak benim görevimdir. Buna Hekate'nin Yüce Rahibesi de dahil," dedi sert bir sesle.

Ne söyleyeceğini bilemeyip bir yandan da kibar olmaya çalışan Mikki, kendini bir beceriksiz gibi hissederek, "Ah, şey," diye geveledi. "Ama yine de ben sana minnettar olduğumu..."

"Olma!"

Mikki bu komutun gücünü âdeta teninde hissetti. Bir tokat gibi inmişti ve az önce kızaran yanakları bir anda soğuyup bembeyaz oldu. Hekate'nin, Koruyucu'nun ona zarar vermeyeceğini garantileyen sözleri sanki uzaklarda kalan ve zar zor duyulan kelimelerdi. Mikki ellerini sandalyesinin kollarına bastırdı ve odasına kaçmak üzere hazırlanarak bacaklarını altına topladı. Belki Koruyucu sarayın içine girmezdi. Ya da yardım çağırır ve...

"Affet beni. Sanırım seni bir kez daha korkuttum. Niyetim bu değildi. Sadece bana minnettar olman yakışık almazdı. Yaptıklarım görevimdi. Hekate beni hizmetine bu yüzden aldı. Anlıyor musun?"

Sesinin, daha yumuşak ve daha az korkutucu bir tonda çıkması için uğraştığı belliydi. Bunda pek başarılı olamasa da Mikki bu çabasını fark etmişti. Onu hemen cevaplamak yerine sıkı sıkı kavradığı sandalyenin kollarını bıraktı ve iki eliyle birden tuttuğu kadehi dudaklarına götürdü. Güç verici bir yudum içkiden sonra tekrar karanlığa baktı. Bu hem saçmaydı hem de sahipsiz bir sesle konuşmak ve karşısındakinin nasıl göründüğüyle ilgili tüm ilginç detayları hayal gücüne bırakmak iki kat daha fazla korkutucuydu.

"Anlamaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Özellikle de kiminle konuştuğumu göremediğim için."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra karanlığın içinden çıktı. Kristal kadeh, Mikki'nin uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp mermer zeminin üzerinde paramparça oldu. Canavar ona yaklaşacakmış gibi bir hareket yaptı ve Mikki aniden heyecana kapılıp sarsak ve panik dolu bir telaşla sandalyesini devirerek ayağa fırladı. Kırılan kristalin parçaları ayaklarının altında çatırdıyordu.

Koruyucu hemen durdu. "Bastığın yere dikkat et. Yerdeki camlar terliğinin topuklarından içeri girebilir." Bunları kibar bir şekilde söylemek istemişti ama sesi, insana ait olmayan, gürültülü bir uyarı gibi çıkmıştı.

Mikki nefes alamıyordu. Ses tellerine hükmedemiyordu. Tek yapabildiği yaratığa bakmaktı. Sonra yaratık içini çekti ve bu ıssız, sözsüz iç çekiş ses. Mikki'nin kulağına o bildik kükremenin yankısını getirdi. Bu küçücük şey panik duygusunu ince ince tetikledi ve sanki boğuluyormuş gibi bir nefes almasına neden oldu.

"Bu gece buraya sana zarar vermek için gelmedim. Tehlike içinde bulunmadığın konusunda yemin ederim."

Mikki'nin dudakları kurumuştu ve buz gibiydi ama yine de konuşabilmek için çabaladı. "Sen o heykelsin. Gül Bahçeleri'ndeki heykel."

Koruyucu heybetli başını salladı. "Evet, sadece dünyanızdaki halimi biliyorsun, güllerin arasındaki bir mermerin içine hapsedilmiş halimi. Artık uyandığım için gerçek görevime, Gül Diyarı'nın Koruyuculuğu'na geri döndüm."

Mikki zihnini toparlayabilmek için titreyen eliyle alnını sildi.

Koruyucu sükûnet dolu balkonda, çatal toynaklarıyla insana ait olmayan bir ses çıkararak Mikki'ye doğru bir adım attı.

"Hayır!" diye haykırdı Mikki, beynine hücum eden kanla birlikte kulakları uğuldamaya başlamıştı. "Uzak dur!"

Koruyucu herhangi bir zarar vermeyeceğini göstermek istercesine kocaman ellerinden birini ona doğru kaldırdı. Eli, boyutları dışında gayet normal görünüyordu ama Mikki mum ışığının altında keskin ve öldürücü bir şeyin parladığını gördü. Gözünü bile kırpmadan eline baktı.

Koruyucu avucunu kapayıp elini gölgelerin arasına saklanacak şekilde aşağı indirdi. "Sadece bayılacaksın diye endişelenmiştim."

Mikki kesin bir ses tonuyla, "Ben iyiyim," dedi. Yerdeki kırık cam parçalarının arasından dikkatli bir şekilde geçip sandalyesini düzeltti ve bacakları kendini bırakmadan önce üzerine çöküverdi. "Bayılacak falan değilim." Mümkün olduğunca normal bir ses tonuyla konuşabilmek için kendini zorlamıştı. Yaratık ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Hekate de aynı şeyi söylemişti. Ve zaten ona saldıracak olsa bile, nefes nefese kalmasının ve korkudan deliye dönmesinin hiçbir faydası yoktu. Titremele-

rine engel olmak için ellerini birleştirdi. "Gerçekten de iyiyim," dedi tekrar, ondan çok kendini telkin etmek için.

"Yemek yemelisin," dedi yaratık. "Bu seni güçlendirecektir."

Mikki sadece onun yüzüne baktı. O burada dikilip dururken nasıl yemek yiyecekti?

Kendisine böylesine yabancı olan bir yüzdeki anlayış ifadesini kolayca tanıyabilmesine şaşırdı. Ve aynı zamanda bir şeyi daha fark etti, yaratığın güçlü sesini tıpkı bir sis bulutu gibi gölgelendiren şeyi. Üzüntüyü...

Gerçekten üzgün müydü, yoksa Mikki bunu sadece kafasında mı kuruyordu?

"Seni yemeğinle başbaşa bırakmalıyım. Ama önce..." Durdu ve anlaşılmaz, sert bir emir verdi. Kocaman ellerinden birini öne doğru uzattı ve havada Mikki'nin az önce kırdığı şarap kadehinin bire bir aynısı bir kadeh beliriverdi. Elini kadenin etrafına sardı.

Mikki'nin dudaklarından hıçkırmayla çığlık arası bir ses çıktı.

"Bir kadeh daha istemiyor muydun?" diye sordu yaratık.

Mikki sadece başını sallayabildi. Zihnine doluşan düşünceler, yarı histerik bir şekilde, şarabın yanında bir de sakinleştirici almak istediğini söylüyordu.

Onu dikkatli bir şekilde izlemekte olan yaratığın ifadesinin biraz yumuşamış olduğunu düşündü ama öylesine sert bir yüzü vardı ki bundan emin olmak zordu. "Kadehi sana verebilir miyim?"

Mikki önce duraksadı sonra da zayıf bir hareketle çabucak başını salladı.

Koruyucu güçlü olduğu kadar vahşi bir atletik zarafetle yavaşça öne doğru yürüdü. Abanoz toynakları mermer zemine değdikçe, balkondaki sessizlikte tuhaf bir gürültü çıkıyordu. Mikki

bakışlarını ondan çeviremiyor, yanına yaklaştıkça, hiç kıpırdamadan, dimdik oturduğu sandalyeye iyice yaslanmaktan kendini alamıyordu. Kalbi büyük bir gürültü ve hararetle sanki kulaklarında atıyordu ve bir an için kendi kendini yalancı çıkarıp gerçekten de bayılacağını düşündü.

Bayılacak olsa onu tutar mıydı? Vücuduna dokunacak olması düşüncesiyle titredi.

Koruyucu kırık kadehe ulaşınca bir eliyle umursamaz bir hareket yaptı ve fısıldayarak bir şeyler söyledi.

Yerdeki kırık parçalar komutuna hemen karşılık verip kristalden oluşan minik bir hortum yaratarak balkondan dışarı uçtular.

Ardından masanın yanında durdu. Mum ışığına öylesine yakın duruyordu ki alevleri neredeyse bedenini yalıyor ve insana ait olmayan sertlikteki kaslarını aydınlatıyordu. Mikki'nin onu rahat rahat incelemesi ve yanında olmasına alışabilmesi için hiç kıpırdamadan durdu.

Parktaki heykel çıplaktı ama canlı Koruyucu giyinikti. Kısa bir tunigin üzerine siyah deri göğüslük takmıştı. Mikki bu giysileri ancak *Gladyatör* filmindeki Russell Crowe'un giyebileceğini düşündü ancak ikisi yan yana gelse, Koruyucu, Avustralyalı aktörün cicili bicili giyinmiş bir çocuk gibi görünmesine neden olurdu.

Koruyucu muazzam bir büyüklükte, neredeyse iki metre boyundaydı. Tıpkı yeni ay gibi katıksız bir siyah tonundaki saçları fazlasıyla gür bir şekilde devasa omuzlarının üzerine dökülüyordu. Başından iki koyu renkli boynuz fırlıyor, boynuzların öne doğru kıvrılan uçları tehlikeli bir şekilde sivrileşiyordu. Yüzü... Mikki'nin nefesi tıkandı. Heykelin kaba saba, silik bir yüzü vardı ama canlı Koruyucu onun gibi tamamlanmamış bir kaya parçası değildi; kalın kaşları, çıkık ve belirgin elmacık ke-

mikleri, kare biçimindeki çenesiyle güçlü bir erkeksiliğe sahipti. Tek başına ele alındığında, yüzü, yabancı madenî paraların üzerine basılmış ya da ölmüş savaşçılar olarak heykeleri yapılmış antik tanrıları hatırlatıyordu ama klasik yüz hatlarına, boynuzlarını ve etoburlara mahsus dişlerinin keskin pırıltısını da ekleyince, sahip olduğu erkekliğin, dışa vurmaya hazır bekleyen canavar yönünü tam anlamıyla bastıramadığı ortaya çıkıyordu.

Üzerindeki göğüslük ve tunik, kaslı, çıplak bedeninin büyük bir kısmını gözler önüne seriyordu. Esmerdi ve teni mum ışığının altında canlı bir bronz gibi parlıyordu. Mikki gözlerini onun vücudunda dolaştırdı. Ne göreceğini biliyordu ama yine de önündeki bu gerçeklik karşısında şaşkınlıkla içini çekti. Kalın bacakları koyu renkli tüylerle kaplıydı. Titrek ışık, onun, ayakları yerine bulunan çatal toynaklarını aydınlatıyordu.

Hayvani bir gücün kişileşmiş haliydi ve tehdit edici bir tarzda hareket etmese bile, sahip olduğu vahşi tehlikenin kokusu neredeyse elle dokunulabilecek kadar ortadaydı. Mikki ürpererek battaniyeyi omuzlarına daha da sıkı sardı.

"Gece gitgide soğuyor," dedi Koruyucu elinden geldiğince yumuşak bir ses tonuyla konuşarak. "Aslında yemeğini ocağın başına hazırlatmalıydım."

"Ben... Ben dışarıda olmaktan memnunum," diye kekeledi Mikki.

"Gerçekten öyle mi? Yoksa sadece kibarlık mı yapıyorsun?"

"Hayır, evde de yemeğimi sık sık balkonda yerim," dedi Mikki evine duyduğu özlem karşısında ürpererek. Eski yaşantısıyla ilgili özlediği fazla bir şey yoktu ama Woodward Park manzaralı konforlu dairesi hafızasında her zaman acı tatlı bir anı olarak kalacaktı.

"O halde yemeğini yeni balkonunda hazırlatmaktan dolayı mutluluk duyuyorum, Empusa."

Koruyucu elindeki kadehi yavaşça masaya bıraktı ve görüntüsüyle taban tabana zıt, nazik bir hareketle Mikki'ye bir kadeh daha şarap doldurdu. Her hareketi telaşsızdı ve tıpkı bir kedinin zarafetini taşıyordu.

Mikki, *yırtıcı bir hayvan gibi,* diye düşündü

Koruyucu kadehi doldurduktan sonra masadan bir adım uzaklaştı ve kadehi işaret etti.

"İç bunu. Seni sakinleştirecektir."

Mikki kırmızı şarabın mükemmel tadını zar zor hissederek söylediğini yaptı. Vücudunu sanki kendine ait değilmiş gibi gerçek dışı hissediyordu ama şarap onu ısıttı ve hislerini sakinleştirmesine yardımcı oldu. Başını döndürmesine ya da düşüncelerini bulandırmasına aldırmadan kana kana şarap içti.

Zaten düşünceleri yeterince kuşku uyandırıcıydı. Biraz da bulanmasında hiçbir sakınca yoktu.

"Seni düşledim. Oradayken, eski dünyanda... eski evindeyken. Sık sık seni düşledim."

Koruyucu'nun sözleri Mikki'nin bütün vücudunu sarstı ve bu kadehi de kırmadan önce masaya bıraktı. Bakışlarını gözlerine çevirdi.

Badem biçimli gözleri bir maden ocağı kadar karanlık ve dipsizdi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni düşledim."

"Bu benim için çok şaşırtıcıydı," dedi Koruyucu bakışlarını Mikki'den ayırıp karanlığa doğru çevirerek. "Hiçlikle dolu onca yıldan sonra..." Başını sallayınca yelesi omuzlarının üzerinde hafifçe hareket etti. "Yeniden hissedebiliyor olmamın imkânı yok-

muş gibiydi. Önce seni hissettim ama göremedim. Sadece gerçekten var olduğunu biliyordum."

Sesi kısık, boğuk ve hipnotize ediciydi ama yüzü, sanki içinin bir parçası taş kesilmişçesine ifadesizdi. Mikki'nin gözlerine bakmıyordu. "Sonra rüyalar değişti. Daha gerçekçi oldu. Seni görebiliyor, seni hissedebiliyordum. Nihayet beni çağırdın ve tamamen uyandım. Senin Hekate'nin Empusa'sı olduğunu biliyordum çünkü beni sadece o uyandırabilirdi. Sihirdeki ustalığıma yeniden kavuşmuştum ve bu sayede seni buraya getirdim."

"Delirdiğimi düşünmüştüm," dedi Mikki, yüzüne bakmasını ya da en azından hissettikleri ile ilgili bir ipucu vermesini umarak. Ama o, taşlaşmış bir ifadeyle gecenin karanlığına bakmaya devam ediyordu.

"Hayır, Empusa. Sen delirmedin. Sadece kaderini yaşıyorsun."

BÖLÜM 13

"Bunun benim gerçek adım olmadığını biliyorsun," diye haykırdı Mikki. Şimdi ne diye böyle bir şey söylemişti ki?

Koruyucu başını çevirip nihayet ona baktı.

"Tabii ki değil. Empusa bir isim değil, saygı belirten bir unvandır."

"Şey, ama henüz bu unvanı hak etmiş gibi görünmüyorum. Tıpkı buradaki diğer şeyler gibi bu da bana yabancı... garip..." Mikki, insana benzeyen bu yaratıkla nasıl olup da bu kadar rahat konuşabildiğine hayret ederek, iç çekmemek için kendini zor tuttu.

Koruyucu, "Peki sana Empusa yerine ne demeliyim?" diye sordu.

"Mikki."

Koruyucu'nun kalın kaşları çatıldı ve Mikki, koyu renkli gözlerinden bir anlığına alaycı bir pırıltı geçtiğini düşündü.

"Mikki mi? Bu bir isim mi?"

"Gerçek ismimi değil ama herkes beni bu şekilde çağırır."

"Gerçek ismin ne peki?"

"Mikado."

"Ah." Koruyucu başını salladı ve gülümseyince fazlasıyla keskin dişleri mum ışığının altında kısa bir süre için parladı. "Mikado gülü. Gayet mantıklı."

Mikki şarabından bir yudum daha aldı. Şarabın vücuduna yayılan sıcaklığı, birdenbire içini sarhoş olmanın verdiği o harika cesaretle doldurmuştu. Boğazını temizleyip fikrini değiştirmeden konuşmaya başladı. "Senin adın ne?"

"Ben Güllerin Koruyucusu'yum."

Mikki kaşlarını çattı. "Ama sana nasıl seslenecegim?"

"Beni her zaman Koruyucu olarak çağırırlar."

"Koruyucu mu?" dedi Mikki şüphe dolu bir sesle. "Bu tıpkı Empusa'ya benziyor, bir isim değil de unvan gibi sanki."

"Ben buyum. İsim ya da unvan, benim için hiçbir farkı yok."

İfadesi bir kez daha değişmişti ve Mikki bu defa anlaşılmaz bir maskeye bürünmeden önce yüzündeki üzüntüyü gördüğünden emindi. Koruyucu tam bir tezatlar yumağıydı. Bazen Mikki'yi öldüresiye korkutuyor bazen de ona acımasına neden oluyordu. Mikki'nin zihni hafif hafif sersemlemeye başlamıştı. Tam anlamıyla kendine gelememiş olsa bile daha fazla rahatladığı kesindi. Bir sonraki sorusunun dudaklarından dökülmesine izin verecek kadar rahatlamıştı.

"Seni ben mi uyduruyorum? Bütün bunlar sadece zihnimde mi gerçekleşiyor?"

"Hayır. Sen de ben de gerçeğiz. Tıpkı Gül Diyarı ve her ikimizin de hizmet ettiği Tanrıça gibi."

"Yani şu an uykuda değilim ve bütün bunları rüyamda görmüyorum, öyle mi?"

"Hayır, Mikado." İsmini dikkatle vurgulamıştı. "Bu kez değil."

Koruyucu, rüyalarının neye dönüştüğünün bilinciyle koyulaşan ve etkileyici bir hale bürünen gözleriyle Mikki'ye baktı. "Tıpkı benim gibi sen de uykuda değilsin. Nihayet."

"Seninle ilgili rüyalarım bazen etrafımdaki dünyadan bile daha gerçekçi bir hale bürünürdü."

Koruyucu gözlerini ondan ayırmadan yavaşça yanına yaklaştı ve elini kaldırıp parmaklarının uçlarıyla hafifçe yanaklarını okşadı. "Beni tutsak eden sihri bozdun. Bu yüzden sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Kısacık okşayışının sıcaklığı Mikki'nin titremesine neden olunca hemen elini indirip geriye doğru çekildi.

"Peki ama neden ben?" Hem korkuyla hem de büyüleyici bir duyguyla mücadele eden Mikki'nin sesi sertti. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sihri nasıl bozabilirim?"

"Damarlarında Hekate rahibelerinin kanını taşıyorsun. Başka kimse sihri bozup beni uyandıramazdı."

"Seni uyandırdım..." diye tekrarladı Mikki. "Ve buradayım çünkü sen üzerindeki sihrin kaldırılmasına ihtiyaç duyuyordun."

"Hayır, Empusa," dedi Koruyucu kararlı bir şekilde. Sözleri taş gibi sertti ve kontrol altında tutmaya çalıştığı gücü bir kez daha ortaya çıkarmışlardı. "Burada olmanın sebebi ben değilim. Sen güller için buradasın."

Mikki, karşısında duran canavardan bir kez daha korkarak, sesinin gücü karşısında farkında olmadan sindi.

Koruyucu bitkin bir halde içini çekti. Tekrar konuşmaya başladığında, sesini nihayet fazla güçlü olmayacak bir şekilde terbiye edebilmişti.

"Yemeğini huzur içinde yiyebilmen için seni yalnız bırakacağım. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa sadece seslen ve nedimelerin hemen yanına koşacaktır. Sana güzel bir gece diliyorum." Koruyucu, Mikki'nin önünde kibar bir şekilde eğilip arkasını döndü ve yeniden gölgelerin arasına karıştı.

Mikki sıkı sıkı kenet'ediği ellerini ancak gittiğinden emin olduktan sonra açabildi ve yüzünü sildi.

Nefes al. Sakin ol. Nefes al. Sakin ol. Sözlerin zihninden yavaş yavaş bedenine doğru akmasına izin verdi. Şarap kadehine uzanmak yerine et ve peynirden yemeye başladı. Sağlıklı düşünmesi gerekiyordu. Yemek yemek kendini daha normal hissetmesini sağlıyordu ve bu sayede bedenini beslemek gibi basit bir işlemle zihnini canlandırabildi.

Açığını bastırıp sarhoşluk hissinden kurtulana dek başka bir şey içmemeye ve az önce yaptığı inanılması zor sohbeti düşünmemeye çalıştı.

Yemeğe ara verdikten sonra bir yudum şarap içti. Karnını doyurması tıpkı Koruyucu'nun dediği gibi işe yaramıştı. Tıka basa doymuştu ve kendini tekrar normale dönmüş gibi hissediyordu: tabii eğer bu fantastik dünyada tecrübe ettiği herhangi bir şey için normal kelimesi kullanılabilirse.

Yaratık. . Böylesine korkunç ve güçlü bir şey nasıl olur da normal bir adam gibi yürüyüp konuşabiliyordu? Koruyucu heykel halindeyken Mikki onun bir yaratıktan çok, bir erkek gibi göründüğünü düşünüyordu ama şimdi onun canlandığını, konuştuğunu görmek, onun asla sadece bir erkek olamayacağını açıkça anlamasına neden olmuştu.

Burada olmanın sebebi ben değilim. Sen güller için buradasın. Kelimeler onu suçlayıp onunla dalga geçiyormuşcasına bombeş balkonda yankılandılar. Koruyucu'nun yüzünü gölgelendiren üzüntüyü hatırladı. Canavarlar üzüntüyü hissedebilirler miydi? Bir canavar bir kadın için ihtişamlı bir sofra kurdurmayı ve şarabının içine bir gül goncası koymayı akıl edebilir miydi? Bir canavar bir kadının rüyalarına ve fantezilerine girebilir miydi? Peki bir canavar bir kadının yüzüne neden böylesine şefkatle dokunurdu?

O sadece bir canavar da değildi, *olamazdı.*

Mikki zihnini Koruyucu'nun söylediklerine odaklamaya çalıştı. O bir rüya değildi. O bir halüsinasyon da değildi. O fazla uyla gerçekti.

Sen güller için buradasın. Ona bunları söylemişti ve Hekate de aynı sözleri kullanmıştı. Ama bu sözlerin anlamı neydi?

"Yarın," dedi yüksek sesle. "Bunun anlamını yarın öğreneceğim."

Kadehinde kalan son şarabı da bitirdi, sonra da sertleşmiş kaslarına isyan edip inleyerek, kendini balkondan yatak odasına doğru sürükledi. O, kutsal halka oluşturup canlı bir heykelle sohbet etmekle uğraşırken, birileri avizelerdeki tüm mumları söndürmüştü. İçeride sadece tek bir şamdan yanıyordu. Ocağın ateşi sönmüştü ama gecenin serinliğine rağmen içerisi çok hoş bir şekilde sıcaktı. Kalın yatak örtüleri, yatağın içine rahatça girebilmesi için geriye doğru çekilmiş, yatağın ayak ucuna daha önce giydiğine benzer bir gecelik bırakılmıştı.

Mikki geceliği giymeden önce huzursuz bir şekilde balkon kapılarını kapayıp kalın kadife perdeleri çekti. Sonra da üzerindeki açık saçık ritüel elbisesini çabucak çıkarıp yumuşacık geceliğin içine girdi. Kendini büyük bir minnetle kaz tüyü yastıkların arasına bıraktığında, *ılık bir banyo yapmaktan ne kadar* çok hoşlanacağını düşündü. Tanrım, vücudu resmen kaskatı kesilmişti. İçini çekti. Yarın her yerinin ağrıyacağını daha şimdiden söyleyebilirdi. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Gözlerini açık tutması neredeyse imkânsızdı.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi Koruyucu'nun bu gece de rüyalarını ziyaret edip etmeyeceğiydi...

Koruyucu mağarasının yatak odasında volta atıp duruyordu. Oysa memnun olmalıydı. Serbest kalışını kutlamalıydı. Sessiz ve donuk yılların ardından yeniden yaşayıp nefes alıyordu. Üste-

lik o da buradaydı. Deneyimsizliğinin ya da Koruyucu'nun yüzlerce yıl bir mermerin içinde hapsolarak yaşadığı o basit dünyadan gelmesinin pek bir önemi yoktu. O Hekate tarafından kutsanmıştı. Mikado, yeni Empusa'ydı. Gül Diyarı bir kez daha düzene kavuşacaktı.

Gölgelerin arasından ortaya çıkmasıyla birlikte Mikado'nun gözlerinde beliriveren korkuyu hatırladı ama o korkunun değiştiğini ve sahip olduğu güç karşısında huzursuzlanmasına rağmen yerini meraka bıraktığını da görmüştü. Mikado'nun neler hissettiğini biliyordu. Onu uyandıran şey Mikado'ya karşı duyduğu ilgiydi. Bu duyguyu daha önceden de tanıyordu. Benliği mermer vücudun içine tutsak edilirken, Mikado zihnini ele geçirmişti. Koruyucu bunu kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Ama şimdi onu gördüğü... onunla konuştuğu... onu kokladığı ve tenının sıcaklığına dokunduğu için... artık bunu inkâr edemezdi. Onun için duyduğu arzu tıpkı havaya benziyordu; içini dolduruyor, onu besliyor ve yaşadığını yalnızca bu havayı soluduğu zaman hissediyordu.

"Neden?"

Odada dolanıp dururken bir anda inledi. Bu sınama. Tek cevabı buydu. Madem Hekate bu acıya katlanmasını istiyordu, bütün ölümsüz Titanlar adına o da buna katlanacaktı!

Bahar, Gül Diyarı'na erken inerdi. Tanrıça baharda mutlaka acısını dindirecekti. Ardından da konforlu bir düşman olan yalnızlığına geri dönebilirdi. O zamana dek görevleriyle ilgilenecekti. Empusa'nın yemek yemesini sağlamak bu görevlerden biri değil, diye uyardı kendi kendini. Bu, isyankâr arzusunun, geçici gerçekliğe dönüştürdüğü bir yalandan ibaretti. Aslında ne orada durup onu izlemesi ne de onunla konuşması gerekiyordu. Ritüel acıkmasına ve susamasına neden olmuştu. Kendine gelebilmesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri vücudu ona zaten doğal ola-

tak gösterecek ve o boş kafalı element temsilcileri bile böylesine basit bir kavramı deneyimsiz rahibelerine anlatmayı kısa zamanda akıl edeceklerdi.

Kendini kandırmamalıydı. Ondan uzak durması en akıllıca kararı. Ve bu çok kolay olacaktı. Yakınlarda bir yerlerde olduğunu bilmesi için onu görmesi gerekmiyordu çünkü onun kokusunu tanıyordu. Ellerini yumruk yaptı ve mağaranın pürüzsüz duvarlarına vurma isteğine karşı geldi. Tıpkı koyu bakır rengi saçlarında parlayan güneş gibi, kokusu da yakınlarda olduğunu haber verecekti. Rüyalarında bu saçlara dokunmuştu. Ellerini, pürüzsüz teninin üzerinde gezdirerek yumuşaklığının tadını çıkarmıştı. Ve karşılığında Mikado da ona dokunmuş, sanki birer sevgiliymişler gibi vücudunu okşamıştı. Az önce Mikado'nun gözlerinde, bu dokunuşun hatırasının yansıdığını açıkça görmüştü ve ona karşılık vermek istemişti, tıpkı son rüyasında, altında titreyen vücuduna karşılık vermek istediği gibi.

"Hayır!" diye kükredi.

Buna bir daha izin veremezdi. Geçmişteki hatalarını düzeltebilmesi için ona bir şans tanınmıştı. Mikado'ya âşık olmamalıydı. Olamazdı. Ve bu defa, aslında Mikado'nun ne hissettiğinin bir önemi olmasa da aşkına karşılık alabileceği düşüncesiyle kendini aldatmayacaktı. O Hekate'nin Empusa'sıydı ve bu yüzden de ölmeliydi.

Koruyucu kendini, yatak olarak kullandığı kalın postların üzerine bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlamak istiyordu ama acı ve çaresizlik dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Onu rahatlatabilecek gözyaşları akmıyordu.

"Seni uyandırmasına izin verdiğim için üzgün müsün?"

Koruyucu hızla başını kaldırıp özel kıyafetlerini giymiş Tanrıçası'na baktı. Tanrıça'nın başında gecenin örtüsü altına gizlenmiş, yıldızlardan oluşan bir taç vardı. Bir elinde yanan

bir meşale tutuyordu ve diğer elini de koskocaman av köpeklerinden birinin başının üzerine koymuştu. Koruyucu önünde diz çöktü ve başını, saygısını göstermek üzere öyle bir eğdi ki boynuzları yerlere değdi.

"Yüce Tanrıça! Bir kez daha huzurunuzda olabilmenin mutluluğunu yaşıyorum."

"Ayağa kalk, Koruyucu," dedi Hekate.

"Kalkamam, Tanrıçam. İşlediğim suç için beni affetmediğiniz sürece ayağa kalkamam."

"Sen suç işlemedin. Sadece içine yerleştirdiğim insanlığa boyun eğdin. Kendi ellerimle bahşettiğim bir şey yüzünden zayıflık gösterdiğin için seni bu denli sert bir şekilde cezalandırmamalıydım."

Çalkantılı duygularını kontrol altına alabilmek için gösterdiği çaba yüzünden Koruyucu'nun omuzları titredi. "O halde zayıflığım için beni affetmenizi diliyorum, Yüce Tanrıça."

Hekate eğilip onun başına dokundu. "Yeni Empusa'nın seni uyandırmasına izin vererek affedildiğini göstermiş oldum. Şimdi ayağa kalk, Koruyucu."

Koruyucu yavaşça ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Tanrıça. Sizi bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum. Çoktan yok olan bir geçmiş hakkında tekrar tekrar konuşmamız faydasız. Nihayet bana geri döndün. Tıpkı benim gibi diyarım da yokluğunu fazlasıyla şiddetli hissetti."

"Eğer siz de uygun görürseniz tüm görevlerime yeniden başlamak için hazırım Tanrıçam."

"Uygundur." Hekate elini, gözle görülmeyen bir güçle birlikte parlayana dek havada döndürdü. Sonra da bir şey atıyormuş gibi bir hareket yapıp parlak bir ışık kümesini Koruyucu'nun üzerine fırlattı ve "Gerçeklik ipliklerinin üzerindeki hâkimiyetini sana iade ediyorum," dedi.

Sihirli güç bedenime yerleşip içimi tanıdık bir sıcaklıkla doldurana dek Koruyucu başımı kaldırmadı. Nihayet kaldırdığımda ise Tanrıça'nın gri gözleriyle buluştu.

"Teşekkür ederim, Hekate."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Zaten sana ait olan bir şeyi iade ettim. Sen yokken hizmetçiler bunu yapmayı bir türlü başaramadılar ve element temsilcileri de gerçekliği, ölümlülerin hayallerini dokuyan iplikler hâline dönüştürmekte senin kadar becerikli sayılmazlar."

"Tekrar başlamak için sabırsızlanıyorum, Tanrıçam."

"Ben de senden bunu bekliyordum. Ama bu gece dinlenmeni emrediyorum. Görevine yarın başlayabilirsin."

"Evet, Yüce Tanrıça," dedi Koruyucu. Başını tekrar eğip Tanrıça'nın her zamanki gibi bir yıldız yağmuru altında gözden kaybolmasını bekledi. Ama bu gerçekleşmeyince, Tanrıça'nın neden duraksadığını merak ederek ona baktı.

"Tanrıça?"

"*Bildiğin üzere Empusa'm geri döndü.*"

Koruyucu sessizce başını salladı.

"O—" Hekate duraksayıp kullanacağı sözleri dikkatle seçti. "Şu sefil Empusa'ya benzemiyor ama tabii ki o da basit dünyadan geliyor. Bu diyar onun için çok yeni ve çok yabancı."

"Ve diğer rahibelerden de daha yaşlı," dedi Koruyucu. Hekate'nin bilen bakışlarla çabucak yüzüme bakması onu konuştuğuna pişman etti ve sessiz bir küfür savurmasına neden oldu.

"Bu doğru. Yüce Rahibem olarak sahip olduğu görevlerde tecrübesiz olması da doğru. Onu gözünün önünden ayırma, Koruyucu. Öğreneceği çok şey var ama zamanı az. Beltane yaklaşıyor."

Koruyucu başını eğdi. "İsteğinizi yerine getireceğim, Tanrıça."

Tanrıça gri gözlerinin delici bakışlarıyla ona baktı. "Bu defa doğru yoldan sapmaman için bazı tedbirler aldım. Gerçeklik iplikleri üzerindeki gücünün iadesiyle birlikte sana bir şey daha verdim." Durdu ve dudakları keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buna, senin gerçekliğine ait özel bir iplik diyelim. Bedeninin Empusa'm için yanıp tutuştuğunu ve sen imkansızı ararken onun da bu arzuyu sana karşı kullandığını biliyorum. Bu yüzden de bir daha asla ihtiras uğruna yanlış yola sapma arzusuna yenik düşmeyeceksin. Bir kadın seni, hem yaratığın içine gizlenen erkek hem de bir canavar olarak sevmediği sürece sahip olduğun ihtirası tüketmen mümkün olmayacak. Bundan sonra gerçekleşmesi mümkün olmayan rüyalar görmekten kurtulacaksın. Anlıyor musun, Koruyucu?"

Baştan aşağı utançla dolan Koruyucu başını eğdi. "Evet, anlıyorum, Yüce Tanrıça."

Tanrıça'nın sesi yumuşadı. "Bunları zalim biri olmak için yapmıyorum. Seni ve Diyar'ı korumak için yapıyorum. Ölümlü bir kadın bir canavara neden âşık olsun ki?"

Hekate, Koruyucu'dan herhangi bir cevap beklemeden meşalesini kaldırdı ve onu, tıpkı daha önceleri olduğu gibi yalnız ve çaresiz bir halde bırakıp bir ışık hortumunun içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM 14

Mikki uyandığında, bir öncekinin aksine ne bir şaşkınlık ne de ver değiştirmenin yarattığı asılı kalma duygusunu hissetti. Nerede olduğunu kesinlikle biliyordu. Gözlerini açtığında pencerelerle kaplı duvarda altın bir dalga gibi parlayan sabah güneşinin neşeli ışığıyla karşılaştı. Birileri perdeleri açmıştı ve dün gece yemek yediği masanın üzerine bu defa kahvaltısının hazırlandığını görebiliyordu.

Kahvaltısını hazırlatan da *o* muydu? Yine orada durup seyredecek miydi? Onu gün ışığının altında görmenin nasıl bir şey olacağını düşününce Mikki'nin midesi bulandı. Dün gece karanlığa aitti, tıpkı bir kâbus ya da bir canavar gibi. *Ya da...* hayal gücü fısıldadı... *yasak bir âşık gibi.*

"Kendine gel." Mikki yatağın üzerinde doğrulup sanki zihnindeki saçma sapan düşüncelerden fiziksel bir hareket yaparak kurtulabilirmiş gibi başını salladı. Artık ona ait olan odanın güzelliğine bir kez daha vurulmuştu. Koruyucu'yu zihninden çıkarmayı ve böylesine mükemmel bir odada yaşama şansını elde eden her kadınının yapacağı gibi yataktan fırlayıp zarif hareketlerle balkona doğru süzülmeyi düşündü ama yataktan fırlama tökezlemeye, balkona süzülme ise, vücudunu dikleştirdiği anda acı dolu bir inlemeyle birlikte kasılmaya dönüştü.

Ah, Tanrım, her tarafı ağrıyordu! Topallaya topallaya kapıya ulaştı. Nedimeler onu ilk gördüğü anda bir Empusa ol-

mak için fazlasıyla yaşlı olduğunu düşünmüşlerdi. Belki de bunun sebebi kutsal halka oluşturma ve gürültülü bir kadın grubuyla dans etme işkencelerine ancak kahrolasıca bir genç kızın katlanabilecek olmasıydı. Kimbilir... Saç kökleri bile ağrıyordu. Kendini kokladı. Ve bir banyoya ihtiyacı vardı. Uzun sürecek, sıcak bir banyoya.

Kapıyı açar açmaz, gül kokularıyla dolu serin bir esintiyle karşılaştı. Esinti, masada bekleyen kahvaltıyı, ağrıyan kaslarını ve gizemli Koruyucu'yu zihninden çekip aldı ve onu uçsuz bucaksız bahçelere bakmak üzere balkonun diğer tarafına doğru götürdü.

Gördükleri karşısında âdeta dili tutulmuştu.

Önünde uzanan arazi sıra sıra gül yataklarıyla doluydu ve gül dallarının oluşturduğu yeşil gökyüzünde rengarenk bulutlar parlıyordu. Gül yataklarının etrafında birer labirent gibi ilerleyen mermer yollar, onları ağaçlarla, fundalıklarla ve farklı farklı çeşmelerle buluşturuyordu. Mikki bulunduğu yerden, Hekate'nin Tapınağı'nın krem rengi mermerden yapılmış kubbesini ve yanındaki büyük çeşmede dans eden güneş ışıklarının yansımasını görebiliyordu. Manzara öylesine güzeldi ki küçük yaşlardan beri savunma mekanizması olarak sürekli yanında taşıdığı şüphe ve karamsarlığın etkisini bir anda azaltmıştı. Burada mutlu olabilirdi... Buraya ait olabilirdi.

"Görev zamanı, Empusa."

Bu sabah Hekate'nin varlığı onu şaşırtmemişti. Yani başında beklivermesi rahatlatıcıydı ve önünde uzanan bu mucizeyi adeta destekliyordu.

"Ben buraya aidim," dedi Mikki bakışlarını bahçelerden ayırmadan.

"Evet, bu senin kaderin." Tanrıça Mikki'nin sözlerinden çok memnun olmuş gibi görünüyordu.

Mikki, Hekate'ye bakabilmek için başını çevirdiği anda şaşkınlıktan kıpkırmızı oldu. Dün gece Tanrıça'nın yaşı konusunda kararsız kalmıştı; otuzla ellili yaşlar arasında görünüyordu. Bu sabah Hekate yine o gece rengindeki giysilerini giymiş, saçına da yıldızlarla süslü tacını takmıştı. Tıpkı dün geceki gibi devasa köpekleri yine ayaklarının dibinde yatıyordu. Fakat bu kez Tanrıça gençleşmişti. Bir genç kızın zinde yüz hatlarına ve diri vücuduna sahipti. Pürüzsüz yanaklarında gençliğin verdiği pembelik vardı.

Hekate zarif bir şekilde kavislendirilmiş kaşlarını kaldırdı. "Tanrıçan'ı tanıyamadın mı, Empusa?"

Mikki sert bir şekilde yutkundu. *Hekate şu an bir genç kız* gibi görünüyor olabillirdi ama otoriter havasından hiçbir şey kaybetmemişti.

"Seni tanıyamadığımı için değil; sadece çok genç görünüyorsun!"

"Bugün üç bedenimden Bakire olanı seçtim. Ama gençliğin yanıltıcı yüzüne aldanma. *Bir kadının dış görünüşünün gerçekte* iç dünyasını anlatmadığını biliyor olmalısın."

"Dış görünüşü bir kadını tam anlamıyla anlatmıyor olabilir ama ruh halini etkilediği de bir gerçektir. Bunu bilecek kadar yaşlıyım," diye cevapladı Mikki hemen.

Ardından, istemeden kullandığı aksi ses tonlama yüzünden dehşete düşerek ekledi: "Saygısızlık etmek istemedim."

Tanrıça'nın zeki, gri gözleri, pürüzsüz, genç yüzüne ters düşerek tuhaf bir olgunlukla Mikki'ye baktılar. "Empusa'nın benimle açık yürekilikle konuşmasını saygısızlık olarak değerlendirmem. Mikado. Ve haklısın. Çoğunlukla dış görünüşümüze

göre yargılanırız; özellikle de tanrıçaların tembihlediği şeyleri çoktan unutan sizin yaşlı dünyanızda." Hekate biçimli omuzlarını silkti. "Bir kadının dış görünüşüne göre yargılanmaması gereken benim diyarımda bile, kızlarım üç başlı tanrıçalarının verdiği öğütleri sık sık unutuyorlar." Hekate'nin gri renkli zeki gözleri ışıldadı. "Örneğin senin gibi ilerlemiş yaştaki bir Empusa'nın Yüce Rahibelik görevlerini hakkıyla yerine getiremeyecek kadar yaşlı olduğunu söyleyeceklerdir. Bunu benim önümde söyleyemezler ama bu mutlaka konuşulacaktır. Peki, bu münasebetsizliklerine sen nasıl karşılık vereceksin, Mikado?"

Mikki sırtındaki gerginliği ve kaslarındaki ağrıları önemsememeye çalışarak Tanrıça'nın ısrarcı bakışlarıyla buluştu. "Daha yaşlı olduğumu ama bunun karşılığında daha fazla deneyime sahip olduğumu ve bu yüzden de kendi aptallıklarına bakmalarını söylerim. Yaşlılık ve ihanet çoğunlukla gençliğin ve coşkunun üstesinden gelir."

Hekate bir kahkaha atınca, bir kez daha Mikki'nın dün gece ilk kez tanıştığı o güzel, orta yaşlı kadın haline dönüştü. "Sana bir sır vereceğim, Empusa'm. Sahip olduğum üç beden arasından en çok bu bedeni tercih ediyorum. Gençliğe çoğunlukla gereğinden fazla değer verilir."

"Özellikle de gençler tarafından," diye onayladı Mikki.

İki kadın karşılıklı bakışıp gülümsediler ve bir an için ne bir tanrıça ne de bir ölümlü, sadece birbirlerini çok iyi anlayan iki kadın oldular.

Kısa süren, uyumlu bir sessizlikten sonra Tanrıça, "Sanırım tüm bunlar," bir eliyle bahçeleri ve sarayı işaret etti, "sana oldukça tuhaf geliyor."

Tanrıça'nın cana yakınlığından cesaret alan Mikki dudak bükerek gülümsedi. "Hem tuhaf hem de biraz heyecan verici

ama buradaki her şey beni âdeta kendine çekiyor." Hekate'nin, bu "her şey"in içine çatal toynakları olan bir geceyarısı ziyaretçisinin de dâhil olduğunu öğrenmesini istemediği için çabucak devam etti. "Halkayı oluşturup adama ritüelini gerçekleştirdiğim zaman, kendimi şimdiye dek olmadığı kadar güzel, güçlü ve *doğru* hissettim."

Hekate başını salladı. "Damarlarında Empusa kanı dolaşıyor, Mikado. Kendini gerçekten o basit dünyaya aitmiş gibi hissetmen mümkün değildi. Ruhunun bir parçası her zaman diyarımdaki yerine kavuşmayı arzuladı. Annenin, hatta onun annesinin ve ailenizdeki diğer bütün kadınların da ait oldugu yerde bulunamamanın huzursuzluğunu yaşadıklarını düşünüyorum."

Mikki, annesini düşündü ve insan içine çıkmaktansa her zaman yalnız kalmayı ya da bahçesinde gülleriyle ilgilenmeyi tercih ediyormuş gibi göründüğünü anımsadı. Babasının varlığını bile özlemiyor gibiydi ve Mikki ona ne zaman babasını sorsa, sadece bir gençlik hatası olduğunu söylerdi ama bir yandan da ona hayatındaki en önemli hediyeyi, kızını verdiği için babasına minnettardı.

Büyükannesinin de kızı ve torunu dışında pek fazla arkadaşı yoktu. Büyükbabasından nadiren bahseder, gizemli bir biçimde gülümseyip evlilikle ilgili farklı bakış açıları olduğunu anlatırdı; kocası evlilikten hoşlanmıştı oysa kendisi tersini düşünüyordu. Hem annesinin hem de büyükannesinin hayatlarında erkeklerin fazla bir önemi yoktu. Öte yandan bu, ikisinin de sevgi dolu, harika kadınlar olmadığı anlamına da gelmiyordu. Öyleydiler ve Mikki her ikisini de çılgınca özlüyordu. Büyükannesi beş yıl önce ani bir kalp krizi sonucu ölmüş ve bundan dört yıl sonra meme kanseri de annesini alıp götürmüştü. Mikki onları, küçük bir kızken annesinden duydugu peri masallarından çıkmış

gibi güzel ve yaşlanmayan kadınlar olarak hatırlıyordu. Sanki başka bir dünyaya ait gibiydiler...

"Onlar artık huzura erdiler, Mikado. Ruhları, kesişme noktalarının çok ötesindeki basit dünyadan, Cennet Bahçeleri'ne ve nihayetinde de gerçek aidiyetlerine ulaşmayı başardı. Onlar için gözyaşı dökmemelisin."

Mikki yanaklarını ıslatan gözyaşlarını hissederek şaşkınlıkla başını kaldırdı. Hekate'ye baktı. "Onlar da buraya aitti. Basit dünyaya uyum sağlayamamalarının nedeni buydu."

"Ruhlarının bir parçası buraya aitti ama damarlarında dolaşan sihir, senin damarlarındaki kadar güçlü değildi. Eğer öyle olsaydı Koruyucu'yu uyandırıp buraya geri dönerlerdi."

Mikki yanağındaki yaşları sildi. "Koruyucu... Onunla dün gece tanıştım."

Tanrıça başını dikleştirip dikkatle rahibesini inceledi. "Peki, onu görünce ne yaptın?"

"Beni korkuttu," dedi Mikki çabucak. Sonra da yavaşlayarak ekledi: "Ve beni hüzünlendirdi."

"Hüzünlendirmek mi?" Hekate'nin kaşları koyu renkli saçlarına dokunurcasına havaya kalktı.

Mikki huzursuzca omuzlarını kıpırdattı. "Bilmiyorum... Onda kızlasıyla yalnız olduğunu hissettiren bir şeyler var."

"Onunla aynı türde başka bir yaratık olmadığı için doğası gereği yalnız birisi. Yüzyıllar önce bu diyarın hâkimiyetini ele geçirdiğimde, buraya göz kulak olacak bir koruyucuya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Tüm hayallerin ve sihirlerin doğduğu yer bu diyardır; dolayısıyla da korunması gerekir. Bu yüzden de Titanların ölümsüz çocuklarından olan eski yüce yaratıkları yardıma çağırdım. Ben Vahşi Yaratıkların Tanrıçası olsam da onlar üzerinde herhangi bir hâkimiyetim yoktur. Hatta içlerinden bir

rını hizmetime girmeye bile zorlayamam. Dün gece tanıştığım yaratık bana kendi isteğiyle bağlandı. Hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen sonsuza kadar sürecek bu yükü omuzlamayı kabul etti. Onu, sadece diyarıma özel bazı güçler vererek ödüllendirdim ama Koruyucu'nun sahip olduğu eski bir sihir de var; gerçeklik ipliklerini bu diyarın ipliklerıyle birlikte dokuyabiliyor."

"Koruyucu her zaman böyle mi görünüyordu?"

Hekate keskin bakışlarıyla Mikki'yi adeta delip geçti. "Koruyucu hiçbir zaman bir erkek olmadı ve olamayacak da. Asla tersini düşünme yanılgısına kapılma."

Mikki, Tanrıça'nın öfkesi karşısında sinmemek için kendini zor tuttu ama sorusunu çabucak değiştirdi.

"Ona Koruyucu deniliyor ve sen de diyarını korunması gerektiğini söyledin. Diyarının neye karşı korunması gerekiyor?"

"Rüya Hırsızları'na ve sihir yapma gücüne tek başına sahip olmak isteyenlere karşı. Hayaller ve sihir bütün insanlığa aittir, basit dünyada yaşayanlara bile. Bu tür şeyleri sahiplenmek kimsenin hakkı olamaz."

Mikki, Tanrıça'nın nedeni bahsettiğini tam olarak anlayamıyordu ama sürekli pot kıran bir aptal gibi konuşmaktan da bıkıp usanmıştı. Hekate'ye de ima ettiği gibi bazı şeyleri kendi kendine çözebilecek kadar yaşlıydı. O halde gözlerini açık tutup öğrenmeye çalışmalıydı. Artık Koruyucu hakkında çok fazla kişisel soru da yöneltmeyecekti; belli ki Tanrıça buna fazlasıyla öfkeleniyordu ve öfkeli bir tanrıça pek de iyi bir şey sayılmazdı.

Ama isterse bir moron gibi görünsün, sormadan geçemeyeceği bir soru daha vardı. "Peki, bütün bunların güllerle ne ilgisi var?"

Hekate rüya gibi renklere sahip çiçeklere bakarak gülümsedi.

"Güller güzellik demektir ve güzellik de hayallerin ve sihrin kalbinde yer alır; onların temelini oluşturur, onlara destek olur. Güzellik olmadan, zihnin maddi şeylerin ötesine geçip maneviyatı kavraması imkânsızdır."

Mikki kaşlarını çatınca alnı kırıştı. Ama az önce Tanrıça dış görünüşün içeride ne olduğu hakkında fikir vermediğini söylememiş miydi? Şimdi de güzelliğin her şey olduğunu söylüyordu.

Hekate yavaşça güldü. "Tek bir güzellik kavramı yoktur, Empusa."

Mikki aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "Eski dünyamdaki çoğu erkeğin zevki böyle söylemiyor ama."

"Neden bu kadar karamsar olmak zorundasın? Yüzün ve vücudun çok hoş görünüyor, Mikado."

"Ben de onu kastediyorum zaten. Hoş bir kadınım. Güzel saçlarım, nefis göğüslerim, harika bacaklarım var. İşte, erkeklerin dikkat ettiği tek şey de bu. Daha derinlere inmeye zahmet etmiyorlar bile." Sağduyusu ona, hiçbir erkeğe daha derinlere inme ve onunla sırlarını paylaşma şansı tanımadığını hatırlatınca kaşlarını çatmaya devam etti.

"Bence bu Diyar'a öğretebileceğin daha çok şey var, Mikado. Ve karşılığında o da sana bir şeyler öğretecektir. Bu hem senin hem de kaderinin bir macerası olacak."

Mikki hafifçe içini çekti. Geleli henüz bir gün olmuştu ama buradaki gizemlerden daha şimdiden sıkılmıştı.

"Güller için buradayım," dedi farkında olmadan Koruyucu'nun sözlerini kullanarak.

"Öylesin. İki dünya arasındaki sınırın ve hayallerle sihrin temelini güller oluşturur."

"İki dünya arasındaki sınır mı? Gerçek anlamda mı yani?"

"Evet, Empusa. Bu Diyar güllerle doludur ve güllerin sahip olduğu güzelliğin gücü hayalleri ve sihri yaratır. Bu güç aynı zamanda diyarının sınırlarını da oluşturur." Hekate bahçeleri işaret edip eliyle etrafı çevreleyen bir hareket yaptı. "Bahçelerin etrafı güllerden oluşan kocaman bir duvarla çevrilidir. Bu duvarın ötesinde, gerçeklik ve sihrin kesiştiği noktada, bir çeşit ölüler diyarı olan uçsuz bucaksız bir orman uzanır. Ormanın bir tarafında hâlâ tanrı ve tanrıçalara tapılan eski dünya, diğer tarafındaysa aynı zamanda senin eski evrenin olan basit dünya yer alır. Güllerin oluşturduğu duvar, bu dünyalarla bizim diyarımız arasındaki sınırı belirler. Gülleri iyi yetiştirirsen Diyar'daki diğer her şey de gelişir. Eğer güller hastalanırlarsa bu Diyar da hastalanır. Unutma ki diyarımda uzun zamandır Empusa yoktu. Güllerin senin bakımına ihtiyacı var ve bununla birlikte başka görevlerin de olacak. Sen Sihrin Yüce Rahibesi'sin ve diyarındaki insanlar öğütler, büyüler ve ritüeller için sana başvuracaklar. Çok akıllıca davranmalısın Mikado çünkü beni gerçek anlamda canlandıracaksın. Konuştuğunda cevap veren şey, benim güçlerim olacak."

Mikki benzinin attığını hisseti. "Hekate, büyü, sihir, ritüel bunların hiçbirini bilmiyorum ki!"

Tanrıça'nın durgun yüz ifadesi hiç değişmedi. "Bunları zihnin bilmiyor olabilir ama ruhun biliyor. Tıpkı dün geceki gibi ruhuna bak ve aradığını orada bulacaksın. İlk başta göreceğin şeyler ne olursa olsun her zaman içgüdülerini takip et. İçgüdülerin seni asla yanıltmaz. Ve deneyiminden de yararlan, Mikado. *Yaşı geçkin* bir Empusa'ya sahip olmaktan çok hoşlanacağımdan eminim."

"Yani içimden ne geliyorsa onu mu yapayım?"

"Kabaca öyle," dedi Hekate. "Nedimeler sana yardımcı olmak için burada olacaklar ama Yüce Rahibe sadece sensin, bunu sa-

kın unutma. Onlar hükmetmen için verdiğim elementleri temsil ediyorlar. İstediğin zaman onlarla arkadaşlık kurabilir, ihtiyaç duyduğunda güçlerinden faydalanabilirsin. Tıpkı nedimeler gibi Koruyucu da hizmetinde olacak. Koruyucu, güçlerini Gül Diyarı'nı korumak için kullanacağına and içmiş sihirli bir yaratıktır. Diyar'da herhangi bir sorunla karşılaştığında ona başvurmaktan çekinme."

Koruyucu'nun adı geçince, Mikki içinde küçük bir heyecan kıpırtısı hissetti. Suçluluk duygusuna kapılarak, 'Ama eğer Diyar'ın tehlikede olduğunu düşünürsem ilk önce sana başvurmam gerekmez mi?" diye sordu.

"Benim işim başımdan aşkın! Sıradan bir nedime gibi, her çağırdığında burada olamam!"

Mikki, Hekate'nin aniden öfkelenmesi karşısında, istemeden de olsa geriye doğru bir adım attı. "Bunu kastetmemiştim. Ben..."

Hekate elinin kıvrak bir hareketiyle sözlerini kesti. "Empusa olma konusunda deneyimsiz olduğunu unutmuşum. Ben Gül Diyarı'nın en yüce tanrıçasıyım. Sana ve Koruyucu'ya bu Diyar'ı koruma ve gözetme görevleri verildi. Burada daha fazla zaman geçirmek isterdim ama maalesef iş yükün bana bu lüksü tanımıyor." Hekate dikkatle Mikki'yi inceledi. "Koruyucu'dan korkmana gerek yok. Daha önce de söylediğim gibi sana zarar vermeyecek."

"Biliyorum." Mikki dudaklarını ısırdı. Hekate'nin gözlerine bakmamak için bakışlarını bahçelere çevirdi. "Sadece şimdiye dek hayal bile edemeyeceğim bir görüntüsü var."

"Öyle mi?" Hekate'nin ses tonu sakindi. "Daha önce bana zamanının çoğunu, onun bir heykel formunda uyuduğu bahçeler deki güllerin bakımını yaparak geçirdiğini söylememiş miydin?"

Mikki başını salladı. "Evet."

"O halde nasıl şimdiye dek hayal bile edemeyeceğin bir gerçeküstü olabilir ki?" dedi Tanrıça kayıtsız bir ses tonuyla.

"Sanırım olaya bu şekilde bakacak olursak..." Hekate'ye doğru dönünce sözleri şüphe çekici bir biçimde kesildi.

"Bunu başka türlü açıklayamayız," dedi Tanrıça çabucak. Oradayken, sessizce durup senin güllerini bekliyordu. Şimdi de aynı şeyi yapıyor sadece bu defa o kadar da sessiz sayılmaz. Eğer bu senin için daha kolay olacaksa onun bir yaratık olduğunu unut; sadece bir Koruyucu olduğunu düşün." Mikki'nin cevap vermesine fırsat tanımadan devam etti: "Harika. Şimdi gitmeliyim. Kahvaltını yaptıktan sonra giyinip günlük görevlerine başlamana yardımcı olmaları için nedimelerine seslen. Güller çok uzun zamandır bir Empusa'nın dokunuşuna hasret kaldılar. Senin şefkatine ihtiyaçları var. İçgüdülerini izlemeyi unutma, Mikado. Ruhunun ve damarlarındaki bilgeliğin seni yönlendirmesine izin verirsen her şeyi başarırsın."

Tanrıça zarif ellerinden birini havaya kaldırdı ve yıldızların rengindeki bir kıvılcım yağmuru altında köpekleriyle birlikte gözden kayboldu.

Mikki başını sallayıp meyve, ekmek ve peynirle dolu masaya doğru yürüdü. "Gerçekten kafayı üşütmüş olsaydım her şey çok daha kolay olurdu," diye mırıldandı. Buharı tüten çaydanlıktan gül aromalı, mis gibi bir bardak çay doldurdu ve birkaç aspirin ve biraz kas gevşetici merheme çılgınca bir özlem duydu

BÖLÜM 15

Yiyecekler gerçekten nefisti, özellikle de peynir. Kızarmış bir dilim ekmeğin üzerine sürdüğü krem peynirden son bir ısırık daha aldı. Kıvrımlı poposundan da açıkça anlaşılabileceği üzere, peynirle aralarında, kendini bildi bileli devam eden ihtiraslı bir aşk vardı ve kahvaltısı için seçilen peynirler dün geceki ziyafetten bile daha olağanüstüydü.

Bunun sebebi, Koruyucu'nun onun en çok neyi sevdiğini biliyor olması mıydı? Tıpkı Hekate gibi o da Mikki'nin zihnindeki korku ve ihtirasları okuyabiliyor muydu? Kendisinin sevdiği yiyecekleri Mikki'nin bilinçaltından mı çekip çıkarmıştı? Eğer öyleyse, onu düşündüğünü de biliyor olmalıydı... Onu yeniden görecek olma düşüncesinin Mikki'yi hem korktuğunu hem de heyecanlandırdığını.

Güller için buradayım!

Suçluluk duygusuyla sıçradı. O bir canavardı. Hekate'nin Diyarı'nı korumaya yemin etmiş, farklı dünyadan gelen bir yaratıktı. Uzun zaman önce yaşanan bazı olaylar neticesinde bir hata yaptığı ve işinin zirvesindeyken Tulsa'daki bir heykel haline dönüştüğü belliydi.

Peki ama ne yapmıştı? Mikki, her ne yaptıysa, onun bunu bir kez daha tekrarlamayacağından emindi. İçini çekti. Burada onu bunaltacak kadar çok gizem ve cevapsız soru vardı. Hayır! Başını sallayıp çayından son bir yudum daha aldı. Her şeyi tek

tek elle alacak ve adım adım ilerleyecekti. Öncelikle tüm bunları yeni bir iş olarak değerlendirmesi gerekiyordu. Yeni prosedürleri öğrenmek... şey... biraz göz korkutucu olabilirdi ama imkânsız da değildi.

Peki ya Koruyucu? Onu herhangi bir güvenlik elemanı olarak düşünmeliydi. Bir an için aklına Tulsa Gül Bahçeleri'nde gece bekçiliği yapan Mel geldi. Mel kısa boylu ve uknazdı, saçları da ağarmıştı. Aslında Mikki'ye, daha çok kelleşmeye başlayan Noel Baba'yı hatırlatıyordu. Mel, taştan bir heykelken bir anda ete kemiğe bürünen bu muhteşem yaratıktan tamamen farklıydı. Mikki ikisini kıyasladığında dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını fark etti. Koruyucu ve Mel mi? Eğer bu ikisini kıyaslamayı düşünüyorsa gerçekten de delirmiş olmalıydı.

Huzursuz bir şekilde dudaklarını ısırdı. Yaratıkla, güllerle, sihirle nasıl ilgilenmesi gerektiğini bilmiyordu ..

Kendi kendini bir kez daha bunaltmadan önce ayağa kalktı ve kaslarındaki gerginliği azaltmaya odaklanarak dikkatli bir şekilde gerindi. Vücudu kesinlikle daha iyiydi. Sonra yavaşça tekrar yatak odasına doğru yürüdü. Çok meşguldu. İşe başlamalı ve yoğun bir şekilde çalışmalıydı. Bu hem kaslarını rahatlatır hem de zihnini toynak ve boynuzlardan uzak tutardı. Güllere bakmak için sabırsızlanıyordu. Onun gülleri. Hekate güllerin bakımından onun sorumlu olduğunu ve bunun kaderine yazıldığını söylemişti. Artık Gül Bahçeleri'nin kendisine ait olduğunu hayal eden gönüllü bir eleman değildi.

Heyecanla odanın etrafına bakındı. Hekate giyinmesine yardımcı olmaları için nedimeleri çağırmasını söylemişti. Bu, odasında bir hizmetli çağırma zili olduğu anlamına mı geliyordu? "Bir zamanlar" saraylardaki işler bu şekilde yürümüyor muydu? Ama şu an, içinde kaleler olan eski İngiliz filmlerindeki bir sah-

neyi yaşamıyordu: kişisel hayat deneyimlerinin onu pek de hazırlamadığı bir efsane ve sihir diyarındaydı.

"Belki de haberci bir baykuş çağırmalıyım. Hogwarts'taki gibi," diye homurdandı. "Tamam, saçmalıyorsun." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O kadar da zor olamaz.

"Hekate onlara seslenmemi söylemişti. Ben de aynen öyle yapacağım." Aslında sadece Gii'yi çağırmayı düşündü. Kendini en çok ona yakın hissediyordu ve doğruyu söylemek gerekirse sabahın bu saatinde dört kızın hepsiyle birden uğraşmak istemiyordu. Boğazını temizledi.

"Gii?" dedi çekinerek. Sonra sesini biraz daha yükseltti: "Gii, buraya gelebilir misin lütfen? Yardımına ihtiyacım olabilir."

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Sıfır. Nedime aniden ortaya çıkmadı. Balkonunda, minik ayaklardan çıkan seslerin patırtısı duyulmadı.

"Pekâlâ, demek ki bunu yapmanın başka bir yolu var." Mikki bir yandan düşünürken bir yandan da volta atıyordu. Nedimelere seslenmesi gerekiyordu... Aniden durdu. Her nedime bir elementi temsil ediyordu. Dün gece onları halkaya çağırırken her birinin temsil ettiği elementi söylemişti. Belki şimdi de buna benzer bir şey yapabilirdi. Gözlerini kapayıp Gii'yi düşündü... Toprak elementi... Dün gece bu elementin varlığı; toprağın ve verimliliğini ve hasat zamanını hatırlatan kokularla, yeni biçilen çimlerin tatlılığıyla, meyve ve böğürtlenlerin olgunluğuyla ortaya çıkmıştı. Mikki, yeşilliklerle dolu verimli bir toprağın bereketini, neredeyse kokusunu ve lezzetini damağında hissetmeye başladı.

"Gii," dedi yavaşça. "Bana gel."

1. K. Rowling'in kahramanlığı *Harry Potter* serisinde bir büyücülük okulunun adı. (ç.n.)

Neredeyse aynı anda, odasının karşı duvarına iki kez vuruldu. Mikki gözlerini açtığında, geniş yatak odasının içine sorunsuza açılan bir kapı gördü ve Gii telaşla içeri girerken, ay renginde, geniş bir koridor gözüne çarptı. Nedimenin kolları çeşitli boyutlardaki amber, krem ve altın rengi giysilerle doluydu.

"Günaydın, Empusa." Gii zarif bir reverans yaptı.

"Başardım!" Mikki sırıttı. "Seni çağırdım ve geldin."

Gii'nin gülümsemesi içtendi. "Ne güzel, Empusa! Hekate'nin Yüce Rahibesi'ni bir kez daha diyarımızda görmek gerçekten de büyük bir mutluluk. Çok uzun süre başıboş kaldık." Durdu ve etrafa bakındı. "Diğer nedimeleri çağırmadın mı?"

"Aslına bakarsan nedimelere fazla alışık olmadığım için bugünlük seninle başlamayı tercih ettim. Senin için de uygun mu?"

"Nasıl istersen, Empusa. Senin hizmetine seçilmek benim için bir onurdur."

Genç kadının coşkusu, ne halt ettiğini tam olarak bilemeyen Mikki'nin gerginliğini bir nebze de olsa azalttı. Ait olduğu yerdeydi. Bunun dışında kalan her şey de yoluna girecekti. Gii'nin giysilerle dolu kollarına bakıp başını salladı. "Ben de tam giyecek bir şeyler bulabilmek için yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyecektim ama görünüşe bakılırsa sen bu sorunu çoktan halletmişsin bile." Mikki içinden, bugünkü giysilerinin her iki göğsünü de örteceğini umut etti.

"Tabii ki Empusa. Bahçelerini görmek için sabırsızlandığını biliyorum. Beni çağırdığında tam anlamıyla hazırlıklıydım."

Gii, Mikki'nin geceliğini çıkarmasına yardımcı oldu. Mikki, zihninde çınlayıp duran *bahçelerin* sözünün mutluluğuyla hızla geceliğinden sıyrıldı ve nedime dikdörtgen biçimindeki altın rengi, uzun kumaş parçasını vücuduna sararken hiç kıpırdamadan durdu. Gii kumaşı, kendi elbisesinin geniş pilileri ara-

undan çıkardığı altın iğnelerle Mikki'nin omzunun üzerine tut turdu. Neyse ki bu sefer kumaş, her iki göğsünü de örterek, bü tün vücudunu sarıyordu. Nedime daha sonra kendi belindeki özenle örülmüş kemerlerden birini çıkararak Mikki'nin kalça larının etrafına sardı.

"Gii, yakınmak istemem ama bence," durdu ve toga benzeri dokunulu bir giysiye dönüşen bu dikdörtgen kumaş parçasını tanımlamak için uygun bir sözcük bulmaya çalıştı, "bu gerçekten de çok kadınsı ve güzelliği ortaya çıkaran bir elbise ama bahçede çalışmak için daha uygun bir giysi yok mu?"

Gii doğrulup Mikki'ye baktı ve aklı karışmış gibi gülümsedi. "Kitondan daha uygun bir giysi olabilir mi?"

"Şey, bu çok fazla kumaştan oluşuyor. Sence," zarif bir şekilde ayaklarına kadar inen altın rengi kumaşın uzunluğunu işaret etti, "ayaklarıma takılmaz mı?"

"Şuraya ve şuraya sıkıştırırsan hiçbir şey olmaz." Gii kendi üzerindeki nane yeşili, nefis kitonu, uzun ve güçlü bacaklarının büyük bir kısmını açıkta bırakacak şekilde kemerine sıkıştırarak Mikki'ye nasıl yapılacağını gösterdi. Toprak elementinin temsilcisi kollarını öne doğru uzattı. "Kollarımızı hantal kumaşların ardına gizlemiyoruz ama eğer üşüyecek olursan *palla*'nı rahatlıkla omuzlarının üzerine sarabilirsin."

"*Palla* mı?"

Gii alnını kırıştırarak Yüce Rahibe'ye baktı. "Empusa daha önce hiç *palla*'lı bir kiton giymedin mi?"

Mikki öfkeyle bağırmamak için kendini zor tuttu. 'Gii, dün gece sana eski dünyamın buradan tamamen farklı olduğunu anlatmıştım. Oradayken rahibelerden ve tanrıçalardan haberim bile yoktu ve böyle şeyler de giymezdik. Bahçede çalışacak olsam kot pantolon," bir pantolonun içine giriyormuş gibi yaptı,

"ve üzerine de başımdan geçirip de giyeceğim, vücudumun üst kısmını örten kısa bir tişörtü tercih ederdim."

Gii dehşet içinde bakıyordu. "Eski dünyanız hakkında kötü şeyler söylemek istemem, Rahibe ama bu çok ilkel bir şey! Bir rahibe ya da herhangi bir kadın neden bu kadar sıradan ve rahatsız edici bir şekilde giyinmek istesin ki?"

Mikki tam kot pantolonu asla sıradan ve rahatsız edici bir giysi olarak düşünmediğini söyleyecekti ki bakışları boy aynasındaki yansımasına takıldı ve hiçbir şey söylemeden durdu. Eski dünyadan gelen bir kraliçe gibi görünüyordu. Yavaşça öne doğru yürüyüp dikkatli bir şekilde kendini inceledi. Üzerindeki kumaş, yumuşak, dökümlü, kadınsı ve baştan çıkarıcıydı. İçinde, poposunun üzerine çıkacak ya da sürekli omuzlarına batıp günün sonunda teninde kırmızı izler bırakacak iç çamaşırı da yoktu. Bu giysiyle karşılaştırıldığında, sütyen, külot, tişört ve kot pantolon hem ilkel hem de rahatsız ediciydi.

"Bana nasıl giyildiğini öğret, Gii. Bu giysinin adı ne demiştin? Kiton mu?"

"Evet, Empusa. Kadın vücuduna neredeyse sonsuz biçimde sarılabilir; özellikle de bir *palla* ile ya da diğer örtülerden biriyle kullanılırsa." Gii tuvalet masasından yumuşak tüylü, geniş bir fırça alıp bir yandan konuşurken bir yandan da Mikki'nin saçlarını taramaya başladı, sonra da altın bir iple arkasında topladı. "Giysilerimizin kadın vücudunun doğal şeklini saklaması ya da gereksiz yere sarması yerine, onu mükemmelleştirmesi gerektiğine inanırız."

"Çok güzel olduğu kesin ama nasıl giyildiğini anlayabilir miyim sence?"

"Deneyelim mi, Empusa?"

Mikki yatağın ucuna saçılmış bir hazine gibi duran kehribar rengi *palla*'yı alıp omuzlarına sardı, "Kesinlikle, deneyelim," dedi.

Mikki güllerin, balkonunun merdivenlerine mermer tırabzanlarına sürtünecek denli yakın mesafede dikildiği yataklardan birine yaklaşır yaklaşmaz bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Tıpkı dün geceki gibi midesi bulanıyordu ama bu seferki bulantı çok daha şiddetliydi. Midesi kasıldı ve tuhaf kusma isteğine karşı koyabilmek için çabaladı. Old Garden Rose ve Blush Noisette güllerini gördüğünde yüzünü aydınlatan gülümseme, yanaklarındaki renkle birlikte solup gitmişti. Gül bahçesi oldukça büyüktü ve çiçekler aralıklı olarak dikilmişti ama yanlarına yaklaştıkça yukarıdan göründükleri kadar sağlıklı olmadıkları anlaşılıyordu. Merdivenlerin geri kalanını hızla indi. Mermer yoldan çıkıp güllere yaklaşır yaklaşmaz şiddetini artıran mide bulantısını önemsemeden yatağın içine daldı ve bitkileri daha iyi inceleyebilmek için gövdelerini kaldırıp yapraklarına dokunurken sessizce mırıldanmaya başladı.

"Enpusa?"

"Berbat görünüyorlar!" dedi Mikki, incelemelerine ara vermeden. "Yapraklar kendilerini bırakıp sararmışlar. Gövdeleri incecik kalmış. Karşıdan düzgün gibi görünen çiçekler aslında tam olarak gelişememişler ve bazıları bir daha açabilecekmiş gibi de görünmüyor. Çiçekler en son ne zaman gübrelendi?"

Mikki, Gil'nin cevap vermediğini fark edene dek başını güllerden kaldırmadı. Nedime huzursuz bir halde Mikki'nin sıkı sıkı kenetlediği ellerine bakıyordu.

"Sorun nedir, Gil? Sadece güllerin en son ne zaman gübrelendiğini sordum. Bu düzenli olarak yapılması gereken bir işlem

ve..." Mikki, Gii'nin gitgide daha fazla huzursuzlanmaya başladığını fark edince sustu.

Gii, Mikki'ye hiç bakmadan, "Güllerle sadece Empusa ilgilenir," dedi birden.

"Bana, Empusa'sız geçirdiğiniz onca zaman boyunca güllere hiç kimsenin bakmadığını mı söylüyorsun?"

Gii, yaşlarla dolan gözlerini nihayet Mikki'ye çevirdi. "Güllerin bakımı Empusa'nın kutsal görevidir. Empusa yokken Hekate onlara büyü yaptı. Hepsi uyudular."

Tıpkı Koruyucu gibi.

Mikki'nin başı uğuldamaya başladı. Mide sıvısı tekrar boğazına kadar çıkmıştı ve Gii'nin söylediklerine zar zor konsantre olabiliyordu.

"Onlar için yapabileceğiniz bir şey yoktu. Güller bize tepki vermiyorlardı. Çiçek açmayı bıraktılar." Sesini fısıltıya dönüştürdü. "Ölmekte olduklarını düşündük."

"Ve dün gece eğlenirken hiç kimsenin aklına, bunları bana söylemek gelmedi, öyle mi?" diye haykırdı Mikki. Başka şeylere kapılıp dışarıdan gayet güzelmiş gibi görünen güllerin aslında ne kadar hasta olduklarını fark etmediği için kendi kendine kızdı. Peki, kahrolasıca sezgilerine dün gece ne olmuştu? Bugün güllerin yanına geldiğinde bile kahvaltıda yediklerini çıkaracakmış gibi hissediyordu. Bir dakika... Belki de sezgileri gayet sağlamdı. Dün gece gerginliğe ve açlığa yorduğu bir baş dönmesi, mide kasılması vardı ve kendini hasta gibi hissetmişti. Ve bu sabah da sanki dayak yemiş gibi uyanmıştı. Vücudu güllerin hastalığına resmen tepki veriyordu. Hekate, güllerin üzücü durumu hakkında neden onu önceden uyarmamıştı? Mikki kaşlarını çattı. Tanrıça ne demişti? *Bu Diyar'ın uzun süre Empusa'sız kaldığını bilmelisin. Güllerin senin bakımına ihtiyaçları olacak...*

Bakımına ihtiyaçları mı olacaktı? Mikki gözlerini gül fidelerinin arasında gezdirip Old Garden türlerini Eglantine ve La Ville de Bruxelles türünden ayırt etti. Gözlerini kısarak onlara baktı. Bunlar da diğerleri gibi fazlasıyla hasta görünüyorlardı! Mikki'nin yapacağı bakımdan çok daha fazlasına ihtiyaçları olacağı kesindi.

"Artık burada olduğuna göre her şeyin düzeleceğini düşündük. Hatta bunu ilk geldiğin andan beri biliyoruz çünkü senin gelişinle birlikte güller de tekrar çiçek açmaya başladılar."

"Gii, bu güllerin durumu hiç de iyiye gitmiyor. Yeterince gelişememişler ve güçsüz düşmüşler! Bu zavallı güller normal birer çiçek değil, onlar... onlar... onlar sağlıklı bir şekilde tomurcuk vermekten çok, can çekişmekteler."

Sonra sanki hâlâ yanı başındaymış gibi, zihninde bir kez daha Hekate'nin sesini duydu.

Bahçelerin etrafı güllerden oluşan kocaman bir duvarla çevrilidir. Güllerin oluşturduğu duvar, bu dünyalarla bizim diyarımız arasındaki sınırı belirler... Eğer güller hastalanırsa bu Diyar da hastalanır. Mikki'nin bedeni ürpererek titredi ve damarlarında akan kanla birlikte bu ürpertinin de onu uyardığını hissetti. Hemen Koruyucu'yu çağırmalıydı.

BÖLÜM 16

Duvar'ın geri kalan yerlerindeki güller de aynen bunlar gibi mi görünüyor?" Nedime başını salladı ve çocuksu bir sesle az önce söylediklerini tekrarladı: "Artık burada olduğuna göre her şeyin düzeleceğini düşündük."

Mikki yüzüne fazla yapmacık olmadığını umduğu bir gülümseme yapıştırdı. "Sanırım her şey düzelecek ama bunun için biraz uğraşmamız gerekecek. Senden ilk önce, dün gece birlikte dans ettiğimiz kadınları çağırmanı istiyorum. Benimle Hekate'nin Tapınağı'nda buluşsunlar. Diğer üç nedimeyi de getir."

"Peki efendim," Gii reverans yaptı, sonra arkasını dönüp gitmeden önce durdu. "Sen benimle gelmeyecek misin?"

"Hayır, sen git. Ben de birazdan tapınakta olurum. Önce burada halletmem gereken bir iş var."

Gii rahatlayarak ona baktı sonra hızla uzaklaştı. Mikki, nedimenin, hasta çiçeklerden oluşan iki gül yatağının arasında kıvrılarak ilerleyen yolda gözden kaybolmasını bekledi. Ardından omuzlarını dikleştirdi ve kararlı adımlarla, balkonuna çıkan geniş mermer basamakları tırmanmaya başladı. Gerçekten doğru olanı mı yapıyordu? Öyle olduğunu düşündü. Hayır, öyle olduğundan emindi. Güllerin ne kadar hasta olduklarını fark ettiğinde -*bütün* güller hastaydı- yüreğinde çok açık bir tehlike ürpertisi hissetmişti.

Merdivenlerin ilk iki basamağını tırmandı, durdu, biraz düşündü ve birkaç basamak daha tırmandı. İşte. Şimdi yeterince uzun olmuştu.

Gözlerini yumdu. Onu, daha önce Gii'yi çağırdığı gibi çağırdı. Onun güçlü vücudunu düşündü... Sesindeki otoriteyi... Onun için yemek hazırlatmasına neden olan şefkatini... Terlikleri ve kristal kadehte yüzen gül goncasını...

"Koruyucu," dedi yavaşça, "bana gel."

Hava ağırlaşarak öfkeli bir uğultuyla tenine bastırdı.

"Beni neden çağırdın?"

Tek nefeslik kısa bir süre için, Mikki gözlerini daha da sıkı yumdu. *Artık bunlar benim bahçelerim. O da bir güvenlik görevlisi. Onun başa çıkılması zor bir elemandan daha korkutucu olmadığını düşün.* Gözlerini açtı.

Koruyucu sadece birkaç metre ötesinde duruyordu. Yaşayan herhangi bir canlı, nasıl olur da bu kadar heybetli görünebilirdi? Mikki birkaç basamak daha tırmanmakla akıllılık etmişti. Her şeyi açığa vuran sabah ışıklarının altında, dün geceki kadar erkeksi görünmüyordu. Aynı biçimde giyinmişti; savaşçı tarzı kısa bir tunik ve deri göğüslük. Ama bu kez giysileri, onu medeni ve... kontrol edilebilir bir yaratık olarak göstermekten çok, çatal toynaklı bacaklar ve boynuzlu bir baş gibi vahşi özelliklerini arka plana itmeye yarıyor gibiydi. Mikki'nin ağzı kurudu ve ses tellerini çalıştırabilmesi için iki kez yutkunması gerekti.

"Seni çağırdım çünkü Hekate, Diyar'ın tehlike altında olduğunu hissedersem bunu yapmamı söyledi." Konuşabilmek için çaba sarf ettiğinden, sesi istemeden de olsa yüksek ve öfkeli çıkmıştı. Koruyucu simsiyah gözlerini şaşkınlıkla açınca, Mikki bu yeni ve sert tavrının (istemeden de olsa) işe yarayacağına karar verdi.

Koruyucu, "Tehlike nedir, Empusa?" diye kükredi.

Mikki huzursuzluk içinde, dudaklarını ısırmamak için kendini zor tuttu. "Tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim güllerin hasta olduğu. Bu, bahçeleri çevreleyen gül duvarının da hasta olabileceği anlamına geliyor ve sezgilerim bana bu durumun bir şekilde tehlike yaratacağını söylüyor." Nefesini tutup Koruyucu'nun homurdanmasını bekledi. Fakat Koruyucu bunu yapmak yerine yavaşça başını eğerek, Mikki'yi şaşırttı.

"Beni çağırmakta haklıydın, Empusa. Otoriteni sorgulamamalıydım. Eğer dünyalar arasındaki sınır güçsüz düşecek olursa, diyarımızı bu durumu fırsat bilip içeri girmek isteyenlere karşı korumalıyım."

"O halde güller iyileştirmeye ilk önce duvardakilerle mi başlamalıyım?"

"Bu çok akıllıca olur, Empusa."

Mikki başını salladı ve Koruyucu'dan çok kendine, "İçgüdülerim de bana aynısını söylemişti. İyi ki onları dinlemişim," dedi.

"İçgüdülerin mi?"

"Evet," dedi Mikki çabucak. "Hekate içgüdülerimi dinlersem doğru olanı yapacağımı söylemişti."

Koruyucu homurdandı. "Tarrıça *içgüdü* kelimesini mi kullandı?"

Koyu renkli gözleri neşeyle parlıyor olabilir miydi?

"Tam olarak böyle söylemedi." Mikki kendi kendini şaşırtarak ona bakıp gülümsedi. Koruyucu birdenbire gözlerini Mikki'nin gözlerine kilitledi. Mikki, Koruyucu'nun bakışlarını, onları birbirlerinden ayıran boşluğu bu bakışlarla kapayabilecekmiş ve ona bakışlarının yoğunluğuyla dokunabilecekmiş gibi bütün ağırlığıyla üzerinde hissetti. Ve bir şeyi daha hissetti: rüyalarından bildiği bir şeyi, içinin arzuyla kıpırdandığını. Koruyucu tehlikeli

ve korkutucuydu ama aynı zamanda güçlü ve heyecan verecek kadar erkeksi bir yaratıktı. Tıpkı rüyalarındaki gibi, ona duyduğu ilginin sıcak zinciriyle Koruyucu'ya doğru çekiliyordu. Gözlerini onun karanlık gözlerinden ayırmadan, "Hekate sezgilerimi izlememi söyledi ve ben de aynen bunu yapmaya niyetliyim," dedi.

Koruyucu, bakışlarıyla Mikki'ye zincirlenmiş gibi istediğinde ona rahatça dokunabileceği kadar yanına yaklaştı. "Peki, sezgilerin şu an sana neler söylüyor, Mikado?"

Mikki nefesini tuttu. Koruyucu'nun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Az önce birkaç basamak yukarı çıktığı için şimdi göz göze gelmişlerdi ve yüz hatlarını oluşturan imkânsız tezatlara bir kez daha vurulmuştu... yakışıklı ve cezbedici... vahşi ve tehlikeli.

O, yarı insan, yarı canavar değil. O bundan çok daha fazlası. O, bir yarı tanrı...

Koruyucu yavaşça elini kaldırıp altın tokasından kurtulan kalın bir tutam saç telini parmaklarının arasına aldı. Mikki buz kesmiş gibi hiç kıpırdamadan dururken, saçları parmaklarının arasından adeta su gibi akıyordu. Koruyucu'nun boğuk sesi birden aralarında gürleyiverdi.

"Konuşamıyor musun, Mikado? Beni huzuruna çağıran o cesur rahibeye ne oldu? Kaçman için yanında durmam bile yeter mi yoksa?"

Kork tuğum doğru ama hiçbir yere kaçmıyorum," dedi Mikki kararlılıkla ve kendisinin dürtüsüne karşısında Koruyucu'nun şaşkınlıkla gözlerini açması hoşuna gitti. Kasten onu taklit ederek, omuzlarına dökülen koyu renkli yelesindeki parlak saçlarına dokundu.

Koruyucu onun dokunuşuyla birlikte sanki bir elektrik akımına kapılmış gibi geriye doğru sıçradı. Sesi vahşi ve boğuktu.

"Dikkatli ol, Empusa. Uyandırdığın canavarın, besleyip şımarttığın o güller kadar uysal olmadığını öğrenebilirsin." Sonra hızlandı ve toynaklarıyla mermer zemini döverek arkasını döndü. Gidiyordu, ansızın ve uyarmadan...

"Dur!" diye haykırdı Mikki arkasından.

Heybetli yaratık, sırtı hâlâ ona dönük, olduğu yerde kaldı. Sarsak bir hareketle başını salladı ve omzunun üzerinden ona baktı.

Gözleri tekrar buluştu. Mikki bu gözlerde neredeyse kendi yansımasını görebiliyordu: tıpkı deneyimsiz bir genç kız gibi, ne söyleyeceğini bile bilmeden onu geri çağıran, zayıf ve kararsız bir kadındı.

Bu görüntüsü onu tazlasıyla öfkelendirdi.

Hekate onu Yüce Rahibesi, Gül Diyarı'nın Empusa'sı olarak seçmişti. *Koruyucu*'yu çağıran *oydu*. Olası bir tehlikeye karşı onu uyaran sezgileriydi. Tehlikeyi tam anlamıyla kavrayamamasının bir önemi yoktu. Hekate'nin ondan istediklerini yapıyordu. Ve kahretsin. İlk önce Koruyucu ona dokunmuştu! Ne çeşit bir oyun oynadığını zannetmişti ve ne hakla şimdi Mikki'yi başından savıyordu? O, otoriteyi temsil eden giysiler giymiş küçük bir kız çocuğu değildi. Zeki, özgür ve yetişkin bir kadındı. Boynuzları ve toynakları olsun olmasın, dediğim dedik adamlardan kesinlikle hoşlanmazdı. Bakışlarını Koruyucu'ya çevirip yavaş yavaş, tane tane konuşmaya başladı.

"Kaçıp gitmeden önce bana anlatmanı istediğim bazı şeyler var."

"Ben kaçmı..."

"Hayır!" Mikki, Koruyucu'nun sesindeki uyarı tonlamasına aldırmadan bağırdı. "Şu an Hekate'nin vekili olarak konuşuyorum. Bu kez dinleyip cevap verme sırası sende."

Koruyucu'nun, bir erkek ve bir canavarın karışımından oluşan yüzüne yabancıydı ama yine de koyu renkli gözlerine bir onaylama ifadesi yerleştiğini gördüğünden emindi.

"Bilmek istediğin nedir, Empusa?" diye sordu Koruyucu. Geri dönüp Mikki'ye doğru birkaç adım attı.

Mikki, yanına yaklaşmasıyla birlikte havanın dokusunun bile değiştiğini hissetti. Sesinin ciddi bir tonda çıkmasına ve zihninin başka yerlere kaymamasına özellikle dikkat ederek sert bir şekilde yutkundu.

"Gül duvarında içeri kolayca girilebilecek bir boşluk olup olmadığını bilmem gerekiyor. Örneğin güller arasında herhangi bir boşluk var mı; bir kapı ya da geçit gibi?"

Koruyucu önce biraz düşündü, sonra geniş omuzlarına dökülen kabarık yelesini savurarak başını salladı. "Evet, güllerin arasında bir kapı var ve içeri buradan sızmak gerçekten de mantıklı görünüyor."

"Nedimeler bu kapıyı biliyorlar mı?"

Tekrar başını salladı. "Evet, biliyorlar, Empusa."

"O halde gübreleri toplama işi bittikten sonra bana kapıyı gösterebilirler."

Koruyucu'nun kalın kaşları âdeta yukarı fırladı. "Nedimelerden güllere bakmalarını mı bekliyorsun?"

Mikki ona, sanki yaratık tamamen çıldırmış gibi baktı. "Bunca gülü tek başıma bakmamı beklemiyorsun herhalde? Gübrelenmeleri, budanmaları, ölü çiçeklerden arındırılmaları gerekiyor ki bu sadece bir başlangıç. Bütün bunları tek başıma yapmaya kalkışacağıma intihar ederim daha iyi. Zaten bunca işin altından kalkabilmem mümkün değil. Bu ne akıllıca ne de randımanlı bir şey olur."

Koruyucu'nun yüzü yeniden sertleşerek, ifadesiz bir maskeye büründü. Mikki bıkmış usanmış gibi burnundan soludu.

"Bana diğer Empusa'ların bütün bu işleri tek başlarına yaptıklarını mı söylüyorsun?"

"Diğer Empusa'ların, odalarını süslemek için gül kesmeleri dışında kadınlara güllerle ilgili herhangi bir talimat verdiklerini duymadım."

"Peki ya gübreleme, haşereyle mücadele ve güllerin ihtiyaç duyduğu diğer bakımlar?"

"Bu güller daha önce bu tür bakımlara hiç ihtiyaç duymadılar. Büyümek için istedikleri tek şey Empusa'nın varlığıydı."

"Daha önce hiç hasta olmadılar mı?"

"Asla."

"Peki, şey, sen heykel olmadan önce burada uzun süre kalmış mıydın?"

"Hekate, Diyar'ın hâkimiyetini ele geçirdiğinden beri buradaydım."

Ve bu da, diye düşündü Mikki, oldukça uzun bir zaman önce olmalıydı. Yani güller yüzlerce yıldır, Hekate'nin Yüce Rahibesi'nin varlığı dışında herhangi bir bakıma ihtiyaç duymayacak kadar sağlıklıydı. Bugüne kadar; Mikki aniden Empusa olana kadar. Harika. Her geçen gün daha da güzel bir haber alıyordu.

"Şey, sanırım devir değişti ya da ben farklı bir Empusa'yım çünkü artık bu güllerin bakıma ihtiyaçları var. Bunu da tek başıma yapamayacağıma göre kadınların bana yardım etmeleri gerekiyor."

Koruyucu, Mikki'ye çok uzun gelen bir süre boyunca sessizce onun yüzüne bakarak, "Ben senin farklı bir Empusa olduğuna inanıyorum, Yüce Rahibe," dedi.

"Bu iyi mi kötü mü?"

"İkisi de değil," dedi Koruyucu sert bir sesle. "Sadece bir gerçek."

Mikki onun umursamaz tavırlarına cesurca karşılık vermeye kararlıydı ve, "Sanırım iyi bir şey," dedi. Kendisi de bu tür tavırlara meyilli birisi olduğundan, umursamaz görünmenin çoğunlukla başkalarının şahit olmasına izin verilemeyecek kadar acı dolu duyguları saklamakta kullanıldığını biliyordu. Mikki umursamaz tavırları, bulunduğu yere ait olmadığı hissini başkalarından gizlemek için kullanıyordu. Koruyucu'nun bunu hangi duygularını saklamak için kullandığını merak etti. Sakladığı şeyin Hekate tarafından taşa çevrilip sürgüne gönderilmesine neden olan şeyle bir ilgisi olabilir miydi? Mikki epeydir öylece durup aptal aptal onu seyrettiğinin farkına varınca çabucak devam etti. "Ama sanırım farklı olanın aynı zamanda iyi olduğunu düşünmem, farklı bir dünyaya gelmeme neden oldu."

"Tuhaf," dedi Koruyucu, boğuk sesinde alaycı bir ton vardı. "Bu bende aynı etkiyi yapmadı."

"Sanırım taşa çevrilmiş olsaydım, ben de 'farklı' kelimesinin 'iyi' kelimesiyle eş anlama geldiğini kabul etmek istemezdim. Ama en azından benim, seni bir heykele dönüştüremeyeceğimi biliyorsundur." Mikki, Koruyucu'nun gerginlikten kaskatı kesilen yüzünü görünce, saçma sapan sözlerine engel olabilmek için sürekli konuşup duran ağzını eliyle örtmek istedi.

"Bana sormak istediklerin bu kadar mı, Empusa? Gül duvarına gidip sınırı kontrol etmeliyim."

"Evet, ben de kadınları toplayıp yanına gelirim." Mikki cümlesinin son kısmını, Koruyucu'nun hızla uzaklaşan sırtına bağırarak söylemek zorunda kalmıştı.

"Rica ederim. önemli değil," diye mırıldandı. Tanrım, insanın aklını nasıl da karıştırıyordu! Bir an buğulu gözleriyle ero-

ilk anlamda tehlikeli, klasik kötü çocuk oluyordu! Hemen son anlarındaysa kabuğuna çekilip umursamaz davranıyordu. Bünyesinde iki farklı insan barındırıyor gibiydi.

"Neler düşünüyorum ben böyle?" Kendi kendine başını salladı. "O iki insan falan değil; o bir insan ve bir yaratık ve ben de sonuç Marlon Brando (boynuzları olan) hayallerini bırakıp 'Onun Bir İnsan Olmadığı' gerçeğini aklımdan çıkarmamalıyım." Başka birtakım birisiyle flört etmek. Tamamdı. Peki ama başka türden birisiyle flört etmek? "Lütfen, Mikado. Lütfen. Sağduyulu ol ve sadece güllerle ilgilen." İçini çekti ve az önce Gi'nin bahçelerin ortasına ulaşmak için kullandığı yolda, fazlasıyla zor bir günün devamına doğru yürümeye başladı.

Bir araya gelen kadınlar, Mikki'nin, Hekate'nin Tapınağı'nda onu bekleyen dert nedenine kolayca ulaşabilmesi için, zarif renkli çiçeklerden oluşan bir deniz gibi ikiye ayrıldılar. Kadınların çoğu onu bağırarak selamlıyordu ama dün geceye göre daha kontrollü olduklarını kesindi. Mikki çalışmaya istekli olduklarını da umdu. Tapınağın merdivenlerini tırmandıktan sonra elementi temsil edenleri çabucak selamladı ve hemen kalabalığa döndü. *İçimdeki sevgiliyi ses tonuna yansıtmam umurum*, diye düşündü. Tam o sırada zihninde Hekate'nin sert sesi yankılandı. *Konuşulduğunda cevap verecek şey, benim güçlerim olacak.* Bu hatırayla birlikte kendine olan güveni de arttı. Bedenindeki ıstırap ağrıları ve bir türlü kurtulamadığı belli belirsiz mide bulantısını umursamadan, özellikle birkaç kadının, gözlerinin içine bakarak kalabalığa seslendi.

"Güçlü hasta.

Kalabalığın arasında korku dolu mırıldanmalar dolaştı ve Mikki onları susturabilmek için ellerini kaldırmak zorunda kaldı.

"Ama ben bunun için buradayım. Gülleri çok iyi anlıyorum. Neye ihtiyaçları olduğunu biliyorum ve sizlerin de yardımıyla onları eski sağlıklarına kavuşturabiliriz." Mikki kadınların onu dikkatli birer yüz ifadesiyle dinlemesinden memnundu. "İlk yapmamız gereken şey onları gübrelemek. Bu yüzden de güllerin büyümek için ihtiyaç duydukları şeyleri toplamanızı istiyorum." Durdu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Gerçekleri çoktan fark etmişti; gübrelemede, böcekler ve hastalıkla mücadelede tamamen organik yöntemlerden faydalanması gerekiyordu ama bu o kadar da kötü bir şey sayılmazdı. Çoğu zaman doğal yollar en iyisiydi. Dün gece tadı jambona benzeyen bir et yemişti. Yani bu, sığır etiydi, öyle değil mi? Bu da yakında bir yerlerde sığır olduğunu gösteriyordu. Bir başlangıç...

Mikki, "Sığır gübresi," der demez ışıl ışıl parlayan, dikkatli yüz ifadeleri bir anda çatık kaşlara dönüştü. "Burada hayvanlar var, öyle değil mi?"

Birkaç kafa çekinerek onayladı.

"Güzel. Sepetleri onların gübreleriyle doldurmanızı istiyorum." Nefes bile almadan Nera'ya döndü. Su elementinin temsilcisi fal taşı gibi açılmış gözleriyle onu izliyordu. "Nera yakınlarda bir göl ya da deniz var mı?"

"Evet, Empusa. Diyar'ın sınırları içinde büyük bir göl var."

"Harika." Tekrar kalabalığa döndü. "Balıkların kafalarına ve iç organlarına ihtiyacım var; pişirmektense çöpe atmayı tercih ettiğiniz her şeye. Aslında," sanki kadınlar ağızları bir karış açık halde ona bakmıyormuşçasına devam etti. "ölü organik maddelere ihtiyacım var: hem hayvan hem de bitki. Gü, gül duvarının ötesindeki orman çok karanlık, öyle değil mi?"

"Evet, Empusa."

"O halde ormanın tabanı balçıkla doludur. Gübreyi balçıkla karıştırabilmemiz için yanımıza toprağı kazacak bir şeyler ve kovayla sepetler alın."

"Ama onları nereye götüreceğiz, Empusa?" diye sordu Gii.

"Ah, affedersiniz." Mikki kalabalıktaki herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Boş ya da az önce bahsettiğim gibi gübreyle dolu olan sepetleri ve bahçe aletlerini, hepsini birden gül duvarının yanına getirin. İşe oradan başlayacağız."

Kimse yerinden kıpırdamadı.

"Artık her şey yoluna girecek," dedi Mikki kararlılıkla. "Güller yeterince ihmal edilmişler."

Yine kimse kıpırdamadı.

Floga boğazını temizleyip Mikki'ye doğru yaklaştı. "Bu fazlasıyla kural dışı Empusa."

"Hangisi? Gülleri gübrelememiz gerektiğini söylemem mi yoksa sizin Empusa'nın isteklerini geri çevirmeniz mi?"

Floga'nın benzi attı. "Ben senin isteklerini asla geri çevirmem, Empusa."

Mikki diğer üç nedimeye baktı.

"Hiçbirimiz sana karşı gelmeyiz, Rahibe," dedi Gii çabucak ve diğer kızlar da başlarını sallayarak onayladılar.

Mikki bakışlarını kalabalığa çevirdi ve gerçekten de sinirlenmeye başladığını göstermek için sesini yükseltti. "O halde Hekate'nin Empusa sına sadece Diyar'ın kadınları mı karşı geliyor?"

Kalabalık huzursuzca kıpırdandı. Muhtemelen Mikki'nin yaşlarında olan bir kadın öne doğru çıkıp çabucak reverans yaptı.

"Ben ve kız kardeşlerim, ormandaki verimli toprağı koymak için gereken sepetleri toplayacağız, Empusa."

Başka bir kadın daha öne çıktı. "Ben de balıkların iç organlarını getireceğim."

"Ben de öyle."

"Ben de."

"Biz de gübre işini halledeceğiz," dedi gençlerden oluşan gruptaki bir genç kız.

Mikki öyle çok rahatlamıştı ki ağlamak ve hepsine tek tek teşekkür etmek istiyordu. Ama içinden bir ses, bu insanların beklediği ve hak ettiği tepkinin bu olmadığını söyledi. Bu yüzden de sadece, "O halde kapının orada buluşuruz," dedi, "Acele etmeniz gerek. Önümüzde koca bir gün var. Ne kadar çabuk başlarsak o kadar iyidir." Dağılmaya başlayan kalabalığa arkasını döndüğünde Gii'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bana kapının nerede olduğunu göstermeniz gerek," diye fısıldadı.

Gii ona gülümseyerek cevap verdi ve sonra da saygı dolu bir reverans yaptı. "Nasıl istersen, Empusa."

BÖLÜM 17

"İşte! Gül duvarı bu. Kapı hemen çitin kıvrıldığı yerde." Gii az ötede, duvarın bahçeye doğru kıvrıldığı kısmı gösterdi.

"Multiflora gülleri .. gayet mantıklı." Mikki, birdenbire ortaya çıkıvermiş gibi duran ihtişamlı sınıra bakıp başını salladı. "Bu tür için canlı duvar deyimi kullanılıyor ama hiç bu kadar düzenli durduklarını görmemiştim."

Daha önce Multiflora güllerinin etraftaki bütün yeşillikleri kapladığına ve birkaç yıldan kısa bir süre içinde ne var ne yoksa tahrip ettiğine şahit olmuştu ama şu an karşısında ehlileştirilmiş vahşi güllerden oluşan ihtişamlı bir duvar uzanıyordu. Gii'yle birlikte kıvrılarak ilerleyen duvarın etrafını dolaştılar. Mikki başını kaldırdı. Yukarı doğru tırmanan güllerin yüksekliği en az dört metre olmalıydı. "Hiç etrafa yayılıp ormanı tehdit etmeleri oldu mu?" *Ya da Diyar'ın geri kalanını,* diye düşündü sessizce.

"Gül duvarı, Hekate'nin emirlerine uyar."

Mikki, Koruyucu'nun boğuk sesiyle birlikte Gii'nin havaya sıçradığını hissetti ve kendisi de korkudan aklını yitirmediği için ciddi anlamda mutlu oldu. Öte yandan onunla duvarda buluşmak için sözleştiklerini biliyordu. Farkında olmadan ya da biraz farkında olarak onu burada görmeyi zaten bekliyordu. Bakışlarını güllerden ayırıp Koruyucu'ya çevirdi. Gii'yle birlikte takip etmekte güçlük çektikleri dönemeçli yolun karşı tarafında, tamamen Multiflora güllerinden yapılmış gibi görünen, fazlasıyla büyük bir ka-

pının altında duruyordu. Güçlü yüzü her zamanki gibi asık ve ifadesizdi ama gözleri... yaratığın gözleri, Mikki'yi âdeta yakıyordu. *Benim gözümü korkutamayacak. O bir güvenlik görevlisi; iri yarı ve aksi bir güvenlik görevlisi. Bense bir Empusa'yım ve bu da en azından onun amiri olduğumu gösteriyor.* Mikki memnuniyetle gülümsedi.

"Eski dünyamda, güllerin bu şekilde terbiyeli davranması için Hekate'ye her şeyini verebilecek çiftçiler biliyorum."

Koruyucu kaşlarını çattı. "Hekate bir tüccar değil, senin..."

Mikki gözlerini yuvarlamamak için kendini zor tutarak sözünü kesti. "Kastettiğim bu değildi zaten. Şaka yapıyordum." Gii'ye baktı. Element temsilcisi, dudaklarını ince bir çizgi halinde sımsıkı birbirine bastırmıştı ve bakışları Koruyucu'dan Mikki'ye gidip geliyordu. *Hah. Sanırım kimse Koruyucu'yla şakalaşmaya cesaret edemiyor. Ya da belki önceki Empusa'ların espri anlayışları yoktu çünkü buna ihtiyaç duymayacak kadar gençtiler.* Karşısına değiştirilmesi gereken bir şey daha çıkmıştı işte.

"Pekâlâ, şey, belli ki kapı bu." Mikki her ikisini de umursamadan karşıya doğru yürüp Koruyucu'nun hemen yanında durdu. Göz ucuyla Gii'nin de onu izlediğini ama Koruyucu'ya fazla yaklaşmamaya özen gösterdiğini fark etti. Mikki kapıya doğru yaklaştığında, duvarı oluşturan güllerin bahçedeki hasta bitkilere göre nispeten daha sağlıklı olduklarını gördü. Multiflora güllerinin yaprakları çoğunlukla hâlâ yeşildi fakat bu sağlıklı yaprakların arasında, rahatsızlık verecek kadar çok sarı yaprak da vardı. Birkaç tane yarım kalp biçiminde, açık pembe renkli gül goncası vardı ama çiçeklerin hiçbiri açmamıştı. Yapraklara dokunup arkalarını çevirdi ve çitin gövdesini oluşturan gül kütlesinin ortasına bakıp siyah nokta ve böcek aradı.

"Herhangi dikkat çekici bir sorun göremiyorum; belirgin bir hastalık ya da haşere istilası yok gibi." İçini çekip dudağını

vardı. "Tıpkı bahçenin geri kalanındaki güller gibi sadece hasta görünüyorlar."

Koruyucu yanına yaklaştı. O da gül duvarını inceliyordu. "Onları iyileştiremez misin?"

"Tabii ki iyileştiririm." Mikki hissettiğinden çok daha büyük bir özgüvenle konuşmuştu. "Henüz benden hoşlanmayan bir gülle karşılaşmadım."

Tabii daha önce eski bir tanrıçanın komutlarına uyan Multiflora güllerinden oluşan bir duvarla da karşılaşmamıştı ama bundan bahsetmenin ters tepki yaratabileceğini düşündü. "Duvarın en başından başlayıp oradan devam edeceğiz. İlk adım; güllerin iyice gübrelendiğinden emin olalım. Bu kadar basit."

Tam o sırada hafif bir esinti, gevezelik yapan kadınların seslerini taşıdı. Koruyucu başını dikleştirip derin bir nefes aldı. Sonra Mikki'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Yaklaşmakta olan gübremizin kokusunu alıyor olmalısın. Ne getiriyorlar; balık kafası mı yoksa hayvan pisliği mi?" diye sordu Mikki.

"Hayvan pisliği."

Bu kez yüzünün diğer canlılara benzememesinin bir önemi yoktu; Mikki, gözlerindeki neşe pırıltısını kolayca fark etmişti.

"Güzel!" dedi coşkuyla.

"Eğer hayvan gübresi seni sevindiriyorsa gerçekten de farklı bir Empusa olmalısın."

Mikki sırıttı. "Evet, sevindiriyor ve evet farklıyım. Haydi bakalım, işe başlamanın zamanı geldi."

Koruyucu fazlasıyla beyaz ve fazlasıyla keskin dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra da önünde eğildi. "Emrinize amadeyim. Rahibe."

Gii'nin şaşkınlık dolu bir nefes almasına aldırmayan Mikki, yaklaşmakta olan kadınlara emir vermeye başlamadan önce, bir tanrıçanın karşısındakinin iyi niyetini kabul ederken yapacağını düşündüğü bir hareketle başını salladı.

Daha önce güllerle hiç çalışmamış olmalarına rağmen kadınlar gayet iyi iş çıkarıyordu. Mikki doğrulup gerindi ve omuzlarını dikkatle çevirerek, kürek kemiklerinin arasına yerleşmeyi âdet edinen gerginliği hafifletmeye çalıştı. Ellerini, yukarı doğru kıvırdığı kiton giysisinin kenarlarına sildi ve etrafı inceledi.

Kadınlar, göremeyeceği kadar uzaklara dek gül duvarı boyunca dizilmişti. Duvarda çalıştırdıklarının üç görevi vardı: bir grup gül köklerinin yanına boydan boya uzanan ve fazla derin olmayan hendekler kazıyordu. Diğer grup, gübreyi yeni kazılan toprakla karıştırıyor ve bir diğeri de sepetler dolusu organik maddeyi hendeklerin içine boşaltıyordu. Kadınlar çitin yanına akın akın, balık sakatatı ve hayvan gübresi taşıyordu.

Ormandaki balçıklarla doldurulan sepetleri, gül duvarının kapısından geçirip duvarın dibinde bekleyen kadınlara ulaştırmak için bir zincir kurulmuştu.

Mikki açık duran kapıya doğru baktı. Tahmin ettiği gibi, Koruyucu'yu görebilmesi için sadece birkaç saniye beklemesi gerekmişti. Koruyucu bütün sabah, duvarın ormana bakan tarafında huzursuz bir şekilde volta atıp durmuştu. Aralarında oluşmaya başlayan eğlenceli iyi niyet oyunu, Mikki'nin, ormandaki verimli balçık toprağı toplayabilmeleri için, kadınların orman tarafına geçmesine izin verilmesi konusunda ısrar etmesiyle bozulmuştu. Koruyucu ona resmen sınır olmuştu.

Mikki boş sepetleri nasıl dolduracaklarını anlatınca, "Kapıyı açık bırakmak hiç de akıllıca bir şey değil." diye homurdanmıştı.

Mikki de tüm kadınların önünde gayet açık ve korkusuz bir ses tonuyla konuşarak, "Güller, ormanın tabanını oluşturan organik maddenin içindeki besinlere ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden de kadınların ormana girebilmesi için kapının açık durması gerekiyor," diye açıklama yapmıştı.

"Orman güvenilir değil," demişti Koruyucu inatla.

"Senin burada bulunmanın sebebi de bu değil mi zaten?"

Koruyucu, tüylerini diken diken eden anlaşılmaz bir şeyler homurdanmıştı ama Mikki hem bakışlarını yüzünden ayırmamış hem de kadınların ormana girmesi konusunda ısrar etmeyi sürdürmüştü. Güllerin ihtiyacı olan şeyi biliyordu ve bunun bir kısmını da ormanda bulabilirlerdi. Bay Huysuz bu işle ilgilenmek zorunda kalacaktı; Mikki'yı korkutarak doğru olduğunu bildiği bir şeyden vazgeçirmesi mümkün değildi. Ve ayrıca civardaki bütün kadınların önünde ne yapabilirdi ki? Onu vivecek miydi? Isıracak mıydı? Havaya kaldırıp sallayacak mıydı? Lütfen ama. O Empusa'ydı ve Koruyucu'nun görevi de onun güvenliğini sağlamaktı. Ona zarar veremezdi. En fazla, öfke nöbetleri geçirir, tepine tepine oradan uzaklaşırdı. Eğer böyle bir şeye kalkışırsa da Mikki iç sesine kulak verir, kolu ya da sürgüsü olmayan ve güllerden oluşan kahrolasıca bir kapının nasıl açılabileceğini çözmeye çalışırdı...

"Hiçbir kadının gözünün önünden ayrılmaması konusunda ısrar ediyorum."

"Nasıl istersen öyle yap. Güvenlik senin işin, benim değil."

Koruyucu başını dikleştirip Mikki'ye kasvetli bir bakış fırlatmıştı.

"Şey, yani kadınlar balçık toplamak üzere ormana girebildiği sürece nasıl istersen öyle yap demek istemiştim," diye düzeltmişti Mikki tüm sevimliliğiyle.

"Yine de bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Ama ben yine de ısrar ediyorum." Mikki, Koruyucu'yla dikleşmeye başladığında, kadınların ısrarcı bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetmişti. Ona karşı gelmesine çok fazla şaşırmış gibiydiler ve Mikki diğer genç Empusa'ların, göz korkutucu Koruyucu'yla yaşadıkları anlaşmazlıkları nasıl çözdüklerini merak etti. *Bunun bir önemi yok,* dedi kendine, kararlı bir şekilde, *şimdi Empusa ben olduğuma göre, benim kolayca sindirebileceği, bakire bir genç kız olmadığımı öğrenmesi gerek.*

Koruyucu, "Hah," diye homurdanmış ancak yine de kapıya gidip elini kaldırarak bir şeyler söylemişti. Mikki ne söylediğini tam olarak anlayamamıştı ama kelimelerinin gücü âdeta sıcak su gibi teninden aşağı akmıştı. Güllerden oluşan kapı, yavaş yavaş Koruyucu'nun geçebileceği kadar açılmış ve Mikki, Koruyucu'yu, Gii'nin önderliğindeki kadınlar da hem Koruyucu'yu hem de Empusa'larını takip ederek karanlık ormanın ucuna doğru yürümüşlerdi..

Orman aynen olması gerektiği gibi karanlıktı. Ağaçlar devasa boyutlardaydı ve eski meşe ağaçları, Koruyucu'nun kollarının bile saramayacağı kadar kalın gövdeliydi. İç içe geçmiş dallar canlı yeşil tonlarda bir gölgelik oluşturuyor, aralarından sadece çok az güneş ışığı geçmesine izin veriyordu.Ama her şey gayet normal görünüyordu. Kuşlar cıvıldıyor, sincaplar zıplıyordu. Mikki ürkerek kaçan bir geyiğin sırtını bile görmüştü.

Ormanın zeminindeki içi yaprakla dolu balçığı çıkarıp sepetlere dolduran kadınlar tuhaf bir biçimde sessizdi ve hiçbiri fazla uzaklaşmıyordu ama yine de önlerine ne bir öcü ne de bir canavar fırlamıştı. Koruyucu da keskin gözlerini bazen kadınların üzerinde bazen de ormanın derinliklerinde gezdirerek sürekli etraflarında volta atmıştı.

Mikki daldığı bu derin düşüncelerden Gil'nin tatlı sesiyle uyandı. "Öğlen oldu, Empusa," dedi toprak elementinin temsilcisi, zarif bir hareketle alnında biriken terleri silerek. Gübrelerin aktarıldığı zincirin karşı tarafından onlara doğru yürüyen kadınları gösterdi. "Saraydaki kadınlar yemek dağıtmaya gelmişler."

"O kadar oldu mu?" Mikki, bakışlarını Koruyucu'nun her zamanki temkinli görüntüsünden çabucak ayırıp nedimeye gülümsedi.

"Evet, Empusa. Gül işçilerinin bir kısmının yemek yemesi ve ardından da saraydaki Rüya Dokumacıları'yla nöbet değiştirmeye gönderilmesi gerek."

"Rüya Dokumacıları mı?"

"Bu Diyar'a ve buradaki âdetlere yabancı olduğunu tamamen unutmuşum, özellikle de bugün," Gil duraksadı ve bakışlarını açık kapıyla birlikte, kapının arkasında duran asık suratlı Koruyucu'ya kaydı, "güllerle hiç zorluk çekmeden ilgilendiğini gördükten sonra."

Mikki, nedimenin Koruyucu'ya gönderme yapmasını duymazdan geldi çünkü bundan ne anlam çıkarabileceğini bilmiyordu. Koruyucu'yla ve kendinden önceki Yüce Rahibeler ile ilgili sorular sormak için can atıyordu; örneğin bu rahibeler şimdi neredeydiler? Emekliye mi ayrılmışlardı? Eğer öyleyse içlerinden biri... şey, onu adam gibi eğitmek için geçici olarak tekrar göreve çağrılamaz mıydı?

Acısı içgüdüsü ona, Koruyucu ve önceki Empusa'lar hakkında çok fazla kişisel soru sorarsa, olduğundan daha deneyimsiz ve özgüvensiz birisi gibi görüneceğini söylüyordu. Bugün kadınlardan ölçülü bir saygı görmüştü. Bu temeli sarsmak istemiyordu. Ayrıca başka bir şey daha vardı. Kadınların Koruyucu'ya

bakınmaya ve yakınında durmamaya özen göstermeleriyle ilgili bir şey.

Gil'nin, "Gidebilir miyim, Empusa?" dediğini duydu.

"Ah, affedersin, Gil. Evet, bir mola vermemizin zamanı geldi. Sonra bu Rüya Dokumacıları'yla ilgili daha fazla bilgi duymak istiyorum."

Bunun en azından tehlikesiz bir konu olması gerektiğine karar verdi. Gil yakınlarda çalışan iki genç kadını, mola verip öğle yemeği yiyeceklerini haber vermek üzere diğer üç elementin temsilcisinin yanına gönderirken, Mikki de, bahçenin dört bir yanına yerleştirilmiş, güzel gül çardaklarının içindeki mermer banklardan birine yerleşti.

Hareketsiz durunca ağrıyan kaslarının ne kadar yorulmuş olduğunu fark etmişti ve Gil'nin, hem kadınları çabucak bir araya toplamak hem de düzeni sağlamak konusunda bu kadar yetenekli olmasına gerçek anlamda minnettardı. Kadınlar bank ve çeşmelerin etrafına toplanıp küçük gruplara ayrıldılar. Sohbetlerinin belli belirsiz sesleri, her zaman var olan gül kokularıyla karışmış, yorgun kaslarına ve müzmin mide bulantısına rağmen Mikki'nin çok rahatlatıcı bulduğu bir atmosfer yaratmıştı.

Mikki güller sağlıklarına tekrar kavuştuklarında bahçelerin ne kadar harika görüneceklerini düşünüp derin bir nefes aldı. Zihninin gözleriyle birlikte gezintiye çıkmasına izin verdi ve bu muhteşem çiçekler tamamen açtığında gül yataklarıyla gül duvarının nasıl görüneceğini hayal etti. Havallerle süslü molası, dışarıdaki son kadını da apar topar kapıdan içeri sokmaya çalışan, asık yüzlü Koruyucu'yu görür görmez sona erdi. Görüntüsü ne kadar da ciddi ve kasvetliydi. Peki ama neden? Orman onu neden bu kadar gerginleştiriyordu? Kahretsin, belki de hep böyle gergindi. Hayır... Mikki, onun gözlerindeki neşe kıvılcımlarını ve kendisinin saçına nasıl dokunduğu hatırladı... Her za

nun gergin olmadığı çok açtı. Yine de onunla dobra dobra konuşmalıydı. Gizemler ve kaçamak cevaplar olmadan. Eğer orman tehlikeliyse bununla ilgili tüm ayrıntıları bilmek zorundaydı.

Koruyucu küçük bir komut verdi ve kapı sımsıkı kapandı. Mikki esneyip gerinerek aslında deminden beri onu izlemekte olduğunu belli etmemeye çalıştı. Saray hizmetçilerinden biri Koruyucu'nun yanına gidip ona yiyeceklerle dolu bir sepet sundu. Koruyucu yiyeceklere itibar etmediyse de ağırlığıyla birlikte sarkan bir tulumu ağzına dayadı ve içindeki sıvıyı kana kana içti. Sonra onu tekrar kadına uzattı ve kadın aceleyle oradan uzaklaşırken o da gül duvarının yanındaki bir ağaca doğru yürüyüp gölgesinin altında gözden kayboldu.

Tam o sırada Gii de elinde baştan çıkarıcı kokularla dolu bir sepetle koşturarak geldi ve sepeti aralarına koyup Mikki'nin yanına oturdu.

Mikki'nin yemeğe başlamak için herhangi bir hamle yapmadığını görünce, "Yiyecekler senin zevkine uygun değil mi Empusa?" diye sordu.

Mikki bakışlarını ağacın altındaki gölgeden hızla uzaklaştırdı. "Evet, her şey mükkemmel." Uzun ve ince somundan bir parça ekmek koparıp arasına bir dilim peynir koyduktan sonra kayıtsız bir ifadeyle, "Sadece onun neden yemediğini merak etmiştim," dedi.

Kendi sandvicini hazırlamakla uğraşan Gii, "Onu hiç yemek yerken görmedim," dedi. Toprak elementinin temsilcisi omuzlarını silkti. "Yemediğinden değil. Yemek zorunda. Mağarasının önüne bırakılan yiyecekler yok oluyor ve yerine yenilerini koymak gerekiyor."

"Mağarası mı?" dedi Mikki oksürerek. az önce yuttuğu peynir boğazına takılıp neredeyse onu boğacaktı.

"Evet, mağarası." Gii sustu, Mikki'nin şaşkınlığı aklını karıştırmış gibiydi. "Uyuduğu yer, güllerin yanından ayrıldığında gittiği yer."

"Tıpkı benim gibi sarayda yaşadığını sanmıştım."

"Ah, hayır, Empusa, o bir canavar." Dehşete düşmüş gibiydi. "Sarayda yaşaması hiç de uygun olmaz."

Mikki, sözleriyle birlikte yüz ifadesini de çözebilmek için dikkatle Gii'ye baktı. Toprak elementinin temsilcisi hem nazik hem de sevecendi. Hatta Mikki, diğer nedimelerden çok, onun arkadaşlığına ihtiyaç duyuyor ve daha şimdiden arkadaş olmaya başladıklarını hissediyordu. Fakat buna rağmen Gii şu anda soğuk ve hissiz birisi gibi konuşuyordu. Koruyucu bir hayvandı. Nokta. Bu yüzden de, Diyar'ı koruyan kişi olmasına rağmen diğerleri gibi konforlu yaşamayı ve saygınlık görmeyi hak etmiyordu.

Mikki yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde, bunun korkunç ve acı verici bir yanlış olduğunu hissetti.

Fakat yine de Gii'yi ne düzeltti ne de ona daha fazla soru sordu. Burada olanlarla ilgili yeterince bilgisi yoktu. Henüz yoktu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve bu da Koruyucu'yla ilgili olmalıydı. Gülleri yakından gördüğünde bu Diyar'daki her şeyin göründüğü gibi olmadığını çoktan anlamıştı. Gözlerini açık tutup Koruyucu yu izleyecekti. İçgüdüleri ona, Koruyucu'yla yeterince yakınlaşırsa, dış görünüşünün ardında saklanan şeyi öğrenebileceğini söylüyordu. Tabii, eğer buna izin verirse ya da Mikki buna cesaret edebilirse. O zaman dek sadece izleyip öğrenecek ve yüreğinin sesini dinleyecekti.

"Bana, neydi onların adı... Rüya Dokumacıları'nı anlat." Konuyu kasten değiştirdi.

Gii bir anda canlandı. "Rüya Dokumacıları sıradan olanı, ve pek de sıradan olmayanı, rüya ve sihirle birlikte dokuyabilir-

ler ve sonra da bunu bu Diyar'dan diğer dünyalara gönderirler. İşte bu yüzden insanoğluna ait bütün rüya ve sihirler ilk önce bu Diyar'da oluşur."

Mikki duyduklarını anlayabilmek için çabaladı. "Diğer dünyalar, derken nereyi kastediyorsun?"

"Senin eski basit dünyanı, tanrı ve tanrıçalara hâlâ değer verilen eski dünyayı kastediyorum. Bu Diyar'ın kadınları ve ben, eski dünyadan seçildik."

Demek Hekate dünyalar arasındaki birleşme noktalarından bahsederken bunu kastetmişti. O zaman bu kavram Mikki'nin aklını karıştırmıştı ama şimdi zihni yeni evinin imkânsız gibi görünen detaylarını kavramakta daha az zorlanıyordu. Üzerinde düşünüp durduğu sorulardan en az birine cevap almış olduğunu fark etti. Belli ki diğer Empusa'lar da eski dünyadan gelmişti ve emekli olunca da orada inzivaya çekilmiş olmalıydılar. Biraz çılgınca da olsa gayet mantıklıydı.

"Kadınların, Rüya Dokumacıları'ndan nöbet devralmak için saraya gitmeleri gerektiğini söylemiştin. Bu işi, yani rüya ve sihir yaratma işini sarayda mı yapıyorlar?"

"Evet, Empusa."

"Bunu görmek isterim. İzlemem mümkün mü?" diye sordu heyecanla.

"İzlemekten fazlasını da yapabilirsin. Empusa olarak senin de hem rüya dokuma hem de sihir yapma kabiliyetin var."

BÖLÜM 18

Rüya dokuma ve sihir yapma kabiliyeti vardı... Gil'nin sözleri, gündüz geri kalan kısmında hiç aklından çıkmadı ve elleri kadar yoğun çalışan hayal gücünün içinde sürekli dönüp durdu. Rüyalarını uykulu bir bilinçaltında değil de çok daha farklı bir yerde oluşturduğu düşüncesi bile yeterince tuhaftı. Hele bir de kendisinin de rüya yaratma kabiliyeti olduğunu düşünmek! Bu şimdiye dek hayal edebildiği her şeyden çok daha sıradışıydı.

"Empusa."

Koruyucu'nun boğuk sesiyle birlikte irkildi ama alışılmadık büyüklükte bir Felicite Parmentier kümesinin altındaki yerin değil de elbisesinin eteğini hararetli bir şekilde çamurlu kiton giysisine silerek, havaya sıçradığını belli etmemeye çalıştı. Koruyucu o kadar yakınında duruyordu ki gölgesi sanki hem onu hem de üzerinde çalıştığı gülleri kucaklıyor, aynı zamanda da kendini huzursuz ve kıpkırmızı hissetmesine neden oluyordu. Zaman kazanıp toparlanabilmek için, "Ah, Koruyucu. Bir dakika lütfen," dedi. Sonra da Gil'ye seslendi. "Gil, bu yataktaki güllere sırık dikmek gerekiyor. Yarın biraz odun kesip buraya getirmenizi hatırlatır mısın?"

Gil, "Tamam, Empusa," diye karşılık verdi.

Mikki kendini toparlayıp Koruyucu'ya döndü. "Kusura bakma. Şimdi, senin için ne yapabilirim?"

"Hava kararmak üzere. Karanlık bastırdıktan sonra kadınlar ormanda kalamazlar."

Mikki gözlerini kısıp omzunun üzerinden güneşe doğru bakınca, gerçekten de ormanın yarattığı devasa gölgeliğin arkasında yavaş yavaş kaybolmakta olduğunu gördü. "Bugün zaman kavramını tamamen kaybettim. Her seferinde ne kadar geç olduğunu fark edip şaşırıyorum. Haklısın, artık birbirimiz gerek."

"Epeyce iş başardınız, Empusa."

Mikki hafifçe gülümsedi. Koruyucu artık ona sinir olmaktan vazgeçmiş gibiydi. "Bu bir iltifata benziyor."

Koruyucu onaylamak için yavaşça başını eğdi. "Gerçekten de öyle."

Tekrar uyumlu bir havaya bürünmüş göründüğü için Mikki, "Gül duvarının kalan kısmını da kontrol edip güçten düşmüş gibi görünen yerleri bana söylersen çok memnun olurum," dedi. "Koskocaman bir duvar, sanki sonsuza dek uzuyor gibi. Her tarafının iyice gübrelendiğinden emin olmak istiyorum ama bir yandan da bahçedeki diğer güllerle de ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Mantıklı. Bahçenin de senin ilgine ihtiyacı var. Sabah ilk ışıkla birlikte duvarı incelemeye başlarım."

Mikki, batmakta olan gün ışığının, koyu renkli boynuzlarının parlak uçlarında kırmızı bir tonla yansımasını görmemeye çalıştı. "Teşekkür ederim. Bu bana kesinlikle çok zaman kazandıracak." Koruyucu'nun gidecekmiş gibi görünmediğini görünce, "Gül'ün ya da başka birisinin benim için bahçelerin bir haritasını çizmesinin çok işime yarayacağını düşünüyorum," dedi. "Böylece araziyi kuzey, güney, doğu ve batı olmak üzere dörde bölüp her element temsilcisini, yanında bir grup kadınla birlikte farklı bir bölgeye yerleştirirsin ve herkes kendi bölgesindeki gül-

lerin gübrelenmesinden ya da belirlediğim diğer ihtiyaçlarının karşılanmasından sorumlu olur. Ben yine kısım kısım kontrollerime devam ederim ama araziyi bölmek en azından bir düzen oturtmamızı sağlar."

"Bu düşüncenin başka faydaları da var." Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama sonra vazgeçmişçesine başını çevirdi.

"Nedir onlar? Hev .. Bu konuda her tür öneriye açığım. Ayağıma basmaktan çekinme."

Koruyucu önce kendi kalın, çatal toynaklarına sonra da Mikki'nin terlikli ayaklarına bakıp kocaman alnını kırışırdı. Mikki, etraftaki birkaç kadının dikkatini üzerine çekerek kahkahalara boğuldu. 'Hayır! Öyle demek istemedim. Bu yalnızca bir deyim. Ayağıma basmaktan çekinme derken, sana sormadığın halde bana öneri sunmaktan rahatsızlık duyma demek istiyorum."

"Ah," dedi Koruyucu homurdanarak. Ve sonra, inanılmaz bir şekilde kahkaha attı. Kahkahası, Diyar'daki bütün kadınların açıkça ona bakmasına sebep olan dolu dolu, gür bir sesti.

'Ciddi ciddi ayağıma basmayı düşündüğün için gülmüyorsun değil mi?"

"Hayır, kadınların ormanı terk etmesine izin verdiğin için artık ayağına basmayı düşünmüyorum."

Bu bir şaka mıydı? Gerçekten de onunla şakalaşıyor muydu? Eh, mucizelerin ardı arkası kesilmeyecekti herhalde.

Mikki bakışlarını Koruyucu'dan ayırmadan, "Gii," diye seslendi. "Kadınlara bugünlük işimizin bittiğini duyurur musun? Önce ormandaki kadınların haberi olsun. Koruyucu kapıyı bir an önce kapamak istiyor."

Gii, Koruyucu'ya huzursuz bir şekilde yan gözle bakarak, "Peki, Empusa," dedi.

"Teşekkür ederim, Mikado. Kapı açık durduğu sürece Diyar'ın güvenliğinden emin olmam mümkün değil."

Mikki, ormandaki tehlikenin ayrıntılarını sormak için şu anın uygun zaman olup olmadığını düşünürken, güllerin başını kesmekte kullandığı makası almak üzere öne doğru eğilince kiton giysisinin omzunun üzerinden bağlanan ince askısı koluna doğru kaydı. Askıyı tekrar omzuna kaldırana dek, kolunun üzerinde sıcak bir karıncalanma hissetti. Sanki her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi, Koruyucu muazzam başını yavaşça öne doğru eğdi ve incecik, abanoz boynuzlarından birinin ucunu ustaca keten askıya geçirip onu tekrar Mikki'nin omzunun üzerine çıkardı.

Gözleri buluştu ve öylece kalakaldılar.

Mikki, "Ben... Ben henüz kiton giymeye alışamadım," diye kekeledi.

"Sana yakışıyor."

"Te... teşekkür ederim," dedi Mikki soluk sesiyle. Sesi ancak bir fısıltı gibi çıksa da duyulara hitap eden, o koyu renkli gözlerindeki yoğunluğu görünce, "bu da Koruyuculuk görevinin bir parçası mı?" diye sordu.

Koruyucu'nun, çok kısa bir süre önce fazlasıyla açık olan yüz ifadesi bir anda kabuğuna çekilivermişti. Sanki kendini kontrol altına almayı hatırlamış gibi telaşla geriye doğru bir adım attı. Sesi çatallanmıştı ve konuşurken Mikki'nin yüzüne bakmıyordu. "Görevim... Evet, seni gözetmek benim görevim."

Mikki başlarını çattı. Kahrolasıca sorunu neydi acaba? Kuh halindeki gelgitler onu yoruyordu. Aralarında sürüp giden rahatsız edici sessizlik de öyle. Söyleyebilecek bir şey... herhangi bir şey arıyordu ki Koruyucu nihayet konuşmaya başladı.

"Haritayı senin için ben çizebilirim, İstersen."

Sesi boğuk ve tıpkı yüzündeki ifade gibi kayıtsızdı ama bir an için ona bakıp sonra da anlamsız bir şekilde huzursuzlan mış gibi hızla başını çevirdi.

"Harita mı?" diye sordu Mikki aptal aptal, ardından da he men hatırladı. "Ah! Araziyi element temsilcileri arasında bölüş türmem için gereken harita. Harika olur," dedi çabucak. "Bura daki eşyaları toplayıp temizlenmem için bana biraz zaman ver meye ve sonra da balkonda buluşmaya ne dersin? Akşam ye meğini yerken harita üzerine konuşuruz. Yanına çizim aletle rini getirip benim için küçük bir taslak bile hazırlayabilirsin."

"Hayır!" Bu sözcük, Koruyucu'nun ağzından, birkaç başın tekrar onlara doğru çevrilmesine neden olacak denli bir gürül tüyle çıkmıştı. Koruyucu güçlü ses tonunu alçaltarak, "Hayır," diye tekrarladı. "Bu hiç de yakışık almaz."

"Neden yakışık almayacakmış, anlamadım," dedi Mikki uy sulca. "Yemek yemem gerekiyor; senin de öyle. Sabah ilk iş ola rak nedimelere yeni talimatlar verebilmem için bir an önce ha rita hakkında da konuşmamız gerek." Kendini neden onu zor lamaya mecbur hissettiğini merak etti. Bunda daha önce Gil'nin onun hakkında duygusuz bir şekilde konuşmasının etkisi olabi lir miydi? *Sürekli kendimi sorgulayıp durmaktan vazgeçip sezgi lerimi izlesem iyi olur!* dedi kendi kendine sert bir şekilde. "Ama yine de gerçekten balkonuma gelmek istemiyorsan, ki buna hiç bir anlam veremiyorum çünkü daha dün gece oradaydın, yemeği mizi senin yaşadığın yere getirtebilirim. Orada yemek yer ve..."

"Balkonuna geleceğim!" dedi Koruyucu telaşla.

"Güzel." Mikki teslim olmasından dolayı neşelendiğini fark ettirmemeye çalıştı. "Ama unutma önce buradaki işimi bitir mem ve banyo ya da o tür bir şeyler yapmam gerek çünkü ken dimi çok pis ve..."

Koruyucu, güçlü ellerinden birini kaldırıp Mikki'nin sözünü kesti.

"Hazır olduğumda seni çağırmamı mı tercih edersin?" diye sordu Mikki tüm sevimliliğiyle.

"Çağırdığında gelirim."

Sonra da arkasını dönüp yavaş adımlarla kapıya doğru uzaklaştı.

"Sanırım gayet güzel hallettik," dedi Mikki. Felicite Parmentier güllerine.

"Jakuzili bir küvette şöyle uzun ve sıcak bir banyo yapmak için her şeyimi verirdim," dedi Mikki ortaya konuşarak. Dört yorgun nedimeyle birlikte yavaş yavaş saraya doğru yürüyorlardı.

"Empusa, 'jakuzili küvet'le neyi kastettiğini biraz açıklar mısın?" diye sordu Nera.

"Tabii ki. Bu çok hoşuna gidecek çünkü kesinlikle suyla alakalı bir şey." Ona kıkırdayarak karşılık veren su elementinin temsilcisine bakıp sırıttı. "Jakuzili küvet, içine girenin etrafında su baloncukları oluşturan, içi sıcak suyla dolu geniş bir yıkanma teknesidir. kirli ve yorgun kasları neredeyse büyüleyici bir şekilde rahatlatır." Mikki bilgece içini çekti. "Sihrin, geldiğim dünyadaki versiyonu sayılan teknoloji sayesinde yapılmıştır."

"Yeni dünyanda bundan çok daha iyisini bulacağına inanıyorum," dedi Gii diğer nedimelere imalı bir şekilde gülümseyerek.

Nera ekledi, "Biz Empusa'mız için, içinde baloncuklar olan bir yıkanma teknesinden çok daha fazlasını yapabiliriz."

"Kesinlikle," dedi Aeras.

"Hatta suyun ılık değil de iyice sıcak olmasını istersen onu da ayarlayabilirim," dedi ateş elementinin temsilcisi muzip bir ifadeyle.

Mikki'nin bir koluna Gii diğerine de Nera girdi. Yeniden canlanan nedimeler, onu hızla odasının ve dönemeçli balkonunun bulunduğu yerden geçirip sarayın yan tarafına doğru götürdüler. Her iki tarafında, konik biçimler verilmiş, süslü bodur ağaçlar olan bir patikada yürümeye başladılar. Yana doğru kıvrılan patika neredeyse birdenbire sona erip karşılarına, hafifçe sağa kıvrılarak aşağı doğru inen geniş bir merdiven çıkardı. Merdivenleri inip en alt basamağa ulaşmadan, Mikki hava sıcaklığının artmaya başladığını hissetti ve sanki biraz tanıdık gelen bir koku aldı...

Merdivenler beyaz mermer bir sahanlıkta son buldu. Mikki sahanlığa inip büyük bir sevinçle nefesini tuttu. "Bu bir kaplıca!" Fakat bu şimdiye dek gördüğü hiçbir kaplıcaya benzemiyordu. İki seviyeden oluşuyordu. İlk seviyede en küçük havuzlar vardı. Mikki çabucak beş tane olduklarını saydı. Havuzların her biri, kabaca, modern bir jakuzili küvetin iki katı kadardı ve bir dondurma kepçesiyle, pütürlü beyaz bir kayadan oyulmuşa benziyorlardı. Miskin miskin fokurdayan sularının rengi öylesine maviydi ki neredeyse turkuvaz renginde sayılırdı. Bu küçük havuzun kenarlarından taşan kaynar su, aşağıdaki daha büyük havuza dökülüyordu. Mikki köşeye kadar gidip aşağı baktı. Aşağıdaki havuz çok derindi ve aynı beyaz kayayla çevrelenmişti. Tertemiz suyun içinden, havuzun tabanının kumla kaplı olduğunu kolaylıkla görebiliyordu.

"Üstteki banyoların suyu aşağıdaki büyük havuzunkinden daha sıcaktır," dedi Nera. "Ağrılarını dindirmede çok işe yarayacaklardır."

"İnanılmaz..." Bu sözcük Mikki'nin ağzından bir iç çekişiyle birlikte dökülmüştü. "Bunu daha da mükemmel yapabilecek tek şey, sabun, temiz çamaşırlar ve bol bol şarap."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz arkalarındaki merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Mikki, âdeta dili tutularak, birkaç genç kadının sahanlığa inmesini seyretti. Bazılarının ellerinde, kadehler ve şarap sürahileriyle dolu tepsiler vardı. Diğerlerinin kolları tertemiz ve incecik kumaşlarla doluydu ve bazıları da içinde zarif cam şişeler, yumuşak süngerler ve fırçalar olan sepetler taşıyordu.

Gii Mikki'nin yüz ifadesine bakıp güldü. "Canın bir şey istediğinde o hemen ortaya çıkacaktır, Empusa. Saray hizmetçileri olan bu kadınların tek sorumlulukları, Hekate'nin Empusa'sına iyi bakıldığından emin olmaktır."

"Tıpkı sihir gibi," diye fısıldadı Mikki.

"Sihir *gibi* değil. *Bu* sihrin ta kendisi. Senin sihrin," dedi Gii, tehlikeli bir şekilde omzunun üzerine tutturulan kirli kiton giysisinin broşlarını çıkarırken.

Hizmetçiler ellerindeki hazineleri sahanlığa bırakıp reverans yaptıktan sonra merdivenleri tırmanarak gözden kayboldular. Yaşadığı sok yüzünden iyice hissizleşen Mikki, "Yani dilediklerim aynı zamanda emirlerim mi oluyor?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi Gii.

"Yüce Tanrım, ya uygunsuz bir şey dilersem?"

Gii meraklı gözlerle onun yüzüne baktı. "Böyle bir şey yapmayacak kadar akıllı olduğunuza inanıyorum, Empusa."

Mikki de öyle umuyordu. Neyse ki önümüzdeki günlerde ağır fiziksel işlerle uğraşacaktı. Gecenin bir yarısı çikolatalı pasta dilemek tehlike yaratacak kadar uygunsuz sayılmazdı ama biraz spor yapmazsa pek akıllıca bir dilek olacağı da söylenemezdi.

Mikki düşünceler içinde kaybolarak toprak elementinin temsilcisinin onun üzerindeki kitonu çözmesine izin verdi ve keyifle inleyerek çırılçıplak bir halde fokurdayan havuzlardan bi-

nin içine girdi. Nera, Aeras ve Floga, beş tane kadehi ağzına kadar güneş rengi beyaz şarapla doldurmuştu bile ve içinde şişecikler ve süngerler olan sepetleri havuzların kenarına doğru sürüklediler. Gii kendi giysilerini de çıkarmadan önce Mikki'ye kadehini uzattı.

"Kırmızıdansa bu buz gibi beyaz şarabı seçmene çok sevindim!" dedi Mikki'nin sol tarafındaki havuza giren Floga. "Öğlenden beri bu şarabın hayalini kuruyordum."

"Ama ben..." Mikki *bir şeyler söyleyecekti ama sonra gerçekten de soğuk ve ferahlatıcı bir beyaz şarap hayal etmiş olduğunu hatırlayınca çenesini kapadı. İnanılmaz...*

Buz gibi şarap fokurduyan, sıcak suyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu ve Mikki aldığı keyifle titredi. Havuzun duvarının kenarına yaslanıp önünde uzanan güzelliklere baktı. Kaplıcalar, sarayın inşa edildiği tepenin arkasındaydılar. Manzara olağanüstüydü. Mikki tamamen avuç türdeki güllerle dolu gibi görünen derin bir bahçeye doğru baktı. Güller, kıvrılarak dönen desenler oluşturan yataklara dikilmişti. Mikki onların da basta olduklarını biliyordu ama buradaki güller Diyar'daki diğer bütün güllerden çok daha yeşil ve daha sağlıklıydı. Gül yataklarının ötesinde Multiflora güllerinden oluşan kalın bir çit vardı ve onun da ötesinde orman uzanıyordu. Güneş yapraklarla dolu ufukta çoktan batmıştı ama gökyüzü, solmakta olan sıcaklığını hâlâ tutuyordu. Mikki şarabını yudumlayıp uzunca bir süre halka şeklindeki gül yataklarına baktı ve bu farklı yatakların stiline ve simetrisine hayran kaldı. Güllerin bazılarını ayırt edebiliyordu, hatta birkaç tanesi çiçek bile açmıştı. Alt taraflarında altın rengi bir dokunuş olan çiçekler koyu kırmızı renkliydi...

Mikki suyun, havuzun etrafındaki düz, beyaz kayaların üzerinden taşmasına sebep olacak şekilde doğruldu. "Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," dedi Gii yavaşça

"Bu yataklar her zaman Mikado güfleriyle mi doluydu?"

"Hayır. Her yeni Empusa'yla birlikte değişirler. Bahçenin bu köşesi Hekate'nin Yüce Rahibesi'ne adanmıştır. Eğer dikkatli bakarsan merkezdeki yatağın ortasında küçük bir tapınak olduğunu göreceksin. Burası senin özel mabedin, asla rahatsız edilmeyeceğin bir yer."

Mikki'nin zihninde, tıpkı duman gibi ani bir düşünce sürüklendi ve neredeyse anlamını bile düşünmeden o soruyu sordu. "Koruyucu'nun mağarası nerede?"

"Mağaranın girişi bu kaplıcaların altında. Hekate, Empusa'sının sürekli korunabilmesi için onu buraya yaptırdı."

Mikki, Gii'nin sesinden kaşlarını çattığını anlayabiliyordu ve nedimeye bakmak için ona doğru döndü. "Ondan hoşlanmıyorsun."

Gii tuhaf bir şekilde, "Onu sevmek ya da sevmemek mantıksız bir şey. O bir canavar. Diyar'ı korumak onun görevi; var olmasının yegâne sebebi bu," diye kestirip attı.

"Gii, onun tekrar hata yapıp Diyar'ın bir kez daha büyülenmesine sebep olmasından korkuyor," dedi Floga.

Mikki, ateş elementinin temsilcisinin yüzünde en az ses tonundaki kadar soğuk ve onaylamaz bir ifade olduğunu fark etti.

"Bu konuda sen de endişeli gibisin."

"Öyleyim."

"Peki ya diğerleriniz de öyle mi?" Önce Nera'ya sonra da Aeras'a baktı. Her ikisi de başlarını sallayıp çabucak onayladılar.

"Pekâlâ, Koruyucu, Hekate'yi bu kadar çok kızdırmak için tam olarak ne yaptı?" diye sordu Mikki. Nedimelere neden bu kadar çok sinir olduğunu ve kendini neden Koruyucu'yu korumak zorunda hissettiğini bilmiyordu.

Kimseden ses çıkmayınca yeniden Gii'ye döndü. Nedime kıvranıp duruyor Mikki'yle göz göze gelmemek için uğraşıyordu. Mikki içini çekti. "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi lütfen? Yani bu kadar kötü ne olmuş olabilir ki? Sonuçta Hekate onun tekrar Diyar'a dönmesine izin verdi."

Gii yüzünü kaldırıp Mikki'nin bakışlarıyla buluştu. Gözleri akmak üzere olan gözyaşlarıyla yuvarlak ve parlaktı. "Bunu sana söyleyemem, Mikado."

"Şaka yapıyorsun herhalde! Neden bana söyleyemeyecekmişsin ki?"

"Beni affet, hepimizi affet ama bundan bahsetmemiz yasak. Aslında bu kadarını bile söylememeliydik."

Küçük element temsilcisinin gözlerinden yaşlar döküldü.

"Lütfen kızma, Empusa," dedi Nera.

"Gerçekten doğru söylüyor, Empusa," diye haykırdı Aeras. "Bundan bahsetmemiz yasak."

"Gii haklı; bu konuyu hiç açmamalıydım. Hekate her şeyin geçmişte kalmasını emretti. Bir daha asla bundan bahsetmememiz gerekiyor," dedi Floga.

"Peki ya Koruyucu? O bundan bahseder mi?"

"Ah, Empusa, hayır!" Gii'nin, kaplıcanın suyuyla kızaran yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Onunla geçmişle ilgili konuşmamalısın!" Diğer element temsilcileri de dehşet dolu itirazlarla Gii'yi onayladılar.

"Peki, peki! Onu sormayacağım. Tamam, sorun yok, Gii. Lütfen ağlama. Bu konuda söylediklerimin hepsini unutalım." Mikki genç kadınların ağlamasına neden olmaktan duyduğu üzüntüyle, onu çabucak rahatlatmaya çalıştı. "Haydi, bana şu şişelerde neler olduğunu anlamam için yardım et. Saçıma yanlışlıkla şampuan yerine yağ dökmek istemem."

Gil burnunu çekip gözlerini silerek Mikki'nin sepetindeki yağları ve sabunları gösterdi. Mikki onu yarım yamalak dinliyor, düşünceleri sürekli cevaplanmamış soruların etrafında dönüp duruyordu. Tüm uyarılara rağmen, yine de Koruyucu'ya neler olduğunu sormak istedi. Tabii ki bu gece değil. Bu kadar çabuk değil. Peki ya onunla samimiyet kurarsa? Bugün Koruyucu ona gülümsemiş, hatta onunla şakalaşmıştı. Ve ona dokunmuştu... Boynuzlarının tenini nasıl ürpertttiğini ve ona sanki ruhunun derinliklerini görüyormuşcasına baktığını hatırlayınca titredi.

İtiraf et. Seni baştan çıkışı cezbediyor.

Bu doğruydu ama zihnini ondan uzaklaştırıp onun koruduğu Diyar'daki gizeme yoğunlaştırarak bu düşüncesini bastırdı. Hekate hem bu Diyar'da yaşamasına hem de Tanrıça'nın Fransızca'sı olmasıyla sonuçlanan olaylar zinciri hakkında bilgi edinmek *istememesini* bekleyemezdi, kuşkusuz. Belki Hekate tüm bunların sıradan bir dedikodu gibi tekrar kulağına gelmesini istemiyordu ve bu yüzden de nedimelerin bu konuda konuşmalarını yasaklamıştı. Gil, Koruyucu'nun da yasaklı olduğunu söylememişti, sadece dehşete düşmüş ve Koruyucu'ya geçmişle ilgili sorular sormamasını söylemişti. Nedimelerle birlikte Diyar'daki diğer kadınların da Koruyucu'nun yanındayken, ona bir hayvan mı yoksa bir tanrı gibi mi davranmaları gerektiği konusunda kararsız, neredeyse parmak uçlarına basarak yürüdükleri çok açıktı.

Bu konuda Mikki de kararsızdı.

Gil'in şampuan olduğunu söylediği şişenin mantarını çıkarıp saçına bol miktarda şampuan döktü. Gece serinledikçe havuzlardaki buhar da kalın dalgalar halinde yükseliyor, her birini sıcak bir buğuyla kaplıyordu. Mikki düşüncelerden uzaklaşıp derin bir nefes aldığında sabunun kokusunun daha önce yaşlı kadının ona verdiği egzotik parfümün kokusuyla aynı olduğunu fark etti. Saçlarını yıkadıktan sonra diğer şişelerin ka-

paklarını da açtı. Sabun, şampuan, yağlar hepsi de aynı yoğun kokuyu paylaşıyordu.

"Bu, Empousa'nın kutsal kokusudur. Başka kimse süremez."

Hepsi birden şaraplarını yudumlayıp banyoda uzanırken havuzlar iyice sessizleşti ve Mikki birdenbire Floga'nın sesiyle irkildi. Buharların arasından ona baktığında, ateş elementinin temsilcisinin yüzünde tuhaf, neredeyse öfkeli bir ifade vardı.

"Bu kokuyu sen de sürmek ister misin, Floga?" diye sordu Mikki, inanılmaz bir şekilde. Sesini, sadece Floga'nın işitebilmesi için iyice alçaltmıştı.

Nedime bir anda kırgın bir havaya bürünerek, "Hayır, Empusa! Tabii ki istemem." diye fısıldadı.

Ancak nedime, bakışlarını kaçırmak için arkasını döndüğünde Mikki merak etti. .

BÖLÜM 19

"Hayır, teşekkür ederim, Gii. Başımın çaresine bakarım. Sadece hızlı bir yemek yiyip hemen yatacağım. Yorgunluktan ölüyorum ve yarın da yoğun bir gün olacak." Mikki, kendi kendine aslında Gii'ye yalan söylemediğini hatırlatıp gülümsedi. Ona her şeyden bahsetmemişti sadece.

"Ama Empusa, geceliğini giymen için yardımıma ihtiyacın olmayacağından emin misin?"

"Buna hiç gerek yok." Mikki krem rengindeki basit ama zarif geceliğe baktı. "Sanırım nihayet, bu kitonların nasıl bağlanacağını öğreniyorum."

Gii gülümsedi, 'Bugün çalışırken giysinin içinde rahat edebildin mi?"

"Aslında ettim." Ve bu söylediği gerçekten doğruydu. İlk başta, yerlere sürünen eteklerini sıkıştırmak konusunda biraz acemilik çekmişti ama düzgün durmasını sağlamak için bir ara Koruyucu'nun yardımına ihtiyaç duysa bile, kitonla çalışmak hem kolay hem de rahattı. Belki de kitonu bu kadar çok sevmesinin sebebi, Koruyucu'nun yardımına ihtiyaç duyuyor olmasıydı. .

"O halde kitonu... kodlardan daha mı çok sevdin?"

"Kod değil, kot pantolon." Mikki düşüncelerini tekrar yanında duran kıza yoğunlaştırarak güldü ve birdenbire Gii'ye sarıldı. "Biliyor musun sanırım kitonu gerçekten de kot pantolondan daha çok sevdim."

Gii sarılışına sevecen bir kucaklamayla karşılık verdi. "O halde güzelce dinlen, Empusa."

"Sen de öyle, Gii. Sabah kalkar kalkmaz seninle birlikte diğer nedimeleri de çağırayım ve hep birlikte kahvaltı yapalım, ne dersin? Sizlerle paylaşmak istediğim yeni fikirlerim var."

"Nasıl istersen, Empusa." Gii reverans yaptıktan sonra yavaşça balkon merdivenlerinden aşağı inip gecenin karanlığında kayboldu.

Nihayet yalnız kalan Mikki artık gecenin geri kalan kısmı için endişelenmeye başlayabilirdi. Tıpkı dün geceki gibi küçük yemek masası yine yatak odasına çıkan cam kapıların önüne konulmuştu. Üzeri yine etler, peynirler, ekmek ve şarapla doluydu. Tek bir servis açılmıştı ama bu gece masada bir yerine iki sandalye vardı.

Mikki kaşlarını çattı. Koruyucu bu işten kaçamayacaktı. Onu yemeğe çağırmıştı ve bu yemek gerçekleşecekti.

Gözlerini yumup şarap, sabun ve temiz çamaşırları istediğinde sihirli bir şekilde ortaya çıkan hizmetçileri düşündü ve "Bir servis daha açılmasını istiyorum, lütfen." dedi.

Daha ona kadar bile sayamadan yatak odasının kapısına iki kez sertçe vuruldu. Mikki başını odasına doğru uzatıp içeri girmelerini söyledi ve elinde yeni bir servis açmak için gerekli malzemelerle dolu bir tepsiyle, kaplıcalardaki kadınlardan biri telaşla içeri girdi. Mikki kadının yanına doğru yürüdü.

"Bu kadar hızlı geldiğin için minnettarım." Tepsiyi almak üzere elini uzattı.

"Affedersiniz, Empusa. Yemekte yalnız olmadığınızı bilseydim masayı kesinlikle iki kişilik hazırlardım."

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Aslında bu son anda verilmiş bir karar," dedi Mikki çabucak ve hizmetçilerin, söyle-

değil yalanları değil de sadece dileklerini okuyabildiğimi umdu. "Tepsiyi ben alırım."

Kadın aklı karışmış gibi onun yüzüne baktı ama sonra başını salladı. "Tabii, Empusa. Size biraz daha yiyecek ve şarap getirmemi mi?"

"Hayır. Yeterince var zaten. Zahmet etmenize gerek yok."

"Size hizmet etmek bizim için hiçbir zaman zahmet değildir, Empusa."

Mikki kendine içini çekmemeyi hatırlatmak zorunda kaldı. Bu onlar için bir zahmet olmayabilirdi ama Mikki bu kadar ilginin kısa zamanda can sıkıcı hale geleceğinden şimdiden emindi.

Taktik değiştirip hizmetçiye, "Adın nedir?" diye sordu.

Hizmetçi şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Daphne."

"Daphne. Çok hoş bir isim."

Hizmetçi kıpkırmızı oldu.

"Daphne, tepsiyi masaya kendim götürebilirim." Tepsiyi telaşlanan Daphne'nin elinden aldı. "Ama yarın sabah sana kesinlikle ihtiyacım olacak. Dört element temsilcisiyle kahvaltı yapacağız. Dördümüze de yetecek kadar yiyecek gelmesini sağlayabilir misin?"

"Peki, Empusa."

"Harika! Şimdi, sen ve şey, diğer kadınlar bu gece için dinlenmeye çekilebilirsiniz. Başka bir şeye ihtiyacım olmayacak."

Daphne, bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama Mikki bunun bir çeşit itiraz olacağını bildiği için sert bir şekilde ekledi: "İyi geceler, Daphne. Yarın sabah seni kahvaltı için odama çağırdığımda görüşürüz."

Daphne istemeye istemeye reverans yapıp odayı terk etti.

"Tam bir baş belası..." diye mırıldandı Mikki tepsidekileri masaya yerleştirirken. "Tüm bu, 'Evet, Empusa, senin için ne yapabilirim, Empusa' laflarını teoride iyi bir fikirmiş gibi görünse

de pratikte tam bir baş belası." *Tabii, eğer anne babasının kurallarını çiğneyip haydut kılıklı erkek arkadaşıyla buluşacak bir genç kız gibi sinsi sinsi etrafta dolaşmasaydım belki yine de iyi bir fikir olabilirdi.* Kurumakta olan saçlarını fırçalarken, "Ben genç bir kız değilim," dedi aynadaki yansımasına. "Ve o da benim erkek arkadaşım değil. Bunun bir iş yemeğinden farkı yok." Elini, âdeta kanat çırpmakta olan karnına bastırdı. "Bu yüzden de kahrolasıca endişelenmeyi bırak!"

Masa hazırdı. Kendisi de hazırdı ya da hazır olmak üzereydi. Balkona yürüdü ve yere oturdu. Ellerini kucağına koyup gözlerini yumdu ve Koruyucu'yu düşündü...

... Bugün kadınları büyük bir dikkatle kollamasını... kahkahasını... yanındayken vücudundan yayılan sıcaklığı... dokunuşunu... ve öğle yemeğinde, gruplardan birine katılmak yerine, tek başına ağacın gölgesinde kaybolmasını...

"Üzgün görünüyorsun, Empusa. Bir sorun mu var?"

Mikki gözlerini açtı. Koruyucu, masadaki mumdan yayılan ışığın az ötesinde duruyordu.

"Üzgün değilim. Sadece konsantre oluyordum. Birisini, sadece onu düşünerek çağırmaya alışık değilim."

"Bu, bütün Empusa'lara, Hekate tarafından bahşedilen bir yetenektir."

"Ah, ben de bunun için minnettarım ama yalnızca alışmam biraz zaman alacak." Mikki masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen bana katıl. Bu yemeklerin kokusunu alana dek ne kadar acıktığımı fark etmemişim."

Koruyucu, görüntüsüne yeniden alışabilmesi için ona zaman tanıyormuşcasına yavaşça gölgelerin arasından çıktı. Mikki gözlerini ona dikmesinin kabalık olacağını biliyordu. Ama öylesine inanılmaz bir yaratıktı ki Mikki'nin öylece gülümseyip kibarca sohbet etmesi ve onu her görüşünde zihnine şok dalgaları yayıl-

mıyormuş gibi davranması mümkün değildi. Etraftaki sessizliğin içinde mermer zemini döven toynakları, Mikki'nin bakışlarını üzerine çekiyordu. Yine kaslı bacaklarının çoğu kısmını açıkta bırakan kısa, savaşçı tarzı bir giysi giymişti. Mikki, kaygan bir kürkle kaplı olmasına rağmen bacaklarının bir hayvanınkinden daha çok bir insanınkine benzediğini fark etti. Göğüslüğü, tamamen bir erkeğinkine benzeyen göğsünü ve karnını kaplayarak neredeyse tüm kaslarını ortaya koyuyordu. *Hayır*, diye düzeltti Mikki, *normal bir erkeğin böyle bir göğsü olamaz. O artık taş bir heykel değil belki ama âdeta mermerden oyulmuş gibi görünüyor.*

Mikki, Koruyucu'nun masaya ulaştığını ve onu dikkatle inceleyebilmesi için öylece beklediğini fark edince yüzünün utançla kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Kaba bakışlarını gizlemeye çalışarak, "Bunun adı ne?" diye sordu aniden.

"Anlayamadım." Koruyucu'nun geniş alnı, kafası karışmış gibi kırışmıştı.

"Şu deri üstlükten bahsediyorum. Bütün bunlar bana çok yabancı." Kendi üzerindeki giysinin bir ucunu kaldırdı. "Gii bana bunun bir kiton olduğunu daha bu sabah öğretti. Bu yüzden senin üzerindekinin de adını merak ettim." Mikki, söylediklerinin o kadar da aptalca olmadığını düşündü. Belki.

Koruyucu önce kendi üzerine sonra da Mikki'ye baktı. "Bu bir savaşçı göğüslüğü."

"Göğüslük," diye tekrarladı Mikki. "Kitonun üzerine mi giyiliyor?"

"Hayır, bu kısa bir tunik. Bir savaşçı, savaşa giderken asla kiton giymez."

Mikki, yüz ifadesinden onu eğlendirmeye başladığını anladığı için çıplak bacaklarını işaret etti. "Savaşta daha fazla örtünmek gerektiğini düşünürdüm."

Koruyucu'nun yüzü sertleşti. "Eğer bir erkek olsaydım ben de öyle yapardım. Yunan erkekler savaşta korunabilmek için bacaklarına, bilekten dizlere dek uzanan deri dizlikler takarlar." Devasa toynaklarından birini havaya kaldırıp tehlikeli bir gürültüyle yere indirdi. "Benim bu denli korunmaya ihtiyacım yok."

Mikki'nin teninde hayranlıkla karışık bir korku ürpertisi dolaştı. Koyu renkli gözlerine baktı ve sesinin gayet normal çıkmasından son derece gurur duydu. "Hah. Doğuştan var olan bir korunma. Yaptığın işte çok faydalı oluyordur herhalde."

"Hekate'nin Koruyucusu olmak benim işim değil. Benim hayatım."

Mikki umursamaz, küçük bir kahkaha atabilmek için kendini zorladı ve tabağına bir parça et koydu. "Eski dünyamda ne kadar çok erkeğin, işleri için aynı şeyi söylediğine inanamazsın."

"Ben bir erkek değilim," diye homurdandı Koruyucu.

Mikki bu kez içini çekti. Kasten çatalını bırakıp onun yüzüne baktı. "Bunun kesinlikle farkındayım. Tıpkı senin ve bu Diyar'da yaşayan herkesin, benim de diğer Empusa'lara benzemediğimin farkında olmalarını umduğum gibi. Ama ben sırf bu yüzden aksi davranıyor muyum? Hayır. Peki sana sürekli, diğer Empusa'lardan en az yirmi yıl daha yaşlı olduğumu ve neredeyse etrafımdaki her şeyin beni şaşkına çevirdiğini hatırlatma ihtiyacı duyuyor muyum? Hayır. İki sebepten dolayı: bir, çünkü bu çok sinir bozucu; iki, çünkü sürekli yakınıp durmak hiçbir şeyi değiştirmez.

"Yani sürekli daha uzun ya da daha zayıf olmamaktan yakınıp durabilirim ama bu 1.65 boyunda olmamı ve," durup düşündü, "beş kile fazlalığım olduğu gerçeğini asla değiştirmeyecek." Öfkeli ve sert bir hareketle sandalyeyi gösterdi. "Şimdi lütfen, oturup biraz yemek yer misin? Çok açım ve aç olduğum zamanlar aksi olurum. O yüzden de yemek yiyelim."

Sandığının aksine Koruyucu ne homurdandı ne de çekip gitti. Sandalyeye oturdu.

Mikki çatalı alıp tabağını nefis et ve peynir çeşitleriyle doldurmaya devam etti.

Bu gecekı mönüye taptaze, iri iri, nefis incirlerle birlikte koyu renkli, leziz zeytinler ve közlenmiş tatlı biberler de eklenmişti. Mikki başını kaldırdığında Koruyucu'nun hâlâ yemeğe başlamayıp öylece oturduğunu gördü. Kaşlarını kaldırdı.

"Başkalarının önünde yemek yemeğe alışık değilim," dedi Koruyucu yavaşça.

Mikki'nin bunun sebebini sormasına gerek yoktu. Gi bu soruya çoktan cevap vermişti zaten. Diyar'ın geri kalanı onu sadece yürüyen ve konuşan vahşi bir yaratık olarak görüyordu. Jannica'nın kendisi bile onun hiçbir zaman bir erkek olmadığını ve asla da olamayacağını sert bir şekilde ifade etmişti.

Neticede Mikki farklı düşünüyordu. Tamam, o bir erkek değildi belki ama bir hayvan olmadığı da kesindi.

"Geldiğim yerde, herkesçe dışlanan birisinin tek başına yemek yemesine izin vermek zalimlik sayılır."

"Ve sen zalim birisi değilsin, Mikado."

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama Mikki yine de cevap verdi. "Hayır. Bazen bencil ve inatçı hatta umursamaz olurum ama hiçbir zaman zalim olmadığım konusunda sana garanti verebilirim."

Mikki bunları anlatırken Koruyucu'nun yüz ifadesinde bir şeyler değişmeye başladı. Sanki Mikki yüzündeki koruyucu jestini bir şekilde çekip çıkarmış ve onu hiç beklemediği bir şekilde fazlasıyla savunmasız bırakmıştı. Mikki, ölü bir heykelin, modern dünyadan ve rüyalarından uzanan o berbat yalnızlık çığlığını duyar gibi oldu.

Elini uzatıp ona dokunmak, her şeyin düzeleceğini söylemek istedi ama birden korktu; sıkıntılı bir halde karşısında oturmakta olan bu fantastik yaratıktan değil de kendisinden korktu.

Koruyucu'nun gözlerine yerleşen ilkel duyguları görmemek için başını çevirip tabağındaki yiyeceklerle ilgileniyormuş gibi yaptı. Az sonra çatal bıçak sesleri işitince onun da tabağını doldurmaya başladığını anladı. Ağzına kadar dolu sürahiden kadehine doldurduğu soğuk, beyaz şarabın daha önce kaplıcada içtiği şarabın aynısı olması hoşuna gitmişti. Başını kaldırıp Koruyucu'ya baktı.

"Şarap alır mısın?"

Koruyucu başını sallayınca kadehini doldurdu. Ardından da kendi kadehini kaldırıp gülümsedi.

"Güllere."

Koruyucu tereddüt etti. Eliyle küçük bir hareket yapıp sessiz bir kelime mırıldandı. Sonra o da kadehini kaldırdı. Güçlü elleriyle kavradığı narin, kristal kadehi sanki onu kırmaktan korkuyormuşcasına beceriksizce tutuyordu.

"Yeni Empusa'mıza," dedi.

Mikki kadehi dudaklarına götürdüğünde, içinde harika bir beyaz gül goncasının yüzdüğünü gördü. Az önce orada değildi; Koruyucu şimdi, onun için koymuştu. Mikki gözlerini yumdu ve içkinin buruk tadıyla mükemmel bir uyum sağlayan gülün tatlı kokusunu içine çekerek şarabını içti.

Sonraları bunu, Koruyucu'ya ilk âşık olmaya başladığı an olarak hatırlayacaktı.

BÖLÜM 20

Mikki yemeğin sorunsuz ve olağan geçmesini istemişti ama yine de birkaç sıkıntılı durum da yaşadılar. Koruyucu sessiz, temkinli ve huzursuzdu ki öyle olması da gayet mantıklıydı. Bugüne dek hep tek başına yemek yemişti. Tüm Diyar onu bir hayvan, bir yabancı olarak görüyordu. Kibar bir yemek sohbeti hakkında ne bilebilirdi ki?

Mikki ona bakmamaya özen gösteriyordu çünkü ne zaman o tarafa baksa Koruyucu yemek yemeyi bırakıyordu. Onu biraz rahatlatabilmek için çatal bıçak kullanmak gibi görgü kurallarını bir tarafa bırakıp eti ve peyniri parmaklarıyla tuttu, hatta her zamankinden çok daha gürültülü bir şekilde çiğnedi. Bütün bunlara rağmen Koruyucu fazlasıyla sessiz, fazlasıyla gergindi ve sadece Mikki başka şeylerle ilgilenirken yiyip içebiliyordu.

Mikki masanın karşı tarafına bakınca kazara onun gözleriyle buluştu ve Koruyucu belki birinci kez bakışlarını çabucak kaçırdı. Balkonda önüne geçebilecekleri bir televizyon ya da en azından kulak kabartabilecekleri birileri olmaması çok kötüydü. Koruyucu'nun şu an onunla baş başa yemek yediği düşüncesinden sıyrılması gerekiyordu. Ve sonra Mikki'nin aklına bir şey geldi!

"Bahçelerin haritası," dedi. "Yemeğimizi yerken bana bir yandan da taslak çizebilirsin." Zihni hızla çalışıyordu. "Şu yemek getiren küçük hizmetçilerin biraz kâğıt ve kalem bulabilecekle-

emden eminim." Kapıda durup odaya girmelerine izin vermeyebilirdi. Koruyucu'nun orada olduğundan haberleri bile olmazdı.

"Beni çağırmanı beklerken bir taslak hazırlamıştım." Koruyucu kocaman ellerinden birini uzatıp sesli harflerle karışık homurtuya benzeyen bir ses çıkarınca avucunun içinde rulo halinde bir parşömen beliriverdi. Mikki uzattığı kâğıdı, dokunduğunda kaybolmasından çekiniyormuşçasına dikkatli bir biçimde elinden aldı.

"Biliyor musun, istediğin her şeyi böyle birdenbire ortaya çıkarıvermen inanılmaz bir şey." Boğazını temizleyip yarı şaka yarı ciddi ekledi: "Nasıl yaptığını bana da öğretebilir misin?" Öğrenebilmesi pek olası bir şeymiş gibi görünmüyordu ama böyle bir dünyada neden olmasındı ki?

"Korkarım, canlı objeleri ortaya çıkarabilmen için, bir Titan'ın çocuğu olarak doğmuş olman gerekiyor."

"Bu çok kötü. Her gittiğim yere çapayla bahçe makası taşıyacağıma istediğim şeyleri bir anda ortaya çıkarıvermek çok pratik olurdu doğrusu."

Koruyucu'nun dudakları, gülümseyeceğinin habercisi olarak yukarı doğru kıvrıldı. "Ama benim de element temsilcilerini çağırma ya da Hekate'nin kutsal halkasını oluşturma gibi bir kabiliyetim yok."

Mikki gülümsedi. "Enipusa olmanın da iyi tarafları var şüphesiz."

"Kesinlikle." Koruyucu bir defa zorlanmadan kristal kadehini bir kez daha kaldırdı.

Mikki tabakları masanın kenarına doğru itip geniş parşömene yer açtı. Koruyucu'nun haritasını serdi ve üzerinde rahatça çalışabilmesi için her köşesine küçük birer tabak yerleştirdi. Harita tüy bir kalem aracılığıyla mürekkeple çizilmiş gibi görünü-

yordu. Küre biçimindeki, kalın ve geniş yuvarlağın, gül duvarının oluşturduğu sınırı temsil ettiği aşikârdı. Bu sınırın içine, detaylara inanılmaz bir önem verilerek, bahçenin taslağı çizilmişti. Saray kuzeyde yer alıyordu. Koruyucu şu an oturmakta oldukları güneye bakan balkonla birlikte, Mikki'nin özel gül yataklarını gören, kaplıcaların arkasındaki tepeyi bile çizmişti.

Hekate'nin Tapınağı'na da kubbeli bir biçim vermiş ve yanındaki devasa çeşmeyle birlikte bahçelerin tam ortasına çizmişti. İç içe geçmiş patikalardan oluşan labirentlerin arasında, tıpkı bir arabanın jant telleri gibi döne döne giden gül yatakları vardı.

Mikki haritanın çöpten adam tarzı basit bir taslak olmasını beklemişti ama Koruyucu fazlasıyla güzel ve detaylarla dolu bir şey yaratmıştı. Tamamen hazırlıksız yakalanan Mikki, haritanın üzerinden ayırdığı bakışlarını, onu belirgin bir özen ve beklenmedik bir yetenekle çizen yaratığa çevirdi.

"Bu harita harika olmuş, Koruyucu! Bahçeyi dörde ayırıp her nedimeye sorumlu olduğu bölgeyi rahatça gösterebilmem için gereken her şey burada var. Üstelik benim için de mükemmel bir kaynak. Artık kaybolmaktan endişe duymama gerek yok." Bir ressamın hassas aletlerinden çok, devasa pençeleri andıran ellerine bakmaktan kendini alamadı. "Bunu nasıl yapabildin?"

Koruyucu kısa bir süre için hiçbir cevap vermedi sonra da sol elini yavaşça havaya kaldırdı. Eli, bir erkek eli biçimindeydi ama daha büyük, daha kalındı ve Mikki'nin Amerikan futbolundaki profesyonel bir savunma oyuncusundan bile daha güçlü olduğunu düşündüğü parmaklara sahipti.

"Göründüklerinden çok daha beceriklidirler," dedi Koruyucu. "Onları kullanmayı öğrenebilmek için yüzyıllarımı verdim."

Parmaklarını açınca elleri titredi ve her bir tırnağından, tıpkı bir kuşunkine benzeyen uzun, yuvarlak uçlu pençeler çıktı.

"Kahrolasıca!" diye haykırdı Mikki.

Koruyucu kahkaha attı. "Bu bir küfür mü?"

Mikki sırtını dikleştirdi. "Evet. Kötü bir küfür. Konuşmalarıma dikkat etmeliyim belki ama..." Kelimeleri bir anda tükendi ve Koruyucu'nun tehlikeli birer bıçak haline dönüşen parmaklarına bakakaldı.

"Seni korkuttum," diye tamamladı Koruyucu onun yerine.

"Hayır," dedi Mikki çabucak. "Beni korkutmadın, sadece şaşırttın." Gözlerine baktı. "Onlara dokunabilir miyim?"

"Evet..." Sesi göğsünün derinliklerinden kopup gelmişti.

Mikki parlak pençelerinden birine dokundu. "Tıpkı Wolverine'e benziyorsun."

"Küçük ve vahşi bir hayvana mı benziyorum yani?"

"Hayır." Mikki büyülenmişçesine onun pençelerine baktı. Parmaklarının ucuyla onların soğuk ve sert olduklarını hissedebiliyordu. "Eski dünyamda çizgi roman denilen bir şey için yaratılmış, hayali bir karaktere benziyorsun. Aslında, sanırım onun da ismi bir hayvandan esinlenilerek verilmiş. Özel yetenekleri olan bir adam ve bunlardan biri de tıpkı senin gibi parmaklarını pençe haline dönüştürebilmesi."

Koruyucu, bakışlarını Mikki'nin parmağının yumuşak sıcaklığıyla okşamaya devam ettiği pençesine çevirdi.

"Peki, bu Wolverine denilen adam, diğer çizgi roman karakterleri tarafından soyutlanıp reddedilen bir şeytan mı?"

"Başında fazlasıyla dert var ama aslında doğru olanı yapmak için mücadele eden, iyi kalpli bir adam." Nihayet bakışlarını, Koruyucu'nun gözlerine çevirdi. "Onu tanımaya başlayınca içindeki tek şeytanın kendi zihninde yarattığı kusurlardan kaynaklandığını anlıyorsun." Mikki bakışlarını ondan ayıramıyordu. Koyu renkli gözleri, mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Ona

bu şekilde, sanki bütün hayatı ondan ibaretmiş gibi baktığı sürece, gerçeklik duygusu artık kim olduğunun bir önemi kalmayana değin değişiyordu.

Koruyucu hafif bir titremeyle pençelerini tekrar saklayınca, Mikki elini tutmakta olduğunu fark etti. Sinirli bir kahkaha atıp elini çabucak geri çekti. "Demek kalem yerine pençelerini kullanıyorsun, öyle mi?"

"Evet, Empusa." Yüz ifadesi tekrar anlaşılmaz çizgilere bürünmüştü.

Mikki'nin midesi kasıldı. Onu kendinden kaçırmak istememişti. Bu yüzden, tekrar arkasına yaslanmadan önce öne doğru eğilip elini yavaşça kolunun üzerine koydu. Koruyucu bakışlarını yüzüne kilitledi ama ne bir şey söyledi ne de dokunuşundan kaçtı.

"Bu güzel harita için teşekkür ederim. Kadınları organize edebilmek için yarın tam da böyle bir şeye ihtiyaç duyacağım."

"Bir şey değil, Empusa."

Mikki gülümseyip arkasına yaslandı. "Bana Mikki demeni isterim. Yüce Rahibe olmak da hoşuma gidiyor ama sadece kendim olmayı istediğim anlar da var."

"Eğer senin için de bir sakıncası yoksa," Koruyucu'nun boğuk sesi aralarında gürledi, "sana *Mikado* demeyi tercih ederim. Mikado çok hoş bir gül ve bana seni hatırlatıyor."

Mikki, onun iltifatı karşısında zevkle titrediğini hissetti. "Benim için hiçbir sakıncası yok. İsmimi söyleyiş tarzın hoşuma gidiyor. Sanki ardında bir sır gizliymiş gibi söylüyorsun."

"Belki gerçekten de öyledir."

"Belki..." Yeniden onun bakışlarına kapılarak kendini kaybetmeye başlamıştı...

Koruyucu birdenbire bakışlarını kaçırıp ayağa kalkmaya hazırlanarak, "Gitmeliyim," dedi.

"Henüz değil!" Mikki öne doğru eğilip elini yakaladı ve tenleri birbirine dokunduğu anda sarsıldığını fark etti. "Biraz daha kal ve birlikte birer kadeh daha şarap içelim." Koruyucu tekrar sandalyesine yaslanınca istemeden de olsa elini bıraktı ve kadehlerine şarap doldurarak oyalanmaya çalıştı. "Yorgunluktan ölüyor olmalıydım. Aslında bedenim öyle ama zihnim sürekli bugün yapmış olmam gerekenleri ve yarın yapacaklarımı düşünüp duruyor."

"Bugün çok iyi iş çıkardın. Bu yüzden keyifli olman gerek."

"Öyleyim. Sadece bahçelerin geri kalanında da çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Koruyucu başını salladı. "Güllerin iyileşip büyümesi önemli. Onlar hem diyarımızın temeli hem de gücü. Sağlıksız olmaları tehlike yaratıyor."

"Ormanda seni bu kadar endişelendiren ne var söyler misin?" diye sordu Mikki sessizce.

"Rüya Hırsızları."

"Hekate de aynı şeyden bahsetti ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Hekate, sen ve ormana giden kadınların sessiz ve korkmuş gibi durduğu ve Diyar'daki herkesin onların tehlikeli olduğuna inandığı. Tüm bunları anlıyorum ama neye benzediklerini hiç bilmiyorum."

"Rüya Hırsızları kurbanlarına bağlı olarak değişik biçimler alırlar. Bu kadar tehlikeli olmalarının sebeplerinden biri de bu. Sana farklı, nedimelerine farklı görüneceklerdir."

"O halde, Rüya Hırsızları fiziksel birer varlık mı yani?"

"Fiziksel şekiller alabilecekleri doğru." Durdu ve dikkatle Mikki'yi inceledi. "Rüya Hırsızları mutlaka senin eski dünyanda da vardır. Belki orada daha farklı şekillere bürünüyorlardır."

Mikki, morgu ya da ıslahevini boylayana dek düzenli olarak acil servisi ziyaret etmek zorunda kalan genç çete üyelerini, Oklahoma'nın erken yaşta hamilelik ve çocuk istismarı açısından en yüksek rakamlara sahip eyaletlerden biri olduğunu gösteren istatistikleri ve Oklahoma'da sefalet içinde yaşayan inanılmaz sayıdaki kadını düşündü.

"Haklısın. Eski dünyamda da Rüya Hırsızları var. Delikanlılar hayatlarını heba ediyor, genç kızlar artık başka çıkış yolu bulamayana dek cinsel istismara uğruyorlar; her gün korkunç şeyler oluyor."

"Bütün bunlara sebep olan şey ne? Bu trajedilerin temelinde yatan ne?"

"Nefret, cehalet, umursamazlık."

"Kesinlikle. İşte bunlar iki dünyanın kesiştiği noktadaki ormana posta koymuş Rüya Hırsızları'ndan sadece bazıları. Diyarınıza girecek olurlarsa sadece insanların hayatlarını mahvetmekle kalmaz, nesiller boyu süreçlerin hayallere de zarar verirler."

"Sen onları buradan uzak tutacaksın, değil mi?"

"Hayatımı buna adamaya yemin ettim."

"Bütün bunları bana daha önce anlatmalıydın." Mikki kapıyı açıp kadınları ormana çıkarması konusunda nasıl ısrar etmiş olduğunu hatırlayınca kendini hasta gibi hissederek titredi. "Hayır, bu senin suçun değil. Sen bana bunun tehlikeli olduğunu anlatmaya çalıştın. Seni dinlemeliydim."

"Güller için en iyisi olduğuna inandığın şeyi yaptın. Kimseye zarar gelmedi, ben sürekli kapıyı korudum. Kapıyı korumak için her zaman orada olacağım."

"Peki, o şeyler ormana pusu kurmuşsa neden bir kapı yapılmış ki zaten? Kapıyı mühürlememiz ve bir daha asla açılmayacağından emin olmamız gerekmez mi?"

"Bunu yapamayız. Ormandaki her şey kötü değildir, Mikado. Bazen hayallerin bile gerçeklerle desteklenmesi gerektiğini sen de biliyor olmalısın. Bizim gerçekliğimiz de diğer dünyalardan ormana sürüklenen gerçeklik ipliklerinden gelir."

"Yarın ilk iş olarak, hastalanan güller yüzünden duvarın başka bölgelerinde de sorun olup olmadığını kontrol eder misin?"

"Edeceğim. Rahatça dinlenebilirsin, Mikado. Diyar tamamen benim korumam altında."

Mikki söylediğin'in doğru olduğunu biliyordu çünkü bunu damarlarında akan kanın derinliklerinde bile hissedebiliyordu. Bütün sezgileri ona bu manılmaz adam-yaratığın Gül Diyarı'nın ve Empusa'nın güvenliği için canını bile verebileceğini söylüyordu.

"Teşekkürler."

Koruyucu bu defa Mikki'nin ona karşı duyduğu hayranlık karşısında gerilmek yerine yavaşça başını eğdi.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan kendi düşüncelerine daldılar.

"Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi Koruyucu. Açık ve ilgili bir yüz ifadesiyle Mikki'ye bakıyordu.

"Eşyaları ortaya çıkarmayı öğretmeni istediğimde bana bunu yapamayacağını çünkü bunun sadece Titan'dan doğanlara özgü bir yetenek olduğunu söyledin. Senin annen ve baban kimdi?"

Koruyucu, ona hayat hikâyesini anlatması mı yoksa sessiz kalıp zamanla çözmeye çalışmaktan yorulacağı gizemini sürdürmeye devam etmesi mi gerektiğini zihninde tartarak bu sorusuna uzun süre karşılık veremedi.

Gizemini çözmekten yorulacağı düşüncesi, boğucu bir yalnızlık duygusu hissetmesine neden olmuştu.

Konuşmaya başladığında güçlü sesi tuhaf bir şekilde kısıktı ve Mikki'nin yüzüne bakamıyordu. Onun yerine boş gözlerini gecenin karanlığına doğru çevirdi.

"Babam Titan Kronos'tu. Bir gün Girit'i ziyaret etti ve denizin ortasındaki bu adanın güzelliği karşısında büyülendi. Burada Pasiphae isimli periyle karşılaştı ve onu görür görmez âşık oldu. Ama Pasiphae saf bir bakire değildi. Tanrıların sevgilisi olan ölümlülerin genellikle trajik bir sonu olduğunu biliyordu ve bu yüzden de Titan'ı reddetti. Kronos, Pasiphae tarafından reddedilmesine rağmen yılmadı; bekledi ve onu izledi. Girit Kralı Minos'un Pasiphae ile evlenmek istemesini fırsat bilerek düğün gecesi Kral'ı uyutup hem onun görüntüsünü hem de gelinin bekâretini çaldı. Tıpkı Pasiphae gibi Minos'u da kandırmıştı ama karısı Rhea'yı kandırmayı başaramamıştı. Rhea, kocasının ona ihanet ettiğinden şüphelendi ve Kronos'la yüzleşti. Kronos, Pasiphae'yi sevdiğini inkâr etti. Aslında yalan da söylemiyordu. İhtirasını ölümlü kadın üzerinde tatmin ettikten sonra aşkı da bitmıştı.

"Rhea yine de tatmin olmadı. Pasiphae'yi izledi ve çiçeği burnunda gelinin hamile olduğunu keşfetti. Kıskançlık yüzünden öfke nöbeti geçirerek Pasiphae'nin çocuğunu lanetledi. Eğer çocuk gerçekten de Titan'ın oğluysa ne bir erkek ne de bir tanrı olarak, antik dünyada eşi benzeri olmayan bir yaratık, bir ucube olarak doğacaktı. İşte, ben böyle doğdum."

"*Sen* Minotauros efsanesindeki yaratıksın!"

Koruyucu'nun dipsiz ve boş gözleri Mikki'nin gözleriyle buluştu. "O ismi bana Minos verdi. Doğduğum andan beri beni hiç istemedi."

"Peki ya annen?"

"Pasiphae, kocasından daha şefkatliydi. Hatta gizli gizli ziyaretime geliyordu ve küçükken bazen bana ninni söylediğini bile hatırlıyorum." Duygularını kontrol altına alabilmek için durdu.

"Annen seni seviyordu."

Koruyucu sanki bu sözler onu fiziksel anlamda yaralamış gibi geriye doğru sındı. "Beni sevmeye çalıştığına inanmak hoşuma gidiyor. Bana Minos'un verdiği isimle seslenmeyi reddedip Asterius diyordu ama şefkatini gösterirken bile aslında bir yaratık olduğumu unutamıyordu. Ucube görünüşüme bakarak Kronos'un bir şekilde yatağına girmeyi başardığına inanmış ve bu düşünceden iğreniyordu. Bana her bakışında Titan'ın onu kandırdığını ve bedenine sahip olduğunu hatırlıyordu. Bu yüzden de Minos'tan devasa bir labirent yaptırmasını ve labirentin tam ortasına Girit'in sahip olduğu bütün hazineleri saklamasını istedi. Labirenti ben koruyacaktım. Annemle birlikte sırf zevk uğruna beni avlamak isteyenlerin de gözünden uzak durmak için Girit'teki bu labirentte yaşadım. Hekate olmasaydı şu an hâlâ orada olacaktım."

"Aman Tanrım! Senin hakkında efsaneler var. Bakirelerin ve oğlanların senin için kurban edildiğini anlatan efsaneler."

Mikki'nın yüzündeki sersemlemiş ifade Koruyucu'nun kendini aynı anda hem sıcak hem de buz gibi hissetmesine neden oldu.

"Her zaman şimdiki gibi olmadığımı bilmelisin. Hekate nin çağrısını cevaplamadan önce tıpkı Rhea'nın lanetlediği gibi, hem bedenen hem de ruhen bir ucubeydim. Tanrıça, kendimi ona adamamdan sonra Rhea'nın üzerindeki lanetini kaldırdı ve bana bir erkeğin kalbini ve ruhunu bahşetti. Fiziksel görüntümü değiştirmek konusunda Yüce Tanrıça'nın da yapabileceği bir şey yoktu."

Eli masanın üzerinde açık duran haritanın yanındaydı. Elini uzanıp onun elini tuttu. Koruyucu, Mikki'nin eline baktı.

"Ben sana bakınca bir ucube görmüyorum," dedi Mikki.

"Belki de daha derinlere bakmalısın. İçimde hâlâ bir canavar gizli."

"Eğer izin verirsen ben erkek olduğuna inanmayı tercih ederim, Asterius."

"O erkek..." Sözleri zar zor işitiliyordu. Bakışlarını elinden ayırıp gözlerine çevirdi. "Sesin sanki bir rüyadaymış gibi gelse de o erkek seni işitiyor, Mikado."

"Belki gerçekten de bir rüyayım." Mikki hafifçe gülümsedi. "Daha önce de birbirimizin rüyalarına girdik."

Koruyucu, Mikki'nin elini çevirdi. Başparmağıyla, avucunu tam ortadan ikiye ayıran ve bileğindeki nabız noktasına dek uzanan ince hayat çizgisini okşadı. Ardından, bir kelebeğin kanat çırpışından bile daha hafif hareketlerle, nabız noktasında baştan çıkarıcı daireler çizmeye başladı.

"Kalbinin atışını hissedebiliyorum," diye fısıldadı.

"Şimdi daha hızlı atmaya başladığını da hissedebiliyor musun?"

Koruyucu, bakışlarını Mikki'nin yüzüne çevirdi. "Hissediyorum." Yüzleri birbirine öylesine yakındı ki Mikki'nin nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Gözleri mahmurlaşmış ve dudakları aralanmıştı. Koruyucu onun tadına bakmak istiyordu! Onu içine çekmek ve onun tatlılığında kaybolmak istiyordu. Hafifçe inleyerek başını eğdi ve parmağının yerini dudaklarına bıraktı. Kan akışını hissedebiliyordu ve teninin tuzlu tadına baktı. Mikki dokunuşuyla birlikte titreyince, dudakları dirseğinin içindeki hassas çukura dek ilerledi. Sonra başını kaldırdı. Mikki'nin soluğu hızlanmıştı ve kocaman açtığı buğulan-

mış gözleriyle ona bakıyordu. Mantığı ve sağduyusu kararını değiştirmesine sebep olmadan önce öne doğru eğilip dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Mikki onun ruhuna sesleniyormuşçasına küçük bir ses çıkarınca öpüşünü iyice derinleştirdi.

Bütün vücuduna acı okları saplanmıştı. Kor halindeki lava dönüşen kanı, damarlarında vahşi bir yoğunlukla akıyordu. Bir an öylesine daldı ki pençeleri istemsiz bir hareketle dışarı fırladı ve saldırıya geçen sinsi düşmanına karşı hırıldayarak dişlerini gösterdi. Sonra anladı. Hekate'nin büyüsü!

Empusa onu gerçekten sevmiyordu; bu yüzden de ihtirasına izin verilmeyecekti.

Koruyucu ızdırap dolu gözlerini ona çevirdi. Mikado hem solgun hem de şaşırmış gibiydi ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak tekrar sandalyesine yaslandı.

Koruyucu sandalyesini devirip masanın tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden olarak aniden ayağa fırladı. "Bu hiç de akıllıca değildi. Burada olmamalıydım."

"Sorun nedir? Ne oldu? Korkunç acılar çekiyormuş gibi görünüyorsun."

Mikki çekinerek elini uzattı ama Koruyucu onun bu merhamet dolu hareketine katlanamayarak silkelendi.

"Bana dokunma!"

"Tamam!" Mikki titreyen elini geri çekti. "Sana dokunmayacağım. Sadece otur ve bana neler olduğunu anlat."

"Hayır." Geriye bir adım daha attı. "Çizmeni emrettiğin haritayı getirdikten sonra mağarama geri dönmeliydin."

"Sana harita çizmeni emretmedim. Bunu senden rica ettim, tıpkı akşam yemeğini benimle yemeni rica ettiğim gibi. Yanlış bir şey yapmadın; yanlış bir şey *yapmadık*," dedi Mikki.

Koruyucu'nun ruh halindeki bu ani değişiklik karşısında tamamen şaşkına dönmüş gibiydi.

"Hatalı olduğun nokta bu işte. Sen yanlış bir şey yapmadın ama ben yaptım. Bugün gerçekliğin ipliklerini bir hayale dönüştürmeye başladım ve böyle bir şey, burada, rüyalar diyarında bile hem imkânsız hem de tehlikeli. Bu bir daha asla olmamalı."

Koruyucu uçarcasına balkondan aşağı indi. Bir tanrının gücü ve bir yaratığın çevikliğiyle kendini Mikki'den uzaklaştırdı ve bunu yaparken de bedenindeki acı, onu bomboş ve halsiz bırakarak yavaş yavaş dinmeye başladı.

İşte, hayatının geldiği nokta buydu. Olması gereken de buydu. O bir canavarın içinde yaşayan bir adamdı ve kendini Tanrıça'ya adamıştı. İhtirasın ne demek olduğunu biliyordu ama durmasını bilmiyordu. *Tıpkı Tantalos gibi* ızdırap çekecekti, çaresi gözünün önündeydi ama ona ulaşması imkânsızdı.

Asterius tökezleyerek durdu ve başını geriye atarak acısını sağır göklere haykırdı.

BÖLÜM 21

Mikki bir baş ağrısı ve şişmiş, kırmızı gözlerle uyandı. Esneyip gerinerek pencerelere doğru yürüdü ve balkon kapısını açtı. Güneş ufukta daha yeni yeni belirmeye başlamıştı ve hava öylesine serindi ki nefesinden çıkan buharı bile görebiliyordu. Birileri akşam yemeğinden kalanları çoktan temizlemişti ve Mikki iyisiyle kötüsüyle dün geceyle ilgili tüm anılarının geride hiç iz bırakmadan silinmesi karşısında hüzünlendi. Koruyucu'nun oturmuş olduğu sandalyeye doğru yürüdü ve parmaklarını sandalyenin arkasında gezdirdi.

Asterius...

O artık Mikki için bir daha asla sadece Koruyucu olmayacaktı; dün gece söylediklerinden sonra, gözlerinin içinde ruhunun derinliklerindeki yalnızlığı ve kısa bir an için bile olsa Mikki'nin yüreğinde bir şeylerin kıpırdamasına neden olan özlem duygusunu gördükten sonra bu artık mümkün değildi.

Ama Asterius'un ona ruhundan bir kesit sunmasının önemi yoktu. Bundan hiçbir şey çıkmazdı. Ve bunun sebebi dün gece kendisinin söylediği gibi bir canavar, daha da doğrusu bir ölümlüyle bir tanrının karışımından oluşan ve başka hiçbir varlığa benzemeyen bir yaratık olması değildi. *Asterius...* Hayır. Bunun sebebi, apaçık ortada olan bu gerçekler değildi; bunlar Mikki *için her geçen gün önemini daha da fazla yitiriyordu.* Dürüst olmak gerekirse, Tulsa'da rüyalarına girip onu baştan çıkarmaya

başladığı ilk anda bile dış görünüşünden asla rahatsızlık duymamıştı. Hatta tam tersi, görüntüsü hep Mikki'nin ilgisini çekmişti.

Aralarında bir şey olması mümkün değildi çünkü Koruyucu böyle olmasını istiyordu. Sanki onun yanına kimsenin yaklaşmamasına dair yazıya dökülmemiş bir kural vardı. Mikki'ye dokunmuş, onu öpmüş, onu açıkça arzulamıştı. Buna rağmen tehlikede olan Mikki'ymiş gibi ondan kaçmıştı. Bütün bu davranışları, Mikki'nin hem kafasını karıştırıyor hem de öfkelenmesine neden oluyordu.

Tekrar gözlerini ovuşturdu. Tamam belki gerçekten de böyle bir kural *vardı*. Belki gerçekten yanına yaklaşılmasına izin verilmiyordu.

En akıllıcası bu konuyu Hekate'yle konuşmak olacaktı. Tanrıça'ya şeyi... şeyi... neyi soracaktı? Kudretli Hekate'ye, yeni Empusa'sının. Tanrıça'nın koruyucusu olan adam-yaratıkla aşk yaşamasında bir sakınca olup olmadığını mı sormak istiyordu gerçekten? Haydi ama. Mikki aptal değildi. Böyle bir durumun kabul edilmeyeceğini biliyordu. Asterius da bunu açıkça göstermişti. Tanrıça'ya bu konuyu dürüstçe sorsa ve o da Koruyucu'dan uzak durmasını söylese o zaman ne yapacaktı? Ondan uzak durması gerekecekti. Öyle değil mi?

En iyisi bunu hiç sormamaktı.

Peki, dün gece olanlardan sonra hâlâ peşini bırakmayı düşünmüyor muydu? Hayır. Hayır, düşünmüyordu. Nereye sürükleneceklerini bilmiyordu ama ona dokunduğunda vücudunda dolaşan o fiziksel akımı da aklından çıkaramıyordu. Dudaklarının sıcaklığını hatırlayınca farkında olmadan dirseğini ovuşturdu. Fiziksel çekim gücünün ötesinde, kontrol altına alamadığı her davranışında engin bir yalnızlık vardı; dokunuşlarını reddetmesinde bile. *Ama o kendisine bir ucube gibi davranılmasına öy-*

lesine alışık ki belki bu reddedişlerinin ardında beni istememesi değil de sadece alışkanlıkları ve korkuları yatıyordur.

Hangi yöne kürek çektiği konusuna daha fazla kafa yormasi gerekiyordu. Asterius'a da öyle. Sabah esintisi şeffaf geceliğinin arasından sızınca ürperdi. Böylesine serin bir sabahı kaplıcalarda geçirmek hem erotik hem de romantik olurdu... Bundan daha iyisini düşünmek mümkün müydü?

Sarayın yanındaki patikaya çıkmak üzere balkon merdivenlerinden aşağı inmeden önce gözlerini kapadı ve çabucak Daphne'yi çağırdı.

Mikado yıkanırken onu düşünüyordu. Koruyucu bunun farkındaydı; bunu açıkça hissedebiliyordu. Bu, Mikado'nun onu çağırdığı zamanlardaki gibi aleni bir his değildi. Sadece onu *düşünüyordu*. Aslında Koruyucu bunu hissetmemeliydi. Bilmemeliydi. Ama biliyordu.

Böyle bir şey ilk kez oluyordu. Yüzlerce yıldır Hekate'nin Koruyuculuğunu yapıyordu ve Tanrıça'nın Diyarı'nda Yüce Rahibelik görevini yürüten gelmiş geçmiş tüm Empusa nesilleri boyunca, Hekate'nin seçilmişlerinden hiçbirinin düşüncelerini hissettiği olmamıştı.

Tıpkı hiçbir Empusa'nın dokunuşundaki yumuşaklığı hissetmediği gibi. Buna âşık olduğu... ve kendi aşkına karşılık verebileceğini düşündüğü Rahibe de dâhildi. Hiçbir kadın ona böylesine şefkatli dokunmamıştı. Annesinin birkaç kez gizlice labirente girdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bu ziyaretlerinden birinde sanki yanağına dokunmuştu. Ama bu öylesine hafif bir dokunuştu ve öylesine uzun zaman önceydi ki... Yine de bu kadın, basit dünyadan gelen bu ölümlü, ona sadece kendi isteğiyle

dokunmakla kalmamıştı. Onun dokunuşlarına da izin vermiş, dudaklarının dokunuşuyla birlikte tir tir titremişti.

Bir kadının dokunuşu... Aslında ne kadar da küçük ve basit bir şeydi. Tıpkı ölümlüler gibi tanrılar da bunu önemsiz görüyordu. Selamlarken ve uğurlarken birbirlerine dokunuyorlardı. Gülerken ve konuşurken birbirlerine dokunuyorlardı. Sevişirken birbirlerine dokunuyorlardı. Evet, çok küçük ve sıradan bir şeydi... Eğer yasaklanmış değilse. İçindeki ve dışındaki canavarı yatıştırmak için bir kadının dokunuşundaki şefkate ne kadar da çok ihtiyaç duyuyordu.

Mikado'nun dokunuşu onu perişan etmişti.

Yattığı minderde doğrulurken, hayal kırıklığıyla dolu inlemesini gürültülü bir homurtuya dönüştürdü. Ona Asterius diye seslenmişti ve canavarın içindeki erkeğe inanıyordu. Sonra onu öpmesine de izin vermişti! Tabii, kibar olmaya çalışmaktan başka bir amacı olamazdı. Dokunuşlarının ve sözlerinin yalnızca erkeği baştan çıkarmakla kalmayıp aynı zamanda içindeki canavarı da çağırdığını bilemezdi. Mağarasının içinde yürürken toynaklarıyla mermer zemini çiziyordu. Ona dokunmayı... Onu düşünmeye... Onunla insan olduğuna gerçekten inanıp yatmaya... konuşmaya asla son vermemesi için önünde diz çöküp yalvarmak istediğini bilemezdi.

Peki ya sonra? Bahar gelince Mikado'nun kurban edilmesi gerekiyordu. Çaresizlik dolu gözlerle birer pençe haline dönüşen ellerine baktı. Bir bıçak kadar keskin tırnak uçlarında hâlâ tenının yumuşaklığını hissedebiliyordu. Tıpkı daha önceki hilekâr Empusa'ya yaptığı gibi onun da kaçıp gitmesine izin verecek miydi? Hayır. Bunu yapamazdı. Güller hastaydı ve sebebini kesinlikle biliyordu. Son Empusa'ları kaderini tamamlamadan kaçmıştı. Bu Empusa da aynı şeyi yaparsa Diyar'ın hali ne olurdu?

Ne olacağını biliyordu. Gül Diyarı bu badireyi atlatamazdı.

Böyle bir şeyin bedelini tek başına ödeyebilecek olsa bunu seve seve yapardı. Onu utandırsa da bu düşüncenin doğru olduğunu biliyordu. Bunu yapması Tanrıça'ya bir kez daha ihanet etmesi demekti. Fakat Mikado'yu ne kadar arzularsa arzulasın kendi ihtirasları yüzünden Gül Diyarı'nın yok olmasına izin veremezdi.

Homurtusu şiddetlendi ve paralanıp ağlamamak için kendini zor tuttu. Erkek, içindeki canavarı zor zapt edebiliyordu. İmkânsıza duyduğu özlem ve acıyla birlikte altüst olan duyguları, aynı zamanda içindeki canavarı da uyandırmıştı. Mikado onun bir erkek olduğuna inanıyor olabilirdi ama erkek canavarla bir aradaydı; ikisi bir bütündü. Erkeği harekete geçirdiğinde canavarı da uyandırıyordu. Tatlı tatlı ismini söylerken, ona dokunurken ve onun da dokunmasına izin verirken Mikado'nun aslında hep erkeği hayal edeceğini unutmamalıydı. Peki ya aslında canavarı da baştan çıkardığını fark ettiğinde ne olacaktı? Tabii ki onu istemeyecekti. Bunun dışındaki her şey bir rüyadan ibaretti. Yaratıklar arasında rüyaların ne kadar gerçek dışı olduğunu en iyi o biliyordu. Artık rüyaları unutup en iyi yaptığı şeyle, gerçeklerle ilgilenmeye başlamalıydı.

Aslında bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Koruyucu zaten Mikado'ya âşık olamazdı. Hekate'nin büyüsünün yarattığı şiddetli acıyı hissetmeden ona dokunamazdı.

Asterius aniden başını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İşte bu! İçindeki canavarı zapt etmesine gerek yoktu. Tanrıça bu canavarı zaten onun adına kontrol altında tutuyordu. Mikado'ya Tanrıça'nın izin verdiği ölçüde yaklaşabilirdi. Hekate'nin büyüsü asla fazla ileri gitmesine izin vermezdi... Tek yapması gereken acıya katlanmaktı. Artık dayanılmaz bir hal aldığında ise... Dudaklarını onun tenine dokundurduğunda hissettiklerini ve avucunun içine aldığı o küçük elini hatırladı.

Evet, Mikado'nun tenine dokunmak denilen bu mucize için Tanrıça'nın cezalandırmasına katlanabilirdi.

Tabii, *eğer* Mikado bir daha yanına yaklaşmasına izin verirse. Tekrar sıkıntılı bir halde volta atmaya başladı. Dün gece yanından ne şekilde ayrıldığı düşünülecek olursa bir daha asla onunla beraber olmak istemese bile bunu anlayışla karşılardı.

Ama belki sürekli ondan kaçmazdı. Mikado öylesine farklıydı ki diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Ona kapıyı mühürleyip mühürleyemeyeceğini bile sormuştu! Başka bir Empusa olsa asla böyle bir şey sormazdı. Tabii, onu bekleyen kaderi bilmiyordu. Tek kaçış yolunun gül kapısından geçip ormanın ötesinde uzanan basit dünyaya geri dönmesi olduğunu da. Zihninin bir parçası, bunu bilse bile yine de güller için... Onun için... kalacağını fısıldıyordu.

Mağaranın ağzına doğru yürüdü. Güneş taze ışık filizleriyle gökyüzünü uyanmaya çağırıyordu. Kaplıcalardan ayrılmasıyla birlikte Mikado'nun artık onunla ilgili düşüncelerinden de sıyrıldığını hissedebiliyordu. Sonra da bir daha onu hiç hissedemedi. Element temsilcilerini çağırıp yeni güne hazırlanmaya başladığını düşündü. Artık kendisi de yeni güne başlamalıydı. Mikado ondan gül duvarını incelemesini istemişti ve bu isteği gayet akıllıcaydı. Issız mağarasından ayrıldı ve dünyalar arasındaki sınır boyunca yapayalnız yürümeye başladı.

Hekate görünmez olmaya devam ederek Koruyucu'sunu izliyordu. Koruyucu'nun güçlü adımları bitkindi ve Tanrıça etkileyici, koyu renkli gözlerinde karmaşık duyguların verdiği gerginliği rahatlıkla görebiliyordu.

Gülümsedi ve dalgın bir şekilde kocaman köpeklerinden birinin başını okşamaya başladı.

"Her şey yolunda gidiyor..." diye fısıldadı.

"Bahçeleri nasıl dörde böldüğümü anladınız mı?" Mikki, Asterius'un haritasının üzerini karalamaktan nefret ediyordu ama element temsilcilerinin her şeyi net bir biçimde anlaması büyük önem taşıdığından, Daphne'den biraz mürekkep ve tüy kalem getirmesini istemiş ve taslağı dörde ayırabilmek için üzerine nispeten daha silik çizgiler çekmişti. "Daha önce de söylediğim gibi herbiriniz kendi elementinizi temsil eden bölgeden sorumlu olacaksınız. Nera, sen batıyı; Aeras doguyu ve tabii Gii ve Floga da kuzey ve güneyi alacak. Hepiniz ayrı birer grup kadınla çalışacaksınız. Dun gösterdiğim gibi işe bahçeyi gübrelemekle başlayın. Ben her bölgeyi tek tek ziyaret edip gullerin özel bir ilgiye ihtiyaç duyup duymadıklarını kontrol edeceğim. Bölgelerinizle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?" diye sordu dört elementin temsilcisine. Tıpkı dün gece yaptığı gibi bugün de tabakları kenara itip Asterius'un haritasını masaya sermişti. Nedimeler kendilerinden geçmiş bir halde haritaya bakıyorlardı.

"Bu çok hoş bir harita, Empusa," dedi Gii, Diyar'ın merkezindeki çeşmeyi temsil eden zarif çizime dokunarak.

"Ve çok da doğru," dedi Aeras. "Sanırım bu haritada bahçedeki tüm yollar var."

"Kaplıcaları bile çizmişler," dedi Nera. Kendi elementini temsil eden kıvrımlı çizgileri görmekten hoşlandığı belliydi.

"Bu haritayı sana kim hazırladı, Empusa?" diye sordu Floga.

Mikki gözlerini kendine göre yorumladığı haritadan ayırıp ateş elementinin temsilcisinin keskin bakışlarına çevirdi.

"Haritayı bana Koruyucu çizdi," dedi sesinin kayıtsız, yüz ifadesinin sakin olmasına özen göstererek.

Gii, "Koruyucu mu?" diye haykırdı. "Ama nasıl olur da..."

"O emretti," Floga, toprak elementinin temsilcisinin sözünü kesti. "Koruyucu onun emrettiği her şeyi yapacaktır."

Mikki, Floga'nın tuhaf ses tonuna rağmen hiç istifini bozmadı. "Aslında ona *emretmedim*. Sadece istedim." Omzunu kaldırdı. "O kadar. Çok önemli bir şey değil yani. Dışarı çıkarıp kalem olarak kullanabileceği pençeleri var. Üstelik çok uzun zamandır burada yaşadığı için Diyar'ı köşe bucak biliyor tabii." Gergin bir şekilde gülümseyerek Floga'ya baktı. "Ama yine de hatırlattığın için teşekkürler. Ona buraya gelmesini emretmem gerekiyor. Gül duvarında özellikle dikkat etmemiz gereken güçten düşmüş bir bölge olup olmadığını kontrol etmesini istemiştim." Koruyucu'ya konsantre olması için gözlerini yummasına bile gerek yoktu. Dün akşamdan sonra bir an için bile düşüncelerinden uzaklaşmamıştı. Nedimelere sırtını dönüp bahçelere doğru baktı ve rüzgâra, "Bana gel, Asterius." diye fısıldadı.

Onu annesinin verdiği isimle çağırmasından rahatsızlık duyup duymayacağını düşünene dek balkonun çevresindeki hava basıncı değişmeye başladı. Havanın ağırlaşıp kalınlaştığını teninde hissedebiliyordu. Ardından balkon merdivenlerini tırmanan toynaklarının mermer zemin üzerinde çıkardığı şiddetli sesler duyuldu. Bir erkek ve bir hayvanın belirgin bir karışımı olmanın verdiği güçlü adımlarına rağmen, Mikki onun oldukça yorgun göründüğünü düşündü ve başını eğip gözlerine bakmadan ciddi bir ses tonuyla konuşması karşısında hem hayal kırıklığı yaşadı hem de fazlasıyla sinirlendi.

"Sana gelmeni mi emretmiştim, Empusa?"

"Evet. Bu sabah gül duvarının geri kalan kısmını da gözden geçirdiğini umuyordum."

"Öyle yaptım, Empusa."

"Ve?.."

"Kapının etrafındaki bölge dışında özellikle güçten düşmüş bir yere rastlamadım."

"O halde sence de artık bahçedeki güllerle ilgilenmeye bas-
layabiliriz, öyle mi?"

Koruyucu nihayet gözlerine baktı. "Evet, başlayabiliriz."

Mikki içinin âdeta kanat çırpmasına neden olmasına aldır-
madan, "Güzel," dedi çabucak. Nedimelere döndü. "O halde he-
piniz kadınlarınızı toplayın ve kendi gübre sepetlerinizi oluş-
turmaya başlayın. Gül yataklarını, aynen Multiflora güllerinin
kökleri için yaptığınız gibi hazırlayacaksınız. Ben de her böl-
geyi tek tek ziyaret edeceğim ve bu şekilde devam edeceğiz."

"Tamam, Empusa," dedi element temsilcileri hep bir ağız-
dan. Sonra da reverans yapıp Koruyucu'yla birlikte balkon mer-
divenlerinden aşağı inmeye başladılar.

"Floga, Koruyucu... Sizinle konuşmam gerek," dedi Mikki.

Ateş elementinin temsilcisi, yüzüne büyük bir özenle kay-
gısız bir ifade yerleştirse de Mikki, onun diğer nedimelerden
ayrı tutulmasının verdiği huzursuzluğu gözlerinde açıkça ele ver-
diğini düşündü. *Bana güvenmiyor.*

"Floga, senin bölgen en güneyde kalıyor ve bu bölge gül du-
varını da kapsıyor. Senin yanında çalışacak kadınlar, tıpkı dün
yaptığımız gibi ormana gidip gübre toplarsa işlerimiz hızlana-
cak biliyorum ama bugün kapıyı tekrar açmak konusunda en-
dişelerim var."

Floga şaşırmış gibiydi ve Mikki bu yüzden onu suçlayamazdı.
Daha dün herkesin önünde tehlikelerin umurunda bile olmadı-
ğını söyleyip Asterius'a kapıyı açık tutması konusunda ısrar et-
mişti. Koruyucu'ya baktı. "Sen ne öneriyorsun?"

"Kapıyı tekrar açmak için henüz erken olduğu konusunda
endişelenmenin çok akıllıca olduğunu düşünüyorum."

"O halde Floga birkaç güne kalmadan kadınları tekrar ormana gönderip gübre toplamalarını sağlayabilir ama kapıyı açmak için henüz erken olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet, Empusa. Hemfikiriz."

"Güzel." Mikki Koruyucu'ya bütün içtenliğiyle gülümsediğinin farkındaydı ve nedimenin yaptığı her hareketi izlediğini de hissedebiliyordu ama bu umurunda bile değildi. Koruyucu'nun görüşlerine değer verdiğini hepsi bilmeliydi. Ona, bir hayvan olmadığı halde öyleymiş gibi davranmayacaktı. Diğerleri de öyle. Empusa olarak kaldığı sürece buna izin vermeyecekti. Diyar'da artık yeni bir patron vardı ve herkes de buna alışsa iyi olurdu. Gülümsemeye devam ederek Floga'ya döndü. "Senden ne istediğimi tam olarak anlayabildin mi?"

"Evet, Empusa."

"Güzel. O halde artık başlayabilirsin. Koruyucu'yla ben de az sonra size katılacağız."

Floga'nın gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemeden reverans yaptı ve Rahibe'yle canavarı baş başa bırakarak aceleyle merdivenlerden indi.

"Günaydın, Asterius," dedi Mikki yavaşça.

Bu da yeterli oldu. Dudaklarından gerçek isminin dökülmesi Koruyucu'yu perişan etti. Ona karşı duyduğu şiddetli arzuya ve yanında olma isteğine gem vuramıyordu. Hekate'nin yaptığı büyüye ve vereceği acıya rağmen, bahar gelip çatsa da Ölüler Diyarı'nın kapıları ortaya çıksa da her şeye birlikte katlandıkları sürece, o tatlı sesini duymalı ve hatta kader izin verirse ellerinin dokunuşunu bir kez daha hissetmeliydi.

"Beni affet, Mikado."

"Ne için?"

"Dün gece olanlar için. Bu konuda tamamen deneyimsizim..." Durup daha önce hiç sarf etmediği sözleri bulabilmek için çabaladı.

"Affedilecek bir şey yok," dedi Mikki. "Doğru şeyleri bilip söylemek zordur özellikle de sana tamamen yabancı olan bir durumla karşı karşıya kaldığında. Bazen en kolayı kaçıp gitmektir."

"Bu sözler beni bir korkak gibi gösteriyor."

Mikki gülümsedi. "Hayır, seni bir insan gibi gösteriyor."

Koruyucu büyük bir şaşkınlıkla yüzüne baktı. Sonra dudakları, gözlerinde sonlanan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen çok farklı bir kadınsın, Mikado."

"Eh, bakalım günün sonunda da aynı şeyi düşünecek misin."

Koruyucu soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Vücudundaki her kası çalıştıracağım. Bu gece yattığın yeri beğeneceksin."

Koruyucu'nun koyu renkli gözleri Mikki'nin gözleriyle buluştu. "Dün gece hiç uyuyamadığımı biliyor musun yoksa?"

"Gözlem gücüm seni fazla etkilemesin. Bunu anlayabilmek için bir tanrıça olmaya gerek yok. Bu sabah berbat görünüyorsun."

"Halbuki her zaman yakışıklıyımdır," dedi Koruyucu umursamaz bir alaycılıkla.

Mikki nefesini tuttu. "Yoksa sen az önce şaka mı yaptın!" Birlikte balkondan aşağı inerlerken Mikki'nin kahkahaları bir müzik sesi gibi rüzgârın esintisine karıştı. Sarayın pencerelerinden fal taşı gibi açılmış gözlerle onları izlemekte olan kadınları her ikisi de fark etmemişti.

BÖLÜM 22

Mikado, vücudundaki tüm kasları çalıştıracağını söylerken hiç de abartmamıştı. Asterius yüzlerce yıldır devam eden ölümsüzlük hayatı boyunca hiç bu kadar çok sepet taşımamış, hiç bu kadar çok çukur kazmamıştı.

Aynı zamanda hiç bu kadar mutlu da olmamıştı.

Bütün gün Mikado'nun yanında çalışmıştı. Empusa, en pis işlerden bile çekinmeyerek, her şeyi bizzat kontrol ediyordu. Kadınların verilen karmaşık ve yorucu işlerden pek de memnun olmadıkları belliydi ama bir yandan da Empusa'larının da onlarla birlikte bu pisliğin içine girmesi hoşlarına gidiyordu. Mikado, kadınlardan iki kat fazla çalışıyor, sanki her yere anında yetişebiliyordu. Belki de en şaşırtıcı olanı tüm bu işleri büyük bir keyifle yapmasıydı. Yüce Rahibe, kadınlara fidan köklerinin etrafındaki toprağı nasıl işlemeleri gerektiğini gösterirken ellerinin kirlenmesinden özellikle zevk alıyor gibiydi. Pis kokulu gübrelerden çekinmiyor, hatta tam tersine hoşlanıyordu. Gübrenin toprağa karıştırılmasına yardımcı oluyor, böylesine berbat bir kokunun, tatlı kokulu güllere hayat vermesindeki ironiye dair espriler yapıp gülüyordu.

Koruyucu, kadınların ona bakmasını önemsemedi. Bu bakışlara alışıktı. Aralarında ne kadar çok dolaşırsa dolaşsın Diyar'ın kadınları onun yanında olmaktan her zaman huzursuzluk duyuyordu. Hatta bu rahatsızlıkları şimdilerde iyice artmıştı. Yap-

tığı şeyleri ve bu yüzden Tanrıça'nın öfkelenmesine neden olduğunu hepsi biliyordu. Hatasının bedelini onlar da ödemişti. Onlar, kendisi gibi bir taşın içine hapsedilip sürgüne gönderilmemişlerdi. Sadece beklemek zorunda kalmışlardı... yaşlanmadan... değişmeden... Koruyucu'nun uyuyarak geçirdiği yüzyılları onlar sadece zamanın ilerlemesini seyrederek geçirmişlerdi. Şimdi, onu yeni Empusa'nın yanında görmekten ve özellikle de Mikado'nun onun fikirlerine değer verdiğini açıkça göstermesinden ne derece rahatsızlık duyduklarını tahmin edebiliyordu. Mikado ona tıpkı...

Ona tıpkı *bir erkekmiş* gibi davranıyordu.

Mikado hem gerçek hem de harikulade bir mucizeydi. Ve yanından ayrılmıyordu, daha doğrusu Koruyucu onun yanından ayrılmıyordu.

Empusa işe doğu bölgesindeki gülleri inceleyerek başlamış, tüm yatakları baştan sona dikkatle gözden geçirip Aeras'tan verdiği her talimatı sıkı sıkı takip edeceği sözünü aldıktan sonra güneye yönelmişti. Koruyucu, kadınlara kolaylık sağlamak için boş sepetleri iç içe koyuyormuş gibi görünürken, Mikado'nun küçük hava elementinin temsilcisine neşeyle el sallayarak veda etmesini asla unutamayacaktı. Doğu bölgesinde kalıp çalışmaya devam edeceğini ve belki o gün daha sonra, güllerin arasında dolaşırken onu kısa süre de olsa tekrar görebileceğini düşünmüştü ama Mikado'nun başka önerileri vardı. Koruyucu'nun peşi sıra gelmediğini fark edince tekrar yanına dönerek, "Yanımda kalman gerek. Bugün yardımına fazlasıyla ihtiyacım var," demişti.

"Tabii, Empusa," diye cevaplamıştı Koruyucu onu mesafeli bir ses tonuyla ama içine hücum eden mutluluk bambaşkaydı ve Mikado'nun bu mutluluğun yansımasını gözlerinden okuyabilmesini umdu. Aeras ve kadınlarının yanından hızlı adımlarla uzaklaşırlarken Mikado'nun *palla*'sı omuzlarından sıyrılıp yakın-

lardaki bir gül fidanının üzerine düşmüştü. Koruyucu, *pallı*'yı ustaca dikenlerin arasından çıkarıp tekrar Mikado'ya sararken, acının rahatsızlık verici ateşini hissedene dek avuçlarını omuzlarının yuvarlaklığından ayırmamıştı.

Ama Mikado gözlerine bakıp gülümseyince bütün acısını unutmuş ve sadece teninin sıcaklığını hatırlamıştı. Gittikleri her yerde nedimelerin de bakışlarıyla onları takip etmesine şaşmamak gerekiyordu. Koruyucu kendini ona dokunmaktan alamıyordu ve o da... yanında olmasından büyük bir zevk aldığını açıkça göstererek ona *gülümsüyordu*.

Mikado'nun güney bölgesindeki gülleri incelemesi daha uzun sürdü. Buradaki güllerin fazlasıyla hasta olduğunu söylemek için Koruyucu'nun güllere bakmasına gerek bile yoktu. Mikado'nun yüzünün bir anda asılıp solmasını seyretmek gül fidanlarını incelemekten çok daha fazlasını söylüyordu.

Öğle saatleri çok çabuk geldi. Koruyucu yemeğin kokusunu aldığında, Masquerade denilen çok renkli ama solgun güllerden oluşan bir yatağı, balık atıklarıyla dolu gübre sepetleri için hazırlamakla uğraşıyordu. Saraydaki kadınlar yemekleri getirdiğinde başını kaldırıp bakmadı bile. Çalışmaya devam etti. Dün en fazla bu saatlerde rahatsızlık duymuştu. Kadınlar küçük gruplara ayrılıp sohbet etmiş, birlikte yemek yiyip gülüşmüşlerdi. Bütün bunlar ona yasaktı. Kadınları koruyor olabilirdi ama aralarına asla kabul edilmeyecekti. Basit bir yemeği bile onunla paylaşmayacaklardı. Dün gece Mikado masasını paylaşarak ona büyük bir hediye bahşetmişti ve geceyi mahvettiği için kendi kendine sessiz bir küfür savurdu.

Kadınların yemek için mola verdiklerini duyabiliyordu. Gruplar halinde etraftaki çeşmelerin yanına toplanıyor, çamurlu ellerini bahçenin tertemiz sularıyla yıkıyorlardı. Şıkır şıkır akan çeşmenin sesiyle karışan kahkahaları rahatlıkla duyuluyordu.

Mikado'nun nerede olduğunu merak etti; herhalde kahkahaların tam ortasındaydı. Çok içten gülüyordu ve Diyar'ın kadınları da buna seve seve karşılık veriyordu. Koruyucu, Mikado'nun, kadınlar tarafından nasıl dışlandığını fark edemeyecek denli meşgul olduğunu umdu. Ona acımasını istemiyordu.

Birazdan saray hizmetçilerinden birinin onu bulacağını ve yiyecek içecek bir şeyler vereceğini biliyordu; hizmetçi bunu istediği için değil, sadece görevi olduğu için yapacaktı. Etrafa hiç bakmadan, çalışmakta olduğu gül yatağından sıyrıldı ve gül kapısına doğru yürümeye başladı. Duvarın hemen yanında gölgesini üzerine çağırabileceği ve meraklı bakışlardan kolayca saklanabileceği büyük bir ağaç vardı. Burada biraz dinlenebilir, belki hizmetçinin getirdiği şaraptan da içebilirdi. Karnı tabii ki açtı ama yemeyecekti. Kadınların bakışlarına katlanamıyordu. Ona poposunun üzerine oturup yemekleri dişleriyle parçalamasını bekler gibi bakıyorlardı. Belki de öyle yapmalıydı! Böyle bir şey onları fazlasıyla heyecanlandırabilirdi. Hayır... bitkin bir halde içini çekti. Bu, onun gerçekten de kafasız ve kalpsiz bir canavar olduğuyla ilgili düşüncelerini desteklemekten başka bir işe yaramazdı.

"İşte buradasın!" Mikado nefes nefese bir halde, telaşla yanına geldi. "İyi ki uzun boylusun yoksa seni hayatta bulamazdım."

Koruyucu durdu ve ona baktı. Büyük bir sepet taşıyordu. Elleri ve yüzü sanki az önce yıkamış gibi ıslaktı. Leke içinde kalmış kifon giysisinin ucuyla yüzündeki bir su damlasını silerken ona bakıp gülümsedi.

"Masquerade güllerinin yatağını hazırladım," dedi Koruyucu. "Şimdi ne yapmamı istersin?"

"Yemek yemeni isterim!" Mikado ağzına kadar dolu sepeti gösterip gülümsedi. "Buna ikimize yetecek kadar yiyecek koydurdum."

Koruyucu damarlarına hücum ederek, vücuduna şok ve şaşkınlık pompalayan kanının sesini onun da duyup duymadığını merak etti. Derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında, sesi sadece onun işitebileceği denli kısıktı.

"Sen kadınlarla yemelisin, Mikado."

"Hayır. Onlar kendi küçük gruplarını çoktan oluşturdular bile. Gruplarından birine girmeye kalkışmam, sadece işçilerin katıldığı partiye dalan bir patronla zoraki bir yemek yemek kadar uygunsuz olur. Ve onlara bu kadar çok emir yağdırmamdan sonra benden uzak durmak isteyeceklerinden de eminim. Ayrıca seninle yemeyi tercih ederim," diye tamamladı Mikki gayet açık bir şekilde.

"Ama hiçbir..."

Mikado, etraftaki birkaç kadının başlarını onlara doğru çevirmesine neden olarak "Kes şunu!" diye sözünü böldü. Daha sakin ama yine sert bir sesle devam etti: "Benden önce yapılmayan şeyleri duymaktan bıktım usandım. Şimdi yeni Empusa benim ve sadece güller değil, her şey değişecek."

"Nasıl istersen, Empusa," dedi Koruyucu fırtınalı duygularını saklamak için resmiyetin ardına sığınarak.

"Güzel. Dün altında kaybolduğun ağacın orada yiyelim. Zaten gül kapısına bir kez daha bakmak istiyorum."

"Nasıl istersen, Empusa." Koruyucu gül kapısının etrafındaki alanı gölgelendiren eski meşe ağacının yanına doğru yürürken, Mikado'nun zorlanmaması için adımlarını kısa tutmaya özen gösterdi.

Ağaca ulaştıklarında, etrafta yemek yiyen herhangi bir kadın grubu olmaması onu fazlasıyla rahatlattı. Mikado derin bir nefes alıp sırtını meşe ağacının geniş govdesine yasladı ve bakışlarını gül kapısına dikti.

"Dünden daha iyi görünmüyor," dedi.

"Daha kötü de görünmüyor."

"Sanırım bu da iyi bir şey. Biliyor musun ormandan gelebilecek herhangi bir kötülük sezmiyorum. Oradaki tehlikeden bahsetmesen sadece yaşlı ve karanlık ağaçlardan oluşan bir orman olduğunu düşünürdüm."

"Rüya Hırsızları ortaya çıkmak için en uygun zamanı kollarlar. Kapının etrafında ya da ormanın içindeyken sürekli tetikte olmayı unutmamalısın."

"Ama sen hep yanımda olacaksın, değil mi? Yani ben tek başıma kapıyı açamam."

Koruyucu tek kaşını kaldırdı. "Tabii ki açabilirsin, Empusa."

Mikado'nun gözleri büyüdü. Bir kapıya bir ona bakıp duruyordu. "Dikkatli olacağım," dedikten sonra dikkatini yiyeceklerle dolu sepete çevirdi. "Ormanla ilgili endişelerimizi daha sonraya bırakalım. Haydi, şimdi yemeğimizi yiyelim."

Koruyucu kısa bir an tereddüt ettikten sonra yere oturdu ve etraftaki gölgelerin iyice koyulaşmasına neden olan belli belirsiz bir hareket yaptı. Mikado'yu, yüzündeki ifadeyi uysallaştırmak zorunda kalmadan izlemek istiyordu ve diğer kadınların bakışları altındayken bunu yapması mümkün değildi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi.

Mikado bir yandan sepetin içindeki şarap tulumunu çıkarırken, "Sen de öyle," diye karşılık verdi sonra da koca bir yudum şarap içti.

"Yüzün çok solgun, Mikado."

"Buna hiç şaşırmadım." Tulumu Koruyucu'ya fırlatıp sepetten peynir ve ekmek çıkarmaya başladı. Birden başını kaldırıp ona bakarak, "İç," diye emretti.

Koruyucu şarabı içerken, Mikado'nun dudaklarının bıraktığı tadı hâlâ hissedebildiğini ve hiçbir şarabın, onun ağır ağır ilerleyen dokunuşları kadar baş döndürücü olamayacağını düşündü. Sonra birden az önce söylediği sözleri idrak etti ve hayaller kurmayı bir yana bıraktı.

"Solgun görünmen seni neden şaşırtmadı?"

"Bu taraftaki güller doğudaki güllerden çok daha hasta," dedi Mikki ağzına attığı lokmaların arasında.

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

'Güllerle bir şekilde bağlantım var. Onların hasta olması beni de hastalandırıyor."

"Bunu tahmin etmiştim. Bahçenin bu tarafına geldiğimizde hep değişiyor gibisin."

'Diğer Empusa'lara da aynı şeyin olup olmadığını biliyor musun?"

"Her Empusa'nın güllerle özel bir bağı vardır," dedi Koruyucu yavaşça. "Bu Hekate'nin Yüce Rahibeleri'nin taşıdığı kanla ilgili."

"Bunu zaten biliyorum. Tulsa'dayken bile güllerle özel bir bağım vardı, tıpkı ailemin diğer kadınlarında da olduğu gibi. Bu hepimizde var. Bu... bu bir çeşit aile geleneği gibi."

Koruyucu onun huzursuz göründüğünü düşündü. Ailesini özlüyor olabilir miydi? Ya da eski dünyasını? Bu düşünce göğsünün sıkışmasına neden oldu. Özlediği bir adam mı vardı? Eski hayatından bahsedince bu yüzden mi birdenbire rahatsız olmuştu? Tam bunu sorup sormamayı düşünürken Mikado tekrar konuşmaya başladı.

"Ama benim öğrenmek istediğim, herhangi bir Empusa'nın güller yüzünden kendinde bir değişiklik hissedip hissetmediği."

"Hissetmiş olabilirler ancak bunu benim bilmem mümkün değil. Diğer Empusa'lar benimle nadiren konuşurdu."

Mikado şaşırmış gibiydi. "Ama bu Diyar'ın Koruyucusu sensin. Seninle," elini gül duvarına doğru salladı. "korunmayla ya da o tür şeylerle ilgili konuşmaya ihtiyaç duymadılar mı?"

"Her Empusa, görevimi hakkıyla yapacağımı biliyordu. Bu konuda hiçbiri benimle konuşma ihtiyacı hissetmedi. Empusa'lardan biri herhangi bir tehlike sezerse beni çağırırdı. Onun dışında nadiren birbirimizle konuşma ihtiyacı hissederdik." Mikado'dan önceki Empusa'yı düşündü ve bir kez daha utanarak onun, ilgi gösteriyormuş gibi yapıp kendisini nasıl da kandırdığını hatırladı. Empusa'nın oyununa kolayca kanmasının asıl sebebi, Empusa'ların nesiller boyu onu dışlamaları ve koruyuculuğunu onun görevi gibi görüp buna hiç değer vermemeleriydi. Bir iki tatlı söz, Empusa'nın ona daha fazla şefkat gösterme ihtimali dışındaki her şeye gözlerini kapamasına sebep olmuştu.

Mikado'yla yaşadıkları da böyle bir şey olabilir miydi? Bir kadının ilgisine, yeni bir oyun daha kaybedecek kadar çaresizce ihtiyaç duyuyor olabilir miydi?

Ama hangi oyunu? Mikado'nun onu bekleyen kaderden haberi olmadığına göre onu baştan çıkarıp kandırması için de herhangi bir nedeni yoktu.

"Asterius?"

Gerçek isminin sesi, karmakarışık düşüncelerinin içine daldı. "Kadınlar seni duyabilecekken bana isminle seslenmemelisin." Sesi, niyetlendiğinden daha kaba bir tonda çıkmıştı ve Mikado'nun gözlerine yansıyan incinmiş ifadeyi görmekten nefret ediyordu.

"Özür dilerim. Gerçek ismini kullanmak için senden izin almalıydım."

"Benim için sorun değil." Hissettiği ve sözcüklere dökemediği her şeyi gözlerinden okuyabilmesini umarak Mikki'nin yü-

züne baktı. "Sadece diğer herkes için Koruyucu olarak kalmayı tercih ederim."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun? Gerçek bir isimin taşıdığı gücü biliyor musun?"

"Hayır," dedi Mikki yavaşça, "anlat bana."

"Bana gerçek ismimle seslendiğinde onu kulaklarımla değil, ruhumla duyuyorum. Tek bir sözle ruhuma dokunabiliyorsun, Mikado."

"Bir erkeğin ruhuna, Asterius."

"Tanrıça da aynı şeyi söylüyor."

"Tanrıça'ya inanmıyor musun?"

"Hekate'ye olan inancımı hiçbir zaman kaybetmem," dedi Koruyucu çabucak.

"Öyleyse, kendine inanmıyorsun."

Koruyucu başını, Mikado'nun her şeyi bilen bakışlarından çevirdi ve istemsiz bir hareketle sürekli pençelerini çıkarıp çekmeye başlayarak kısa bir süre hiçbir cevap vermedi. Sonra gönülsüzce, "Belki de inanmakta güçlük çektiğim şey canavarın içindeki erkektir," diye ekledi.

Şimdi sessiz kalma sırası Mikado'daydı. Koruyucu onun düşüncelerini hissedebiliyordu. Düşüncelerini tam anlamıyla okuyamıyordu belki ama kendisiyle ilgili ne düşündüğünü biliyordu... Şu an durumu değerlendiriyordu. Vereceği cevabı tartıyordu.

"Belki içindeki adama başka bir isimin inanması gerekiyordur. Böylece canavardan başka bir şey görmemekten vazgeçersin."

Sözlerindeki anlam Asterius'u bir darbe gibi sarstı ve yüreğine öyle tatlı bir umut dalgası yayıldı ki içindeki yaratık buna ürpererek cevap verdi. "Nasıl olur da canavardan başka bir şey görebilirsin?" Duygularının yoğunluğu, sesinin bir inleme gibi

gürlemesine neden oldu ve Mikado'nun bu kez ondan çekinmediğini fark etmesine rağmen yine de kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. Dişlerini sıkarak, "Bana bir bak," dedi, "Beni bir dinle. Sana gönül okşayıcı sözler söylemek için sesimi bile yumuşatamıyorum! Dış görünüşüm pek de erkeğe benzemiyor."

"O halde sanırım dış görünüşünden daha derinlere bakmam yeterli olacak."

Mikado'nun dolgun dudaklarını kıvıran gülümseme, Koruyucu'nun kalbinin acı verecek kadar hızlı atmasına neden oldu. Onu kollarının arasına çekmek ve sıkı sıkı göğsüne bastırmak istiyordu. Ama yapamazdı. Şu an ve burada, hatta belki de hiçbir zaman bunu yapamazdı. Ama ona dokunabilirdi. Sadece bir an...

Asterius elini kaldırdı ve parmaklarını Mikado'nun yanağında gezdirdi. Mümkün olduğunca yumuşak bir sesle, "Hâlâ rüyada olduğuma inanmama neden oluyorsun, Mikado," diye mırıldandı.

Mikado gözlerine baktı. "Bazen bunun çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Gii, bana rüyaları dokuma gücüne sahip olduğumu söyledi. Belki ikimiz için bir rüya dokumanın yolunu bulabilirim."

Parmakları uyuşmaya başlayınca Koruyucu istemeden de olsa elini yüzünden çekmek zorunda kaldı. Mikado da sanki ona dokunmaya devam etmediği için hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. Sonra hemen toparlandı.

"Rüyalar sonraya kalsın. Şimdi acele edip yemeğimizi yiyelim. Buradaki işlerim hâlâ bitmedi ve hava kararmadan Nera ve Gii'yi de kontrol etmekte kararlıyım."

Yaşlı meşe ağacının etrafındaki gölgelerin arasından onları görebilmek için büyük bir çaba sarf eden kadınların kaçamak bakışları altında, Mikado'yla ikisi öğle yemeklerini şaşırtıcı bir şekilde beraber yediler.

Koruyucu insanüstü işitme gücüyle, element temsilcisinin yanlarına yaklaşmakta olduğunu Mikado'dan önce fark etti ve ağacın altındaki gölgeleri etrafa belli etmeden dağıttı. Sonra da ayağa kalktı ve Empusa'yla yan yana samimi bir öğle yemeğini paylaşıyormuş gibi değil de sanki sadece onun bir sonraki emrini bekliyormuş gibi kenara çekildi.

"Empusa, kadınlar yemeklerini yediler," dedi Floga gözlerini kısıp Koruyucu'ya kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra.

"Harika! Bizim de işimiz bitti zaten."

Sonra Mikki kasıtlı bir şekilde Asterius'a elini uzattı. Asterius kısa bir an için tereddüt etse de elini tutup ayağa kalkması için yardımcı oldu. Mikado gülümsedi ve ona, sanki bir kadının dokunuşuna alışkın bir erkekmiş gibi, teşekkür etti. Ardından da onlara bakmakta olan ateş elementinin temsilcisine döndü.

"Haydi bakalım, işimize geri dönelim."

BÖLÜM 23

"Sarayın kuzeyde olması beni mutlu ediyor çünkü bu sayede etrafındaki güller de Gii ve kadınlarının sorumluluğuna girmiş oluyor," dedi Mikki. Asterius'la birlikte toprak elementinin temsilcisinin, kadınlarına bugünkü mesailerinin sona erdiğini söylemesini izliyorlardı.

"Siz ikinizin arkadaş olmaya başladığı çok açık," dedi Asterius.

Mikki bunun, toprak elementinin temsilcisinin, Koruyucu'nun varlığından rahatsızlık duyması kadar açık olduğunu düşünerek, "Evet gerçekten de öyle," dedi.

"İkinizin bu kadar iyi geçinmesine şaşmamak gerek. Toprak ve güller doğal olarak birbiriyle uyumludur."

"Haklısın, öyleler."

Gii'nin, Asterius'u etrafta görmeye alışması gerekiyordu. Mikki, toprak elementinin temsilcisinin bu konuda fazla zorlanacağını düşünmüyordu. Tek yapması gereken onun bir canavar olduğunu düşünmekten vazgeçmesiydi ve kısa zamanda o da Mikki gibi Asterius'un içindeki erkeği fark edecekti. Mikki bunu yapmakta zorlanmadığına göre diğerleri ne denli zorlanabilirdi ki?

"Gitmeliyim, Mikado. Nedimeler seninle baş başa zaman geçirmek isteyeceklerdir ve benim de yapmam gereken işler var."

Mikki bütün günü onunla geçirmesine rağmen, yine de yanından ayrılacağı için üzüntü duyabilmesine şaşırarak yüzüne

bakti. Başka bir adam olsa bunun yarısı kadar kısa sürede midesi bulanmaya başlardı. "Geri gelecek misin?"

Mikki gözlerinin karardığını gördü. "Eğer beni çağırırsan, yanında olurum."

"O halde çağıracağım."

Dört nedime yanlarına doğru yaklaşırken Koruyucu mesafeli bir tavırla reverans yaptı. Asterius arkasını dönüp kararmaya başlayan bahçenin gölgeleri arasında gözden kaybolduğunda Mikki nedimelerin belirgin bir şekilde rahatladıklarını fark etti ve duyduğu kızgınlığı bastırmaya çalıştı. Bugün hepsi de çok çalışmıştı; hepsi yorgundu. Üstelik kadınların Asterius'a karşı hissettiklerini sadece birkaç gün içinde değiştirmelerini beklemek de saçma olurdu. Diğer Empusa'lar, Koruyucu'ya sanki bir canavarmış gibi davrandıkları için Diyar'daki kadınların da ona aynı şekilde davranıyor olmaları gayet normaldi. Mikki'nin sadece öncülük yapması yeterli olacaktı. Nedimeleri duruma kısa zamanda uyum sağlayacak kadar akıllı kızlardı.

"Siz de benim gibi uzun bir banyo yapmaya hazır mısınız?"

Bu gece hava, dün gecekinden daha soğuktu ve kaplıcalardan çıkan duman her şeyi nemli, sıcak bir buğunun ardına gizliyordu. Mikki kendi banyosunun pürüzsüz kısmına yaslanıp ağzına bir üzüm tanesi daha attı. Tıka basa doymuş, şarap yüzünden biraz çakırkeyif olmuştu. Akşam yemeğini kadınlarla yemek gibi bir planı yoktu. Çabucak banyo yapıp odasına geri dönmek ve yemegi yine Asterius'la baş başa yemek istiyordu ama kadınlar da acıkmıştı, ayrıca böylesine olağanüstü bir "küvet" ve böylesine zevkli arkadaşlar varken kim banyodan çabucak çıkmak isterdi ki?

Mikki nedimelerin arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Uzun bir gün daha geçirmiş ve fazlasıyla yorgun düşmüşlerdi ama hallerinden şikâyet etmiyorlardı. Tersine, kendi bölgelerinde yaptıkları işlerden bahsediyor ve Mikki'ye gül bakımıyla ilgili sayısız soru yöneltiyorladı. Daha şimdiden yarınki planlar tartışılmaya başlanmıştı bile. Gübrelemeye devam edeceklerdi ama kadınların bazıları kartlaşmış ya da bir daha açmayacak gibi görünen çiçekleri de kesmeye başlayacaklardı. Mikki ertesi sabah element temsilcilerine her iki işin de nasıl yapılacağını göstermeye karar verdi.

"Gülleri iyileşmeye ikna etmek için gereken en zorlu kısmı atlattık sanırım. Gübrelemenin büyük bir kısmı yarın bitmiş olacak. Ondan sonra da çiçekleri budamaya ve gereksiz fidanları kesmeye yoğunlaşabiliriz. Bütün bunları tamamladıktan sonra da onları sürekli takip edip bekleyeceğiz."

"İyileşmeye başlamaları ne kadar sürer?" diye sordu Gii.

"İyi bir gübrenin işe yaramaya başlaması uzun sürmez, özellikle de güllerin tek ihtiyacı olan şey beslenmekse. Yakın zamanda bir değişiklik görmemiz gerek."

"Peki ya görmezsek?" diye sordu Floga.

"O zaman başka bir şey denerim. Elimden başka numaralar da gelir." Islak, çıplak kolunu havaya kaldırıp sallayınca genç kadınlar gülüşmeye başladılar.

"Belki de güllere bir sağlık büyüsü yapmalısın," dedi Nera. "Hani şu Diyar'daki kadınlarından biri sıtma nöbetine yakalandığında yapacağın büyülerden."

"Bu harika bir fikir," dedi Aeras.

"Kesinlikle bir zararı olmaz," dedi ateş elementinin temsilcisi bir inciri ısırırken.

Gii ekledi: "Hatta fazlasıyla işe yarayabilir."

Kendi deneyim alanından iyice uzaklaştığını hisseden Mikki, bu yeni işinin -kaderinin- bir kullanma kılavuzuyla birlikte gelmiş olmasını isterdi.

"Tıpkı kendini adama ritüeli gibi olacak. Sen kutsal halkayı oluştururken dördümüz de yanında olacağız ve yalnızca kalbinin sesini dinleyeceksin." Gii'nin gülümsemesi sevecenlikle doluydu. "Ne yapman gerektiğini kendiliğinden bileceksin, Empusa."

"Hem büyü yapmaya güller gibi iyi bildiğin bir şeyden başlarsan bu senin için çok daha kolay olur. Üstelik Diyar'ın kadınlarının aşk büyüsü gibi şeyler için kapımı çalması da an meselesi," dedi Floga.

"Floga haklı, Empusa," dedi Gii.

"Aşk büyüsü gibi mi?" diye sordu Mikki kekeleyerek.

Aeras özlemle içini çekti. "Aşk büyüsü... Öyle uzun zaman oldu ki."

"Çok uzun zaman!" dedi Floga.

Nera biraz tereddüt ederek. "Aslında," dedi, "belki... şey, eğer..." Ufak tefek bir kadın olan su elementinin temsilcisi sustu. Huzursuz bir halde, başlarını sallayarak onu cesaretlendirmeye çalışan diğer nedimelere baktı. Sanki elementinden cesaret almak istermişçesine kendini yavaşça buharı tüten suyun içine bıraktı ve hızla sözlerini tamamladı. "Benim için bir davet büyüsü yapar mısın, diye soracaktım ve belki birkaç kişi için daha."

Mikki, element temsilcisinin yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etti ve bunun sıcak sudan kaynaklandığını hiç sanmıyordu.

"Senin için bir davet büyüsü yapmaktan memnuniyet duyarım ve arkadaşların için de. Ama kimi, nereye çağıracağız?"

"Kimi sorusunun karşılığı erkekleri," dedi Nera utangaç bir halde. Yanaklarının rengi pembeden kırmızıya dönmüştü.

"Ve nereye sorusunun karşılığı da buraya," dedi Floga adeta mırıldanarak.

"Hah, ben de tam Diyar'daki erkekleri soracaktım," dedi Mikki.

"Gül Diyarı'nda hiç erkek yok," diye cevapladı Gii.

"Koruyucu dışında demek istiyorsun herhalde."

Gii kaşlarını çattı. "Koruyucu erkek değil, o bir canavar."

Mikki itiraz etmek üzere ağzını açmak üzereyken Floga konuşmaya başladı. "Diyar'da hiç erkek yok çünkü erkekler buraya ancak Empusa eski dünyaya bir davet büyüsü gönderirse gelebilirler. Diyar'da uzun zamandır Empusa olmadığı için erkekler de davet edilemedi."

Mikki, ateş elementinin temsilcisine baktı. "Yani bana Koruyucu sürgün edilip Empusa gittiğinden beri burada hiç erkek olmadan yaşadığınızı mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi element temsilcileri hep bir ağızdan.

"Ne kadar zaman oldu?"

Bir süre kimse ona cevap vermedi. Sonra Gii fısıldayarak, "Çok uzun zaman oldu, Empusa," dedi.

Mikki bir de kendi aşk hayatının berbat olduğunu düşünürdü. Bu kızlarla kıyaslarsa kendisi bir romantizm kraliçesi bile sayılabilirdi.

"O halde kesinlikle bir davet büyüsü yapacağım. Kocaman bir tane, hem de şimdi."

Gii bir kahkaha attı. "Yarın yapsan da olur, Empusa. Bu gece daveti gerektiği gibi değerlendiremeyecek kadar yorgunuz."

"O halde yarın olsun. Yarın yarım gün çalışıp halka oluşturmaya ve küçük bir büyü yapmaya ne dersiniz?"

"Aman ha, benim davetim fazla küçük olmasın," dedi Floga inanılır bir şekilde. "Bunca zaman erkeksiz kalsam da hâlâ *küçük* adamlardan hoşlanmıyorum."

Nera kıkırdayıp elini ateş elementinin temsilcisine doğru sallayınca banyosundaki sular Floga'nın her tarafına sıçradı. Gii ona, azgın, diye bağırdı ve Aeras de isterse onu ferahlatmak için serin bir kuzey rüzgârı çıkarabileceğini söyleyerek şakalaştı. Mikki gülümseyerek nedimelerin neşeyle oynaşmalarını izliyordu ama zihni başka bir yerdeydi. Bronz renkli teni, boğuk ve güçlü sesi, mum ışığını ışıl ışıl yansıtan abanoz boynuzları düşünüyordu.

Onu çağırmadan önce hep böyle huzursuz mu olacaktı? Belki birinci kez etrafa bakıp balkonda yalnız olup olmadığını kontrol etti. Masa hazırdı. Üzerinde bir sürahi şarap ve iki kadeh vardı. Akşam yemeğini birlikte yemeyi düşünmemiş olduğunu umdu. Zaten onu davet etmemişti. Yoksa etmiş miydi? Hayır, hayır, akşam yemeğini tekrar birlikte yiyip yiyemeyeceklerini değil, sadece çağırdığında gelip gelmeyeceğini sormuştu. Elini kitonunun yumuşacık kumaşında dolaştırdı. Bu geceki kitonu vücudunu ipekli gibi saran mükemmel bir kumaştan yapılmıştı ve kumaşın rengi, kendi gözleri gibi yeşildi. Güzel bir şeyler giymek istediğini düşünüp de Daphne bu elbiseyi kaplıcaya getirdiğinden beri onun kendisine çok yakışacağını biliyordu. Koruyucu'ya güzel görünmek istiyordu. Asterius'a...

"Bana gel," diye fısıldadı geceye.

Yaklaştığını hissedebiliyordu. Tıpkı yıldırımlı bir fırtına gibi etrafına büyük bir enerji ve güç topluyordu.

"İyi akşamlar, Mikado."

"Merhaba Asterius." Mikki hâlâ gergindi ve masayı işaret etti. "Biraz şarap alır mısın? Umarım bir şeyler yemişsindir. Nedimeler akşam yemeğini benimle birlikte kaplıcada yemek istediler ve bugün öylesine çok çalıştılar ki onlara hayır diyemedim."

"Zaten olması gereken de bu. Element temsilcileri, Empusa'nın varlığına ihtiyaç duyarlar. Endişelenme, çağırmanı beklerken yemeğimi yemiştim."

"Ama benimle şarap içersin, değil mi?"

"Tabii ki içerim."

Mikki kadehini dudaklarına götürürken içinde bir kez daha bir gül goncasının yüzmekte olduğunu gördü. Şarabı içerken gülün nefis kokusunu da içine çekti.

"Beni şımartacaksın," dedi gülümseyerek. "Böyle giderse kadehte yüzen bir gül olmayınca şarabın tadını alamayacağım."

"Bu konuda da olması gereken bu."

Koruyucu nun şarabını yudumlamasını izledi. Bu gece dün gecekinden daha rahat göründüğü için Mikki bakışlarını saklama ihtiyacı hissetmiyordu. Tam bir paradokstu; korkunç bir güçü ve bir erkek ile bir canavarın karışımından oluşan bir vücudu olmasına rağmen şarap kadehine gül koyacak kadar da sevgi doluydu.

"Bana böyle bakarken ne düşünüyorsun?"

Mikki bu soru karşısında suçluluk duygusuyla yerinden sıçradı.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi Koruyucu bakışlarını ondan kaçırarak.

Önemli değil. Sadece... şey... gözlerimi üzerine dikmenin kaba bir davranış olduğunu biliyorum."

"Kadınların bakışlarına alışığım."

Mikki onun ne tür bakışlara maruz kalmış olabileceğini düşünerek bir anda öfkelendi. "O halde sana ne düşündüğümü anlatayım. Hem bu kadar güçlü hem de bu kadar nazik olmanın şaşırtıcı olduğunu düşünüyordum."

"Nazik mi?"

"Ah, şaşırmış gibi yapma lütfen. Tabii ki nazik birisin. Buradaki ilk gecemde benim için akşam yemeğini kim hazırlattı? Üstelik benim için bir battaniye ve terlik bile hazırlatmıştın. Kadehime koymayı asla unutmadığın gül goncalarından bahsetmiyorum bile."

"Bunlar benim nazik olduğum anlamına gelmez. Sadece Empusa'ya iyi bakma görevimi yerine getirdiğim anlamına gelir."

Mikki homurdandı. "Lütfen ama. Sen sadece bana karşı nazik değilsin. Diğer kadınlara da nazik davranıyorsun. Bugün seni izledim. Kadınlar sen etraftayken biraz garip ve ürkek davransalar da onlara karşı hep sabırlısın."

"Bu sadece benim görevim, Mikado. Fazlası değil."

"Yani seni hiç kızdırmıyorlar ve canını sıkmıyorlar, öyle mi?"

"Her zaman değil."

"O halde neden bunu göstermiyorsun?"

"Bu, hiç de onurlu bir davranış olmazdı hem de..." Birdenbire gereğinden fazla konuşmuş olduğunu fark ederek, susttu.

"Hem de ne?" diye ısrar etti Mikki.

"Hem de yanlış olurdu."

"Yanlış mı olurdu, yoksa senin hakkında söylediklerinin doğruluğunu mu ispatlardı?"

Asterius'un koyu renkli gözleri Mikki'nin gözlerini buldu ve Mikki cevabı orada gördü.

"Senin hakkında söyledikleri doğru değil," dedi sakince.

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Buradan biliyorum." Mikki elini kalbine koydu. "Ve buradan da." Masanın üzerinden eğilip yavaşça Koruyucu'nun göğüslüğüne dokundu. Esnek derinin üzerinden kalbinin güçlü atışlarını ve dokunuşuyla birlikte nefes alıp verişlerinin de hızlandığını hissedebiliyordu. Bakışları buluştu.

Mikki dokunuşuna karşılık vermesini, elini tutmasını, ona dokunmasında bir sakınca olmadığını söylemesini bekledi. Ancak tek tepkisi kalbinin hızlı atışları ve nefesinin kesilmesiydi. Mikki elini isteksizce geri çekti.

"Bugün her şey iyi gitti, Mikado." Aralarındaki sessizlik yüzünden, sesi garip bir şekilde yüksek çıkmıştı.

"Ben de öyle düşünüyorum. Yarın sadece öğlene kadar çalışacağız. Ondan sonra da bir büyü yapmaya çalışacağım."

Koruyucu'nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu ilginç işte."

"Hele ki nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yokken daha da ilginç."

"Yaparsın. Sadece yüreğini dinle. Ve unutma ki sana yardımcı olmak için element temsilcileri de orada olacaklar. Bir büyü yaparken onların gücü dahilinde istediğin yardımı alabilirsin."

Mikki dikkat kesildi. "Örneğin?"

Koruyucu şarabından bir yudum alıp söyleyeceklerini düşündü. "Diyelim ki bakirelerden biri korkunç baş ağrıları yüzünden sana geliyor ve acısını dindirmen için bir büyü yapmanı istiyor. Lavanta uzun zamandır sağlık, huzur ve rahatlamayla özdeşleştirilmiştir. Bu yüzden Gü'den taze lavanta tedarik etmesini ve Aeras'tan da bakirenin etrafındaki havayı lavantanın kokusuyla doldurmasını istersin."

"Gayet mantıklı," dedi Mikki hevesle. "O halde tek yapmam gereken yapacağım büyüye göre hangi element temsilcisinin neyi tedarik edebileceğini düşünmek olacak."

"Sonra da kendi sözlerin ve Hekate'nin gücüyle büyüyü tamamlayacaksın."

"Vay canına," dedi Mikki nefesini tutarak. "İnanılmaz."

"Ve yaptığın büyünün çok etkili olduğunu göreceksin. Hekate bir Yüce Rahibesi büyük bir güce sahiptir. Yaptığın bütün büyüler hem etkili hem de bağlayıcı olacaktır."

"Diğer bir deyişle konuşmaya başlamadan önce iyice düşünmeliyim."

"Akıllıca hareket edeceğinden hiç şüphem yok, Mikado."

"Keşke ben de senin kadar emin olabilseydim," diye mırıldandı Mikki. Ardından da içini çekti. "Bilmediğim öyle çok şey var ki."

"Öğreneceksin."

"Bana yardım edecek misin?"

"Elimden geldiğince," diye cevapladı Asterius dikkatle.

"Harika! Bu gece de yardım etmeni istediğim bir şey var." Asterius'un o her zamanki duygusuz maskesinin ardına bürünmesine aldırmadı. "Bu biraz dün gece benim için harita çizmene benziyor." Bunu duymak Asterius'u biraz rahatlatmış gibiydi ve hafifçe başını sallayınca Mikki devam etti. "Bahçeleri çok iyi biliyorsun, eminim sarayın içini de en az o kadar iyi biliyorsundur."

Asterius şaşırmış gibiydi ama yine de, "Evet, biliyorum," dedi.

"Eh, ama ben bilmiyorum." Parmağını aniden yatak odasına açılan cam kapıya doğru salladı. "Odamdan dışarı sadece bu kapıyı kullanarak çıktım. Yatak odamın dışındaki koridora henüz adımımı bile atmadım. Sarayın diğer kısmında fantastik rüyalar, sihirler falan yapıldığını da biliyorum gerçi." Dile getirmemiş olsalar bile her ikisi de Mikki'nin daha önce söylediklerini, ikisine özel bir rüya dokuma isteğini hatırladılar.

"Evet, öyle."

"Bunları görmek istiyorum ama aynı zamanda nasıl yapıldıklarını anlamak da istiyorum. Bana etrafı gösterir misin, Asterius?"

Asterius'un gözleri iyice koyulaşmıştı ve Mikki'nin isteği karşısında duyduğu memnuniyetin tüm ışıltısıyla parlıyordu. Keskin, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bundan gurur duyarım."

BÖLÜM 24

Onunla birlikte yatak odasının içinde dolaşmak, tuhaf bir biçimde mahrem bir tecrübeydi. Mikki, onun gözlerini fazlasıyla büyük yatağına doğru kaydırdığını görmüştü. Sonrasında da uzun ve güçlü adımları bir anda karışmış ve ilk kez beceriksizce yürümeye başlamıştı. Mikki gülümsememek için kendini tutmak zorunda kaldı. Zihninden onu yatağa atma düşüncesi geçmemiş olsa, neden yatağı görür görmez gerginleşsindi ki? Bunun mükemmel bir işaret olduğunu düşündü. Asterius kapıyı açıp dışarı çıkabilmesi için kenara çekilince de yatak odasıyla ilgili tüm düşünceleri bir anda uçup gitti.

Odası koridorun en sonundaydı ve balkonu, aynı zamanda sarayın doğu kısmı olan odasını baştan başa çevreliyordu. Sol tarafında kalan sarayın muazzam koridoru sanki sonsuza dek uzuyor gibiydi. Koridor çok geniş, tavan ise inanılmaz yüksekti. Güneye bakan bölmeli pencereler, meşalelerle aydınlatılan bahçeden gece manzaraları sunuyordu. Koridorun kuzey kısmında arka arkaya sıralanmış kapılar vardı ve mistik semboller oyularak süslenmiş bu kapılar göz alabildiğince uzanıyordu. Her kapının iki yanında, tıpkı koridorun diğer tarafında da olduğu gibi duvar şamdanlarının içindeki meşaleler yanıyordu. Mikki'nin gözleri kapıların arasındaki uzun, mermer kutulara kaydı. Kutular oldukça şaşırtıcı bir şekilde güllerle değil, başka çiçeklerle doluydu.

Koridorda sarı zambakları hatırlatan tatlı, güzel bir koku vardı. Aslında kutulardaki çiçekler gerçekten de sarı zambağa benziyordu ama birer boruyu andıran geniş, beyaz çiçekleri aynen zambak tarzında olsa da yaprakları fazlasıyla büyük ve yuvarlaktı. Fakat bu çiçekler biraz tuhaftı... gerçekten de öyleydi... Mikki çiçeklere doğru yürüdü. Etraflarında, pırıltılı bir buğuya benzeyen parlak bir duman vardı. Bu da ne?.. Sonra bu çiçeklerle ilgili bir şey aniden belleğinde canlandırıverdi.

"Akşamsefaları! Bunlardan Oklahoma'da da var. Tıpkı bunlar gibi geceleri açar. Gündüzleri boyun büküp çiçeklerini sımsıkı kapadıkları için neredeyse ölmüş gibi görünürler."

"Evet, onlara biz de akşamsefası diyoruz."

"Peki, çiçeklerin içinden çıkıyormuş gibi görünen bu dumanlı şey de ne?"

"Çıkmıyor, tersine çekiliyor."

"Çekiliyor mu? Bu nedir ki?"

"Rüyaların özü. Her gece akşamsefaları rüyaların özünü içlerine çekip uzaklardaki odalara ulaştırırlar ve Diyar'ın kadınları bu özü yeniden biçimlendirip rüyalarını oluşturduğu sihrin yaratılması için dünyaya geri gönderirler."

"Bütün bunlar bu kapıların ardında mı gerçekleşiyor?"

"Evet." Asterius, Mikado'nun bu masum merakı karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Mikado da ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kadın, kolunu sıktığında Asterius kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladığını hissetse de Mikado'yu bu kadar heyecanlandıranın, şu an onun yanında olması değil de Diyar'ın sihri olduğunu kendi kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ancak bunun bir önemi yoktu. Sebebi ne olursa olsun Mikado'nun mutlu olması onu memnun ediyordu ve kaderi imkân verdiği

ölçüde hem bunun hem de Mikado'nun varlığından aldığı zevkin tadını çıkarmaya niyetliydi.

"Devam et, Mikado. Sen rüya odalarına girerken ben de arkandan geleceğim."

Mikado başını salladı, derin bir nefes aldı ve ilk kapının tokmağını çevirdi. Kapı içeri doğru açıldı. Mikki içeri girdi ve gördüklerine bir anlam yükleyebilmek için gözlerini kırptı.

Oda akşam sefalarının tatlı kokusuyla buğulanmıştı. İçerideki kadınların cam üflemekle uğraştığını anlamak pek de zor değildi. Oda koridordan sıcaktı ama her bir köşesindeki kuzinelere bakılacak olursa çok daha sıcak olması gerekirdi. Mikki ve Koruyucu nun içeri girmesiyle birlikte kadınlar yaptıkları işten başlarını kaldırdılar. Asterus'a hiç umursamadılar ama Mikki'yi hızlı birer reverans yaparak neşeyle karşıladılar.

"Işinizi bölmeyeyim. Devam edin... şey, işte ne yapıyorsanız ona devam edin," dedi Mikki cabucak.

"Bal... [illegible] yapıyorlar."

Asterus oylesine yakınında duruyordu ki kısık sesi kulağında gürleyerek ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Baloncukların, içlerindeki rüyalarla birlikte nasıl da büyüdüklerini görebiliyor musun?"

Mikki kendinden geçmiş bir halde, kadınların uzun ve ince tüplere üflemelerini, onların uçlarındaki erimiş çıkıntılar farklı renklerdeki zarif, yanar döner küreler dönüşene dek çevirmelerini izlerken başını salladı. Baloncuklar büyüdükçe Mikki içlerinde bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Iyice yanlarına yaklaştığında gördüğü manzaranın akıl almaz olduğunu fark etti. Baloncukların birindeki genç bir kız kavaklıklardan aşağı atlıyor ama yere düşmek yerine, uçan penguenlere benzeyen birtakım kuşlara şarkılar söyleyerek menekşe rengi gökyüzünde süzülü-

yordu. Başka bir baloncukta iki şövalye dövüşürken, açık saçık giyinmiş bir kadın da onlara tezahürat yapıyordu. Bir diğerinde ise yaşlı bir kadın elindeki aynaya bakıyordu. Aynadan yansıyan yüzü gitgide gençleşiyor ve teninin iyice gerginleşmesiyle birlikte kadın nihayet bir genç kız haline dönüşüyordu.

"Şu an üzerinde çalışılan rüyaların özünü görüyorsun."

"Yani bunlar, insanların göreceği rüyalar mı?" diye fısıldadı Mikki.

"Evet."

"Peki buradan insanların zihinlerine nasıl ulaşıyorlar?"

"İşte böyle." Başıyla, baloncuğu greyfurt büyüklüğüne ulaşmış bir kadını işaret etti. Kadın tüpe üflemeyi bıraktı ve baloncuğu göz hizasına tuttu. Mikki içerideki manzarada bir kadının dizine dek ulaşan mavi renkli otlar arasında dans ettiğini ve gökyüzünden çiçeklerin üzerine yağdığını görebiliyordu. Saray işçisi tırnağıyla bir fiske atınca, baloncuk bağlı olduğu tüpten düzgün bir biçimde ayrıldı ama Mikki'nin umduğu gibi yere düşüp kırılmadı. Tersine havada asılı kaldı. Kadın üzerine son bir kez daha üfledi ve baloncuk yükselerek yavaş yavaş tavanda kayboldu.

"Sen de bir rüya yaratmak ister misin, Empusa?"

Az önce baloncuğunu tavana gönderen kadın ona boşalan tüpü uzatınca Mikki havaya sıçradı.

"Ah, teşekkür ederim ama hayır. Bugün yalnızca izliyorum."

"Nasıl istersen, Empusa." Kadın ona bakıp gülümsedikten sonra işine geri döndü.

Mikki, Asterius'un eline yapışıp onu kapıya doğru sürükledi. "Daha fazlasını görmek istiyorum!"

"Nasıl istersen, Empusa." Asterius onları izleyerek ne konuştuklarını dinlemeye çalışan kadınların iyiliği için mümkün

olduğunca mesafeli ve soğuk bir ses tonu kullanmaya çabalamıştı ama zahmetsizce avucunun içine yerleşen bu küçücük el onun için paha biçilmez bir hazineydi ve Mikado'nun ona hiç çekinmeden dokunmasıyla birlikte yüzüne yansıyan mutluluğu saklayamadı. Ne kadınların onları izlemesi ne de koluna yayılan acı umurundaydı. Mikado bir sonraki kapıyı açana dek elini hiç bırakmamıştı ya, onun dışındaki her şey önemsizdi. Kapıyı açmasıyla birlikte küçük bir mutluluk çığlığı atan Mikado'ya bakıp gülümsedi ve onun peşi sıra odaya girdi.

Bu oda daha serindi ve içerisi akşamsefası çiçekleriyle birlikte ilkbahar yağmurları gibi kokuyordu. Odanın ortasından, hiçbir yerden gelip hiçlikte kaybolan berrak bir nehir akıyordu. Nehrin bir ucunda, kırmızı renkli, kabarık yastıkların üzerine yerleşmiş kadınlar vardı ve konuşup gülüşerek ellerini suyun içinde gezdiriyorlardı. Kadınlardan biri bazen suyun içinden metal paraya benzer bir şey çıkarıp dikkatle inceliyor sonra da para, parmaklarını şıklatmasıyla birlikte pembe renkli bir dumanın içinde kaybolup gidiyordu.

Nehrin daha uzak tarafındaki kadınlar ise bağdaş kurmuş, suyun içine halka biçiminde ağlar batırıyorlardı. Genç bir kadın, Mikki'yi fark edip, "Selamlar, Empusa!" diye seslendi ve kısa zamanda ona diğer Rüya Dokumacıları da katıldılar.

"Sizi işinizden alıkoymayacağım; sadece seyretmek istiyorum," dedi Mikki onları rahatlatmak için. Sonra da Asterius'a yaklaşıp sesini alçaltıp, "Peki, bunlar ne yapıyor?"

"Bu nehir basit dünyadaki dilek kuyularına atılan bütün madeni paraları buraya taşıyor. Kadınlar paralardan birini seçiyorlar ve eğer dileği beğenirlerse onu bir rüyaya dönüştürüyorlar."

"Peki ya beğenmezlerse?"

"O zaman para, nehirde kalıyor ve zaman içinde, kâbusları oluşturan çamur haline dönüşüyor."

"Onları atamazlar mı ya da ne bileyim başka bir şey yapamazlar mı? Kâbuslardan nefret ederim."

"Bir dengenin kurulması gerek, Mikado. Işığa karşı karanlık, iyiye karşı kötülük, yaşama karşı ölüm. Denge olmazsa hayat döngüsü iflas eder."

"Yine de kâbusları sevmiyorum," diye homurdandı Mikki. Sonra da ellerinde halkalar olan kadınları işaret etti. "Onlar ne yapıyor?"

"Sezgi aynaları oluşturmak için su, rüvalar ve sihirden oluşan en iyi karışımı bulmaya çalışıyorlar."

"Sezgi aynaları mı?"

"Altıncı his için; tek başına gözle görülemeyen şeyleri sezebilmek için kullanılan aynalar."

"Gerçekten mi? Bu inanılmaz bir şey. Biliyor musun sanırım yakından görmek istiyorum." Mikki suyun içinde para arayan kadınlardan birinin yanına doğru yürüdü.

"Bana eşlik etmenizden onur duyarım, Empusa." Kadın içtenlikle gülümseyerek Mikki'ye baktı ve yastığında yer açabilmek için kenara doğru kaydı.

Mikki oturup suya baktı. Berraktı ve sihirli nehrin tabanını oluşturan beyaz kumları hızla karıştırarak akıyordu. Sonra birden gümüş bir yuvarlak belirdi ve Mikki çok fazla düşünmeden elini suyun içine batırdı. Serin odanın aksine, su hoş bir şekilde sıcacıktı. Parayı parmaklarıyla kavradı, zafer kazanmış gibi gülümseyerek sudan çıkardı ve üzerindeki suları akıtmak için salladı.

Yanında duran Asterius'un boğuk sesi, "Bravo, Empusa," diye gürledi. "Şimdi içine bak ve bu dileğin gerçekleştirebileceğin bir rüya olup olmadığına karar ver."

Mikki gözlerini kısıp paraya baktı. Küçük bir şaşkınlık yu kuyla birlikte elinde bir çeyreklik tuttuğunu fark etti! Üzerindeki darphane baskısı paranın 1995 yılına ait olduğunu gösteriyordu. Basit, sıradan bir çeyrekliktı. Bütün hayatı boyunca gorup harcadığı diğer çeyrekliklerden hiçbir farkı yoktu. Bunun içinde nasıl olup da bir sihir..

Paranın üzerindeki kaplama bir anda kıpırdanıverdi ve Mikki onu neredeyse düşürecekti. Daha yakından baktı. Tıpkı eski, slayt gösteren dürbünlere benziyordu ama paranın içindeki görüntü, film gibi hareketliydi. Çıtır çıtır yanan bir şöminenin önündeki koyun postunun üzerinde yatan bir kadın ve adam vardı. Çıplaktılar ve sevişiyorlardı. Mikki adamın kadına sürekli ne kadar güzel olduğunu, tadının bal ve aşk gibi olduğunu söylediğini işitebiliyordu. Sonra tam kadın doyuma ulaşırken odanın içine kar yağmaya başladı ama kar, ne kadına ne de adama değdi. Onları ıslatmadı.

"Bu dileğin bir rüyaya dönüştürülmesini istiyor musun?" diye sordu Asterius.

Mikki gözlerini önündeki erotik sahneden ayırıp yanında durmakta olan canavara çevirdi. Bakışlarını onun kaslı, geniş göğsünde ve bir insanınkine fazlasıyla benzeyen dolgun dudaklarında gezdirip kendi dudaklarını yaladı.

"Evet, istiyorum."

Mikki ona ne yapması gerektiğini söylemelerine gerek kalmadan parmaklarını şıklattı ve elindeki para pembe renkli bir duman haline dönüşerek miskince havaya doğru süzüldükten sonra tavandan çıkıp gitti.

"Başka bir tane daha seçecek misin, Empusa?" diye sordu yanında oturan kadın.

"İyi olurdu ama bu akşam başka odaları da ziyaret etmek istiyorum."

Mikki o gün ikinci kez Asterius'a elini uzattı ve Koruyucu bu kez hiç tereddüt etmeden elini tutarak onu ayağa kaldırdı. Sonra elini bıraktı ama Mikki, onun yanından uzaklaşmadı. Tersine, sanki odadan çıkmasına eşlik eden eski zamanlardaki Güneyli bir centilmenmiş gibi koluna girdi.

"Haydı, gidip başka odaları da görelim."

"Nasıl istersen, Empusa."

Asterius'un sözleri hâlâ mesafeliydi ama konuşurken ifadesinin yumuşadığı, vücutlarını birbirlerine iyice yakınlaştırdıkları, samimi gülücükler ve fısıltılar paylaştıkları da açıkça ortadaydı. Rüya Dokumacıları'nın şaşkınlık dolu bakışlarına hiç aldırmadan odadan çıktılar.

BÖLÜM 25

Mikki'nin zihni, rüya dokuma odalarında şahit olduğu inanılmaz güzelliklerle dolu bir kasırgaya dönüşmüştü. Tam artık bundan daha inanılmaz bir şey göremeyeceğini düşünürken Asterius onu bir başka odaya götürüyor ve bir kez daha hayrete düşmesine neden oluyordu. Annesiyle büyükannesinin de burada olmasını isterdi. Özellikle annesi, kadınlar boyarken cantanan, küçük porselen hayvanların tavana doğru uçtuğu odaya bayılırdı. Büyükannesi de herhalde en çok sihre adanan rüyaların dokunmasından hoşlanırdı: tıpkı, neredeyse şeffaf denecek kadar ince parşömen rulolar üzerine, canlı renklerde manzaraların çizildiği odada olduğu gibi. Bu zar gibi ince kâğıtlar, manzaraların çizimi bittikten sonra bir anda ikiye ayrılıyor ve tıpkı bir güvercinin kanatları gibi çırpınarak gözden kayboluyordu. Asterius burada kadınların tarot kartlarının özünü yarattıklarını söylemişti. Girdikleri bir başka odada ise kadınlar parlak gümüş tığlarla, krem renginden başlayıp duman rengine ulaşan bir renk skalasına sahip şeffaf battaniyeler örüyorlardı. Asterius bu battaniyelerin, Ay'ı aşağı çekmeye yarayan Ay örtüleri olduklarını söyleyince Mikki gerçekten de Ay'ın çeşitli evrelerindeki renkleri taşıdıklarını fark etmişti.

Ama en çok mum odasını beğendi. Bu odada kat kat sıralanmış, kalın, krem rengi sütun mumlar vardı ve kadınlar yumuşak balmumunun üzerine fantastik rüya manzaraları oymakla uğ-

taşıyordu. Manzarası tamamlanan mum yakılıyor, yanmaya devam ederken üzerindeki manzara serbest kalıyor ve kar rengi, kokulu bir duman olarak onu bekleyen dünyaya taşınıyordu.

Mum odasından çıktıklarında Asterius sert bir şekilde, "Sadece bir oda daha," dedi ve Mikki'nin itiraz etmesine fırsat tanımadan başını salladı. "Hayır, gözlerinin altında gölgeler oluşmaya başladı. Keşfine yarın akşam devam edersin."

"Benim için endişelenmek de görevinin bir parçası mı yoksa seni odadan odaya sürüklememden mi sıkıldın?"

"İkisi de değil," dedi Asterius bir sonraki odaya doğru yaklaşırlarken. Mikado'nun yüzünü avuçlarının içine aldı ve başparmağıyla onun göz altındaki gölgeleri okşadı. "Bu gecenin bitmesini hiç istemesem de bu kadar yorgun görünmenden hoşlanmıyorum."

Sözleri ve şefkat dolu dokunuşu Mikki'yi hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti ve başını kaldırıp ona baktı. Onu yanlış anladığı için özür dilemek ya da teşekkür etmek ya da... Kahretsin!.. Kendisinin de harika zaman geçirdiğini söylemek istiyordu ama Asterius süslü kapıyı çoktan açmaya başlamıştı bile. Mikki'nin heves dolu ilgisi bir anda yön değiştirip yeni odaya ve içindeki harikalara yöneldi.

Bu odadaki her şey normal görünüyordu. Kadınlar, büyük kumaş tezgâhlarının önüne oturmuşlar, iğnelerini batırıp çıkararak nefis duvar halıları dokuyorlardı. Her zamanki gibi Mikki'yi selamladılar ancak bu kez Asterius'u da görmezden gelmediler.

"Daha fazla iplik getirdin mi Koruyucu?" dedi yaşlı kadınlardan biri işini önemseyen, ciddi bir ses tonuyla.

"Yanımda getirmedim. Bu gece yeni Empusa'ya rüya dokuma odalarını gezdiriyorum."

"Empusa, lütfen saygısızlık yaptığımı düşünme ama eğer sen de izin verirsen, bu gece Koruyucu'nun bize daha fazla iplik getirmesi gerekiyor. O..." Kadın sözlerine devam etmeden önce kısa bir an için huzursuz bir şekilde duraksadı, "o burada yokken element temsilcilerinin getirdikleri ipliklerle idare ettik ve onlar da ancak yetti."

"Duvar halılarımız tarazlanmaya başladı," dedi sarı saçları kalın bir örgü halinde toplanmış, az öncekinden biraz daha genç bir kadın. Diğer birkaç kadın da başlarını sallayarak onayladılar.

Bir kez daha tamamen aklı karışan Mikki, bıkkın bir halde içini çekmemek için kendini zor tuttu. "Tabii ki Koruyucu'nun size, şey... iplik getirmesine izin veririm. Zaten işimiz de bitiyordu."

"Ah! Teşekkürler, Empusa!"

Mikki kadınların teşekkürlerini önemli değil der gibi elini sallayarak geçiştirdi ve tam arkasındaki Asterius'la birlikte odadan dışarı çıktı.

"Pekâlâ, bana tüm bunları açıklaman gerekecek."

"O odadaki manzaralarda değişik bir şey fark ettin mi?"

Mikki, sorusuna soruyla karşılık almaktan hiç hoşlanmayarak kaşlarını çatıp ona baktı ama yine de kadınların işlediği manzaraları şöyle bir düşündü. Bir tanesinde kucağında yeni doğmuş bebeği olan bir anne vardı. Bir diğeri kalabalık bir insan topluluğu önünde konuşan bir adamı gösteriyordu. Bir tanesinde de yazı masasına oturmuş düşünceli bir halde kaleminin ucunu ısıran bir kadın tasvir edilmişti. Mikki omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Gayet normal görünüyorlar."

"Çünkü bu odada gerçeğe dönüşen rüyalar dokunuyor."

"Yani gerçekten oluyorlar ha! Bu kadınların yarattıkları hakikaten de dünyada gerçekleşen şeyler mi?"

"Her zaman."

"Demek bu yüzden ipliklerin farklı olması gerekiyor." Mikki sezgilerini sanki belli belirsiz görünen bir patikaymış gibi büyük bir dikkatle izleyerek ağır ağır konuşuyordu. "Gerçekleri akşamsefası çiçeklerinin emdiği şeyden elde edemezler. Gerçekleşen rüyaların daha farklı bir şeye ihtiyacı var... daha gerçek bir şeye."

Koruyucu çok memnun görünüyordu. "Kesinlikle! Gerçekleşen rüyalar gerçeklikten elde edilen ipliklerle dokunmalıdır."

"Sen de bunu mu yapıyorsun yani?"

Asterius başını salladı. "Evet."

"Bana da gösterecek misin?"

Asterius çok geç olduğunu ve onun da çok yorulduğunu söyleyerek itiraz edecek oldu ama Mikado yavaşça koluna dokunup, "Lütfen, Asterius," dedi.

"Pekâlâ. Haydi gel bakalım."

"Nereye gidiyoruz?"

Asterius onu tekrar koridora çıkarıp, "Gül kapısına," dedi.

"Ormana mı çıkacağız?" Asterius'un kolunu sıktı.

"Çıkmak zorundayız. Gerçeklik, rüya ve sihir diyarından elde edilemiyor." Mikki'nin elini, avucunun içine aldı. "Korkma. Sana zarar gelmesine asla izin vermem."

Mikki gülümsedi. "Korkmuyorum. Seninle olduğum sürece korkmuyorum."

Mikki güllerden oluşan kocaman kapının geceleri fazlasıyla ürkütücü göründüğünü düşündü. Etraftaki meşalaler ve yaşlı meşe ağacının dallarından sarkan fenerler hiçbir işe yaramıyordu. Ortalık yine de karanlıktı ve gül duvarı, İngiliz yazar Tanith Lee tarafından muhteşem bir biçimde çarpıtılan peri masallarının birinden fırlamış gibi görünüyordu. Mikki, Lee'nin tuhaf masal

düzenlemelerinden fazlasıyla hoşlanıyordu ama içlerinden birine dâhil olmayı da istemezdi tabii. Asla.

"Sen burada kalabilirsin. Ben ormana gidip iplikleri topladıktan sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri geleceğim," dedi Asterius.

"Hayır! Burada tek başıma kalmaya niyetim yok. Ben de seninle geliyorum."

Mikki elini sımsıkı onun koluna doladı ve Asterius kapının çevresindeki toprağın içine dikilmiş olan meşalelerden birini de yanlarına aldı. Kapıyı açan komutu söylemesinin ardından Mikki'yle birlikte Gül Diyarı'nın dışına çıktılar.

Mikki titredi. "Burası daha soğuk."

Asterius başka bir komut haykırdı ve Mikki'nin omuzları, kovu mor renkli bir *pallı*'yla örtüldü.

"Etrafta olman bayağı işe yarıyor doğrusu," dedi Mikki gerilen sinirlerini gülümseyerek saklamaya çalışarak. Sonra başıyla ormanın kapkaranlık derinliklerini işaret etti. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Korkma."

"Senin için söylemesi kolay; pençeleri olan sensin," diye mırıldandı Mikki.

Asterius'un gülümsemesi meşalenin ışığında bembeyaz parladı. "Pençelerim hizmetinizdedir, Leydim."

"Ne güzel şeyler söylüyorsun öyle," dedi Mikki en iyi becerdiği Güneyli aksanıyla. Attığı içten kahkahayla birlikte Asterius'un göğsü sarsıldı.

Ağaçların arasına girmeleriyle birlikte, iyice yükselen Ay'ın gümüş renkli ışığını tamamen kapayan bir karanlığın içine çekilivermişlerdi. Asterius'un elindeki meşale yaşlı ağaçların üzerinde esrarengiz bir şekilde kıpırdanan gölgeler oluşturuyordu. Mikki

yanında Asterius olmasa korkudan altına yapabileceğini düşündü. Ama o yanında olduğu için sadece biraz ürkmüştü ve bir an önce sarayın güvenli, aydınlık ortamına geri dönmek istiyordu.

"Bu gecelik buraya kadar gidelim. Kadınları tatmin etmek için birkaç iplik toplamam yeterli. Yarın daha fazlası için geri gelirim." Durdu ve elindeki meşaleyi tekrar toprağa gömdü. Mikki'nin kolunu sıkımsıkı kavrayan eline baktı. "Her iki kolumun da serbest olması gerek," dedi nazikçe.

"Ah, affedersin." Mikki ölümüne sıktığı kolunu bıraktı ve ondan birkaç adım uzaklaştı. Karanlığın, yüzünün kızardığını saklamak gibi iyi bir yanı da olmasına sevinmişti.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Asterius sert bir ses tonuyla. "Dokunman hoşuma gidiyor."

Mikki şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Acaba doğru mu duymuştu? Sözleri çok hoştu ama söyleme biçimi sanki sinirli gibiydi. Kafasını karıştırıyordu. Tıpkı dokunuşlarının yumuşaklığına rağmen, ona her dokunduğunda yüzünün neredeyse acı çeken bir ifadeye bürünmesi gibi. "Gerçekten mi?" diye sordu birden.

Asterius'un iç çekişi bir fırtınaya benziyordu. "Gerçekten." Sonra elleriyle omuzlarını sarıp onu kendine doğru yakılaştırdı. "Burada dur. Uzun sürmeyecek."

Sessizce ellerini uzattı ve meşalenin ışığı, aniden ortaya çıkan pençelerinde parlayıverdi. Gözlerini kapayıp başını kaldırdı ve yüzünü hafifçe esen rüzgâra doğru çevirene dek döndü. Sırtı kısmen dönük de olsa Mikki dudaklarının sessiz bir dua okuyormuşcasına kıpırdadığını görebiliyordu. Ellerinden birini kaldırıp sanki rüzgârı pençeliyormuş gibi öne doğru savurdu. Sonra insanüstü tek bir hareketle elini ters çevirip kapadı ve pençe uçlarının parlamasıyla birlikte, ortaya aniden ince, uzun iplikler

çıkmaya başladı. Bu iplikleri çeke çeke toynaklarının etrafını ışıl ışıl parlayan, fosforlu ip yığınlarıyla doldurmuştu.

Mikki şaşkına dönmüş bir halde onun yaptıklarını izliyordu. Asterius küçük daireler çizerek hareket ediyor ve meşalenin ışığı altından hiç çıkmadan sürekli Mikki'nin yanında duruyordu. Ama iplikleri sadece rüzgârdan çekmiyordu. Bazen üstlerindeki yaşlı ağaçlara doğru uzanıp yapraklarından o ana dek göremedikleri iplikleri topluyor, sonra da hedefini değiştirip ellerini zemindeki taze balçıktan çıkan orman bitkilerinin üzerinde dolaştırıyordu. Bütün bu süre boyunca incecik ipliklerden oluşan yığın da gitgide büyüyordu. Mikki ipliklere uzun süre bakamıyordu çünkü kıpırtı ve parıltıları gözlerini alıyordu. Yığının arasında insan şekilleri görür gibi olduysa da hepsi birden parçalara ayrıldılar. Bu, tıpkı lunaparktaki komik aynalara yansıyan bir Picasso tablosunu incelemek için çabalamaya benziyordu.

Bu yüzden Mikki iplikler yerine Asterius'u seyretti. Büyük bir kedinin gücüyle birleşen bir savaşçı zarafetiyle hareket ediyordu. Boynuz ve toynaklarına rağmen, yeleye benzeyen saçları, koyu renkli, dipsiz gözleri ve vahşi zarafetiyle bir boğadan çok bir aslana benziyordu. Ve o gözler birdenbire Mikki'ye odaklandılar. Soluk soluğaydı ve kolları teriyle ıslanmıştı.

"Bu gece bana gösterdiğin bütün harikalar arasında en inanılmaz olanı: karanlığın içinden gerçeklik ipliklerini çekmendi."

"Sen de denemek ister misin?"

"Ah, evet," dedi Mikki nefesini tutarak.

"O zaman bu kez senin benim yanıma gelmen gerek."

Mikki hiç tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Asterius.

"Evet."

"O halde arkanı dön."

Mikki arkasını döndü. Asterius'un aralarındaki kısa mesafeyi de kapadığını hissedebiliyordu. Mikki'nin elini her iki elinin arasına alabilmek için öne doğru eğildi.

"Ellerini aç ve avuçlarıma bastır ki pençelerim senin pençelerin olsun."

Mikki parmaklarını kocaman açıp ellerini Asterius'un kendisininkinden çok daha büyük ellerine yerleştirdi. Sonra da kollarını teniyle bütünleşene dek onun kollarına bastırdı. Vücutları buluştu ve Asterius'un derin bir nefes aldığını, bedeninin bir ürpertiyle titrediğini hissetti. Kendi bedeni de kasıklarının iç kısımlarını sızlatan bir sıcaklıkla tepki verdi.

"Şimdi benimle birlikte hareket et."

Ve söylediklerini yaptı. Elleri onun elleriyle birlikte gecenin rüzgârını taradı. Avucunun içini gıdıklayan iplikleri hissedebiliyordu. Asterius iplikleri tutmak için ellerini kapadığında o da kendi ellerini kapadı ve ipliklerin içindeki görüntüler bir anda baş döndürücü olmaktan çıktı. Bakışlarını odakladı ve görüntüler belirginleşti. Makarası, karanlığın içinden çektikçe açılan bir sinema filmi izliyor gibiydi. Tıpkı kendisinin Asterius'a sırtını dönmesi gibi, bir adama arkasını dönmüş bir kadın gördü. Kadın çıplaktı ve sırtının yumuşak çizgisi sadece arkasına dökülen bakır renkli saçlarla bölünüyordu. *Tıpkı benim saçlarım gibi... kadında benim saçlarım var...* diye düşündü rüyadaymışçasına. Sonra görüntüye, sık kaslarla dolu, parlak bronz rengi iki kol girdi. Kollar kadını sarıp onu adamın çıplak göğsüne doğru çektiler. Adam kadının boynunu koklamak için öne doğru eğildi ve ışık, abanoz rengi iki boynuzu aydınlattı.

Asterius'un inlemesi, ipliğin açığa çıkarmak üzere olduğu manzarayı böldü. Mikki bocaladı ve kendini ondan uzaklaştırırken neredeyse düşecekti. Dengesini toplayıp ona doğru döndüğünde, Asterius başını öne eğmiş, etrafı incecik iplik yığınlarıyla

dolu bir halde meşalenin yanında duruyordu. Nefes nefese kaldığını ve elyle alnını sildiğini görebiliyordu. Eli tir tir titriyordu.

"İplikleri saraya götürmem gerek." Sesi bir kez daha eskisi gibi duygusuz, mesafeli tonlamayla çıkıyordu.

"Seni kızdırdım mı?" diye sordu Mikki.

"Hayır."

"O halde neden böyle davranıyorsun?"

Asterius başını kaldırıp ona baktı. Mikki hiç böylesine endişeli gözler görmediğini düşündü.

"Sen de gördün mü? İplikteki görüntüyü."

"Evet," dedi Mikki fısıldayarak.

Asterius birden sarsak ve vahşi hareketlerle iplik yığınlarını toplamaya başladı. "Neler olduğunu anlayamıyorum. Bunlar gerçekliğin iplikleri. Gerçeğe dönüşecek rüyalarla birlikte dokunmaları gerek."

Mikki, iplikleri içine toplayabilmesi için sırtındaki *palla*'yı çıkarıp yere serdi.

Asterius sözlerine devam etmeyince de, "Ve?.." diye sordu ısrarla.

"Ve fantezileri ya da gerçek dışı şeyleri göstermemesi gerekirdi!"

Sesinin gücüyle birlikte meşalenin alevi bile titredi ama Mikki hiç ürkmedi. Tersine ona doğru yürüyerek aralarındaki iki adımlık mesafeyi de kapadı. Bir anda sessizliğe bürünmesini izledi. Elini uzattı ve parmak uçlarının yüzünü okşamasına izin verdi. Asterius dokunuşuyla birlikte titredi ama ondan kaçmadı.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Mikki.

"Hayır, hoşlanıyorum!"

"Sen de bana dokunmak ister misin?"

"Evet," diye hırladı Asterius dişlerinin arasından.

"Öyleyse, neden az önce gördüklerimizin fantezi ve gerçek dışı olduğunu söyledin?"

"Çünkü ben bir canavarım ve sen de ölümlü bir kadınsın!"

"Kes şunu!" Mikki dik dik yüzüne baktı. "Bunu imkânsız hale getiren sensin. Canavar falan umurumda değil! Bunların hiçbiri," kaba birer hareketle boynuzlarını ve toynaklarını gösterdi, "Tulsa'da rüyalarıma girdiğinde seni arzulamama engel olmadı ve o zamanlar içindeki adamdan bile haberim yoktu. Şimdi neden seni arzulamama engel olsun ki?"

"Anlamıyorsun, Mikado. Burada, seninle aramızda olan veya olmayan şeylerden çok daha büyük bir tehlike var. Sen sadece..."

"Güller için buradayım! Kahretsin, Asterius! Bunu zaten biliyorum. Aynı anda hem işimi yapacak hem de seni sevemeyecek kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun? Lanet olsun! Bu Diyar'daki insanlar eski dünyam hakkında kötü şeyler söylüyorlar, üstelik bunların bir kısmı da doğru ama benden önceki rahibeleri merak etmeye başladım doğrusu. Birkaç işi aynı anda yürütemiyorlar mıydı?"

"Lütfen. Bana gerçekte kastetmediğin şeyleri söylememen için sana yalvarıyorum."

Mikki sanki kalbi gerçekten de paramparça olmuş gibi konuştuğunu düşündü.

"Neden bahsediyorsun? Sana karşı tamamen dürüstüm."

"Ölümlü bir kadın bir canavara aşık olamaz."

"Sana bunu kim söyledi?"

Asterius telaşla başını çevirdi.

Mikki yanına gitti ve parmaklarını tekrar yanağında dolaştırdı. Asterius sanki onun dokunuşu yüzünden acı çekiyormuş

gibi gözlerini yumdu. "Hekate'nin sana kızmasına sebep olan kişi son Empusa mıydı?"

Asterius gözlerini kocaman açtı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse... Hiç kimse söylemedi. Ama ben aptal değilim. Hekate'yi kızdırdın. Empusa gitti. Güller hasta. Beni buraya sen getirdin. Haydi ama; ikinizin arasında bir şeyler geçtiğini anlayabilmek hiç de zor sayılmaz."

"Geçmişle ilgili konuşmam yasak."

"Bunu biliyorum. Sen ve buradaki herkes yasaklı. Ama ben değilim ve bu yüzden izin ver de sana bir şey açıklayayım. Bir, ben o Empusa değilim. Eminim ki ondan daha yaşlıyım ve varsayalım ki ondan daha akıllıyım. İki, başka bir dünyadan geliyorum ve bu da Diyar'daki diğer kadınların önyargılarını taşımadığımı gösterir. Mesela güllerle ilgilenirken ellerim kirlendiği için sorun yaşamam. Ve senin içindeki adamı görmek konusunda da sorun yaşamıyorum. Şimdi sana bir soru soracağım. Bana dürüst ve net bir cevap vermeni istiyorum ve artık bu 'bu konuda konuşmam yasak' saçmalığını da duymak istemiyorum."

"Sor," dedi Asterius.

"Hekate'nin Empusa'sının, Koruyucu'ya âşık olamayacağına dair bir kural var mı?"

Asterius'un koyu renkli gözleri Mikki'nin gözleriyle buluştu. "Böyle bir kural var mı yok mu bilmiyorum ama zaten böyle bir kurala hiçbir zaman ihtiyaç duyulmadı."

Mikki nefesini tuttu. "Ama şimdi ihtiyaç var."

"İçimdeki adamı gördüğünü mü söylüyorsun, Mikado?" Sesi gergindi.

"Aslında içindeki adama âşık olmaya başladığını söylüyorum. Sanırım rüyalarına girmeye başladığından beri ona âşığım."

Mikki ona dokunmuyordu belki ama titrediğini görebilecek kadar da yakınında duruyordu.

"Bu doğru olabilir ve senden sadece bu sözleri duymak bile benim için ender bulunan, mucizevi bir hediye ama bir erkeğin kalbine ve ruhuna sahip olmama rağmen aynı zamanda bir canavarın ihtiraslarını taşıdığımı da bilmelisin. Canavarı bana karşı boyun eğmeye zorluyorum fakat içimdeki erkek nasıl aşka susamışsa o da kurt gibi aç."

Mikki, kalp atışlarını hızlandıran bir duygu yoğunluğu hissetti. Ama korkmadı. Sadece büyülendi. Asterius'un elini tutup dudaklarına götürdü.

'Canavarı kabullenmeden erkeği sevemem.'

'Bu seni korkutmuyor mu?" diye gürledi Asterius'un boğuk sesi.

Mikki, yanağını onun eline yasladı. Asterius, yüzünü ellerinin içine alınca da onun avucunu öptü. "İçindeki canavar bana zarar vermek istiyor mu?"

"Hayır! O da seni sevmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

"O halde bunu ona öğretmemiz gerekecek."

Geri kalan iplikleri toplarken sessizdiler ama elleri sık sık buluştu ve gözleri henüz tamamlanmamış rüyaları konuştu. Diyar'a geri dönmek için tekrar ormandaki yolu izlerken birbirlerine öylesine dalıp gitmişlerdi ki gölgelerin arasına gizlenmiş bir yaratığın kıpkırmızı gözleriyle aç bir kurt gibi attıkları her adımı takip ettiğini fark edemediler.

BÖLÜM 26

Asterius gümüş *palla*'ya sarılı iplikleri yüklendi ve uyumakta olan bahçelerin arasından hızla geçtiler. Yürürken kolları birbirine sürterek kadar yakın duruyorlardı. Asterius vücudana dokunmanın verdiği acıyı içtenlikle karşıladı. Ona yakın olmanın bedelini ödemeye seve seve hazırdı.

Zihni çeşit çeşit düşüncelere bulanmıştı. *Dokunuşu hâlâ bana acı veriyor demek ki henüz beni tam anlamıyla sevmiyor ama yine de bana âşık olmaya başlamış olabilir mi? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Peki ya bu doğru değilse, ya bu sadece bir oyun ya da peşinden gitmek istediği tuhaf bir dürtüyse ve sonra pişmanlık duyacaksa...* Kalbi sıkıştı. Bu geceyi, Mikado'nun ona bahşettiği sözler ve verdiği ümitle kapaması lazımdı. Bu kadarı yeterdi.

Yetmez! diye kükredi içindeki canavar.

Ama yetmeli. Bir mucize sonucu onu sevse bile hiçbir şey değişmeyecekti. Mikado'nun kaderi aynı kalmalıydı.

Asterius'un zihni ve kalbi savaş halindeydi ve bir yandan içindeki bu savaşla mücadele edip bir yandan da ona dokunmasının tadını çıkarırken sessiz duruyordu.

Mikki ise hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Bazen yan gözle Asterius'un güçlü profiline kaçamak bir bakış fırlatıyordu; köşeli çenesine, geniş alnına ve yuvarlak uçlu, oniks boynuzlarına... İçini bir ürperti kapladı; biraz endişelenmenin biraz da

büyülenmenin verdiği bir ürperti. Düşünmeyecekti. Sadece içgüdülerini takıp edecekti.

İkisi de düşüncelerine öylesine kapılmışlardı ki Mikki'nin balkonu aniden önlerinde beliriverince şaşırdılar.

"İplikleri, Rüya Dokumacıları'na götüreyim," dedi Asterius terslenerek.

"İyi fikir. Seni bekliyorlar zaten." Mikki parlak iplik yığınına dokunmak istermiş gibi bir hareket yaptı ama sonra fikrini değiştirerek elini geri çekti. Bakışlarını ipliklerden ayırıp Asterius'a çevirdi. "Kadınlar içinde bulunduğumuz rüyayı görüp onu da halıya dokuyacaklar mı?"

Asterius sorusu karşısında tamamen şaşırmış gibiydi. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar gerçekleşen rüyalarla ilgili bir deneyimim olmadı."

Mikki, onun yüzüne daha iyi bakabilmek için başını geriye doğru attı. "Rüya görmüyor musun?"

"Görüyorum ama gerçek olmuyorlar. Hekate'nin hizmetine girmeye yemin ettiğimden beri sürekli başkalarının rüyalarının gerçek olmasını izliyorum ama bana şimdiye dek hiç böyle bir şey bahşedilmedi." Hâlâ onun gözlerine bakıyordu. "Titan'ın oğlu olduğumu biliyorsun. Yüzlerce yıldır hayattayım ve önümde sonsuza dek uzanan bir zaman var. Kalbim attığı sürece bugünü asla unutmayacağımı bilmeni istiyorum."

"Gün sona ermiş gibi konuşuyorsun."

Asterius keskin beyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi ama gözlerinde hüzün vardı. "Çok hoş bir gündü ama her şey gibi bunun da bir sonu olmalı."

Mikki sona ermesini istemiyordu, henüz değil. Onu... onu... Zihni ihtimalleri taradı. Asterius'un tam olarak ne yapmasını istiyordu? Ona böylesine yakın durması, pek çok özelliği karşısında bir kez daha hayrete düşmesine neden olmuştu; boyutları,

bir erkekle bir hayvanın güçlü bir karışımı olması (çatal tovnalar, tüylü bacaklar, kaslı göğüs ve kuvvetli omuzlar) ve yüz hatlarının yarı canavardan çok savaşçı antik bir tanrıyı andırması gibi. Rüyasında onun tarafından kovalanmış ve en sonunda kollarına girmişti. Seksi ve erotik bir rüyaydı ama neticede sadece bir rüyaydı. Gerçekler ise çok, daha farklıydı. Her şeyden önce onu kovalamıyordu. Ayrıca içindeki canavarla ilgili söylediklerini unutmaması gerekiyordu. Ne Mikki peri masallarındaki güzellerden biriydi ne de Asterius, onunla evlenmeye karar verdiğinde havalı bir prense dönüşecekti. Kahretsin, ona evlenme bile teklif etmemişti. Niyeti neydi kimbilir. Yüzü çoğunlukla ne düşündüğünü bile anlayamayacağı kadar ifadesiz oluyordu.

Peki ama *kendisinin* niyeti neydi? Ona âşık olmaya başladığını itiraf etmişti. Bu ne anlama geliyordu? Aşkının hangi şiddette olmasını ve hangi noktaya ulaşmasını istiyordu?

"Benden istediğin başka bir şey yoksa sana iyi geceler dilemek istiyorum, Mikado."

Asterius nihayet konuşmaya başladığında, Mikki öylece durup tıpkı bir aptal gibi, sessizce onun yüzüne bakmakta olduğunu fark etti. Kendini bir hipnozun etkisinden kurtulmuş gibi hissederek gözlerini kırptı.

"Benim için yapabileceğin bir şey daha var."

Mikki balkon merdivenlerinin üç basamağını hızla tırmandı. Asterius da peşinden gelmeye başladı ama Mikki arkasını dönünce aniden durmak zorunda kaldı. Şimdi gözleri neredeyse aynı hizadaydı ve Asterius bir an için öylece durup ondan kaçmayan ya da ona serseri bir yaratıkmış gibi davranmayan bir kadına böylesine yakın olabilmenin tadını çıkardı. Sonra Mikki ellerini omzuna koydu.

"Senin için ne yapabilirim, Mikado?" Asterius tenine yayılmaya başlayan ani acıya rağmen mümkün olduğunca sakin ko-

muşmaya çalışıyor ve onu ürkütmekten korkarak, insanötesi bir güce sahip göğsüne ve bu göğüsten gümbürdeyerek çıkan sesine için için küfrediyordu. Ona dokunmaktan vazgeçmesinden korkuyordu... ya da vazgeçmemesinden.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı Mikki.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Asterius kıpırdayamadı. Sanki öpüşüyle birlikte tekrar bir heykel haline dönüşmüştü. Mikki geri çekildi ama sadece gözlerinin içine bakabileceği kadar.

"Dudakların sıcak," diyerek fısıldamaya devam etti.

"Seninkiler... seninkiler de hayal bile edilemeyecek denli yumuşak." Boğazına düğümlenen kelimeleri bir şekilde dile getirmeyi başarmıştı.

"Seni tekrar öpebilir miyim?"

Asterius, Mikki'nin küçük ellerinin verdiği alışılmadık, acı tatlı zevkle birlikte tüm vücudunun titrediğini hissettiğini biliyordu. Sesini kontrol edememekten korkarak sadece başını salladı.

Mikki'nin dudakları bu kez durmadı. Asterius, kor gibi yakan acısını büyük bir gayretle kenara atıp onu içine çekti. Mikki'nin kokusu tüm duyularını ele geçirmişti. Mikado tatlı bir gül gibi kokan, sevgi dolu, ölümlü bir kadındı ve neredeyse onun kollarına girmiş, ona dokunuyor, onu öpüyordu. Bu, sahip olduğu bütün sihirlerden çok daha baş döndürücüydü.

"Sen de beni öpersen iyi olur," diye mırıldandı Mikki dudaklarının arasından.

Asterius sık sık diğer adamların rüyalarında şahit olduğu gibi hafifçe ağzını açtı ve başını eğdi. Mikki'nin dili hafifçe diline dokununca bedeni içgüdüsel bir tepki verdi ve inlemeye dönüşen bir hırıltıyla birlikte elindeki *palla*'yı yere bırakınca fosforlu iplikler merdivenlere saçıldı. Ellerini kaldırıp belinin zarif kıvrımını sardı. Mikki de iyice öne doğru gelerek göğüslerini onun zırhının derisine bastırdı. Asterius onun tadını ala-

biliyor, göğüslerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Onu, duyduğu arzuyla birlikte ikiye katlanan acısı kadar büyük bir şehvetle istiyordu. Kanı, ateşten bir nehir gibi vücudunda dal galanırken nabzı şakaklarında atmaya başlamıştı. Şu an yeryüzünde, Mikado'dan, onun dokunuşundan, tadından ve ateşinden başka hiçbir şey yoktu. Ona sahip olmalıydı. Acısı onu yok etse bile Mikado'ya sahip olmalıydı! İçine girmeli ve baştan çıkarıcı sıcaklığına sonsuz ihtiyacını pompalamalıydı. Mikado kollarını onun omzuna doladı ve öpüşmeleri iyice şiddetlendi. Asterius bir elini onun pürüzsüz sırtında gezdirirken diğer eliyle de karşı konulmaz bir yuvarlaklığa sahip kalçalarını avuçladı ve onu kendine doğru çekip sertleşmiş erkekliğine bastırdı.

Ah, Tanrıça! Bugüne dek, onun vücudunu kendininkine bastırmanın verdiği nefis acıya benzer bir şey hissetmemişti.

Şehvetle buğulanan acı dolu zihni Mikado'nun ilk çığlığını fark edemedi. Ancak ikincisini duyabildi çünkü artık ondan kurtulabilmek için çırpınmaya başlamıştı. Soluk soluğa kalarak dudaklarını ondan ayırmaya çalıştı. Sonra kan kokusunu duydu. Mikado'nun kanıydı. Dudaklarına baktı. Şişmiş ve zedelenmiş gibi görünüyorlardı. Bir dudağı kesilmişti ve kanıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve o da nefes alabilmek için uğraşıyordu.

"Hayır!" diye gürledi Asterius. Mikado'yu bırakıp sendeleyerek geriye doğru bir adım attı.

Mikado da sarsak bir adım atıp vücudunu tırabzanlara yasladı. Sırtı mermere dokunur dokunmaz irkildi.

"Ne yaptım ben?" dedi Asterius kulakları tırmalayan bir sesle.

"Pençelerin..." dedi Mikado. Ses tonu tuhaf bir şekilde inceydi. "Beni tırmalamış olmalısın."

Asterius ellerine baktı. Pençeleri sonuna kadar çıkmıştı. Kocaman açılmış gözlerini Mikado'ya dikti. *Ah, Tanrıça! Hayır, lütfen! Lütfen ona zarar vermiş olmayayım!*

"Sırtına bakayım," dedi ama ona yaklaşmaya çalıştığında Mikado irkilerek bir basamak yukarı çıktı. Asterius, sanki vücuduna bir kazık saplanmış gibi durdu.

"Her şey yolunda. İyi olacağımdan eminim."

Mikado'nun gözleri korkuyla birlikte bir başka duyguyla daha dolmuştu. Asterius'un, çok iyi bildiğinden emin olduğu bir şeyle; tiksintiyle. Bu bakışları öyle iyi tanıyordu ki. Diğer Empusa'nın onu reddettiği gece de aynı bakışları görmüştü. Onun gözleri de canavardan korktuğunu ve iğrendiğini söylemişti. Ona bir kez daha dokunmaya kalkışmadan, yavaşça yerlere dökülen iplikleri toplayıp *palla*'nın içine yerleştirdi. Sonra doğrulup merdivenlerden inmeye başlamadan önce son bir kez daha ona baktı. Sırtı hâlâ tırabzana dayalı bir halde öylece duruyor ve fal taşı gibi açılmış, serseme dönmüş gözleriyle onu seyrediyordu.

"Seni incitmek istemedim. Beni affetmeni söylemeyeceğim çünkü bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama en azından sana zarar vermek istemediğime inanmaya çalışmanı diliyorum. Sana asla zarar vermek istemem." Kısık sesli bir homurtuyla arkasını döndü ve gecenin içinde kayboldu.

Mikki o gider gitmez titreyen elini ağzına götürdü ve irkildi. Dudağındaki kesiği diliyle hissedebiliyordu. Asterius'un dişleriyle böyle bir şey yaptığını fark etmemişti. Titreyen dizleriyle yavaş yavaş dönemeçli merdivenlerden yukarı çıktı ama odasına girmedi. Balkonda yürümeye devam etti ve doğu tarafındaki diğer merdivenlerden aşağı indi. Neyse ki Daphne'yi çağırması gerekmiyordu. Aynen bu sabah emrettiği gibi, hizmetçiler kaplıcanın dışına kalın havlular, yedek kıton giysisi ve gecelikle birlikte kocaman sepetler içinde sabunlar, yağlar ve şarap dolu sürahiler taşımaya başlamışlardı bile. Empusa'nın bütün ihtiyaçlarını günün her saatinde kendilerinin karşılaması gerektiğini söyleyerek itiraz etmişlerdi tabii ama Mikki taviz vermemişti. Eninde sonunda, etrafında onu bekleyen ve izleyen biri-

leri olmadan banyo yapmak isteyeceğini biliyordu, o günün bu kadar çabuk geleceğini düşünmemişti sadece.

Kitonundan sıyrılıp bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve kendini yavaşça üzerinden dumanlar çıkan banyolardan birine bıraktı. Kaplıcanın suyu sırtını örterken derin bir nefes aldı.

Olesiye korkmuştu. Onunla öpüşmüş ve bundan hoşlanmıştı. *Hem garip hem de heyecan verici bir şekilde, misk kokusu sürünmüş bir erkek tadındaydı. Ve o tıpkı...* birden titredi. Tıpkı taş gibiydi ama vücudu hem sıcak hem de inanılmaz güçlüydü. Ve o da Mikki'yi arzuluyordu. Hem de çılgınca. Dokunuşuyla birlikte kaslarının gerilip titrediğini hissedebiliyordu. Sertleşmiş erkekliğini ısrarla vücuduna bastırmasından büyük zevk almıştı ve kendi vücudu da buna öylesine harika bir ateşle ve ıslaklıkla cevap vermişti ki dişleri bile sancımıştı. Vücuduna sürtünerek onu erotik bir şekilde kışkırtmıştı. Kiton giysisinin ince ipekli kumaşının altından bedenini hiç zorlanmadan hissedebilmek hoşuna gitmiş, ağzının içinde sessizce hırlayınca heyecanlanmıştı. Bunu ona Mikki yapıyordu! Bu inanılmaz derecede güçlü yarattığı kollarının arasında tutan ve onu zevkle titreten kendisiydi. Ona yaslanmış, yumuşaklığını onunla bütünleştirmişti. Tıpkı rüyalarındaki gibi, hatta daha da iyisi. Tek başına uyanmak ve hiç zevk vermeyen tek kişilik bir orgazm yaşamak zorunda değildi. Ona sahip olabilirdi, her yönüyle.

Sonra zevk acıyla karışmıştı. Pençelerini çıkarmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu. Sadece kendinden geçmişti ve ihtirası içgüdüsel bir tepkiyi tetiklemişti. Mikki ona anlatmaya, onu uzaklaştırmaya çalışmıştı. Asterius ilk başta onu duymamış gibiydi ve sonra...

Mikki içini çekip gözlerini kapadı. Sonra Asterius delişçte kapılmıştı. Mikki'nin gözlerindeki korkuyu fark etmiş ve yanına yaklaşmasına izin vermeyince de ondan kaçmıştı. Yanlış anlamıştı. *Tabii ki yanlış anlayacaktı. Kaç kadın ona korku dolu göz-*

lerle bakmıştı? Büyük ihtimalle diğer lanet olasıca Empusa'ların yaptığı da buydu. Hekate'nin, Koruyucu ve Empusa'nın birbirlerine âşık olmasını yasaklayan bir kural koymasına gerek olmadığını söylediğinde, ikisinin arasında hiçbir şey olmadığını ima etmişti belki ama Mikki başka bir şey daha sakladığını biliyordu. Diyar'daki herkes onun bilmesini istemedikleri bir şey saklıyordu. Bir önceki Empusa, Asterius'un kalbini kırmıştı. Belki Hekate bu darbenin üstesinden gelebilmesi için onu sürgüne göndermişti. Ve belki de diğer Empusa'yı, Asterius'u reddettiği için kovmuştu. Kimbilir? Rüyalardan, sihirden ve arzudan oluşan bu tuhaf Diyar'da neler döndüğünü kim bilebilirdi ki?

Mikki, yanından ayrılırken onun yüzünde beliren çaresiz ifadeyi düşündü. Kendisi de onun kalbini kırmıştı. Bunu yapmak istememişti. Sadece pençelerini sırtına geçirmesine ve karşılığında kendisinin de vahşi bir zevkle dolmasına çok şaşırmış ve korkmuştu. Dişlerini dudaklarına geçirmeyi ve ondan, hemen oracıkta, sert ve hızlı bir şekilde defalarca içine girmesini istemeyi düşünmüştü. İçini sahip olduğu güçle doldurmasını hissetmek ve arzusunun, şehvetinin, güçlükle kontrol edebildiği vahşiliğinin ona ait olduğunu bilmek istiyordu... Mikki, onu her istediğinde yanına çağırabilecek olmanın ve kendisine hep aynı ateşle karşılık verip onun hayatına giren o yetersiz erkeklerin hiçbirinin yapamadığı kadar doyuma ulaştıracağını bilmenin verdiği zevki hatırlayarak titredi. Bu onu öylesine heyecanlandırmış, şaşırtmış ve baştan çıkarmıştı ki en sonunda kendisini asıl tatmin eden şeyin ne olduğunu gözden kaçırmasına ve o "şeyin" bir erkek değil de bir canavar olduğunu fark edememesine neden olmuştu.

Gerçek olan tek bir şey vardı; Mikki ondan değil, kendisinden korkmuştu.

BÖLÜM 27

"Sadece yarım gün çalıştığımızı düşünecek olursak oldukça fazla iş başardık doğrusu." Mikki ellerini ovuşturup Hekate'nin Tapınağı'nın etrafındaki yeni gübrelenmiş güllerden oluşan bahçeyi inceledi. Gülleri enine boyuna incelemese ya da sağlıksız güllere yaklaştığı her defasında mutlaka ortaya çıkan o tuhaf mide bulantısını hesaba katmasa aslında bahçeler neredeyse normal görünüyordu, özellikle de Hekate'nin Tapınağı'na en yakın olan bu bölgedekiler. Buradaki güller eflatun ve mor tonlarındaydı ve kötü durumda olsalar bile tatlı kokuları her tarafa yayılıyordu. Birkaç çanaktan oluşan kocaman çeşmeden akan sular, çeşmenin tabanından dışa doğru uzanan mermer kanallardan süzülüp bahçelerin dört bir tarafına yayılıyordu. Nera bu çeşmenin gül yataklarının tamamını suladığını anlatmıştı. Mikki böylesine harika bir sulama sistemini bugüne dek hayal dahi etmemişti.

"Çalışmalar gayet iyi gidiyor. Bugün kadınların çoğu gülümseyip kahkahalar atıyordu," dedi Gii.

"Çünkü etrafta Diyar'a erkek çağırmak için büyü yapacağım dedikoduları dolaşıyor." Mikki, toprak elementinin temsilcisine yine de gülümseyerek cevap vermişti. Kadınlar, özellikle bugün hem çok çalışmışlar hem de olumlu tavırlar sergilemişlerdi. Bunun farkındaydı çünkü bütün sabah aslı suratlı olmak konusunda kararlı birisiyle mücadele etmekle uğraşmış ve durumu kimselere belli etmemek için oldukça zor çekmişti.

Kahretsin! Asterius bu sabah ne boynuzunu ne toynağını ne de saçlarını göstermişti. Tamam, Mikki onu çağırmamıştı ama ona ihtiyaç duyacağı bir durum da olmamıştı. Zor işlerin çoğu dün tamamlanmıştı. Bugün kadınlar budamayla ve zayıf fidanları temizlemekle uğraşıyordu. Her ikisi için de Asterius'un kuvvetine ihtiyaçları yoktu. Fakat yine de bir günaydın demek, neler yaptılarını kontrol etmek ya da başka bir şey... herhangi bir şey için ortaya çıkabilirdi!

Mikki mantıklı düşününce, kendisini korkutup zarar verdiği için onu tamamen reddedeceğini zannetmiş olabileceğini anlıyordu. Ama aşk ve ihtirasta mantığa yer yoktu maalesef. Onu görmek istiyordu, onu görmeyi umuyordu. Ve yanına gelmesi için onu zorlamak istemiyordu, hatta ona yanına gelmesini söylemek bile istemiyordu. Kendisinden ayrı kalmaya dayanamadığı için onun yanına gelmesini istiyordu.

"Empusa, kadınlara gitmelerini söyleyeyim mi yoksa kutsal halkayı oluşturup büyüleri yaparken burada kalmalarını mı tercih edersin?" diye sordu Gii.

"Ah, affedersin. Evet, kadınları gönderebilirsin. Henüz etrafta kalabalık olmasını istemiyorum." Mikki zihnindeki düşünceleri toparladı. "Diğer nedimelere de önce büyüyü yapmak istediğini söyle, yemeği sonra yeriz."

"Tamam, Empusa." Toprak elementinin temsilcisi hızla uzaklaştı.

Mikki kaşlarını çatıp dudağını ısırdı. Asterius'u takıntı haline getirmek yerine bahçe büyüsünü nasıl yapacağını düşünmeliydi. İçini çekti. Erkek çağıran büyüyü yapmak daha kolaydı ya da en azından üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Ama diğer büyüyü nasıl yapacağı konusunda henüz tam bir fikir oluşturamamıştı ve aklı hâlâ karışıktı. Kahretsin.

Az sonra dört elementin temsilcileri, Hekate'nin Tapınağı'ndaki sürekli yanan ateşin etrafındaki yerlerini almış ona seslenip el sallıyorlardı. Mikki saçlarını kulaklarının arkasına kıstırdı ve menekşe rengi kitonuna bulaşan çamuru silkeledi. Gii o sabah bu nefis kumaşı getirdiğinde, öğlene kadar bir göğsü açık bir halde çalışmanın pek de pratik olmayacağını düşünerek temkinli davranmıştı ama Gii bir kahkaha atıp göğsünü açıkta bırakan elbisenin sadece yeni ay altında yapılan ayinler sırasında giyilen bir ritüel elbisesi olduğunu söylemişti. Diğer zamanlarda ise büyü yapmak için ruh elementinin temsilcisinin renginde bir kıyafet giymesi yeterliydi. Eh, bu da Mikki'nin içini rahatlatmıştı doğrusu. Ya da en azından rahatlatmalıydı ama zihni bir yandan da çok daha baştan çıkarıcı bir elbise giymesi karşısında Asterius'un vereceği tepkiyi görmekten fazlasıyla hoşlanacağını fısıldıyordu, tabii bu sabah onun yanına gelme lütfunda bulunursa.

Mikki basamakları tırmanıp Hekate'nin Tapınağı'na girdi. Tapınağın güzelliği gergin sinirlerini yatıştırmıştı. Sırtını dikleştirip başı yukarıda yürümeye başladı. O gücünü, kudretli bir tanrıçadan alan Yüce Rahibe'ydi. Empusa'lık görevleriyle uğraşmak verine bir erkeği (ya da bir canavarı) hayal etmek ona yakışmazdı.

Halkanın ortasındaki yerini aldı. Gözlerini kapayıp zihnini berraklaştırdı ve derin bir nefes alıp tam ortada durduğundan emin oldu. Sonra zihninde, geçen sefer kutsal halkayı oluştururken de gördüğü, dört elementi birbirine bağlayıp sihir ve güçten oluşan bir sınır yaratan ışık ipliklerini canlandırdı. Kendisini hazır hissedince de doğuya doğru dönüp Aeras'a yaklaştı.

"Merhaba Aeras."

"Empusa." Hava elementinin temsilcisi zarif bir şekilde reverans yaptı.

Element temsilcilerini halkaya çağırmak bu kez daha kolay oldu ve Mikki öncekinden çok daha büyük bir özgüvenle sırasıyla hava, ateş, su ve toprak elementlerini hızla bir araya getirdi. Ruha sıra geldiğinde, halkanın sınırlarını oluşturan koruyucu iplikler pırıl pırıl parlıyor ve öğle güneşinin altında bile açıkça görülebiliyordu. Sonra tekrar derin bir nefes aldı ve ritüele başlamadan önce dikkatli bir şekilde iç sesini dinledi.

"Hekate, Karanlık Ay'ın Yüce Tanrıçası, bana Gül Diyarı'na sağlık ve korunmayı çağırabilmem için gereken gücü ve bilgeliği bahşet."

Önünde duran ruhun ateşi, ona parlayarak cevap verdi ve Mikki bedeninin bir anda büyük bir enerjiyle dolduğunu hissetti. İçgüdülerini takip ederek önce Floga'ya döndü.

"Floga, sen ateşsin ve elementinin Diyar'ı korumasını emrediyorum. Her gece güneş battıktan sonra gül duvarının etrafındaki tüm meşaleler yansın ve karanlığı aydınlatarak, gölgelerin ardına gizlenenlere kaçacak yer aratsın."

Dans eden ateş vücudunu yalarken, nedime, "Benden bunu istiyorsun, dilerim gerçek olsun," diyerek karşılık verdi.

Mikki daha sonra su elementinin temsilcisine yaklaştı. "Nera, sen su elementisin. Bugün yaptığımız büyüdeki görevin koruma değil sağlıktır. Her dört günde bir yumuşacık yağmur suyu, bahçeleri ferahlatıcı kısa bir sağanak halinde ıslatsın. Diyar'daki gülleri sulamak yetmez; sağlıklı kalabilmeleri için yapraklarına senin elementinin de dokunması gerek."

Nera'nın soluk mavi kitonu vücudunu karaya vuran dalgalar gibi sardı. "Benden bunu istiyorsun, dilerim gerçek olsun."

Mikki sonra Gil ve Aeras'ın arasına geçti ve element temsilcilerine seslenmeden önce yüzlerine baktı. "Gil, sen toprak sın. Aeras, sen de hava. Güllerin sağlıklı büyümeleri için sizin

de katkıda bulunmanızı emrediyorum. Gii, sen ormandan uğur böcekleri topla." Mikki duraksayıp siyah noktalı, küçük, kırmızı *böcekleri zihninde canlandırdı.* "Ve Aeras sen de rüzgârı çağırıp yeni evlerine yerleşebilmeleri için uğur böceklerini Gül Diyarı'na taşımasını sağla," hava elementinin temsilcisine bakıp gülümsedi, "tıpkı benim gibi."

Gii ve Aeras aynı anda, "Benden bunu istiyorsun, dilerim gerçek olsun," dediler.

Ardından Mikki, ruhun bulunduğu yere geri döndü. "Elementlerin gücü, doğanın eşsiz özleri hava, su, ateş ve toprak, sizlere teşekkür ediyorum. Hekate'nin lütfuyla, sihir, güzellik ve rüyalardan oluşan bu Diyar'da her daim bulunmanızı istedim. Böyle istiyorum, dilerim gerçek olsun."

Büyüyü tamamlar tamamlamaz, sanki az önce bir gül yatağını yabani otlardan ayıklamış gibi rahatladı. *Birini hallettik, bir büyü daha kaldı...*

Kutsal halkayı oluşturmaya bu kez hava elementinin temsilcisiyle başladı. Elementlere ne soracağını çoktan düşünmüş, kullanacağı kelimeleri planlayıp bu sabah kendi kendine pratik bile yapmıştı. Bu yüzden konuşurken zihni bu kelimeler arasında dolanıp duruyordu...

"Aeras, erkeklerin Diyar'a girmesine tekrar izin verilmesini emrediyorum ama bu sadece bir kadının davetiyle olacak. Eğer kadın, davetini yüksek sesle yaparsa rüzgâr onun sözlerini sevgilisine taşısın ve buraya girmesine izin versin."

Asterius... söyleyeceğim isim bu olacak ve rüzgâr, sevgilim olarak onu davet edecek...

Mikki, ateş elementinin temsilcisine yaklaştı. "Floga, sen ateşin soyundansın. Gül Diyarı'ndaki bir kadın tarafından arzu-

lanan erkeğin ihtirasını alevlendir. Onun ihtirasının, ateşin parlaklığı ve sıcaklığıyla yanmasını sağla."

Onun da beni istediğini biliyorum. Dün gece bana bunu ispatladı. Asterius benim için o kadar çok yansın ki benden ayrı duramasın ve farklılıklarımızın bizi ayırmasına izin veremesin.

Nera'nın önünde durdu. "Senin elementin vücutlarımızı bir sevgiliyi karşılamanın tatlılığına hazır etsin. Sıcak, ıslak ve hazır olmak; yatağına bir erkeğin girmesini arzulayan her kadın için bunu diliyorum ki aşk yapmanın fiziksel heyecanını yaşasınlar."

Onu yatağımda istiyorum. Bedeniyle birleşmek istiyorum. Artık ona arzu duymaktan korkmak istemiyorum.

Neredeyse farkında bile olmadan kendini Gir'nin önünde buldu. "Toprak zengin ve vahşi, verimli ve bereketlidir. Aşıkların duyuları senin elementinle dolsun. Aşkı artık bir orman kadar derin, meyvelerin en tatlısı kadar ergin hissetsinler."

Onu sevmekten korkmamam için bana yardım et ki Asterius da nihayet böyle bir aşkı benimle birlikte tadabilsin.

Tekrar ruh alevinin yanına döndüğünde bedeninin baştan sona kızardığını hissetti. Sertleşip uyarılan göğüs uçları kıton giysisinin yumuşak kumaşını zorluyordu.

"Hekate, senin ve elementlerin gücü sayesinde bu Diyar'ın huzur ve sihirle birlikte ihtiras ve aşkla da dolmasını istiyorum. Böyle istiyorum, dilerim gerçek olsun."

Mikki bedenine hücum eden akıcı bir arzuyla birlikte gözlerini kapadı ve onun ismini haykırmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Asterius...

Nedimelerin birer bahane bulup odalarına kaçma konusundaki nızlarına aslında şaşırmaması gerekirdi. Diyar'daki kadınların devasa sarayın batı yakasında yaşadıklarını artık öğrenmişti. Kendi

odasından o kadar uzakta kalıyorlardı ki Gii söylemese onlara yaşadıklarını öğrenebilmesi için herhalde yüzlerce yıl geçerdi. Dalgın bir halde balkon merdivenlerini çıkarken kendi kendine gülümsedi. Bu gece kadınların kaldığı tarafta neler olabileceğini kesinlikle tahmin ediyordu. *Keşke aynı şeyler benim odamda da olsa; tabii biraz daha gürültülü ve bol ısırıklı bir şekilde.* Dudaklarından küçük bir kahkaha yükseldi. Kendini hâlâ sıcaklamış ve yüzü kızarmış hissediyordu, biraz da sersemlemişti. Hayır. Bu doğru değildi. Kendini sıcaklamış ve yüzü kızarmış hissediyordu, biraz da azmıştı. Balkona baktı. Bomboştu. Oysa onun orada olmasını ummuştu. O bir erkekti. Büyüyü mutlaka hissetmişti ve bu büyüyü sadece Mikki'nin yapabileceğini de biliyor olmalıydı. Peki ya onun, başka bir erkek için Diyar'ı erkeklerin gelişine açtığını düşünmüşse? Ama böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki? Ritüelde onun ismini söylemiş, sadece onu hayal etmişti.

Mikki'ye zarar verdiğini düşündüğü için gelmiyordu herhalde. Ya da belki de yanına gelirse ona zarar verebileceğini düşünüyordu.

Sadece bu kadarı bile Mikki'nin erotik bir zevkle titremesine neden oldu. Bir erkeğin ruhuyla harmanlanmış bir yaratığın sahip olduğu o güç, inanılmaz derecede mükemmel ve zehirli bir şekilde baştan çıkarıcı.

Pekalâ. Cami isterse onu yanına çağırabilirdi. Gelmek zorundaydı. Ama bunu yapmayı gerçekten istiyor muydu? Tabii ki istemiyordu. Ona kendi arzusuyla gelmesini istiyordu ve...

... Ve sadece bu kadar. Asterius, Mikki'nin yanına gelmesine ihtiyaç duyuyordu. Eğer Mikki yanına giderse ondan korkmadığını ve onu, kalkıp yanına gelecek kadar çok önemsediğini, arzuladığını ve *sevdiğini* göstermiş olacaktı.

Gil mağarasının hemen kaplıcaların altında olduğunu söylemişti. Mikki kendine çeki düzen verecek ya da etraflıca düşünecek kadar çok beklemedi, sadece kalbini ve içgüdülerini dinledi. Hızla balkondan aşağı inip kaplıcalara giden yola çıktı. Ayrı ayrı banyoların olduğu sahanlıktan, aşağıdaki büyük havuza ulaşan merdivenleri inmeye başladı. Daha önce hiç bu kadar aşağı inmemişti ama aşağıda ikinci bir merdiven daha bulması uzun sürmedi. Bu merdivenin diğerleri kadar çok kullanılmadığı belliydi. Dik bir şekilde aşağı inip kuzeye doğru kıvrılıyor ve sarayla kaplıcaların bulunduğu yamacın kenarını kucaklayan çimenlik bir alanda son buluyordu. Sağ tarafındaki arazi, Diyar'ın en sağlıklı gülleri olan Mikado gül yataklarından oluşan labirente çıkıyordu. Mikki kendi özel tapınağının spiral bir şekilde düzenlenmiş bu yatakların tam ortasında olduğunu biliyordu; daha bir gün önce Aeras ve Asterius'la birlikte buradan geçmişti. Bu yüzden de oralarda bir mağara olmadığının farkındaydı.

Mikki geniş çimenlik alana baktı. Yamacın tabanında tıpkı bir patika gibi uzanıyordu. Gülümseyip içgüdülerinin peşinden gitti. Köşeyi döndüğünde yamaçta aniden bir mağaranın girişi beliriverdi.

Mikki, "Barınak demek daha doğru olur," diye fısıldadı.

Nefesini tutup içeri adım attığı anda şaşkınlıkla donakaldı. Barınağın girişi sıradan bir kapıdan biraz daha büyüktü ama sanki sihirliymiş gibi, hiç duman çıkarmadan yanan meşaleler sarı renkli, sıcak bir ışık yayıyor ve içeriyi bir mağarayla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şekilde çekici kılıyordu. Krem rengi duvarlar yüksekti ve tıpkı kaplıcalardaki banyolar gibi pürüzsüz bir hale getirilmişti. Duvarlar göz alıcı resimlerle kaplıydı. Ressamın yeteneği karşısında hayrete düşen Mikki duvarlara baktı. Resimler bembeyaz kumsallarla çevrili kayalıklı bir adayı ve turkuvaz rengi, muhteşem bir denizi gösteriyordu.

Manzaradaki tek insan figürü, belli belirsiz çizgileri olan, altın rengi saçlı, uzun boylu bir kadındı.

Girit... Bunlar ona doğduğu adayı hatırlatan görüntüler olmalı. Peki ya kadın? Acaba annesi mi yoksa onu reddeden Minos'un karısı mı? Mikki bunu öğrenmek isteyip istemediğinden emin olamayarak, nefis bir şekilde süslenmiş duvarlara baktı. Odanın ortasında büyük, tahta bir masa, masanın üzerinde soğuk et ve peynirle dolu bir kâse ve bir sarap sürahisiyle birlikte, birkaç rulo parşömen ve koyu renkli yoğun bir sıvıyla dolu cam şişeler vardı. Mikki merakla masaya doğru yaklaştı ve şişelerdeki sıvının mürekkep olduğunu fark etti. Parşömen rulolarından biri açılmış ve tekrar kıvrılmaması için kenarlarına düzgün taşlar yerleştirilmişti. Üzerinde neredeyse tamamlanmak üzere olan bir resim vardı. Mikki, Asterius'un çizdiği resmi görebilmek için masanın etrafından dolaştı ve bir anda nefesi kesildi. Bu, Diyar'daki ilk gecesinde ritüel elbisesinin içindeki kendi resmiydi. Hekate'nin Tapınağı'nda, ruhun ateşinin tam önünde duruyordu. Asterius, dalgalanan saçlarını ve yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyi resmederek, kutsal halkanın içindeyken hissettiği enerjinin ruhunu yansıtmayı bir şekilde başarmıştı. Büyük bir sevgiyle bütün detaylara özen gösterilerek çizildiği belli olan bu güzel resim, aynı zamanda usta bir yeteneğin ürünüydü.

Bunu bir canavar yapmış olamaz. Bunu bir erkek yaptı hem de fazlasıyla âşık bir erkek.

"Burada olmaman gerekiyordu!" diye kükredi Asterius.

BÖLÜM 28

Sesinin gücü meşalelerin çılgınca titremesine neden oldu ama Mikki ne korktu ne de boş bulunup şaşırdı. Bakışlarını yavaş yavaş resimden ayırdı. Ardından da midesine bir kramp girdi. Asterius, mağaranın derinliklerindeki bir başka odaya açılan yuvarlak eşikte neredeyse çırılçıplak bir halde duruyordu. Tıpkı tunigi gibi deri göğüslüğünü de çıkarmıştı. Üzerindeki tek şey, kalçalarının etrafına oldukça aşağıdan bağladığı kısa, keten bir havluydu. Mikki dudaklarını yaladı ve kendi kendine, eğer hemen konuşmaya başlamazsa Asterius'un onun korkudan donakaldığını düşünebileceğini hatırlattı.

"Sen bana gelmediğin için ben sana geldim."

Mikki, kızgın yüz hatlarının gevşemeye başladığını görebiliyordu. Ona bakıp gülümseyince, Asterius söyleyecek bir söz bulma konusunda iyice bocaladı. Mikki neredeyse çıplak olmasını umursamamaya çalışarak mağaranın duvarlarını işaret etti. "Resimler çok güzel. Burası Girit mi?"

"Evet."

"Çok yeteneklisin. Sadece bu resimlere bakmak bile uzun bir Akdeniz yolculuğuna çıkmak istememe neden oluyor." Mikki cevap vermesine fırsat tanımadan kendi resmini gösterdi. "Ve bu da gururunu okşadı doğrusu. O gece orada olduğunu bile bilmiyordum."

"Gururunu okşamak için yapmadım."

"Bunu kötü bir anlamda söylemedim. Beni çok hoş ve güçlü göstermişsin ve bu da gururumu okşadı."

"Ben seni öyle görüyorum zaten."

"Gerçekten mi?"

"Sana asla yalan söylemem."

"Bazıları bahane ve ihmallerin de yalan olduğunu söylerler," dedi Mikki açık yüreklilikle.

"Mikado, eğer Tanrıça benden bir şeyi yapmamı ya da yapmamamı veya bir şeyi söylememi ya da söylememeni isterse ona itaat etmek zorundayım. Bu konuda yemin ettim."

"Tamam, bunu anlıyorum. Özür dilerim. Sadece bütün gerçekleri bilmediğim bir ortamda bulunmak beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğratıyor."

"Eğer sorularına cevap verme imkânım olsaydı yemin ederim bunu hiç düşünmeden yapardım."

"Eh, bunu ben de tahmin edebiliyorum." Mikki içini çekti ve tekrar mağaranın duvarlarına baktı. "Bana etrafı göstermeye ne dersin? Burası inanılmaz bir yer."

Asterius kapının eşiğinden ayrılmıyordu. "Bu yüzden mi buradasın, Mikado; sana mağaramı göstermem için mi?"

"Hayır. Buraya geldim çünkü seni görmek istiyordum."

"Neden?"

"Çünkü bugün sen benim yanıma gelmedin. Seni özledim, özellikle de buraya erkek çağırma büyüsünü yaptıktan sonra."

Asterius, "Ben..." diyecek oldu.

"Kahretsin yeter! Bütün bunları daha dün konuşmamış mıydık? Senin erkek olmadığını biliyorum ama erkek ol ya da olma büyüyü yaparken aklımda sen vardın."

Asterius bakışlarını kaçırdı. Mikki, onun çenesinin huzursuzca kasıldığını ve ellerini birer yumruk haline getirdiğini görebiliyordu.

"Biliyorum." Sesi gergindi. "Büyüyü hissettim, beni düşündüğünü de hissettim. Keşke hissetmeseydim."

"Neden?" Soru sorma sırası Mikki'deydi.

"Çünkü buna dayanamıyorum!"

Mikki, kelimeleri dudaklarından dökebilmek için önce onları dişleriyle ezmek zorunda kalmış gibi konuştuğunu düşündü. "Dün gece senden korkmamıştım," dedi birden.

"Gözlerindeki korku ve tiksintiyi gördüm ama seni suçlamıyorum. Sadece seni kollarımda tutmak ve öpmek istemiştim. Bu kadar küçük ve basit bir şeyi bile bir canavara dönüşmeden yapamıyorum."

"Beni öpmekten fazlasını yapmak istememiş miydin yani?" diye sordu Mikki baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek.

Asterius gözlerini kıstı. "Eğer sana mağaramı gösterirsem beni rahat bırakacak mısın, Empusa?"

"Büyük ihtimalle bırakmam."

"Acımasız birisi olmadığını düşünmüştüm: belli ki yanılmışım," dedi Asterius donuk bir ifadeyle.

"Ben acımasız birisi değilim! Sadece bir türlü kendimi ifade edemiyorum. Gerginim ve hissettiklerimi sözcüklere nasıl dökebileceğimi bilmiyorum." Mikki aslında kıpırdanmak ya da volta atmak istese de sakin durmak ve gözlerinin içine bakabilmek için kendini zorladı. "Dün gece beni incitmedin ve senden korkmadım. Seni istedim, hatta işler sert bir hal aldığında daha çok istedim. Hoşuma gitti, Asterius. Gücün, kontrol etmekte zorluk çektiğin kuvvetin, bugüne dek yaşadığım her şeyden daha tutkulu. Seninle tanışana dek erkekler benim için önemsizdi. Ve

şimdi bunun nedenini biliyorum. Hep güçsüz gibiydiler, özellikle de beni yetiştiren kadınlarla kıyasladığımda. Benim bir erkekten daha fazlasına ihtiyacım var, Asterius. Dün gece bunu fark ettiğimde, tutkumun gerçekliği karşısında korkuya kapıldım. Korkularım hayatım boyunca duyduğum seslerden kaynaklanıyordu: senin için hissettiklerim karşısında dehşete düşecek olan basit dünyanın seslerinden."

Asterius uzun bir süre konuşmadı. Onun için fazlasıyla önem taşıyan ama çok iyi bilmediği bir dilde söylenmiş bir kelimeyi anlamaya çalışıyormuşcasına sadece Mikki'nin yüzüne bakıyordu. Nihayet, "Magaranın geri kalan kısmını görmeyi hâlâ istiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum."

Eşiğin önünden çekildi. "Burası benim yatak odam." Mikki'ye odaya girmesini işaret etti.

Mikki kemerli eşikten geçip odaya girdi. Asterius'un da arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Bedeni, Asterius'un varlığına, sanki o cezbederek ortaya çıkaracağı bir kobra yılanıymış gibi uyum sağlıyordu. Sonra birden odanın güzelliğini fark etti. Salondan daha küçüktü ve burada da duman çıkarmayan meşaleler yanıyordu. Sadece burada daha az meşale olduğu için içerisi daha loştu. Zemin kalın hayvan postlarıyla kaplıydı ve tam ortalarındaki geniş minderin üzerinde de postlar vardı. *Burada uyuyor.* Bu düşünceyle birlikte Mikki'nin bedeninde ıslak bir ateş dalgası dolaşmaya başladı. Bakışlarını yataktan ayırıp çabucak duvarlara çevirdi ve bir kez daha büyülendi. Duvarlar, görkemli bir şekilde çiçek açmış gül taraçalarından oluşan bir bahçenin resimleriyle doluydu. Bahçedeki her taraçada farklı bir çeşme ve tam ortalarında da kocaman bir heykel vardı.

"Burası Tulsa Gül Bahçeleri!" diye haykırdı Mikki. "Döndükten sonra buna çizecek zamanı nasıl bulduın?" Pürüzsüz duvara

doğru yaklaşıp temkinli bir şekilde dokundu. Tamamen kurumuştu. "Burada öyle çok şey var ki çizmek aylarını hatta yıllarını almış olmalı."

"Öyle oldu."

Mikki duyduklarından emin olamayarak omzunun üzerinden ona baktı. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Bu resmi rüyalarıma giren görüntülerden yaptım."

Mikki elini şefkatle duvarın üzerinde gezdirdi. "Mükemmel bir şey. Hiçbir detayı kaçırmamışsın."

"Bunu görmek evini özlemene mi neden oluyor?"

Mikki, gitgide yakınlaştığını hissedebiliyordu ama kıpırdarsa kaçacağından korkarak arkasına dönmedi.

"Hayır. Artık benim evim, Gül Diyarı. Seninle beraber burada olmak istiyorum, başka bir yerde değil."

"Bugün yanına gelebilmeyi öyle çok istedim ki," dedi Asterius.

"Ve ben de sürekli seni düşündüm." Mikki tir tir titremeye başlayan elini çabucak aşağı indirdi.

Öylesine yakınında duruyordu ki, vücudunun sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Sonra birdenbire elleri omzuna, dudakları ise kulağına dokundu. "Buraya erkekleri çağıran büyüyü yaparken bana seslendiğini... beni çağırdığını... bana sorduğunu hissettim." Boğazından boğuk bir hırıltı koptu. Mikki ruhunun derinliklerindeki sarsıntıyı hissedebiliyordu. "Senden uzak durduğum için çıldıracağımı düşündüm."

"O halde benden uzak durma. Benden uzak durmanı istemiyorum," dedi nefes nefese ve sırtını ona yasladı. Sertleşmiş erkekliğini onun kalçalarına bastırdığını hissedebiliyordu. Ateşli dudakları boynunda dolaşmaya başlamıştı ve onu öperken keskin dişleriyle hafifçe tenini çiziyordu. Elleri omuzlarını bırakıp göğüslerini avuçladığında Mikki ona dokunabilmek için ge-

riye doğru kıvrıldı. Kollarını kaldırıp başını kendine doğru çekti ve tıpkı uzun zaman önce gördüğü rüyadaki gibi kalın yelesinin arasındaki boynuzları hissetti. Aynı anda Asterius'un dişleri de boynuyla omuzları arasındaki çukura ulaşmıştı ve azar azar ısırıp Mikki'yle muzipçe oynaşmaya başladılar. Mikki inleyerek, vücudunu ona daha da sert bir şekilde bastırdı. Asterius aniden durdu.

"Hayır, sakın durma," diye yalvardı Mikki.

"O... o gitti!"

Asterius'un kelimeleri gibi nefesi de büyük bir telaş içinde çıkmıştı ve Mikki bedeninin çılgınca sarsıldığını hissedebiliyordu. Endişelenerek, kollarının arasında ona doğru döndü. Asterius sevinç ve şaşkınlıkla karışık bir ifadeyle onun yüzüne bakıyordu.

"Sorun nedir? Giden ne?"

Asterius, Mikki'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni seviyorsun." Sesi kelimelerinin arasında kaybolmuştu ve gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

Mikki gülümsedi. "Evet, seni seviyorum. Ama giden ne?"

Asterius duygularının vahşi coşkusunu kontrol altına almaya çalışarak gözlerini kapadı. "Büyüden geriye kalan son şey ve aramızdaki son engel, Mikado. Ne olursa olsun, zaman durana dek seni seveceğim."

Eğilip Mikki'yi hafifçe öptü. Mikki elini saçlarının arasına geçirip onu kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına iyice bastırdı. Asterius'un inlitisi, çoktan uyarılmış hislerinden tanıdık bir okşayış gibi geçti. Asterius başını kaldırıp gözlerini açtı. Gözleri duyduğu arzuyla koyulaşıp vahşileşmiş, bronz teni teriyle sırılsıklam olmuştu. Mikki ellerini omuzlarından göğsüne, dokunuşuyla birlikte titremeye başlayan karın kaslarına kadar tüm vücudunda gezdirdi. Ona dokunmaya başladığında Aste-

rius da ellerini yüzünden çekip duvara yaslamış ve onu kollarının arasına hapsetmişti.

"Sakın kıpırdama. Sadece sana dokunmama izin ver," dedi Mikki boğuk bir sesle.

"Sana dokunmadan ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Duyduğu arzuyla birlikte titreyen sesi Asterius'un göğsünden âdeta gümbürdeyerek çıkmıştı.

"Uzun sürmeyecek." Mikki yanağına dokundu ve başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Önce seni görmek istiyorum, her yerini."

Mikki, Asterius'un gözlerinin birdenbire şüpheyle gölgelendiğini fark etti ama yine de isteğine boyun eğip yavaşça başını sallamıştı. Ellerini tekrar vücudunda gezdirmeye başladı ve bu defa kalçalarını saran kumaşa ulaşana dek hiç durmadı. Kumaşı hiç zorlanmadan çekip aldı ve gözlerini onun çıplak vücuduna dikti.

"Babanın karısı seni lanetlemek istemiş olabilir ama aslında inanılmaz güzellikte bir yaratık ortaya çıkarmış." Sözcüklerine fısıldayarak hayat verdi. "Sen bir ucube değil, bir mucizesin."

Vahşi, erkeksi gücü içindeki canavarla mükemmel harmanlanmıştı ki erkeğin sona erip canavarın ortaya çıktığı noktayı anlamak çok zordu. Beli iki taraftan incelerek yerini koyu renkli tüylerle kaplı kasıklarına bırakıyordu. Belden aşağısı, giyinikken göründüğü kadar kaslı değildi. Çıplakken, ince ve güçlü hatları daha da belirginleşmişti. Mikki âdeta büyülenmiş gibi erkek teninin canavara dönüştüğü yeri okşayınca Asterius başını eğip inledi. Mikki yüzüne baktı. Gözlerini sımsıkı kapamış ve içindeki yaratığı kontrol altında tutabilmek için nefes nefese kalmıştı. Mikki, Asterius'un heyecanla kıpırdanması karşısında içinin şehvetle yandığını hissetti ve gözlerini tekrar onun vücu-

duna çevirdi. Tıpkı bir erkek gibi tamamen sertleşmişti. Göğsü gibi, erkeklik organının üzerindeki deri de bronz rengindeydi. Mikki, onun sertliğini tutup okşamaya başladı. Asterius gözlerini açtı ve Mikki'nin onu seyretmekte olduğunu gördü.

"Canavarı sürekli zincir altında tutmak zorunda değilsin, Asterius" diye fısıldadı Mikki. Onu okşamaya devam ederek öne doğru eğildi ve dilini göğsünün ucunda dolaştırmaya başladı. "Onu serbest bırak, aşkım. Ben ondan korkmuyorum." Sertleşmiş göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp sert bir şekilde ısırdı.

Asterius'un hırıltısı bir gök gürlemesi gibi dalga dalga yayıldı. Mikki'yi kaldırıp kollarının arasında aldı ve postlarla kaplı zemini toynaklarıyla şiddetli bir şekilde döverek minderine ulaştı. Onu mindere yatırdı ama Mikki, vücudunu üzerine bastırmasına fırsat tanımadan bir anda doğruluverince bir kez daha geri çekilmek zorunda kaldı. Mikki acı dolu ifadesinden zihninden geçenleri açıkça görebiliyordu.

"Senden korktuğumu düşünmekten vazgeçmelisin. Korkmuyorum. Senden kaçmak için doğrulmadım. Sadece üzerimdekini çıkarmam hoşuna gider diye düşündüm..." Mikki kiton giysisini sağ omzunun üzerine toplayan gül biçimindeki gümüş broşu açmaya çalıştı ama elleri titrediği için başarılı olamadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Asterius'a baktığında, yüzündeki ifade yerini baştan çıkarıcı bir gülümsemeye bıraktı. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne istersen," dedi Asterius titrek bir sesle.

"Pençelerini çıkarıp üzerimdekini çöz."

Asterius, bir kedininki kadar zarif bir hareketle sessizce pençelerini çıkardı ve hiç zorlanmadan hızla Mikki'nin omzunun üzerindeki kumaşı kesiverdi. Mikki silkelendi ve kitonu vücudundan sıyrılıp yere düştü. Asterius koyu renkli gözleriyle

ona bakıyordu. Göğsüne dokunmak için elini kaldırdı ama hala açık duran pençeleri yumuşacık tenine değer değmez irkilerek geri sıçradı. Mikki onu bileğinden yakaladı.

"Pençelerini onlarla mükemmel sanat eserleri yaratabilecek kadar iyi kontrol edebiliyorsun. Aynısını bana dokunarak yap. Tenimde gücünü hissetmeme izin ver." Hiç çekinmeden elini göğsüne bastırdı.

Asterius biraz tereddüt ederek pençelerinin keskin uçlarının Mikki'nin kaymak kadar pürüzsüz tenında gezinmesine izin verdi ve göğüslerinden başlayıp yavaş... yavaşça karnına doğru kayıp nihayet ateş gibi yanan kadınlığına ulaştı. Mikki irkilerek nefesini tuttu.

"Sakın durma," diye inledi.

Asterius, pençelerini kasıklarından aşağı doğru indirip kalçalarının seksi yuvarlaklığını tırmalarken gözlerini ondan hiç ayırmadı.

"Arkanı dön. Sırtını görmek istiyorum," dedi arzuyla vahşileşen boğuk sesiyle.

Mikki arkasını döndü. Pençelerinin yerini dudaklarının aldığını ve az önce sırtında bıraktığı pembe çizgileri öpmeye başladığını hissediyordu.

"Tenini parçaladığımı sanmıştım." Nefesi, Mikki'nin tenini yakıyordu.

"Tabii ki parçalamadın. Sadece çizikler var."

Dudakları sırtının altındaki küçük çukura indi ve dili tenının tadına baktı. "Sana bir kez daha dokunabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti."

Mikki ona doğru dönüp kollarını boynuna dolayınca da görüş uçlarını yalayıp diliyle oynamaya başladı.

"Sakın durma, Asterius."

Mikki beraberinde onu da çekerek kendini mindere bıraktı. Asterius yanına diz çöktü. Pençelerini tekrar saklayıp nazikçe onun yüzünü okşadı. "Hekate ortaya çıkıp bana dur dese bile artık duramam, Mikado."

"Şişşt." Mikki parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Şu an sadece seni düşünmek istiyorum." Yavaşça elini kaldırıp az önce dudağına bastırdığı parmağını koyu renkli boynuzunun pürüzsüz çizgilerinde dolaştırdı. "İnanılmazsın. Sana dokunmaya doyamıyorum."

"Sen benim için nadir bulunan, beklenmedik bir hediyesin, Mikado." Asterius un boğuk sesi duygularının yoğunluğuyla titriyordu. "Şimdiye dek bir kadının aşkını hiç tatmamıştım. Var olduğum yüzyıllar boyu hiçbir kadın beni kabullenmedi, bana dokunmadı, beni sevmedi..." Devam edebilmek için biraz ara vermesi gerekti. "Kader tanrıçaları ile birlikte Tanrıçamız da buna izin verirse, nefes aldığım sürece seni seveceğim."

"Yaklaş bana, Asterius. Bana sevginin gücünü göster," dedi Mikki onu yanına çağırarak.

Asterius agzı ve elleriyle ona ibadet etti ve sanki hiç doyamayacakmış gibi onu içine çekti. Her noktasını keşfetti ve bir yaratığın sahip olduğu insanüstü güçlerle, onun vücudundaki tüm canlılıkları, tüm değişiklikleri tek tek okuyup ona en çok zevk veren şeyleri öğrendi. Ve tam artık onda yarattığı ihtirası seyretmekten daha tatlı bir şey hissedemeyeceğini düşünürken Mikki onu mindere yatırıp kendi keşfine başladı. Diliyle onu baştan çıkarıp sımsıkı vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu ve onu ne kadar çok arzuladığını fısıldadığında Asterius artık zevkten ölebileceğini düşündü.

"Seni içimde hissetmeliyim."

Mikki kendini ona açtı. Bacaklarını vücuduna dolayıp kalçalarını ona doğru kaldırdığında, Asterius kontrolü kaybetmemek için gösterdiği çaba yüzünden tir tir titredi. Kanı, acı verici bir şiddetle vücuduna hücum ediyor, zihninde canavarın kükremesi yankılanıyordu. Sızlamaya başlayan erkekliğini Mikki'nin ıslak sıcaklığına gömmek ve onun içinde vahşice gidip gelmek istiyordu. Dişlerini sıkıp zihnindeki karmaşa yerine Mikki'nin zevk iniltilerine odaklanmaya çalışarak yavaşça onun içinde gidip gelmeye başladı. Ve sonra Mikki'nin gözlerinin vahşice parladığını fark etti. Eğilip onu öpmek istediğindeyse dudaklarını ısırdı ve Asterius inleyince de gülümsedi.

"İçindeki canavarı serbest bırak. Onu istiyorum," dedi boğuk ve şehvet dolu bir sesle.

Sözleri Asterius'un içinde, her ikisini de tüketmesinden korktuğu bir kıvılcımı ateşledi. Mikki'nin ihtirası ve canavarın gücünün birleşiminden oluşan bu kuvvete daha fazla karşı koyamayarak kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekerek vahşice içinde gidip gelmeye başladı. Mikado ondan korkmadı. İhtirasına bir tanrıçanın dokunuşunun yarattığı güçle karşılık verdi. Canavar ve Rahibe, içerideki erkek gitgide şiddetlenen bu güce karşı koyamayacak bir hale gelene dek, birlikte alev alev yandılar ve Asterius, onun içine bir ömür boyu süren ihtiyacını boşaltırken, hem erkek hem de canavar birlikte, kadının ismini haykırdılar.

BÖLÜM 29

Asterius gözlerini ondan ayıramıyordu. Kolunu başının altına yastık yapmış uyuyordu. Çıplak vücudunu Asterius'a yaslamıştı. Uzun, pürüzsüz bacaklarından birini fazlasıyla samimi bir şekilde onun insandışı vücudunun üzerine atmış ve elini gevşek bir halde göğsüne bırakmıştı. Asterius derin bir nefes alıp kokusunu duyularına işledi.

Bunu hayal bile etmemişti. Diğer Empusa'nın ona ilgi duyabileceğini... onu sevebileceğini çılgınca umduğu zamanlarda bile sadece dokunuşlarının tatlı yumuşaklığını düşünmüştü. Ölümlü bir kadınla sevişmeyi sadece rüyalarında hayal edebilmiş ama rüyaları hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bugüne dek. Mikado'ya dek. Ona dokunup da Tanrıça'nın büyüsünün bozulduğunu ve bunun ne anlama geldiğini fark ettiğinde, Mikado rüyalarını gerçeğe dönüştürüp içinde küflenmeye başlayan özeli yalnızlık yarasını iyileştirmişti.

Peki, şimdi ne yapacaktı? Mikado onu kurtarmıştı. Bunu ona nasıl geri ödeyebilirdi?

Eğer onu kurban etmezse Diyar yok olacaktı. Bu hemen gerçekleşmeyebilir. Hekate başka bir Empusa bulabilirdi belki ama Diyar çoktan dönüşü olmayan bir zarara uğramış olurdu. Bir Empusa'nın ihaneti daha önce hiç rastlamadıkları bir hastalığa, bir salgına neden olmuştu. Bu tür şeyler Hekate'nin rüyalar ve sihirden oluşan diyarına ait değildi. Fakat ihanet ve terk ediliş

sınırını güçsüzleşmesine neden olmuştu. Daha büyük bir felakete uğramaktan Mikado'nun hızlı müdahalesi sayesinde kurtulduklarından emindi. Bu yüzden de ya kendi rüyasını ya da insanoğlunun rüyalarını yok edecekti.

Pek fazla seçeneği yoktu gerçekten. Sadece bir canavar insanoğlununki yerine kendi çıkarını düşünebilirdi. Yapmak zorunda olduğu şeyin acısı alev almış bir ok gibi yüreğine saplandı.

"Beni seyrettiğini hissedebiliyorum," dedi Mikki. Uykulu bir şekilde gözlerini açtı ve gülümsedi. "Sen hiç uyumaz mısın?"

"Sana bakmayı tercih ederim." Mikki'nin yüzüne düşen kalın bir saç tutamını geriye attı.

"Romantik birisi olduğunu şarabıma gül goncası koymandan anlamalıydım."

"Bu romantik değil, medeni bir hareket." Asterius sesindeki hırçınlığı hafif bir gülümsemeyle sakladı ve boynundaki zarif kıvrımı okşamaya başladığında Mikki nin mutlulukla iç geçirip tatmin olmuş bir kedi gibi gerinmesi karşısında tekrar gülümsedi.

"Hayallerimi yıkma lütfen. Ben bunu romantizm olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Tamam o zaman sırf senin için romantizm olarak kabul edeceğim." Vücudunun sert yapısıyla tamamen tezat oluşturan tatlı bir tereddüt ve masumiyetle eğildi ve Mikki'yi dudaklarından öptü. "Bugün yanıma gelerek bana vücudundan ve aşkından çok daha fazlasını sundun. Bana kabul görmenin ne demek olduğunu gösterdin ve bunun keyfini hayal dahi edemezdim."

Mikki elini tuttu ve parmaklarını parmaklarına doladı. "Bu ikimizin ortak noktası. Eski dünyamda ben de kendimi kabul görmüş gibi hissetmiyordum." Derin bir nefes aldı ve kararını verdi. Bilmesini istiyordu. "Hekate, damarlarımda Yüce Rahibe kanı taşıdığım ve aslında bu dünyaya ait bir Empusa olduğum

için böyle hissettiğimi söyledi. Ama başka bir nedeni daha var. Kimseyi, özellikle de erkekleri yanıma yaklaştırmamamın nedeni de bu. Sanırım bu da taşıdığım kanla ilgili." Asterius'un koyu renkli gözlerini inceledi ve onu anlaması için sessizce yalvardı. "Ailemdeki kadınlarla güller arasında bir kan bağı var. Gülleri, kanımızı karıştırdığımız su ile sulayarak büyütebiliyoruz. Bu inanılmaz bir şekilde her zaman gerçek oluyor. Basit dünyada böyle bir şey bilinmediği için ailemdeki kadınlar dışında bunu kimsenin anlaması mümkün değildi ve bu da kendimi bir kaçık gibi hissetmeme sebep oluyordu. Sırrımı her zaman saklamak zorunda kaldım."

Asterius'un bir anda durgunlaşıp sararmasından endişe duyarak tekrar içine kapandığını hissetti. "Keşke bir şeyler söyleseydin. Bunları daha önce kimseye anlatmamıştım." Hâlâ konuşmadığını görünce de ondan uzaklaşmaya başladı ama Asterius hafif bir inilti yle onu sert bir şekilde kollarının arasına aldı.

"Kendini o dünyaya ait hissetmedin çünkü kaderinde Hekate'nin Empusa'sı olup buraya gelmek ve güllerle birlikte onların yapayalnız Koruyucusu'nu da kurtarmak vardı. Damarlarında dolaşan kan bu Diyar'ın yaşam gücü ve bizi ayakta tutan da senin sevgin." Gözlerini kapayıp titrememeye... hiçbir şey düşünmemeye çalışarak yüzünü onun saçlarına gömdü.

Mikki rahatlayıp ona iyice sokuldu. "Bunlar beni hâlâ hayrete düşürüyor. Olaylar bu şekilde gelişmeseydi şu an burada olmazdım." Yüzünü görebilmek için kollarına yaslandı ve sadece neden bu kadar solgun göründüğünü merak etti. "Seni uyandıran şey benim kanımdı biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum." Ses tonu fazlasıyla ciddiydi. "Sadece beni tahrik ettiğini biliyorum ve kokunu alıp Hekate'nin Empusa'sı olduğunu anlamıştım."

"Aslında olayların en garip kısımlarından biri de buydu. Tam da o gün egzotik bir kadın bana bir parfüm vermişti. İçgüdüsel bir kararla o parfümü sürdüm. Kulağa fazlasıyla tuhaf gelse de şu an kullandığım kokunun aynısıydı. Gii bunun Empusa'nın kutsal yağı olduğunu söyledi."

Asterius kaşlarını çattı. "Bu nasıl olabilir ki?"

Mikki omuzlarını silkti ve tekrar koynuna yerleşti. "Hiçbir fikrim yok ama çok farklı bir kadındı ve yaşlı olmasına rağmen güzeldi de. Gözleri şimdiye dek gördüğüm en inanılmaz mavi tonundaydı. Yabancıydı ama aksanını çözemedim. Parfümü..." Mikki kadının söylediklerini hatırlayabilmek için bir süreliğine susmak zorunda kaldı.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam parfümü Yunanistan'da bir yerden aldığını söylemişti. Ancak ismini net olarak hatırlıyorum çünkü o da benim gibi bir gülün ismini taşıyordu: Sevillana."

Mikki, Asterius'un şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti. Tekrar geriye doğru çekildiğinde garip bir şekilde solgunlaşan yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle ona bakmakta olduğunu gördü.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

"Şey... Hiçbir şey. Sorun yok. Sadece basit dünyadaki bir kadının Hekate'nin Yüce Rahibesi'nin kutsal yağını taşımasına şaşırdım. Bu tam bir muamma." Kollarını Mikki'nin vücuduna doladı. "Bana yaslan. Bedeninin dokunuşunu hissetmeme izin ver."

Mikado göğsüne yaslandı ve Asterius sırtının uzun ve zarif hatlarını okşamaya başladı. Zihni, duyduklarına inanmaz bir halde fıldır fıldır dönüyordu. Sevillana... Bu isim vücuduna şok dalgaları yayılmasına neden olmuştu. Oydu! Hem ismini hem de ölçülü mavi gözlerini o da çok net bir şekilde hatırlıyordu. Demek son Empusa hâlâ basit dünyadaydı ve hâlâ yaşıyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Basit dünyadaki zamanın daha

farklı bir şekilde işlediğinden emindi. Ama o dünyada şimdiye dek en azından iki yüzyıl geçmiş olmalıydı. Belki kaçak Empusa birleşme noktalarından geçerken yanına bir şişe kutsal yağdan çok daha fazlasını almıştı. Belki de Diyar'dan biraz sihir çalmayı bile başarmıştı.

Sonra Asterius bir anda yaşadığı şoktan sıyrılıp gerçeğin muazzamlığıyla karşı karşıya kaldı. Sevillana yaşıyordu! İlkbaharda bir Empusa'nın kurban edilme zamanı geldiğinde ölmesi gereken Mikado değil, Sevillana olacaktı. Yapması gereken tek şey kaçak Empusa'yı Gül Diyarı'na geri getirmenin bir yolunu bulmaktı. Mutlaka bir yolu olmalıydı. Sevillana kaçmıştı, demek ki geri de getirilebilirdi. Mikado'ya daha da sıkı sarıldı. İşte, çözüm buydu. Mikado'yu kurban etmeyecekti. Suçlu olan Yüce Rahibe'yle yeri değiştirmesini sağlayacak ve onu güvenli bir şekilde basit dünyadaki evine ulaştıracaktı. Belki onsuz kalacaktı ama bununla yaşayabilirdi. Belki sonsuza dek özlemini çekecekti ama buna katlanabilirdi. Tek katlanamayacağı şey onu kendi elleriyle öldürmekti. Eğer Mikado giderse aşkını kaybedecekti ama eğer onu kurban ederse ruhundan olacaktı.

Ne aşkını kurban edecek ne de ruhundan olacaktı. Cevap ortadaydı ve o da bir Titan'ın oğlunun gücüne sahipti. Sahip olduğu muazzam sihir hazinesini amacını elde etmek için sonuna dek kullanacaktı. Ama şu an değil. Bu gece değil. Bu gece Mikado'nun aşk mucizesinin tadını çıkaracak ve önünde sonsuza dek uzanan yapayalnız şafakları aklına bile getirmeyecekti.

Mikki mağarının düzgün girişine yaslandı ve bir parça ekmek çiğneyerek dışarıdaki bulutlu sabaha baktı. Asterius arkasına doğru yaklaşınca da sırtını rahat bir şekilde ona dayadı.

"Yağmur," dedi Asterius şaşırmış gibi. "Burada çok sık yağmur yağmaz."

"Ben yaptım. Dün sağlık ve korunma büyüsünü yaparken su elementinden bunu istemiştim. Her dört günde bir sabahları biraz yağmur yağacak. Bu hem güller hem de Diyar için çok iyi olacak. Yağmurlu sabahlar huzur doludur; uyuyup ruhu canlandırmak için mükemmel bir zaman." Kollarının arasında yüzüne doğru döndü. "Dün nedimelere yağmurlu sabahların dinlenmekle eş anlamlı olduğunu söylemeyi unuttum maalesef. Dördü de sabırsızlanıp neden hâlâ onları işe çağırmadığımı merak ediyor olmalı. Üstelik dün buraya uzun zamandır ilk defa erkekler davet edildiği için fazlasıyla yorgun olduklarından ve beni homurdana homurdana beklediklerinden de eminim. Gidip onları görsem iyi olacak. Sen ne yapacaksın?"

"Her sabah yaptığım şeyi. Gül duvarının etrafında gezip her yerinin sağlam olduğundan emin olacağım. Sonra da Rüya Dokumacıları için biraz daha iplik toplarım." Mikki'nın yanağını okşadı. "İlk kez bu sabah, işlerime tenimde kokun, kalbimde gülümsemenin, dokunuşunun, tadının hatırasıyla başlayacağım." Gülümsedi. "Bazıları yağmurun kasvetli ve hüzünlü olduğunu söyler ama bu sabah benim için aydınlık ve vaatlerle dolu."

"İflah olmaz bir romantiksin. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?" Mikki, Asterius'un göğüslüğünü çekiştirdi. "Haydi öp beni de bir an önce işlerimize başlayalım." Onu bir dokunuşuyla ya da şimdiki gibi bir öpücüğüyle şaşırttığında yüzüne yerleşiveren bu korkulu gülümsemenin günün birinde kaybolup kaybolmayacağını merak etti. Kesinlikle kaybolmamasını umuyordu. "Öğle yemeğini benimle yer misin?"

Asterius cevap vermeden önce onu tekrar öptü. "Tabii ki. Tek yapman gereken beni çağırmak."

"Peki ya bu akşam?"

"Emirlerin için her zaman hazırım, Empusa," dedi Asterius koyu renkli gözleri ışıl ışıl parlayarak.

Mikki kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Şimdi böyle söylüyorsun ama birkaç yıl içinde yine emirlerime amade olacak mısın bakalım göreceğiz," diyerek ona takıldı ve bakışlarının gerginleştiğini, gözlerindeki ışıltılı neşenin bir anda kaybolduğunu görünce şaşırdı.

"Senden ve verdiğin emirlerden asla bıkmam, Mikado, sonsuza dek bir arada olsak bile."

Sözleri Mikki'nin kalbine bir külçe gibi oturdu. Onun bir ölümsüz olduğunu nasıl da unutmuştu? Mikki yaşlanacak; o yaşlanmayacaktı. Mikki ölecek; o ölmeyecekti. Hayır! Bunları şimdi, aşklarına henüz daha yeni başlamışken düşünmeyecekti. Tıpkı diğer âşıklar gibi onlar da taze bir aşkın tatlı, baş döndürücü hissini doyasıya yaşamayı hak ediyorlardı. Kırış kırış olmuş bir halde bahçelerin arasında sendeleyerek dolaştığını ve onun sonsuza dek diri kalacak kollarına yaslandığını hayal ederek aşklarının balayını mahvetmeyecekti. Asterius buna izin verecek miydi? Onu arzulamaya devam edecek miydi? *Kes şunu! Az önce yapmamaya karar verdiğim şeyi yapıyorum.* Mikki dudaklarını gülümsemeye zorladı.

"Ciddi değildim, Asterius; sadece şaka yapıyordum. Fakat hazır bu emir verme konusunu açmışken bu gece akşam yemeği için yanıma gelmeni emretmekten büyük bir mutluluk duyarım." Omzunun üzerinden hem yaratığa hem de onun yarattığı mükemmel sanat eserleriyle dolu şirin mağaraya baktı. "Ya da aslında ben sana geleceğim sanırım."

"İstediğin mağara turunu hakkıyla alamamıştın zaten."

"Eh, bu gece yapacağın şeylerden biri de bu, ama sadece biri..."

Yağmur, bir sulu boya fırçasının dokunuşuyla yıkadığı bahçelerin görüntüsünü değiştirip gerçekleri iyice ortaya çıkardı. Mikki bundan hoşlandığına karar verdi. Bahçeler, Diyar'ın sahip olduğu temaya yakışır bir şekilde âdeta rüya gibiydi. Aslında niyeti hiçbir yere uğramadan hemen saraya gitmek ve element temsilcilerini çağırmaktı. Zavallı kızlar büyük ihtimalle ona fazlasıyla kızmıştı, hele bir de içlerinden biri şahane bir erkeği yatağından atmak zorunda kaldıysa. Ama onun yerine kendini güllerin buğulu sihrinin içine bırakıp dolaşmaya başladı. Bugün daha iyi görünüyorlardı. Yavaş yavaş güneye doğru yürümesine rağmen, bahçelere her girişinde ortaya çıkan mide bulantısından eser yoktu. Hatta daha dün zayıf birer gonca olan birkaç Floribunda lavantasının iyice canlanıp çiçek açtığını bile gördü ve lavantaların cinsinin Angel Face olduğunu fark etti. Gülümsedi. Fazlasıyla gurur lanarak kendini *Gül Diyarı'nın Tanrıçası* ilan etti.

Ve onu hayal etti. Vücudunda, kendisinin sahip olduğunu bile unuttuğu yerler tatlı tatlı ağrıyordu. Seks yapmayalı neredeyse bir yıl olmuştu ama bugüne dek Asterius'la sevişmeleri kadar farklı bir şey yaşamamıştı. Vücudu... erkekle yaratığın karışımı olması ilgi çekici... baştan çıkarıcıydı ama Mikki için en cezbedici olanı sevişirlerken hissettiği özgürlük duygusuydu. Birlikte olurlarken kendi içindeki canavarı da serbest bırakabiliyor ve Asterius'un bu yüzden ondan kaçmayacağını biliyordu. İhtirasıyla birbirlerine mükemmel uyum sağlıyorlardı. Ve Asterius onu anlıyor, ruhunun derinliklerini görebiliyordu. Asterius, Minotauros, Koruyucu, yabancılık çekmenin ne demek olduğunu biliyordu. En, nihayet bir'likte gerçek evlerini bulmuşlardı.

"Yağmur çok iyi bir fikirdi, Empusa."

Mikki, Hekate'nin sesiyle birlikte kalpten gideceğini düşündü. "Tanrı aşkına, resmen ödümü patlattın!" Sonra birden kiminle konuşmakta olduğunu hatırlayıp boğazını temizledi ve

kalbi göğsünün içinde acı verecek kadar hızlı bir şekilde atarken Tanrıça'yı görebilmek için arkasını döndü. "Özür dilerim, Hekate." Nedimelerin sık sık yaptığı gibi o da Tanrıça'nın önünde eğildi. Hekate sadece birkaç adım ötede mermer bir bankın üzerinde oturuyordu. "Beni şaşırttın. Aslında seninle o şekilde konuşmamalıydım."

Hekate umursamaz bir tavırla elini salladı. "Benim Empusa'mın diğerlerinin haberi bile olmadığı bazı ayrıcalıkları vardır." Yanını işaret etti. "Gel oturalım."

Mikki sinirlerini yatıştırmaya çalışarak Hekate'ye doğru yaklaştı. Her zamanki gibi Tanrıça'nın yanında duran devasa köpekler onu hiç umursamadılar. Hekate gecenin renklerinde giyinmişti; siyah, koyu mavi ve gri. Yine o dikkat çekici orta yaşlı kadın kimliğiyle ortaya çıkmıştı ve yağmurun buğusu, koyu renkli saçlarının üzerinde âdeta mücevherler gibi duruyordu.

"Dünkü sağlık ve korunma büyüsünü iyi düşünmüşsün. İç güdülerine kesinlikle katılıyorum. Yağmur hem gülleri hem de Diyar'ı canlandırıyor. Ayrıca toprak elementinden istediğin o minik böcekler hoş bir süprizdi ve hava elementi onları büyük bir *mutlulukla* diyarımıza taşıdı." Tanrıça duraksadı ve melodik bir kahkaha atarak Mikki'yi şaşırttı. "Gerçi bu buğulu havada üzerlerindeki kırmızı noktacıkları görebilmek neredeyse imkânsız ama olsun."

"Uğur böcekleri, yaprak bitleriyle beslenir ve güller, yaprak bitlerinden nefret eder," dedi Mikki. Hekate'nin bu coşkulu iltifatı karşısında biraz heyecanlanmıştı.

"Güller yeniden büyüyor. Bu durumdan çok memnun kaldım."

"Teşekkür ederim, Hekate."

"Ateş elementinden gül duvarını, özellikle de kapıyı aydınlatmasını istemen de çok iyi oldu. Artık Divar'a sürekli erkekler girip çıkacağı için kapıya özellikle dikkat etmen gerekecek."

Mikki alnını ovuşturdu. "Bunu hiç düşünemedim. Ah! Ben bir aptalım. Diyar'a başka türlü nasıl girip çıkabileceklerini düşünüyordum ki?"

"Erkekleri buraya davet ederek kötü bir şey yapmadın. Kadınların çoğunu mutlu ettin. Bütün gece davet edilen sevgililerin isimlerini duydum ve bu isimleri, büyük bir hevesle onları bekleyen eski dünyaya taşıdım." Hekate'nin yüzü şehvet dolu bir ifadeye büründü. "Bu sabah hâlâ sevgililerin isimleri söyleniyor ve eski dünyada güzellikleriyle ve zekâlarıyla saygı duyulan kadınlarım, erkeklerin tadını çıkarıyor. Etrafta erkeklerin olması aynı zamanda yeni hayatların da oluşacağı anlamına geliyor. Kız çocukları bizim için büyük bir nimettir ve doğacakları günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ama ormanda Rüya Hırsızları var. Kapı sürekli açılıp kapanacaksa çok dikkatli olmamız gerek."

"Sen bir Empusa'sın, Mikado. Erkeklerin içeri girip çıkmalarına bir zaman sınırlaması getirebilirsin." Hekate şefkatle yüzüne baktı. "Gül duvarının ardına gizlenen tehlikelerden haberdar olman iyi bir şey ama boş yere endişelenmene de gerek yok. Koruyucu'nun gücü Diyar'ı koruyacaktır. Onun dikkati senin gül bakımındaki ustalığınla birleştiğinde Gül Diyarı'nda hiçbir sorun kalmayacaktır."

Mikki hiçbir şey düşünmemeye hiçbir tepki vermemeye çalıştı. Zihnini tamamen boşaltıp saygıyla başını salladı.

"Harika. Şimdi, neden burada olduğuma gelince, Diyar'dan uzaklaşmamı gerektiren bazı işlerim var. Bir süreliğine ziyaretine gelemezsem," beyaz, yuvarlak omuzlarından biri kıpır-

dandı, "sakın merak etme. Bu Diyar'ın sınırları içinde, ihtiyaç duyduğun güçlerim her zaman senin yanında olacaktır. Artık içgüdülerine daha fazla güvendiğini fark ettim ve bu bilgeliğini gerçekten takdir ediyorum. Sezgilerinin seni yönlendirmesine izin ver. Kanının, kalbinin ve ruhunun söylediklerine her zaman inanmalısın. Ve unutma, Empusa, güller için yaptıklarını takdir ediyorum ama iyileşmeye başlamalarının tek sebebi bu yaptığın şeyler değil. Senin varlığın ve onlarla olan kan bağın sayesinde büyüyorlar. Akıllı ol, Empusa. İnsanoğlunun rüyaları tamamen sana bağlı..." Hekate elini kaldırıp parlak bir sisin içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM 30

Mikki, Hekate bir süreliğine ortalarda olmayacağı için rahatladığını itiraf etmeliydi. Asterius'la olan ilişkisini eninde sonunda Tanrıça'ya da anlatması gerektiğini biliyordu elbette. Bunu ona anlatmak, ilişkilerini onun zihnini okuyarak ya da daha farklı bir şekilde öğrenmesinden çok daha iyiydi. Mikki sırf bu konuyu düşünebilmek için kaçıp bir yerlere saklanmak istiyordu. Ona tabii ki anlatacaktı ama kahretsin bu kadar da çabuk değil. Asterius'a âşık olmaktan utandığı için ya da fazlasıyla ürkütücü birisi olsa da Tanrıça'dan korktuğu için değil, sadece Asterius'u kendine saklamak istediği için anlatmak istemiyordu. Taze bir aşkın sırlarını keşfetmek üzere neden baş başa kalamıyorlardı ki? Tulsa'daki bir adama âşık olsa bile, Mikki onu etrafındakilere tanıştırıp hayatlarını herkesin burnunu sokabileceği bir şekilde gözler önüne sermeden önce, aşkın o ilk günlerinin üstesinden birlikte gelmelerini isterdi. O özel birisiydi ve bir şey onun için ne kadar önemliyse o kadar da özel sayılırdı. Asterius onun için çok önemliydi.

Hekate gittiği yerden geri döndüğünde onunla Asterius hakkında konuşacak, Tanrıça'nın vereceği tepkiyle de o zaman uğraşacaktı. O güne dek kendilerine bahşedilen bu balayının tadını çıkaracak ve nihayet âşık olabilmenin mutluluğunu yaşayacaktı.

Mikki yaptığı hücum planından gayet memnun bir halde oturduğu banktan kalktı ve doğru yönde gidip gitmediğinden emin olmak için etraftaki gül yataklarını ve çeşmeleri dikkatle kontrol etti. Erkeklerin gül kapısından girip çıkmaları konusunda Hekate'nin yaptığı yorumlar endişelenmesine neden olmuştu ve Tanrıça ne derse desin bu endişesini hep canlı tutacaktı. Şu anda da sezgileri ona kapıyı bir de kendisinin kontrol etmesini söylüyordu. Bunun ardından, haşarı kızların kaldığı bir öğrenci yurdunun müdüresi gibi davranmaktan nefret etse de, onlara içeri giriş çıkış saatlerini duyuracaktı. Bu konuda Asterius'un fikrini de almak isterdi ama kapının açılmasına bazı sınırlamalar koymak da gayet mantıklı görünüyordu. Ayrıca kapıyı kimlerin açabildiğini de öğrenmesi gerekirdi. Tabii ki Asterius açabiliyordu ve kendisinin de açabileceğini söylemişti. Rüya Dokumacıları, Asterius büyünün etkisi altındayken gerçeklik ipliklerini element temsilcilerinin topladığını söylemişlerdi, demek ki kapıyı onlar da açabiliyordu. Peki ya başka kim? Diyar'daki her kadın sadece parmaklarını oynatarak lanet olasıca kapıyı Kızıl Deniz gibi ikiye ayırabiliyorsa ileride başları büyük derde girerdi. Belli ki bu konuda yapacağı çok iş vardı.

Mikki zihnindeki saati kontrol edip adımlarını hızlandırdı. Gerçekten de biraz hızlı hareket etmeli ve nedimeleri bir an önce çağırmalıydı. Onları şimdi de çağırabilir ve burada, bahçelerde buluşmalarını sağlayabilirdi tabii ama bu fazlasıyla Hemşire Ratched* tarzı olurdu. Onun yerine gidip kapıyı kontrol etmeli, hızla odasına geri dönmeli, ıslak (ve bu sabah yırtılan kısımlarını yeniden birleştirdiği) kitonunu değiştirmeli, Daphne'den o nefis çaydan getirmesini istemeli ve sonra da kızlarla geç kalmış bir kahvaltıda bir araya gelip keyifli bir toplantı düzenlemeliydi. Zaten saat hâlâ erken sayılırdı. Nedimeler aptal değildi.

* Ken Kesey'nin *Guguk Kuşu* romanındaki soğuk ve sadist hemşire karakteri. (ç.n.)

Havanın durumuna bakıp bu yağmurda bahçelerde pek fazla bir şey yapamayacaklarını anlamış olmalıydılar. Belki tekrar yatağa girmiş bile olabilirlerdi. Mikki, onların yataklarına yalnız girmediklerini umarak kendi kendine gülümsedi. Bu gece kendisi de kesinlikle yalnız olmayacaktı.

Çiseleyen yağmur yerini önce bir buğuya sonra da tıpkı İngiltere'nin Göller Bölgesi'ndeki gibi, güllerin üzerini kaplayan ay renginde bir sise bıraktı. Güneye doğru yürüdükçe sisin yoğunluğu da artıyordu ve Mikki onu bekleyen geceyle ilgili düşüncelere dalmış, keselenerek yıkanma anlayışına yeni bir boyut kazandırmak için Asterius'u kaplıcalara kaçırıp kaçıramayacağına karar vermeye çalışıyordu. Multiflora gülleri bir anda burnunun dibinde bitiverince neredeyse kendini tutamayıp duvara toslayacaktı.

Kapıda herhangi bir yıpranma ya da boşluk olup olmadığını kontrol ederken kendi kendine, "Bir sonraki büyüde hava elementinden, yağmurdan sonraki sisi de dağıtmasını istemeyi unutmamalıyım," diye mırıldandı ve yapraklara hafifçe vurarak, "Harika görünüyorsunuz," dedi.

"Rahibe! Bize yardım edebilir misin?"

Mikki bu boğuk sesin nereden geldiğini keşfedebilmek için etrafına bakındı. Hiç şüphesiz buraya ait olmayan bir erkek sesiydi.

"Buraya, Rahibe! Buradayız!"

Mikki sesin gül duvarının diğer tarafından geldiğini fark etti. Biraz eğilip karşı tarafı görebilmek için yukarı doğru uzanan dallar arasında bir boşluk bulmaya çalıştı ve gözleri, bir anda şaşkınlıkla büyüdü. Kapının hemen dışında, etrafları gri renkli yoğun bir sisle çevrilmiş dört adam duruyordu. Adamların üçü Antik Yunanlılar gibi giyinmişti. Tek kollarını açıkta bı-

rakan togaya benzer giysileri ve geniş sırtlarının üzerine attıkları, koyu mor renkli, nakışlı pelerinleri vardı. Hepsi de uzun boylu, yapılı ve gençti.

Hiç konuşmayan dördüncü adam belli ki onların lideriydi. Diğerlerinin önünde duruyordu ve pilili kısa tuniğinin üzerindeki göğüslüğüyle giyimi, tıpkı Asterius'a benziyordu. Ama adamın, Mikki'nin sevgilisiyle olan benzerliği sadece bu kadardı. Bu adam uzun boylu, sarışın ve yakışıklıydı. Sabahın puslu havasında bile âdeta ışıldıyordu. Sadece az sayıdaki gerçek sarışına bahşedilen özel bir ten rengi vardı; en katıksız balların rengi olan sağlıklı ve parlak bir kahverengiydi. Teni, mükemmellikle eş değer bir vücudu sarıyordu. Atletik bir vücut yapısı vardı ama ne gereğinden fazla kaslı ne de kabaydı. Hem erkeksi görünecek kadar kısa hem de sevimli bir erkek çocuğununki kadar uzun bırakılmış saçları gür ve kıvırcıktı. Gözleri öylesine maviydi ki Mikki o gözlerin, kendisini bulmak için güllerin arasına baktığını hissedebiliyordu.

Bugüne dek hiç böylesine yakışıklı bir erkekle karşılaşmamıştı. Böyle bir mükemmelliğe ya Hollywood dünyasında ya da film sektörü ve estetik cerrahinin ilkelerinde rastlanırdı.

"İşte buradasın, Rahibe!" Adam gülümseyince manlmaz yüzü içtenlikle aydınlandı. "Buradayız. Çağrını duyup da geldik."

Mikki de gülümseyerek ona baktı (böyle bir gülücüğe kim karşılık vermezdi ki?). "Çağrımı mı?"

"Şey, senin gibi bir güzellik tarafından çağrılacak kadar şanslı olduğum için Yüce Tanrıça'ya teşekkür etmeliyim, Rahibe."

Mikki yüzünün anlamsız bir şekilde kızardığını hissetti. "Mavi gözlerin, kahverengi ve yeşil gözlerden daha zayıf gördüklerini duymuştum ve sanırım sen de bu dedikodunun doğru olduğunu kanıtlamış oldun."

Adam bir kahkaha attı. Kahkahasının sesi hem dikkat çekici hem de baştan çıkarıcıydı. "Ah, dualarım gerçek oldu! Tanrıça bana hem güzel hem de zeki bir rahibe bahşetti." Gül kapısına doğru birkaç adım attı ve arkadaşları da onu izledi.

Mikki adamın, Asterius'un insanüstü vahşi zarafetine taban tabana zıt bir şekilde, gayet zahmetsiz ve çekici, doğal bir özgüvenle yürüdüğünü fark etti. Bu altın renkli adamı arzuladığı yoktu ama yine de onu çağıran kadını az da olsa kıskandı ve içini bir anda suçluluk duygusu kapladı. Kahretsin, derdi neydi acaba? Az önce Asterius'un yatağından çıkmış ve ona aşkını ilan etmişti! Ve şimdi de burada durmuş ağzı açık bir halde yakışıklı bir yabancıya mı bakıyordu yani? Belki de yağmur kafatasından içeri sızıp beynini sulandırmıştı.

"Bizim için kapıyı açar mısın, Rahibe, yoksa ben ve arkadaşlarım seninle bu dikenli duvarın arasından mı aşk yapalım?"

"Hayır!" diye bağırdı Mikki biraz fazla yüksek bir sesle. Sonra ne kendini bir aptal gibi hissedip ekledi: "Sizi ben çağırmadım, o yüzden de benimle aşk yapmanız gerekmiyor zaten."

Adamın yüzünde gerçek bir hayal kırıklığı belirdi. "O halde senden özür dilemek istiyorum, saygıdeğer leydi. Ateş rengindeki gür buklelerine ve olağanüstü güzelliğine bakarak seni element temsilcilerinden biri sandım. Ne de olsa beni buraya ateş elementi çağırdı. Eğer sen gerçekten de o olsaydın ben de dünyanın en şanslı adamı sayılabilirdim."

"Üzgünüm ama ben *element temsilcilerinden biri değilim.*" Mikki gülümsedi. Bu adama karşı nazik davranarak Asterius'a ihanet etmiş sayılmazdı. Sadece Empusa'lık görevini yerine getiriyordu. Ne de olsa büyü yapıp erkeklerin *dyarma* girmesine izin veren kişi de *oydu*. "Ben Empusa'yım."

Adam neşeyle gülümseyince deniz mavisi gözlerinin kenarları cezbedici bir şekilde kırıştı. "Empusa!" Gösterişli ve centilmence bir hareketle Mikki'nin önünde eğildi ve diğerleri de onu taklit edip kendi nazik selamlarını sundular. "Tam da şu anda buradan geçiyor olman ne şanslı bir tesadüf. Gül Diyarı'nda yeni bir Empusa saltanatının başladığını duymuştum. Seninle tanışmaktan onur duyuyoruz." Gülümsemesi hem keyifli hem de çocuksuydu. "Gerçi bu duyuru gül duvarının arkasından bağırarak yapılmıştı."

"Seni Floga'nın çağırdığını mı söylemiştin?"

"Evet, Empusa."

"Peki ya arkadaşlarını da o mu çağırdı?" Mikki muzip bir şekilde gülümsememek için kendini zorluyordu ama maalesef pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Ateş elementinin temsilcisinin, içlerinden biri tıpkı Adonis'e benzese bile, ateşini söndürmek için dört adama birden ihtiyaç duymasına şaşırmamıştı. Floga'nın sahip olduğu özgürlüğü ve canı istediğinde, istediği adamla yan yana yürüyebilecek olmasını düşününce, içine bir kıskançlık hançeri saplandığını hissetti.

Toga giyen adamlardan gür, koyu renk saçlı, düzgün yüz hatlarına sahip olanı, "Hepimizi o çağırmadı, Empusa," diyerek Mikki'yi düşüncelerinden ayırdı ve tekrar aralarındaki konuşmaya döndürdü. "Ben toprak elementinin temsilcisinin daveti üzerine geldim."

"Beni de su elementi çağırdı, Empusa." dedi diğer adam.

"Ben de hava elementinin temsilcisi tarafından davet edilecek kadar şanslıyım," dedi kestane rengi, uzun saçları ve dikkat çekici, yeşil gözleri olan dördüncü adam.

Lanet olsun, dördü de birbirinden yakışıklıydı! Element temsilcileri kesinlikle iyi birer seçim yapmıştı. Gil'ye bu erkek ça-

girma işinin tam olarak nasıl yapıldığını sormayı unutmamalıydı. Kızların erkekleri bu sabah davet etmeleri biraz tuhaftı gerçi ama aslında belki bu, o kadar da tuhaf sayılmazdı. Mikki henüz onları yanına çağırmamıştı, hava yağmurluydu ve belki de kendi kendilerini eğlendirecek bir şeyler bulmaya karar vermişlerdi. Aynen Mikki'nin tahmin ettiği gibi fazlasıyla akıllı oldukları belliydi.

"Element temsilcilerinin az sonra burada olacaklarından eminim. Sizi içeri almaktan mutluluk duyarım, çocuklar."

Liderlerinin gözleri parladı ve Mikki'nin önünde bir kez daha eğildi. "Gül Diyarı'nın Empusa'sı tarafından içeri davet edilmek, hak etmediğimiz gerçek bir onurdur."

"Ah, sorun değil. Saraya birlikte yürüyebiliriz. Ben de o tarafa gidecektim zaten." Ve uğruna ölünecek kadar yakışıklı dört genç adamla birlikte yürümek ne meşakkatli ne de yanlış bir şeydi. İçinin beklenmedik bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Kahretsin, hayır! Tabii ki yanlış bir şey değildi. O sadece bir âşıktı, bir ölü değil. Ve şu an tek yaptığı adamları nedimelerine kavuşturmaktı. Bunun dışında, belki sadece zararsız bir flört gibi gizli bir motivasyonu daha olabilirdi. Peki, neden olmasın? Hem çok güzel olduğunu hem de fazlasıyla sevildiğini hissediyordu. Ama bu, kontrol altında tutulup bir hücreye hapsedilmek istediği anlamına da gelmiyordu! Asterius onu sahiplenmeye ve ona bir ödül kazanmış bir inekmiş gibi davranmaya niyetleniyorsa bu konuyu tekrar düşünmeliydi! Asterius ondan gerçekten de bunu mu bekleyecekti? Attığı her adımı kontrol altında tutmasına izin vereceğini mi sanmıştı? Birden gerçekten de onun, buna niyetlenmiş olabileceğini düşünerek korktu. Ne de olsa o bir canavardı. Ondan, bir kadına nasıl davranması gerektiğini bilmesini bekleyemezdi.

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde, kokuşmuş bir yemek gibi fokurdayıp kaynayan, karmakarışık, savunmacı düşünceler onu uyarmaya çalışıyor ama onlardan çok daha yüksek sesle bağıran nefret ve kıskançlık, bencillik ve korku karşısında bu düşünceler, seslerini bir türlü duyuramıyordu.

Mikki iyice sinirlenerek kapının ortasına doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak kapıya baktı. Kolu yoktu. Kilidi yoktu. Geriye doğru kaydırabileceği bir sürgüsü yoktu. Hayal kırıklığına uğramış ve şakaklarına hücum eden şiddetli baş ağrısı yüzünden iyice sinirlenmiş bir halde elini kaldırdı ve avucunu kapıya bastırdı.

"Empusa'n konuşuyor. Hemen açıl kahrolasıca şey," diye mırıldandı öfkeyle.

Canlı kapı bir anda ardına dek açıldı. Dört adam, sanki Mikki az önce onlara cennetin anahtarlarını sunmuş gibi gülümseyerek, bir girdap gibi dönen sisin arasından sıyrıldılar. Mikki de dalgın bir şekilde gülümsedi ve biraz acele edip çabucak içeri girmelerini umdu. Gri bir örtüye bürünmüş ormanın görünüşünü hiç beğenmemişti ve kapıyı bir an önce kapamak istiyordu. Son adam da içeri girer girmez elini tekrar kaldırdı ve kapıya kapanmasını fısıldadı. Kapı ona itaat edince rahatlayarak derin bir nefes aldı, ardından da adamlara doğru döndü.

"Pekâlâ, saray şu tarafta." En geniş mermer yolu işaret etti.

"Önce sen buyur, Empusa," dedi altın rengindeki adam.

Mikki yoldan aşağı inmek üzere davrandı ama koyu renk saçları olan adam önünü kesiverince bir anda durdu.

"Ah, bu taraftan," dedi adamın omzunun üzerini işaret ederek. Belki yakışıklı bir adam olabilirdi ama grubun en zekisi olduğu da söylenemezdi doğrusu.

"Bizi saraya götürmeden önce belki isimlerimizi öğrenmek istersin, Empusa."

Altın rengindeki adamın sesi tam arkasından gelmişti. Öy[illegible]du ki Mikki nefesini saçlarında hisse[illegible] debiliyordu. Diğer iki adam da yaklaşıp onu dar bir halkanın içine hapsettiler. Mikki'nin zihni o anda berraklaştı ve az önce kaynayıp duran sağır edici duygularla birlikte başındaki ağrı da sona erdi. Bir anda büyük bir korkuya kapılmıştı. Bunlar Rüya Hırsızları'ydı, kapıyı Rüya Hırsızları'na açmıştı.

Altın rengindeki adamla konuşmaya başladığı anda sessizleşen içgüdüleri şimdi ona korktuğunu belli etmemesini haykırıyordu. Boğazına dek ulaşan mide sıvısını yuttu, kendini toparladı ve altın adamla yüzleşmek üzere arkasını döndü.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye çıkıştı.

"Sadece kendimizi sana tanıtmak istediğimizi söylüyoruz, Empusa. Biz seni zaten tanıyoruz. Seni seyretmekten büyük zevk aldık. Şimdi senin de, böylesine içtenlikle diyarına davet ettiğin kişileri tanımanı istiyoruz." Büyüleyici sesi bir anda alaycı bir tona bürünmüştü. Dudaklarını kıvırdı ve yakışıklı yüzünü tiksintiyle buruşturarak Mikki'ye baktı.

"Ses tonundan ve bana bu denli yaklaşmandan hiç hoşlanmadım," dedi Mikki sert bir şekilde. Hekate'nin göz korkutucu ses tonunu taklit etmeye çalışmıştı. "Sanırım artık gitmelisiniz. Nedimelerimin sizden hoşlanmayacağına kanaat verdim."

"Çok geç! Kapıyı bize sen açtın. Bir kere davet edildik mi, kolay kolay dışarı atılamayacağımızı göreceksin."

Uzanıp Mikki'nin omuzlarına dökülen saç tutamlarından birini havaya kaldırdı. Mikki kendini geriye doğru atmak istediyse de güçlü eller onu omuzlarından kavramıştı ve adam öne doğru eğilip onun saçlarını kokladı. Mikki, adamdan kurtulabilmek için çırpınıyordu. Adam saçlarını yumruğuna dolayıp ba-

şını zorla yana eğdi ve avının tadına bakan bir yılan gibi dışarı çıkardığı dilini Mikki'nin boynunda gezdirmeye başladı.

"Ah, bir Empusa'nın nefis tadı. Yüzyıllardır bu özel lezzeti ten tatmamıştım."

"Kes şunu!" diye haykırdı Mikki. "Bırak beni!"

Altın rengindeki adam şaşırtıcı bir şekilde saçlarını serbest bırakıverdi. Mikki'ye bakıp gülümsedi ama bunu bir keyif ifadesinden çok dişlerini göstermek için yapmıştı.

"Sayende bu ziyaretimizden fazlasıyla zevk alacağız, Empusa. Ve hava durumunda yaptığın değişiklikler de hoşumuza gitti. Böylece bu küçük buluşmamızı gözlerden uzak gerçekleştirebiliriz. Gerçi bu sabah bir başkası daha seninle beraber olma zevkini tatmış gibi görünüyor." Bir sürüngen zarafetiyle saldırıya geçti ve kiton giysisinin yırtık parçalarını bir arada tutan broşu söküp attı.

Mikki korkudan âdeta buz kesmişti. Kitonunu sıkı sıkı tuttu ve adamlar iyice yanına sokulup vahşi gözleriyle onu izlemeye, aç elleriyle onun vücuduna dokunmaya başladığında kusmamak için gayret etti.

"Haydi ama, Empusa. Bu kadar da utangaç olma. Beni tanımadığını söyleyemezsin."

"Ve beni de," dedi koyu saçlı adam nefesini kadının ensesine bırakarak.

"Beni de."

"Beni de."

"Gözlerimin içine bak, Empusa. Beni daha önce de gördüğünden eminim. Adımı tahmin edemiyor musun yoksa?"

Mikki altın rengindeki adamın masmavi gözlerinin içine baktı ve o gözler bir anda değişiverdi. Göz bebekleri kaydı ve birer çizgi halini aldı. Renkleri soldu ve parlak bir maviden, ku-

rumuş kan kırmızısına dönüştü. Mikki onu tanıyordu. Kim olduğu, zihnini bir alev gibi dağladı ve ismi, korkularını yakıp kül eden bir öfkeyle ortaya çıktı.

"Çekin şu kahrolasıca ellerinizi üzerimden!" Kendini çılgınca silkelemeye başladı. Onu arkasından kavrayan koyu saçlı adam şaşırarak tökezledi ve Mikki, adamın elinden kurtulup birkaç adım uzaklaşabildi.

Altın rengindeki adam bir kahkaha atıp kusursuz bir yılan zarafetiyle onu izledi. "Güzel... Mücadele etmeleri hoşumuza gider. Böylesi çok daha ilginç oluyor. Gözlerime baktığında ne görüyorsun, Empusa?"

"Renkli lenslere ihtiyacı olan bir pislik görüyorum." Mikki hâlâ geriye doğru gidiyor, altın rengindeki adam ve diğerleri de onun peşinden geliyordu.

"Ah! Sana böylesine sivri dilli olmaktan çok daha iyi şeyler öğreteceğim. Ama şimdi söyle bana Empusa, beni hangi isimle çağırırdın?"

"Nefret," dedi Mikki hiç tereddüt etmeden.

Adam acımasızca gülümsedi. "Ah! Çok çabuk kavrıyorsun! Belki buradan ayrılırken seni de yanımda götürürüm. Bu hoşuna gider miydi? Ben bir kadının gizli ihtiraslarını çok iyi bilen bir erkeğim."

"Erkek mi?" Mikki alaycı bir kahkaha attı. "Sen bir erkek değil, bir yaratıksın. Rüya işleriyle beslenen bir akbaba. Hangi kılığa büründüğün umurumda değil! Sen bir erkek değilsin."

Adam öne doğru eğilip kollarını tuttu. "Erkek değilim, öyle mi? Şimdi sana ne kadar erkek olduğumu göstereceğim!"

Diğerleri de yanına sokulunca Mikki kalbini ve ruhunu doldurun tek ismi haykırdı. "Asterius!"

"Sevgilin her kimse artık seni kurtaramaz ve eğer onu gerçekten düşünüyorsan sessiz kalmanı öneririm. Hiçbir ölümlü erkek ruhundan bir parça kaybetmeden bize bakamaz." Nefret, pis kokan nefesini Mikki'nin yüzüne bıraktı ve ön taraftan tuttuğu kiton giysisini yırtarak Mikki'nin vücudundan sıyırdı. "Ağzını kapayın ve ses çıkarmadığından emin olun. Hem kendisi hem de başkaları için iş işten geçene kadar bu sisin altında kimse onu fark edemez."

Adamlar onu mermer yoldan indirip Salet güllerinden oluşan bir yatağa doğru sürüklediler. Mikki çırpınıyor, adamların kasık ve ayaklarına tekmeler savuruyor ve Amerika'daki bütün savunma kurslarında öğretildiği gibi neresi denk gelirse tırnaklarıyla çizmeye çalışıyordu ama karşısındakiler ondan çok daha güçlüydü. Onu yere yatırdılar ve Mikki yere yatmasıyla birlikte yeni kabarttıkları toprağın üzerinde, etrafa pembe renkli bir kar yağmış gibi pembe gül yaprakları olduğunu fark etti.

Adamlardan biri kadının boğazını sıkıyordu. Mikki bağıramadığı için, zihninde sürekli aynı sözcükleri haykırdı: *Asterius! Bana gel!*

"Ve şimdi sana gerçek bir erkek olduğumu göstereceğim," dedi Nefret, üzerindeki kısa tuniği yana çekip devasa erkeklik organını eline alarak. "Sonra Korku, Kıskançlık ve Bencillik de sırayla üzerinden geçecekler." Çılgınca bir kahkaha attı. "Sıranın sonundaki kişinin Bencillik olması ilginç bir ironi doğrusu. Ya da belki de değildir. Belki biz zavallı diyarındaki diğer kadınları ziyaret ederken, o sadece seninle ilgilenmek istiyordur."

Mikki kararmaya başlayan gözlerinin ucuyla belli belirsiz bir kıpırtı fark etti ve ardından Asterius sislerin arasından sıyrılıp önlerine fırladı. Öfke dolu kükremesi kulakları sağır ediciydi. Nefret, onu görebilmek için hızla arkasını döndü ve hareket etmesiyle birlikte bedeni bir anda parçalanıp farklı bir şekle

bürünmeye başladı. Tıpkı az önce Mikki'nin onu suçladığı gibi, artık bir erkek değil, sadece kâbuslar diyarında var olabilecek bir yaratıktı. Derisi pul pul olmuş ve bir yılanınkine benzeyen gözleri, kobra biçimini alan şişkin kafasından dışarı fırlamıştı. Vücudu hâlâ insan vücuduna benziyordu ama şimdi dört ayak üzerinde duruyor ve uğursuz bir sürüngen gibi ağzından kapkara köpükler çıkarıyordu. Asterius elini savurdu ve Nefret'in göğsünde kanlı bir iz bıraktı.

Mikki onu hâlâ bırakmayan yaratıkların öfkeyle tısladuklarını duydu. Korku, Kıskançlık ve Bencillik bir anda liderlerinin yardımına koşunca da serbest kaldı. Korkunç bir grup oluşturmuşlardı. Her biri, insani bazı özellikleri olan, mutasyona uğramış birer canavardı. Korku; uzun, kirli pençeleri ve eğri büğru bedeniyle kokuşmaya başlamış bir kadavraya dönüşmüştü. Bedeni fazlasıyla insana benzeyen Kıskançlık, ölümcül birer iğne gibi dışarı fırlayan dikenleri olan, mide bulandırıcı bir bitkiyle kaplanmıştı. Dört ayağının üzerinde durmuş tıslıyor. Mikki'ye zehirli bir bataklık yaratığını hatırlatıyordu. Bedeni uzamış, üzerinde yılana benzeyen dokunaçlar çıkmış olan Bencillik, bir yandan dişlerini gıcırdatıyor, bir yandan kollarını birbirinden bağımsız bir şekilde bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Dördü birden üzerlerine saldıran Koruyucu'nun karşısında duruyordu. İlk önce Korku düştü, bağırsakları devasa canavarın pençe darbeleriyle dışarı fırlamıştı. Rüya Hırsızı'nın bedeni önce parçalara ayrıldı, sonra da gül yataklarının üzerinde kaygan bir bulut gibi salınan, koyu kırmızı renkli bir dumana dönüştü.

Mikki güçlükle ayağa kalktı ve "Aeras! Bana gel!" diye haykırdı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış hava elementi, birkaç saniye içinde Empusa'sının yanına koşmuştu.

"Ah, Tanrıça! Bizi kurtar..."

"Hekate burada değil. Kendi kendimizi kurtarmamız gerek. Aeras, elementinin ortaya çıkmasını emrediyorum. Kuzeyden şiddetli bir fırtına estir ve bizi Korku'nun dumanından kurtar. Derhal, Aeras!"

Yüzü bembeyaz kesilen Aeras kollarını kocaman açtı. Kollarını kaldırır kaldırmaz soğuk bir fırtına koptu ve sabah sisiyle birlikte kırmızı duman da gül duvarının üzerinden ormana doğru sürüklendi.

Mikki acı dolu bir çığlıkla birlikte, gözlerini dağılmakta olan buluttan ayırıp tekrar savaş alanına çevirdi. Uğursuz yaratıklara darbe üstüne darbe indirip öfkesini kükreyerek duyuran Asterius'un kara gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Yaptığı her hareketi, hem güzel hem de öldürücü bir zarafetle kontrol altında tutuyordu.

Mikki onun şimdiye dek gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşündü.

Öne doğru atılıp bir pençe savurunca Bencillik yerde kıvranmaya başladı. Parçalara ayrılmış dokungaçlarından akan koyu renkli kan, güllerin önünde kızıl renkli bir kavis oluşturuyordu. Kıskançlık sırtına tırmanınca Asterius başını öne doğru eğdi. Gözleri kör edecek kadar hızlı bir hareketle yerde yatan Bencillik şişlenirken, aynı anda Kıskançlık sırtına pençe darbeleri aldı. Her iki yaratık da önce titredi ardından da kan kırmızısı birer duman haline dönüştü.

"Bir kez daha, Aeras!" diye emretti Mikki.

Aeras'ın çağırdığı kuzey rüzgârıyla, Kıskançlık ve Bencillik eski ormanın en ücra köşelerine taşındı.

"Seni işgüzar!" diye bağırdı Nefret, Aeras'a.

Bir engerek yılanı gibi Aeras'ın üzerine saldırdı ama Mikki ondan daha hızlı davranıp hava elementinin temsilcisini ke-

nara itti. Rüya Hırsızı, Aeras yerine Empusa'ya dolanmıştı. Mikki onunla birlikte yere yuvarlanırken omzundan koluna doğru yayılan yakıcı bir acı hissetti.

Nefret bir çığlık attı. Asterius, onun sırtını kırmızı kurdeleler halinde parçalarken vücudunu öne doğru eğdi ve korkunç bir hırıltı çıkararak altında kalan Mikki'yi ayağa kaldırdı. Sonra onu kendisine siper ederek hızla Asterius'a doğru döndü.

Asterius hemen durdu.

Nefret tıslayarak uğursuz bir kahkaha attı. "Neden bocalıyorsun, Koruyucu? Öfkenden korunmak için kendime siper ettiğim şey alt tarafı zayıf ve ölümlü bir kadın. Diyarı nefretten kurtarmak için Empusa'nı feda edemiyor musun yoksa? Buna hiç şaşırmadım. Hekate'nin Yüce Rahibeleri'ne karşı özel bir zaafın olduğunu hatırlıyorum."

Kasıklarını Mikki'ye sürttü. "Bu yüzden seni suçlayamam doğrusu. Bu kadın tatlı ve olgun bir meyve gibi."

Asterius'un kükremesi, Mikki'nin kollarındaki ve ensesindeki bütün tüyleri diken diken etti. Sesi yırtıcı bir hayvan sesi gibiydi. "Ona dokunduğun için sonsuza dek pişman olacaksın."

"Bence hiç de öyle olmayacak, Koruyucu. Tersine bana kapıyı açacaksın ve kılıma bile zarar gelmeden dışarı çıkacağım." Yaratık, gül duvarına doğru gerilerken Mikki'yi de beraberinde sürüklemeye başladı. "Fazla yaklaşırsan Kader haline dönüşüp onun boğazını keserim." Sivri uçlu pençesini Mikki'nin boynuna bastırdı.

"Henüz ödeşmedik," diye hırladı Asterius, Rüya Hırsızı ve rehinesiyle birlikte dikkatle kapıya doğru ilerlerken. "Sonsuza dek sürse bile eninde sonunda bir gün ona dokunmanın cezasını ödeyeceksin."

"Nefret asla tükenmez, Koruyucu. Bunu şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalıydın." Sırtını kapıya dönüp durdu. "Şimdi kapıyı aç ki ben de Empusa'nı serbest bırakayım. Gerçi beni biraz eğlendirmesi de hoşuma giderdi doğrusu." Nefret, Koruyucu'ya dişlerini gösterip öne doğru eğildi ve dilini dışarı çıkarıp Yüce Rahibe'nin tuzlu boynunda dolaştırdı.

Bu da son noktayı koydu. Mikki bütün bunlara yeterince katlanmıştı. Hatta fazlasıyla. "Ah, kahretsin yeter artık!" diye bağırdı ve başparmağını, ona bu kadar yaklaşma aptallığını gösteren Rüya Hırsızı'nın bir böceğinkine benzeyen pörtlek gözüne sokuverdi.

Nefret, kulakları sağır edici bir acı çığlığı koparırarak hızla geriye doğru sıçradı ama pençesi ardında ıslak bir sıcaklık bırakarak Mikki'nin tenini parçaladı. Mikki boğazını tutup yere düştü. Acısının bulanıklığı ardında, Asterius'un kıvranan yaratığı yerden aldığını, omurgası mide bulandırıcı bir çatırdamayla kırılana dek o uğursuz bedenini kıvırdığını ve onu gül duvarının ötesine fırlattığını gördü.

Sonra da yanına diz çökup sesini haykırdı, yüzüne dokundu, saçlarını okşadı. Mikki ona gülümsemeye çalıştı. *Sorun değil. Senin suçun değil. Onları içeri ben aldım.* Bunları sesli söylediğini sanmıştı ama sözcükleri ağzından çıkaramıyordu. Sonra birden dört nedime-i de yanında beliriverdi. Ağlıyorlardı, kendisinden hiç hoşlanmadığını düşündüğü Floga bile. Onları rahatlatmak, korkmadığını söylemek ve Asterius'a iyi davranmalarını tembihlemek istedi çünkü kesinlikle ölmek üzere olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 31

Asterius onu bu şekilde kaybetmeyi kesinlikle reddediyordu. Hayatına aşkı, ihtirası, şefkati ve kabullenmeyi, Nefret'i oluşturan her şeyin tam tersini getirmişken Mikado'yu, Nefret yüzünden kaybedemezdi. Onu kucağına aldı ve âdeta çılgına dönen element temsilcilerine baktı.

"Onu çeşmeye götürelim, Koruyucu. Orada yıkarız sonra da Hekate'nin Tapınağı'na yatırıp ruhu için Tanrıça'dan merhamet *dileriz,*" *dedi Gii gözyaşları arasında.*

"Mikado ölmedi," dedi Asterius ve yanına yaklaşmaya kalkışan Gii'yi hırıldayarak uyardı.

"Henüz ölmedi ama ölümcül bir yara aldı; ruhu çok yakında Hades'in Diyarı'nda olacak," dedi Nera kesik kesik konuşarak.

"Hayır! Onun kaderinde bugün ölmek yok!"

"*Kader tanrıçaları tersini söylüyor,*" *dedi Aeras sakince.*

"O halde ona meydan okuyorum!"

"Ne yapacaksın, Koruyucu?" diye sordu Floga.

"Doğuştan sahip olduğum hakları isteyeceğim." Kucağında Mikado'nun kanlar içindeki gevşek bedeniyle hızla nedimelerin arasından geçerken, Gii'nin yumuşak eli kolundan tutarak onu durdurdu. Başını kaldırıp ona baktığında Gii'nin kararlı bakışlarıyla karşılaştı. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Sadece çok kısa bir an için tereddüt etti. "Tapınağa gelin. Elementlerin gücü, yakarışlarımın Kronos'un kulaklarına ulaşmasına yardımcı olabilir."

Asterius, arkasından gelip gelmediklerini görmek için beklemeden, toynaklarını gökgürültüsüne benzer bir sesle mermer yola vurarak Hekate'nin Tapınağı'na doğru hızla yürüdü. Mikado'nun hiç kıpırdamamasını ve vücudundan dökülen kanının her ikisini de sırılsıklam bırakmasını umursamamaya çalışıyordu. Canavar koşmaya başladı.

Tapınağın merdivenlerini üçer üçer çıktı ve Hekate'nin kutsal ateşi önünde sert bir biçimde durdu. Dizlerinin üzerine çöküp Mikado'yu yavaşça ateşin yanına bıraktı. Nedimelerin de hemen arkasından çabucak tapınağa girdiklerini duydu. Hızla yerlerini aldılar ve etrafında her zamanki halkalarını oluşturdular.

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Gii.

Asterius sevgilisine baktı. Gözleri kapalı ve yüzü renksizdi. Göğsü ağır ağır inip kalkarken parçalanan boynundaki uzun, ince kesikten hâlâ oluk oluk kan akıyordu.

"Yaşıyor."

"O halde yapabileceğin her şeyi yap, Koruyucu. Kader izin vermediği sürece Empusa'mızı kaybetmek istemiyoruz," dedi Gii.

Asterius'un bakışları Gii'nin gözleriyle buluştu. "O halde elementlerinizi çağırıp kutsal halkayı oluşturun."

"Ona âşıksın, değil mi?" diye sordu Floga aniden.

Asterius bakışlarını ateş elementinin temsilcisine çevirdi. "Evet, âşığım."

"Peki, onu sadece bizden kaçırmak için mi kurtaracaksın?" diye sordu ateş elementinin temsilcisi.

"Beltane günü geldiğinde Empusa kaderiyle yüzleşecek. Yemin ederim."

"Ona âşık olduğun halde, öyle mi?" diye sordu Aeras.

"Az önce Bencillikle yaptığım savaşı izlediniz. Bu Rüya Hırsızı'yla daha önce de karşılaşmıştım. Ama bu kez ben kazandım. İnsanoğlunun rüyalarını bir daha asla kendi ihtiyaçlarım için feda etmeyeceğim." Yeniden Mikado'ya bakıp yanağını okşadı.

"Sen bir canavar değilsin," dedi Gii yumuşak bir sesle.

"Öyleyim," dedi Asterius, toprak elementinin temsilcisinin yüzüne bakmadan, "ama aynı zamanda bir erkeğim ve Mikado'nun aşkı erkeği ön plana çıkardı."

"O halde elementler aşkını kurtarmana yardımcı olacaklar." Gii, Aeras'a bakıp başını salladı. "Başlayabilirsin, hava."

Elementin temsilcisi kollarını kocaman açtı. "Hava elementini kutsal halkaya çağırıyorum!" Hava bir anda kıpırdanmaya başladı.

Zincirleme tepkilemeyle, Floga da kollarını kocaman açıp kendi elementini kucakladı. "Bana gel, ateş!"

"Su! Seni yanıma çağırıyorum!" diye bağırdı Nera.

"Toprak! Seni halkayı tamamlamaya ve koruma altına aldığımız Koruyucu'muzun güçlerini artırmaya çağırıyorum," dedi Gii.

Asterius, elementlerin gücünün teninin etrafında cızırdadığını hissedebiliyordu. Başını eğip sevgilisinin kanıyla lekelenen ellerini havaya kaldırdı. Hava, ateş, su ve toprak sayesinde büyüyen sesiyle gökyüzünün derinliklerine doğru haykırdı.

"Kronos! Dünyanın ve Zamanın Yüce Tanrısı, gökyüzünü ve yeryüzünü birbirinden ayıran Titan. Baba! Sana hem antik adlarınla hem de kanımın bana bahşettiği isminle sesleniyorum. Yüzyıllardır hayattayım ve daha önce senden hiçbir şey istemedim. Ne bilgelik ne güç. Ne aşk ne de kabullenme. Ama bugün sana doğuştan sahip olduğum haklarla sesleniyor ve bana bu ölümlüyü kurtarmak için ihtiyaç duyduğum gücü vermeni

istiyorum. Hayat ipliği vakti gelmeden kesildi. Oysa henüz sonuna dek dokunmamıştı."

Kutsal ateş kıpırdandı ve kıvılcımlar saçan aydınlığında, yaşı tahmin edilemeyen ama genç bir kayadan bol zaman ve deneyim harcanarak oyulmuşa benzeyen bir erkek yüzü belirdi. Asterius bu yüzü nerede olsa tanırdı çünkü kendi yüzünün âdeta kopyasıydı.

"Baba," dedi başını eğerek.

Titan, Asterius'u umursamadı. Onun yerine çenesiyle Mikado'yu işaret etti. "Kurtaracağın ölümlü bu mu?"

"Evet."

"Hekate'nin Empusa'sı mı?"

"Evet."

"O halde kurtuluşu sadece geçici olacaktır."

"Kendisi için ayrılan zamanı tamamlamadı. Beltane henüz gelmedi," dedi Asterius.

"Bunu ona kim yaptı?" diye sordu Titan.

"Rüya Hırsızları'nın lideri, Nefret. O yaratığın dokunuşu yüzünden ölmesine izin vermeyeceğim."

Kronos dikkatini oğluna yoğunlaştırdı. "Nefret onu öldürdü ve şimdi aşkın onu kurtarmasını mı istiyorsun?"

Asterius çenesini sımsıkı kilitledi ama yine de başını salladı. "Evet."

"Aşk..." Kronos kıkırdadı. "Bu kadar zayıf olmana şaşırdım, Koruyucu."

"Aşkın, yalnızca bencilce yaşandığı zaman zayıflık olduğunu öğrendim," dedi Asterius. Sesinde açık bir meydan okuma vardı.

Titan'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bana anneni hatırlatıyorsun."

"Belki bunun nedeni, tıpkı benim gibi onun da benimle ilgili sevgilerin zayıflığını fark etmiş olmasıdır."

Kronos kaşlarını çattı. "Yardımım istendiğinde hakarete uğramaya alışık değilim."

"Niyetim hakaret etmek değildi. Sadece gerçekleri söylüyorum," dedi Asterius çabucak.

'Bu sohbet beni sıkmaya başladı."

"Kronos! Affet beni. Ben sadece..."

"Sessizlik!" Ateş çılgınca titredi ve Tanrıça'nın tapınağının zemini sarsıldı. "Henüz bitirmedim. İstegini yerine getireceğim. Ruhunda yaşayan ölümsüzlüğün bir parçasını Rahibe'ye verebilirsin. Ama sadece bir parçasını. Bu defalık Hades'in Diyarı'na gitmekten kurtulacak. Fakat unutma ki ona vereceğin ölümsüzlüğün de bir bedeli olacak. Öldükten sonra bile senin ruhunla bir olan o parçayı hep yanında taşıyacak. Kendini ve ruhunu sadece o yanındayken tamamlanmış hissedeceksin. O bu Diyar'dan ayrıldıktan sonra kalbin bembos, günlerin ise yalnızlıkla dolu olacak. Bu seçimi yapmadan önce iyi düşün."

"Ben seçimimi çoktan yaptım. Ona âşık olmam karşılığında bir bedel ödemem gerektiğini zaten biliyordum. Bu bedeli o zaman da kabullenmiştim. Onun hayatı karşılığında bunu bir kez daha kabullenmek benim için hiç sorun değil."

"Peki, o zaman. Benden iyilik istemek doğuştan sahip olduğun bir hak ama beni bir daha rahatsız etme. Onun yerine Hekate'ye git, ilerde yardım isteyeceğin kişi odur." Titan başka hiçbir şey söylemeden ateşin içinde gözden kayboldu.

Asterius, Mikado'ya baktı. Babası ona Mikado'yu kurtarma yeteneğini bahşetmişti ama nasıl? Ölümsüzlüğünün bir parçasını ona vermesi gerekiyordu; ruhunun bir parçasını. Sonra birden anladı. Yavaşça öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına değ-

dırdı. Onu öperken, yaşamasını, ona sunacağı şeyleri paylaşmasını ve kendisini bir kez daha tamamen kabullenmesini istedi.

Mikado kıpırdanıp hafifçe iç geçirdi. Sonra dudaklarını araladı ve öpüşmeleri iyice derinleşti. Nihayet Asterius kendini ondan ayırabilince gözlerini açtı ve ona bakıp gülümsedi.

"Yaşıyor!" diye bağırdı Gii.

Nedimeler halkayı kapayıp hızla Empusa'larının yanına koştular ve hep birlikte hem kahkahalar attılar hem de ağladılar. Mikki doğrulup neden orada olduğuna ya da element temsilcilerinin önünde olmalarına rağmen neden Asterius'un yanına diz çökmüş bir halde elini tuttuğuna bir anlam veremeyerek şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Etrafına baktı. Hekate'nin Tapınağı'nda mıydılar? Bunda bir gariplik vardı. Burada olmaması gerekiyordu, gül duvarını kontrol edip...

Birdenbire her şeyi hatırladı.

"Rüya Hırsızları!" diye haykırarak ayağa kalkmaya çalıştı ama öylesine şaşırmıştı ki ufacık bir hareketiyle bile tapınak içini allak bullak edecek bir hızla dönmeye başlıyordu.

"Şişşt," dedi Asterius onu rahatlatarak. "Her şey yolunda. Rüya Hırsızları, Diyar'ın dışına kovuldu."

"Çok üzgünüm." Mikki çılgına dönmüş bir halde bir Asterius'a bir nedimelere bakıyordu.

"Özür dilemene gerek yok, Empusa. Rüya Hırsızları etkileme konusunda ustadır. Seni onlara karşı daha iyi hazırlamalıydık," dedi Gii diğer elini tutabilmek için yanına çömelerek.

"Evet!" Nera, sanki bu, Empusa'yı daha kolay ikna edebilecekmiş gibi biraz fazla heyecanlı bir şekilde başını salladı. "Onların şeytanca oyunlarını nasıl bilebilirdin ki?"

"Ama onları içeri aldım. Bana .. Ah, Tanrım! Bana düşündürdükleri ve hissettirdikleri şeyler! Korkunçtu."

Aeras yanaklarından süzülen gözyaşları arasında gülümsedi ve saygıyla Mikki'nin saçlarına dokundu. "Çok cesurca davrandın, Empusa. Nefret'in bana atacağı tokadı sen karşıladın."

Mikki bunu tamamen unutmuştu. Telaşlı bir şekilde vücuduna baktı. Her tarafı kanla kaplıydı. Bir insan nasıl olur da bu kadar çok kan kaybetmesine rağmen hâlâ hayatta kalabilirdi? Omzundaki acıyı hatırladı ama kanla kaplı derisinden başka bir şey göremedi. Ve bir şey daha olmuştu... Çok daha kötü bir şey...

Gözleri büyüdü ve birden başı dönmeye başladı. Nefret onun boğazını kesmişti. Ölmek üzereydi. Oysa şimdi, fazlasıyla canlıydı. Yavaşça gözlerini kaldırıp sevgilisine baktı.

"Geçti artık," dedi Asterius.

Mikki, "Ölüyordum," diye fısıldadı.

"Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Seni o kurtardı," dedi Gil küçük bir hıçkırıkla.

"Hepimizi kurtardı," dedi Aeras yüzünü silerek.

"Bunu hiçbir zaman unutmayacağız," dedi Floga.

"Asla," dedi Nera.

Mikki, element temsilcilerine bakıp gülümsedi. "Evini ve sevdiklerini korumak için her onurlu adamın yapacağı şeyi yaptı." Sonra kollarını Asterius'un boynuna doladı ve kulağına fısıldadı: "Beni eve götür."

BÖLÜM 32

Asterius onu kucağına alıp bahçelerin içinden geçirdi. Mikki normalde bir çocuk gibi oraya buraya taşınmaktan hoşlanmazdı ama kendi başına yürüyebileceğinden de emin değildi. Kendini güçsüz ve hasta hissediyordu. Üstelik onun kollarında olmaya da ihtiyacı vardı. Gerçekten yaşıyor olduğuna inanabilmesi için kalp atışlarını göğsünde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Başını omzuna koyup, "Nefret beni kandırdı," dedi cansız bir sesle.

Asterius onu daha da sıkı sardı. "Rüya Hırsızları bunu hep yaparlar. Ölümlülere zehirlerini zerk edip düşüncelerini çarpıtırlar ve böylece hayallerinin hastalanıp zamanla ölmesini sağlarlar. Yüzlerce yıldır ölümlülerin hayallerini yıkan bu tuzağa sen de düştüğün için kendini suçlama."

"Çok kötü şeyler düşündüm. Kendimi tamamen..." Sarsılarak titremeye başlayınca sözlerinin devamını getiremedi.

"Nefret, Kıskançlık, Korku ve Bencillik tarafından zehirlenmiştin. Onlar senin gerçek düşüncelerin değildi, Mikado, zehirlenen hayal gücünün çarpıtılmış gölgeleriydi. Kötüler yüzünden kendini cezalandırmamalısın çünkü bu onlar için bir tür zafer sayılır. Kovulmalarına rağmen hâlâ hayatını zehirlemeye devam edebiliyorlarsa yenilgiye uğramış sayılmazlar."

"Beni bir kez daha kandırmalarına izin vermeyeceğim. O lanet olasıca ormana da bir daha asla girmeyeceğim." Başını kal-

dırıp gözlerini yüzüne dikti. "Buna nasıl katlanıyorsun? Etrafta olduklarını, seni izlediklerini ve saldırıya geçmek için fırsat kolladıklarını bilmene rağmen nasıl olup da ormana gidip gerçekliğin ipliklerini toplayabiliyorsun?"

"Onlarla savaşmak benim kaderimde yazılı. Çoğu eski ve tanıdık düşmanlar."

"Korkmuyor musun?"

"Sadece başarısız olursam ve içeri girerlerse neler olabileceğini düşündüğümde korkuyorum."

"Ama hiçbir zaman başarısız olmayacaksın."

"Hayır, böyle bir lüksüm yok."

Mikki onun fazlasıyla yorgun bir ses tonuyla konuştuğunu düşündü ve iyice dinlenene kadar Rüya Hırsızları'nın karşısına çıkmasını gerektirecek bir durumla karşılaşmayacağını umdu ve... "Ah, Tanrım! Beni hemen aşağı indir! Geri dönüp gül duvarında herhangi bir sorun olmadığından, o yaratıklardan hiçbir iz kalmadığından emin olmalısın."

"Diyar güvende. Kuzey rüzgârı, kötülüklerinin son kırıntılarını da ormana sürükledi."

"Ama yine de geri dönüp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmen gerekmiyor mu?"

"Her şey yolunda, Mikado. Rüya Hırsızları savaşıp yenilgiye uğradıklarında tekrar saldırıya geçmek için aceleci davranmazlar. Gerçek yüzleri ortaya çıktıktan sonra hayatları zehirleme konusundaki yeteneklerinin önemli ölçüde zayıflayacağını bilirler. Yaralarını iyileştirmek için geri çekilmek ve yeni saldırıları için farklı bir gün belirlemek zorundadırlar."

"Nefret asla tükenmediğini söylemişti sanki."

"Doğru. Ona karşı her zaman tetikte olmalıyız."

Bir zamanlar okuduğu bir söz zihninde yeniden belirivердi ve Mikki yumuşak bir sesle onu dile getirdi. "Yenilgiye uğrayan iyilik, zafer kazanan kötülükten daha güçlüdür." Asterius'un yanağına dokundu. "Sen iyinin tarafında savaşıyorsun."

"Ve kötünün kazanmasına asla izin vermeyeceğim."

"Hayatımı zehirlemelerine izin vermeyeceğim; beni yenemeyecekler." Mikki başını tekrar omzuna koydu. "Beni ölümden nasıl kurtardın?"

"Kronos'tan bir iyilik istedim," dedi Asterius sessizce.

Mikki başını tekrar kaldırdı. "Babandan mı?"

Asterius başını salladı.

"Babamla mı konuştun yani?"

"Kısaca öyle de diyebiliriz."

Mikki, yüz hatlarını sertleştiren garip, ruhsuz ifadesinin sebebini merak ederek "Onunla en son ne zaman konuşmuştun?" diye sordu.

"Daha önce onunla hiç konuşmamıştım."

Mikki onu dikkatle inceledi ve düşüncesizce bir çocuk peydahlayıp sonra da onu terk eden kibirli Titan'a büyük bir öfke duyarak, geçmişteki yalnızlık ve acılarından kaynaklanan yüzündeki çizgileri silebilmeyi istedi. Başka ne yapması gerektiğini bilmediği için de yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Asterius'un yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı. "Sadece bana yaptığın iyiliğin karşılığını ödüyordum, Empusa. Unutma sen de daha önce beni canlandırmıştın."

"Bu doğru." Mikki hafifçe çenesini ısırdı. "Ve bu halin daha çok hoşuma gidiyor."

"Yürümekten yorulup bir canavarın kucağında taşınmaktan hoşlandığın için mi?"

Mikki bir kahkaha attı. "Eh, efsaneler Minotauros'un yarı boğa olduğunu söyler ama boğaların yük taşımak için uygun olduklarını sanmam. Pek de uysal olmadıklarına dair dedikodular var."

"Bu durumda," dedi Asterius, Mikki'ye bir inlemeyle sonuçlanan sert ve hızlı bir öpücük kondurarak, "dedikodular doğru."

Asterius onu yere indirir indirmez zemin ayaklarının altında biraz titremiş olsa da mağaraya ulaştıklarında Mikki artık kucakta taşınmaktan sıkılmıştı. Özellikle de vücudundan parçalar halinde sarkan kiton giysisinin kurumuş kan yüzünden yapış yapış olduğunu fark ettikten sonra.

Sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından inledi. "Eğer bu şeyleri üzerimden yıkayıp atmazsam çok fena bir biçimde kusacağım." Asterius'a baktı. "Beni yukarıdaki kaplıcaya taşımak zorunda kalabilirsin."

Asterius onu kucakladı ama mağaranın dışına çıkmak yerine yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Pekâlâ, şu an aklımın tamamen karışık olduğunun farkındayım ama sanırım yanlış yöne doğru yürüyorsun. Beni yatak odana götürmeni istemiyor değilim ama şu pisliği üzerimden yıkadıktan *sonra*."

"Mağaramda atacağımız turu hep unutuyoruz."

"Unutmuyoruz; hep bir sorun çıkıyor."

"O halde şu an herhangi bir sorun yokken sana mağaramın geri kalan kısmını göstermeme izin ver." Onu önce yatak odasına, oradan da Mikki'nın daha önce hiç fark etmediği bir köşedeki yuvarlak girişe doğru taşıdı. Giriş, meşalelerle aydınlatılan bir tünele açılıyordu ve Mikki şaşkınlıkla, tünelin sonundaki diğer yuvarlak girişin gün ışığıyla çevrelenmiş olduğunu fark etti.

"Bence burası tam bir mağara sayılmaz. Yani aslında konforlu ve güzel bir yer demek istiyorum. Bence buraya..." Mikki, gün ışığına doğru gitgide daha fazla yaklaşırlarken sustu ve düşündü. Sonra Asterius tünelden çıktı ve büyük, yuvarlak bir odaya adım attı. Odanın tam ortasındaki açık tavan aydınlanmaya başlayan sabah semasını gösteriyor, aynı zamanda da içerideki kaplıca havuzlarından yükselen buharın dışarı çıkmasına izin veriyordu. "Bence buraya cennet demelisin!" dedi Mikki nefesini tutarak.

Asterius bir kahkaha atıp onu yere bıraktı. Mikki saniyeler içinde kiton giysisinden geriye kalanları da çıkardı ve dümdüz basamaklardan aşağı inip keyifli bir inlemeyle harika sıcak suyun içine daldı. Arkasında duran Asterius'un sihirli bir lisanda sert ve kısa emirler yağdırdığını duyuyordu ve başını ona doğru döndürür döndürmez yanında iki sepet beliriverdi. Birinin içinde sabunlar, temiz havlular ve yumuşacık kiton kumaşları vardı. Diğeri ise -mutlulukla içini çekti- yiyeceklerle doluydu.

Asterius ilk sepetten kristal bir şişe çıkarıp Mikki'ye gülümsedi. Mikki neden bir anda bu kadar utangaç göründüğünü merak ederek sırıttı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sabunun," dedi Asterius elindeki şişeyi kaldırarak.

"Onu sormadım. Yüzündeki ifadeyi kastetmıştım."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam." Mikki bir kahkaha attı. "Biraz muzip bir halin var." Sıcak kaplıca suyu sayesinde biraz canlandığını hissederek ona seksi bir şekilde gülümsedi. "Yoksa yaramazlık mı yapmak istiyorsun?"

"Be... ben, seni yıkamak istiyorum," dedi Asterius çabucak. Sonra da bronz teni Mikki'yi hayrete düşürerek kıpkırmızı oldu.

"Bu çok hoşuma gider."

Asterius kayalardan oluşan havuzun ucuna doğru yürüdü ve kristal şişeyi yere bıraktı. Sonra deri göğüslüğünü ve altındaki kısa tuniği çıkardı. Mikki onun vücuduna bakmaya bayılıyordu ve soyundukça onu seyretmeye devam etti. Fiziksel açıdan çok güçlüydü; uç noktalardaki iki şeyin, bir erkek ve bir canavarın inanılmaz bir karışımıydı; tıpkı zihni gibi. Acımasızlıkla merhamet, çocuksu masumiyetle yüzyılların bilgeliği harmanlanmış ve yeryüzündeki hiçbir canlıya benzemeyen bir yaratık ortaya çıkmıştı. Mikki, bu mutlu düşüncelere öylesine dalmıştı ki Asterius havuza girene dek üzerindeki kan damlalarının sadece kendi yaralarından kaynaklanmadığını anlayamamıştı. Asterius'un kolları da kesikler ve ısırık izleriyle doluydu.

"Seni yaralamışlar!" Yaralarını sıcak suyla ıslatmak için onu kendine doğru çekti. "Ben tam bir aptalım! Sargı bezin var mı? Ah .. bazılarının dikişe ihtiyacı var gibi. Diyar'da mutlaka bir doktor olmalı. Haydi, şunları yıkayıp doktoru çağıralım ve..."

Asterius bileklerini tuttu. "Doktora ihtiyacım yok."

Mikki kaşlarını çattı. "Bak, ben hastanede çalıştım. Güven bana. Kesinlikle bir doktora ihtiyacın var"

Asterius gülümseyip onu yavaşça öptü. "Benimle ilgilenmen ruhumu ısıtıyor."

"Harika. Buna sevindim. Doktoru bir an önce çağırırsak *benim* ruhum da ısınacak."

"Mikado, ben ölümsüzüm. Doktora ihtiyacım yok. Yaralar iyileşmeye başladı bile."

Mikki kaşlarını çatmaya devam ederek, Asterius'un koluna baktı. "Haklısın. İyileşiyorsun."

"Rahatladın mı?"

"Âdeta küçük dilimi yuttum." dedi Mikki. "Ama kesinlikle rahatladım." Asterius'un kollarına su döktü, yeni iyileşen yaralarına dokundu, etinin kendi kendine kaynamasını seyretti. "İyileştiremeyeceğin bir yara var mı?"

"Artık beni sevmediğini söylersen mahvolurum."

Mikki onun gözlerine baktı. "O zaman sonsuza dek yaşayacaksın."

Asterius havuzun kenarındaki kristal şişeyi aldı. "Sana ne kadar değer verdiğimi göstermeme izin ver, Mikado."

Mikki havuzun içinde su beline gelecek şekilde doğruldu ve Asterius'un elindeki şişeyi alıp yoğun sıvıyı boynuna, kollarına ve göğüslerine bolca sürdü. Empusa'nın kutsal yağının baş döndürücü kokusu Mikki'nin tenının sıcaklığıyla birleşmiş ve sadece ona özgü bir kokuya dönüşmüştü.

Asterius, Mikki'nin kayganlaşan vücudunda yavaşça ellerini dolaştırmaya başladı. Göğüslerine ve baştan çıkarıcı karnına inmeden önce boynunu ve omuzlarını okşadı. Elleri belinden aşağı inip gül kokusunu kasıklarına taşıdı. Elleri teninde gezinirken, Mikki sıvı bir ateşe dönüştüğünü hissediyordu. Parmakları bacaklarının arasını buldu ve başparmağı dairesel ve hızlı hareketlerle onu okşamaya başladı ama o becerikli parmaklar aynı yere geri dönmeden önce karnına ve göğüslerine doğru kaydı. Mikki dokunuşlarının vücudundaki uyuyan bölgeleri uyandırdığını ve elleri başka yöne doğru gitse bile suyun sıcaklığı tarafından okşanmaya devam ettiğini hissediyordu.

Asterius ondan arkasını dönmesini istedi ve bu defa şişeyi kendisi alıp içindeki sabunu sırtından aşağı doğru boşalttı. Mikki'nin dizlerinin bağı çözülmüştü ve Asterius'un elleri sırtını okşadıktan sonra kalçalarını avuçlamak üzere suya daldığında, öne doğru eğilip havuzun kenarına yaslandı.

"Rüyalarıma yaptığın son ziyareti hatırlıyor musun?"

Mikki, dizlerinin üzerine çökmüş becerikli elleriyle teninde yaptığı gezintiye devam eden Asterius'un sıcak nefesini sırtının tam ortasında hissedebiliyordu.

"Hatırlıyorum," dedi boğuk bir sesle

Asterius ellerini vücudunun her noktasında gezdiriyordu. Yavaş yavaş kasıklarını okşamaya başlayınca Mikki ona doğru yaslandı.

"Güllerle dolu bir çukurdaydık." Boğuk sesi Mikki'nin teninde yankılanıp vücuduna zevkle dolu titreşimler yaydı. "Senin üzerindeydim. Bana bacaklarını açtın." Parmakları Mikki'yi talırık eden noktayı buldu.

Okşayışlarının hızı artmıştı. "İyice sertleşmiştim ve kendimi sana bastırıp sürtünürken, ıslaklığını, sıcaklığını ve vücudunun nasıl kasılıp sonra bir anda gevşediğini hissettim." Mikki boğuk bir feryatla yoğun ve sert bir şekilde doyuma ulaştı.

Ardından Asterius onu kendine doğru çevirdi ve hızlı bir hareketle sudan çıkarıp bedeni hâlâ zevkle titrerken onun içine girdi. Mikki havuzun kenarından destek alıp vücudunu havaya kaldırarak onunla buluştu. Asterius'un elleri Mikki'nin kalçalarını kavradı ve boğuk bir hırıltıyla pençelerini çıkardı. Güçlükle kontrol edebildiği güçlü darbelerle içinde gidip gelmeye başladı. Mikki gözlerini kapamadı. Onu görmek, kendisiyle sevişirken Asterius'un yüzünün o korkunç güzelliğini seyretmek istiyordu. Vücudu gerginleşip fazlasıyla hassaslaşmıştı ve onu hafifçe tırmalayan pençelerinin zevk dolu her darbesini şehvetli bir şok dalgası gibi hissediyordu. İçinde gidip gelişlerinin ahenkli sesi, hırıltılarıyla ve ismini haykıran inlemeleriyle birleşip erotik bir senfoniye, Mikki'nin vücuduna acı verecek denli yoğun bir zevkle yayılan bir çığlığa dönüştü. Neres nefese kalmıştı ve tamamen

gevşeyip rahatlamış bir halde Asterius'un üzerine yığıldı. Başını onun göğsüne koymuş kendi kendine mutlu bir şekilde gülümserken birden Asterius'un göğsündeki titremenin sadece nefes alıp verişinden kaynaklanmadığını fark etti. Zangır zangır titriyordu. Mikki doğrulup yüzüne baktığında kapalı gözlerinden yavaşça gözyaşlarının süzüldüğünü gördü.

"Asterius?" Elini onun yanağına koydu. "Sorun nedir?"

Asterius gözlerini açtı ve kadının avucunu öptü. "Öylesine uzun zamandır yalnızdım ki bana verdiğin bu mutluluğa hazırlıklı değildim." Doğrulup sanki ağladığını daha yeni fark ediyormuş gibi yüzündeki gözyaşlarına dokundu. "Ağlamak beni aptal ve zayıf birisi gibi mi gösteriyor?"

"Hayır, aşkım. Sadece insan gibi gösteriyor."

BÖLÜM 33

Asterius'un mağarasından ayrılmadılar. Yemek yiyip erkeklerin içeri giriş çıkışları için gül kapısının sadece belirli saatlerde açık tutulması gibi Mikki'nin Diyar'da hayata geçirmeyi planladığı değişiklikleri konuştular. Kış yaklaştığı için hava soğumaya başlamıştı, bu yüzden de Mikki'nin ateşe sadece geceleri bile olsa bahçeleri ısıtmasını söylemesi akıllıca olacaktı. Mikki kara lekelerin soğuk havalarda ortaya çıkmayı sevdiğini ve bir kez yayıldılar mı onlardan kurtulmanın çok zor olduğunu anlattı.

Mikki onunla sohbet etmekten çok hoşlanıyordu ve bunun sebebini anlaması uzun sürmedi. Asterius onu dinliyordu. Söylediği her şeyi içtenlikle, sonuna kadar dinliyordu. Mikki onu gerçek anlamda dinleyen son erkeği hatırlamaya çalıştı ama aklına hiç kimse gelmedi. Bugüne dek tek bir adam bile ona Asterius'un gösterdiği samimi ilgiyi ve saygıyı göstermemişti. Gerçekte erkek sayılmayan bir yaratığın, "gerçek" geçinen pek çok erkeğin bir türlü kavrayamadığı şeyi, kadınların duyulmak ve saygı görmek istediğini, içgüdüsel olarak bilmesi fazlasıyla ironikti. Oysaki her şey ne kadar da basitti.

Asterius'un sahip olduğu güç, Mikki'yi heyecanlandırıyordu. Hiçbir zaman doyamayacağını düşündüğü baştan çıkarıcı bir cazibesi vardı. Sırf ona dokunabiliyor olmanın, o manılmaz vücudunu okşayıp sadece kendine ait olduğunu bilmenin verdiği mutluluğa bayılıyordu.

O gece tüylü minderde sevişip bedenlerinin sahip olduğu daha fazla sırrı sevgiyle keşfettiler. Mikki, Asterius'un teninin hassas olmasından, küçük bir okşayışla bile hemen uyarılıp hazır hale gelmesinden büyük bir mutluluk duyuyordu. Aşklarının ve bir sonraki günü de birlikte geçireceklerini bilmenin verdiği güvenle, tatmin olmuş bir halde birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar.

"Empusa! Hemen gelmen lazım!"

Mikki rüya gördüğünü sandı. Asterius'la birlikte yatakta olduklarını biliyor, yattıkları minderde kıpırdanıp gerindiğini hissedebiliyordu ancak Gii'nin telaşlı sesini de çok net bir şekilde duyuyordu. Nedimenin Asterius'un mağarasında ne işi vardı? Sonra uykulu zihni bir anda berraklaştı ve her şeyi anladı.

Asterius tuniğini başından geçirip göğüslüğünü iliklerken, "Tehlikede olan nedir?" diye gürledi.

"Güller..." Mikki'nin ağzı kurumuş, midesine kramp girmişti. "Güllere ne oldu, Gii?"

Gii hızla Empusa'sının yanına koşup çıplak vücudunu yanında getirdiği kitonla sararken, bir yandan da kısa ve telaşlı cümlelerle konuşuyordu.

"Şafak vakti diğer element temsilcileriyle birlikte gül kapısına gittik. Dünkü vahşetten geriye, sizi rahatsız edebilecek bir şeyin kalmadığından emin olmak istemiştik." Gii'nin sesi titredi ve yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. "Ölüyorlar, Empusa. Hepsi birden."

"Güller!" dedi Mikki.

Bu bir soru olmasa da Gii yanıt verdi. "Evet."

"Duvar hâlâ sağlam mı?" diye sordu Asterius.

"Evet ve Diyar'da hiç Rüya Hırsızı yok. Diyar'da buraya ait olmayan kimse yok. Dün bütün erkeklerin gitmesini sağladık ve bir daha da kimse davet edilmedi."

"Gitmeliyim," dedi Asterius, Mikki'ye.

"Evet, git, hemen git. Birazdan ben de geliyorum," dedi Mikki.

Asterius kısa bir an için durup hafifçe Mikki'nin yanağını okşadıktan sonra toynaklarının duvarlarda yankılanan sesiyle birlikte büyük bir hışımla mağaradan dışarı çıktı.

"Acele et," dedi Mikki. "Benim de oraya gitmem gerek."

Dakikalar içinde iki kadın telaşla bahçeye fırlamıştı. Mikki mağaradan dışarı adımını atar atmaz etraftaki değişikliği hemen hissetti. Başı ağrıyor, mide sıvısı boğazına dek çıkıyordu.

"Kapıya ulaşan en kestirme yolu göster bana," dedi Gil've ve ardından ikisinin de konuşmaya ayıracak nefesi kalmadı. Koşmaya başladılar.

Kadınlar, [illegible] çevreleyen gül yataklarının etrafına toplanmış [illegible] gibi dolanıp duruyorlardı. Mikki bunun sebebini hemen anladı. Durumu düşündüğünden de kötüydü. Kalana ilgi yararak ilerleyip ölmek üzere olan yataklara şöyle bir baktı. Gülleri birdenbire saran bu hastalığın çıkış noktasını bulması gerekiyordu ve aradığını gül kapısında bulacağından emindi. Kadınların oluşturduğu son grubu da geçip tökezleyerek durdu. Asterius çoktan kapıya ulaşmış, bir yandan orayı koklayıp volta atıyor bir yandan keskin gözlerle ormanı inceliyordu.

Diğer üç element temsilcisi ona değil, kapının yanındaki gül yataklarına bakıyordu. Yüzleri gergin ve bembeyazdı. Mikki'yi görünce hızla yanına koştular.

"Çok kötü olmuşlar, Empusa," dive fısıldadı Aeras.

"Onlara ne oldu, Empusa?" dedi Nera kısık bir sesle

"Bilmiyorum. Bunu henüz söyleyemem. Bana biraz zaman tanıyıp onları incelememe izin verin." Mikki kadınların korku sunun oluşturduğu baskıyı en az güllerin hastalığı kadar şid detli hissediyordu. "Kadınları geri çekin."

Gii dışındaki element temsilcileri, olanları izleyip bekleşen kadın gruplarıyla konuşmak üzere telaşla uzaklaştılar.

"Benim de gitmemi isteme sakın," dedi Gii sessizce. "Her an bayılabilecekmiş gibi görünüyorsun. Seninle kalmak istiyorum. Düşecek olursan seni tutarım."

"Ben de öyle," dedi Asterius yanlarına gelerek.

"Rüya Hırsızları'nın işi mi?" diye sordu Mikki.

Asterius başını salladı. "Etrafta onlardan hiçbir iz yok. Ne Diyar'da ne de, görebildiğim ve hissedebildiğim kadarıyla, ormanda." Çevredeki güllere baktı. "Ama zaten buraya gelip güllere zarar vermelerine gerek yok gibi görünüyor."

Mikki derin bir nefes aldı. "Pekâlâ durumu düzeltmek için neler yapabileceğime bir bakalım o zaman."

Her yatağı ayrı ayrı gezip her güle tek tek bakarken element temsilcileri ve Koruyucu da sürekli etrafında dolaşıyordu ama Mikki kısa zamanda onların varlığını bile unuttu. Güller onu âdeta tüketmişti. Şimdiye dek hiç böylesine büyük bir tahribata rastlamamıştı. Güller, küf hastalığına benzer bir hastalığa, yakalanmış, için için yanıyor gibi görünüyordu. Bütün çiçeklerin yaprakları buruş buruş olmuş ve üzerleri pis görünümlü bir mantarla kaplanmıştı ama Mikki bu mantarı ilk kez görüyordu. Yapış yapış bir şeydi ve çürümüş et gibi kokuyordu. Fidanların gövdeleri kararmış, bazı yerleri romatizmalı yaşlı bir kadının eklem yerleri gibi şişmişti. Goncalar buruşmuş, koyu, mor bir renge bürünmüştü.

Mikki ölen bir fidanı daha inceledikten sonra doğruldu ve bahçelere doğru baktı. Hastalığın zehirli bir dalga gibi yayıldığını görebiliyordu ve birden korkup kemiklerine kadar titrediğini hissetti. Bu doğal bir hastalık gibi görünmüyordu. Diyar'a, Rüya Hırsızları tarafından getirilmişti. İçgüdüleri ona bu hastalığın, yaratıkların oluşturdukları yağlı kötülük bulutlarına gizlenmiş olduğunu söylüyordu. Rüya Hırsızları aslında ölmemişti. Bu tür yaratıkların hiçbir zaman gerçekten öldürülebileceğini düşünmüyordu. Nefret, kıskançlık, korku ve bencillik her zaman insanoğlunun etrafında dolaşacak, saldırıya geçip hayallerini yıkmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

Onları Diyar'dan attıkları doğruydu ama yeterince çabuk davranamamışlardı. Ve Mikki, güllerine kâbuslara özgü yaratıklar tarafından bulaştırılan bu hastalıkla nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu.

"Empusa," dedi Gii çekinerek. "Onları kurtarmak için ne yapmamızı istersin?"

Mikki önce toprak elementinin temsilcisine sonra da sevgilisine baktı. İkisi de endişeli bakışlarla onu izliyordu ama Mikki gözlerinde ona olan güveni ve taşıdıkları umudu da görebiliyordu.

"Şe... şey, düşünmem gerek! Burada kalın ve beni biraz yalnız bırakın." Mikki ansızın onlardan uzaklaştı. Ölmekte olan güllerin yanından ayrılıp yaşlı meşe ağacının altına oturmak ve bir plan, herhangi bir plan oluşturmak üzere gül kapısına ulaşan geniş, mermer yola çıktı.

Göz ucuyla bir parça renk görür gibi oldu, durdu ve baktı. Hastalığa kapılmış, ölmek üzere olan bir gül yatağının ortasında, sağlıklı, pembe çiçekler açmış iki gül fidanı duruyordu. Mikki hızla onların yanına gitti. Tatlı kokularını içine çekip canlı yeşil yapraklarını kaybolan çocuklarını bulmuş gibi okşadı. Salet güller, onları hiç zorlanmadan tanımıştı. Mevsim geçişlerinde ve

sonbaharda cifter çiftler çiçek açan bu güller, Old Garden gülleri arasında en sevdiği türlerden biriydi. Peki, bu iki fidan neden diğerleri gibi ölümcül hastalığa yakalanmamıştı?

Etrafa bakıp hastalanan ve çürüyen gül okyanusu arasında hayat belirtileri aradı ve gül kapısına en yakın yatakta birkaç kırmızı nokta fark etti. Hemen oraya yöneldi. Burada da tamamen çiçek açmış üç fidan vardı ve üçü de gül yatağının kenarındaydı. Mikki hem renklerinden hem de yoğun ve saf kokularından bunların Chrysler Imperial cinsi olduğunu anladı.

Bu iki gül cinsinin ortak noktaları ne olabilirdi? Chrysler Imperial, Hybrid Tea güllerinden, Salet ise Old Garden güllerindendi. Biri kırmızı biri pembeydi. Üstelik birbirlerinin yakınında bile durmuyorlardı. Mikki, etraftaki ölümlerden hiç etkilenmemişçesine rahatça çiçek açan, sağlıklı, pembe güllere baktı. Ve titredi.

Rüya Hırsızları onu zorla Salet gullerinden oluşan bir gül yatağına götürmemişler miydi? Ona burada tecavüz etmek istemişlerdi. Neyse ki Asterius tam zamanında yetişmiş ve...

Mikki'nin soluğu kesildi. Bu güllerin neden yaşadığını, hastalığa ve ölüme boyun eğen diğerleri arasında nasıl olup da hâlâ büyümeye devam ettiklerini biliyordu, bu beş gül fidanının ortak noktasını biliyordu. Üzerlerine kanı damlamıştı.

Mikki sarsak adımlarla yürüyüp dizlerinin bağı çözülmeden hemen önce yakınlardaki bir banka oturdu.

Omzuna darbe aldığı sırada Salet gülü yataklarındaydı. Oluk gibi akan kanını hatırlayıp farkında olmadan omzuna dokundu. Sonra, gül kapısının orada Nefret boğazındaki damarı kesmişti. Bedeninden sürekli kan boşalırken, yarı gül yatağında yarı mermer yolda uzanmış bir halde orada yattığını hayal meyal hatırlıyordu.

Kanı gülleri kurtarmış, onları Rüya Hırsızları'nın zehrinden korumuştu. Yüreğini ellerinin arasına aldı ve keşfettiği şeyin önemini düşündü. Zihninde, *benim kanım onları kurtardı* cümlesi defalarca dolaştı durdu.

"Kadınlar senin emirlerini bekliyorlar, Mikado."

Mikki başını kaldırıp etrafı görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Asterius bankın yanına diz çöktü ve yanağındaki yaşları sildi.

"Kendine güven, aşkım. Onları iyileştirmenin bir yolunu bulacaksın."

Mikki onun koyu renkli, anlamlı gözlerinin içine baktı ve doğru söylediğini anladı. Gülleri nasıl iyileştireceğini biliyor ve kendine güveniyordu. Şimdi tek yapması gereken harekete geçecek cesareti bulmaktı.

"Kadınlarla konuşmak üzere Hekate'nin Tapınağı'na gidiyorum. Element temsilcileri, kadınları topladıktan sonra benimle tapınakta buluşsunlar."

"Peki, Empusa'm," dedi Asterius. Önünde eğilerek onun elini tuttu ve nazikçe öptü.

Mikki yüksek tapınağın içindeydi. Dört element temsilcisi onun tam arkasında yarım bir daire oluşturmuştu ve Asterius da onların arkasında, Tanrıça'nın hiç sönmeden yanan ateşinin yakınında duruyordu. Mikki, kadınların oluşturduğu kalabalık gruba baktı. Yüzlerindeki korku ve endişeyle, bütün dikkatlerini Empusa'ya yöneltmiş bir halde sessizce bekliyorlardı. Çenesini kaldırıp derin bir nefes aldı ve topluluğa seslendi.

"Yapmamız gereken çok iş var. Hızlı hareket etmeli ve dikkatli davranmalıyız. Gülleri öldüren hastalık durdurulmalı. Bunun nasıl yapılacağını bildiğimden emin olabilirsiniz." Kalaba-

lıktaki herkes rahatlayarak derin bir nefes alınca biraz bekledi. "Bu kez bahçeleri dörde ayırmayacağız. Hepimizin gül kapısına en yakın bölgeye yoğunlaşması ve sonra oradan devam etmesi gerek. Önce bahçelere kovalar dolusu en sert şaraptan getirilmesini istiyorum." Kadınların yüzlerindeki şaşkınlığı görünce neredeyse gülümseyecekti. "Yapmanız gereken hastalıklı gülleri kesmek. Sonra onları gül duvarının dışına toplayacağız ve Floga hepsini yakacak. Bir fidandan diğerine geçerken makasınızı şarap kovasına daldırmayı unutmayın. Bu sayede hastalığın sağlıklı bitkilere bulaşmasına engel olacaksınız. Makaslarınız ustura gibi keskin olmalı ve her dalı verev biçimde kesmelisiniz." Bakışlarını grubun üzerinde gezdirip kendinden emin bir tavırla kadınların gözlerine baktı. "Herhangi bir sorunuz var mı?" Kimseden bir ses çıkmadı.

"O halde işe başlayalım."

Kadınlar, kesim için gereken aletleri toplamak üzere gruplar halinde hızla uzaklaştılar ve Mikki dönüp nedimelerine baktı. "Abartmıyordum. Gerçekten de yoğun bir şekilde çalışmalı ve acele etmeliyiz. Hastalık anormal bir hızla ilerliyor." Gözleri gölgelerin arasındaki Asterius'u buldu. "Asterius, o kahrolasıca kapıyı açma düşüncesinden hiç hoşlanmasam da içgüdülerim hastalıklı gülleri Diyar'ın içinde yakmanın büyük bir hata olacağını söylüyor."

"O halde içgüdülerini dinleyelim, Empusa. Kapı açıkken ben de orada olur etrafı kolaçan ederim."

"Bunu biliyorum. Zaten bu yüzden kapıyı açmaktan korkmuyorum." Nedimelerine bakıp gülümserken gözlerinden akmak üzere olan yaşları zorlukla engelledi. "Ve sizin de güllerin iyileşmesine yardımcı olmak için elinizden geleni yapacağınızı biliyorum. Sizinle gurur duyuyorum ve size inanıyorum. Gül Diyarı'nın yeniden canlanacağına söz veriyorum."

"Sana inanıyoruz, Empusa," dedi Gii. Reverans yapıp hızla gül lerin yanına koşmadan önce nazikçe Mikki'nin yanağından öptü.

"Sana güveniyoruz, Empusa," dedi Aeras. Her zamanki zarif reveransını yapıp oradan ayrılmadan önce o da Mikki'yi öptü.

Su elementinin temsilcisi de Yüce Rahibe'yi öpmek üzere öne doğru çıktı ama Mikki'nin sorduğu soru duraksamasına neden oldu.

"Nera, birileri bana bu çeşmenin," başını, köpükler saçarak akan tapınağın yanındaki devasa çeşmeye doğru salladı, "Diyar'daki sulama sisteminin ana kaynağı olduğunu söylemişti sanki. Bu doğru mu?"

"Evet, Empusa."

"O halde kanaldan akan sular bütün gül yataklarına ulaşıyor, öyle mi?"

"*Elbette, Empusa.*" Nera sözlerine gülümseyerek devam etti. "Elementime, *Diyar'ı dört günde bir ziyaret etmesini emretmeden önce buraya nadiren yağmur yağardı.*"

Mikki, Nera'nın sıcak gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Bunu bilmem iyi oldu."

"Seni destekliyoruz, Empusa," dedi Nera ve Mikki'yi öptükten sonra oradan ayrıldı.

"Seni seviyoruz, Empusa," dedi Floga. Mikki'yi öpen son nedime oydu ve reverans yapmadan önce tereddüt etti. Pürüzsüz yanağından aşağı doğru bir damla gözyaşı süzülürken, "Senden şüphelendiğim için beni affet, Empusa," dedi. "Tıpkı temsil ettiğim element gibi bazen ben de fazla aceleci davranıyorum ve çok çabuk parlıyorum."

Mikki onu kucaklayıp, "Affedilecek bir şey yok," diye fısıldadı.

Nihayet yalnız kaldıklarında Mikki, Asterius'un yanına gidip onun kollarının arasına girdi. Kısa bir an için sadece gücünü ve

aşkını içini çekmeye odaklandı ve ait olduğu insanı bulmanın verdiği huzuru tattı. Ama kendisini uzun süre kollarının arasında tutmasına izin vermedi. Veremedi.

Zaman, Mikki'yi şaşırtacak kadar yavaş akıyordu. Belki bunun sebebi, çürümeye yüz tutmuş hasta gülleri kesip onları duvarın arkasındaki krematoryuma taşımanın fazlasıyla zor ve moral bozucu bir iş olmasıydı ya da belki de Mikki'nin gelecekte olacakları düşünmekten kendini alıkoyamamasıydı. Sebebi ne olursa olsun o bitmek tükenmek bilmeyen gün, sanki birkaç sonsuzluk geçmiş kadar uzun sürdü. Mikki kendini, hipnotize edici kes-daldır-kes-daldır ritmine öyle bir kaptırmıştı ki başını kaldırıp gökyüzünün, nihayet Floga'nın gül duvarının yanındaki meşaleleri yakmasını gerektirecek denli karardığını görünce fazlasıyla şaşırdı.

"Gii," diye seslendi, toprak elementinin temsilcisine. Gii'nin gözlerinin altı morarmış, kolları çizikler yüzünden pespembe olmuştu ama yine de gülümseyerek hemen yanına koştu. "Bugünlük bu kadar yeter. Kadınların son kestiklerini de kapının dışına taşımasını sağla ve artık paydos edelim."

"Peki, Empusa," dedi Gii, rahatlamış gibi bir hali vardı.

Mikki onu suçlayamazdı. Kendi omuzları da ağrıyor, elleri makas tutmaktan yara olmuş, acıyordu. Neyse ki makaslar çok keskindi; bir grup kadın bütün günü yalnızca makasları bilemekle geçirmişti. Mikki bakışlarını makasına çevirdi. Onu dikkatle şarap kovasına batırıp otların üzerinde temizledi, sonra da az önce budadığı gülün altına sakladı.

"Kadınlar aynen istediğin gibi işlerini bitiriyorlar, Empusa."

Mikki, Gii'nin sesiyle birlikte bir suçlu gibi havaya sıçradı ve durumu kurtarmak için hafifçe gülümsedi. Ardından da nedimenin koluna girdi. "Benimle biraz yürür müsün?"

"Elbette."

Gül kapısına ulaşan dolambaçlı volda sessizce yürümeye başladılar. Mikki gül yataklarındaki manzaradan gayet hoşnuttu. Hastalıklı fidanlar temizlenmişti. Şimdi etraf çırılçıplak görünüyordu belki ama baharda güllerin eskisinden çok daha sağlıklı ve güçlü bir şekilde tekrar büyüyeceklerini biliyordu. Güller mücadeleci çiçeklerdi. Oysa pek çok insan onların güçsüz ve narin olduklarını düşünürdü. Ama Mikki öyle olmadıklarını fark edecek kadar akıllıydı. Gizli bir güce, gizli bir dirence sahip olmanın ne demek olduğunu iyi bilirdi. İnsanlar onu çoğunlukla yanlış yargılar, güzel bir yüzden fazlasına sahip olmadığını düşünürler, hatta daha da kötüsü sırf "kadın" olduğu için fikirlerini dikkate almazlardı. Asterius'u düşündü. O da yalnızca dış görünüşü yüzünden yanlış değerlendirilmişti. Birbirleriyle bu kadar uyumlu olmalarına şaşmamak gerekirdi.

"Onun hakkında yanıldınız," dedi Mikki yavaşça.

Gii, Yüce Rahibe'nin sözlerine şaşırarak onun yüzüne baktı. "Kimin hakkında, Empusa?"

"Koruyucu. O bir canavar değil ve bir canavar gibi muameleyi görmeyi hak etmiyor."

Gii özenle sessiz kalmaya çalıştı.

"Daha önce olanları bilmiyorum. Ne yaptığını bilmiyorum ve artık öğrenmek de istemiyorum. Ama sana doğruluğundan emin olduğum bir şey söyleyeyim. O dün benim bir hatam yüzünden yok olmanın eşiğine gelen bu Diyar'ı kurtardı. Bugün olsa yine aynı şeyi yapardı ve yarın da, hatta sonsuza dek. O, onurlu birisi, Gii. Ve nazik de. Ressam olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"O bir ressam."

"Seni seviyor," dedi Gii çekinerek.

"Biliyorum. Ben de onu seviyorum." Mikki derin bir nefes aldı. "Ve bu yüzden bana bir söz vermeni istiyorum. Bundan sonra ona iyi davranacağına dair bana söz ver. Onu dışlama. O..." Durdu ve yoğun bir duygu seliyle başa çıkmaya çalıştı. "O kendini çok yalnız hissediyor ve sonsuzluğu tek başına yaşamasını istemiyorum. Ona karşı davranışlarını değiştirirsen diğer bütün nedimeler de aynısını yapacaktır. Bunu benim için yapar mısın?"

Gii durdu ve Yüce Rahibesi'nin gözlerinin içine baktı. Burada gördüğü şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Sonra yavaşça başını salladı. "Peki, Empusa. Sana söz veriyorum."

Mikki zorlama bir neşeyle, "Teşekkür ederim, Gii," dedi. "Haydi şimdi gidelim. Yeterince uzun bir gün geçirdik."

Gül duvarına vardıklarında, Asterius'un kapıyı kapamakta olduğunu görmek Mikki'yi rahatlattı. Dört element temsilcisi, Koruyucu ve Empusa, Diyar'ın kadınlarıyla birlikte, kısa bir süre ormanın kenarında yanmakta olan hastalıklı gülleri seyrettiler. Sonra kadınlar, yorgun sesleriyle Mikki'yle vedalaştılar ve arkalarında sadece element temsilcilerini bırakıp küçük gruplar halinde oradan ayrıldılar.

"Bugün iyi iş çıkardınız," dedi Mikki element temsilcilerine. Sırayla herbirinin gözlerinin içine baktı. "Sizinle ne kadar gurur duyduğumu bilmenizi isterim."

Nedimeler bitkin bir halde Empusa'larına gülümsediler.

"Yarın şafak vaktinden sonra uyanmanızı istiyorum, hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Kahvaltıdan sonra Hekate'nin Tapınağı'nda buluşalım. Sonra bugün olduğu gibi hastalıklı gülleri budamaya ve yakmaya başlarız. Ama yarın daha iyi olacaklarından eminim."

"İçgudülerin öyle mi söylüyor?" dedi Gii ona bakıp sırıtarak.

"Kesinlikle öyle söylüyor." Mikki göğsünün yanıp sıkıştığını hissetmesine rağmen gülümsedi. Sonra fazla düşünmeden hep-

sine tek tek sarıldı. "Bana ihtiyacınız olursa Koruyucu'nun evindeyim." O andan itibaren bir daha buraya asla mağara dememeye karar vermiş ve "ev" sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. "İyi geceler," dedi Mikki, sonra da gölgelerin arasında onu bekleyen Asterius'a doğru yürüdü.

"İyi uykular, Empusa." Gii çok kısa bir an için durdu ve ekledi: "İyi geceler, Koruyucu."

Mikki tam o sırada Asterius'a dönük olduğu için güçlü yüzünden akıp geçen keyifli şaşkınlığı görmüştü.

"Hoşça kal, toprak," dedi Asterius biraz gergin bir şekilde.

Sonra diğer üç nedime de benzer iyi geceler dileklerini sundular ve Koruyucu'yu şaşkınlık dolu gözlerle arkalarından bakarken bırakıp oradan ayrıldılar.

"Yüzyıllardır bu Diyar'da Koruyuculuk yaparım ama böyle bir şey ilk kez başıma geliyor."

"Sana değişiklikler yapacağımı söylemiştim." Mikki onun koluna girdi. "Haydi evimize gidelim."

BÖLÜM 34

Mikki, Asterius'un yanında yattığı minderde gerindi. Kalın postların yumuşaklığı, coşku dolu, terlemiş tenini rahatlatıyordu. Parmağını dalgınca onun karın kaslarında gezdirdi. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş bir halde öylece yatmasına rağmen kasları yine de dikkat çekiyordu. İki kez sevişmişlerdi. İlki yeniden kaplıca havuzundaydı. Hızlı ve sertti ve Mikki, ihtiraslarının doruk noktasındayken hafifçe pençelediği kalçalarında hâlâ kabarık izler olduğunu biliyordu. İkincisi uzun, yavaş ve inanılmaz derecede sevgi doluydu. Asterius onu iki kez diliyle tatmin ettikten sonra birlikte doyuma ulaşana dek yavaş yavaş içinde gidip gelmişti.

Mikki onu bırakıp gitmeyi düşünemiyordu. Dokunuşlarını bir daha hissedememeyi, onunla konuşamamayı ya da yanına yaklaştığında gözlerinde beliren merakı ve çekincesiz neşeyi bir daha asla görememeyi düşünemiyordu. Bütün bunları düşünemiyordu ve düşünmek de istemiyordu. Zamanı geldiğinde yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktı. O an gelene dek gelecek için yas tutmak yerine onunla geçirdiği saatlerin tadını çıkaracaktı.

"Senin resmini yapmak istiyorum."

Mikki korku dolu küçük bir ses çıkararak yerinden sıçradı.

Asterius'un gözleri hâlâ kapalıydı ve göğsü sessiz bir kahkahayla titredi. Mikki göbeğine vurdu. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Sen bana bu şekilde dokunurken uyumam mümkün değil."

"Ah, affedersin. Fark etmemişim..." Elini geri çekecek oldu ama Asterius bileğinden yakaladı.

"Önemli değil." Bileğini serbest bıraktı ve Mikki karnını yavaş yavaş tekrar okşamaya başlayınca gülümsedi.

"Hâlâ resmini yapmak istiyorum."

"Bir eskizimi çizmiştin zaten."

"Evet ama resmini de yapmak istiyorum. Aynen şu an gördüğün gibi. Yatak odamın duvarlarında resmini görmek istiyorum."

"Böylece yaşlandığında ya da öldüğünde seni hatırlayabilirim," dememişti ama hem bu sözler hem de her ikisinin de tahmin ettiğinden çok daha kısa süre içinde onu sadece resmine bakarak hatırlayabilecek olması ihtimali Mikki'nin zihninde yankılanıyordu. Bu marazi düşüncelerini çabucak bastırdı ama birdenbire kendisinin bir resmini yapmasını gerçekten çok istedi; yaşadıklarının sadece küçük bir kısmını ölümsüzleştirmesini ve hatırlamasını...

"Bu gece yapar mısın? Ya da şimdi?"

Asterius gözlerini açıp dikkatle onu inceledi. "Evet," dedi yavaşça. "Bu gece senin bir portreni yapacağım."

Mikki onun yataktan kalkmasını, mağaranın duvarlarındaki nişlerden kâseleri ve fırçaları toplamasını ve yatak odası ışık ve sıcaklıkla canlanana değin diğer meşaleleri de yakmasını seyretti. Kalçasına rastgele sardığı çarşaf dışında başka bir kıyafet giyme ihtiyacı hissetmemişti. Mikki, onun vücudunun kaba gücü ve vahşi güzelliği karşısında bir kez daha büyülendi. O bir erkek ve bir canavar, mucize yaratmak üzere bir araya gelmiş bir karışımdı ve Mikki'nin, hayatını onun yanında geçirmekten fazla istediği yalnızca bir tek şey vardı.

Asterius boyaları hazırlayıp eline bir fırça aldıktan sonra Mikki yattığı yerden doğruldu ve ona bakıp gülümsedi. "Pekâlâ, nasıl bir poz vermemi istersin?"

Asterius yatak olarak kullandıkları mindere doğru yürüdü ve az önce yanında yatarken olduğu gibi yan durması için Mikki'nin sırtına hafifçe bastırdı. Saçlarını, krem rengi postun üzerinde bakır rengi bir örtü misali yayılacak biçimde dağıttı. Ellerinden birini başını tutacak şekilde yerleştirdi ve diğerini de avucu yere bakacak halde, sanki onu az önce okşamış gibi yanındaki mindere koydu. Sonra belden aşağısını örten battaniyeyi kaldırdı ve onu çırılçıplak bıraktı. Mikki kaşlarından birini kaldırıp ona baktı.

Asterius'un dudakları kıvrıldı. "Üşüdün mü yoksa?"

"Eğer üşürsem beni ısıtır mısın?"

Asterius gürültülü bir kahkaha patlattı. "İşimi bitirince. Şu an sadece hiç kıpırdamadan dur ve gözlerini kapa." *Tekrar kilden yapılmış kap ve fırçaların yanına döndü.*

"Gözümü kapamak zorunda mıyım? Seni seyretmeyi tercih ederim."

Asterius omzunun üzerinden ona baktı. "Bana bakmaktan hoşlanmanın sebebini sonsuza dek anlayamayacağım herhalde."

"Başka şeylerden de hoşlanıyorum." Mikki tahrik edici bir şekilde gülümsedi.

"Kıpırdama," diye çıkıştı Asterius ama gülümsemesi kesinlikle hoşnut olduğunu gösteriyordu.

Cesur ve hızlı fırça darbeleriyle resmine başladı. Resmi, Tulsa Gül Bahçeleri manzarasının üzerine yapıyor; bir gerçekliği diğerinin üzerine ekliyormuş gibi bahçenin arka planda görünmesini sağlıyordu.

"Çalışırken seninle konuşabilir miyim yoksa konsantre olmaya mı ihtiyacın var?" diye fısıldadı Mikki. Yavaş yavaş ortaya

çıkmaya başlayan pırıltılı, güzel sureti karşısında biraz heyecanlanmıştı.

"Konuşabilirsin. Gerçi sana cevap vermeyebilirim. Resim yaparken bazen nerede olduğumu bile unutuyorum."

"Eski dünyamda buna 'havaya girmek' derler. Bu konuyla ilgili bir makale okumuştum. Ressamlar, yazarlar ve sporcular bunu yaşıyormuş. Beynin salgıladığı endorfin hormonuyla ilgili. Havaya girersen yaptığın işi iyi yapıyorsun demektir."

Asterius homurdandı.

"Resim yaparken hep havaya mı girersin?" diye sordu Mikki.

"Evet. Çoğunlukla." Gözlerini kısarak Mikki'yi inceledi sonra tekrar mağaranın duvarına doğru dönüp belini, kalçasını ve bacağını oluşturan kıvrımlı bir çizgi çekti.

Mikki resim yapmasını seyrederken sahip olduğu yeteneği, yüzyıllardır dışlanmasına rağmen hiç zorlanmadan yarattığı güzelliği düşündü. *Lütfen Gii, sözünü tut.* Sonra birden, yüzünü daha yakından inceleyip melankolik düşüncelerini okuyabilecek olmasından korkarak nedimenin verdiği sözü düşünmemeye çalıştı.

Onun yerine Asterius'u düşünmeliydi. Yarattığı nefis resimler gibi ihtiraslı, şefkatli, sevecen ve sürprizlerle doluydu; tıpkı eskiden de olduğu gibi. Ve bu da ona...

"Asterius, ön taraftaki odanın duvarına çizdiğin kadın kim?"

Asterius'un resim çizmekte olan eli bir anda durdu. Mikki'ye bakmadan cevap verdi. "Annem Pasiphae."

"Tahmin etmiştim." Ve gerçekten de tahmin etmişti. Asterius, Mikki'nin resmini tıpkı bir ödül gibi, yatağa attığı diğer kadınların arasına ekliyor olamazdı. Böyle bir şey yapmazdı, hatta bunu yapmayı aklından bile geçirmezdi. "Çok güzel bir kadın."

"Onu böyle hatırlıyorum."

Mikki ona kendisini de güzel bir kadın olarak hatırlamasını söylemek istedi. Yaptığı hataları ve ayrılmalarının verdiği acıyı unutmasını. Sadece onu ne kadar çok sevdiğini hatırlamasını. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Tek yapabileceği, zamanı geldiğinde bir ölümlü olduğu için kendisini affedeceğini ummaktı. Ona bakmaya devam ederse düşündüklerini ağzından kaçırmaktan, her şeyi itiraf etmekten ve bu pisliğin içinden sıyrılabilmesi için farklı bir yol bulmasına yardım etmesini istemekten korkarak gözlerini kapadı.

Mikki nasıl olduysa uyuyakaldı. Bunu, gözlerini açtığında odanın daha loş olmasından ve Asterius'un da onun yanında uyuyor olmasından anladı. Birkaç dakika öylece yatıp Asterius'un düzenli bir biçimde derin derin nefes alıp vermesini dinledi. Ardından çekinerek yataktan kalktı. Daha önce çıkarıp attığı kiton giysisini sessizce üzerine sardı. Kumaşı omzuna bağlayana dek duvara bakmamıştı. Sonra baktı ve bir çığlık atmamak için eliyle ağzını örttü. Asterius onu tıpkı bir tanrıça gibi resmetmişti! Resimde, dudakları sanki hoş bir rüya görüyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrılmış bir halde uyuyordu. Teni âdeta ona dokunmaya davet ediyordu ve vücudu davetkâr ve çekiciydi. Ve onu minderin üzerinde çizmemişti. Gül yapraklarıyla, özellikle de Mikado gülü yapraklarıyla dolu bir yatakta çizmişti.

Yatağa geri dönüp onu uyandırmayı, onunla sevişmeyi isteyerek Asterius'a baktı. Ama bu riski göze alamazdı. Gülleri kontrol etmesi gerekiyordu. *Eğer içgüdülerim beni yanıltıyorsa geri geleceğim ve onu uyandırıp sabaha kadar sevişeceğim,* diye söz verdi kendi kendine. Çıplak ayaklarıyla sessizce yürüyerek odadan ayrıldı.

Güneş daha doğmamıştı ama gökyüzünün doğusu gecenin karanlığından sıyrılmış, yakında şafak vaktini karşılayacak

bir griliğe bürünmeye başlamıştı. Yamacın etrafındaki patika dan geçip onu önce kaplıcalara ardından balkonuna ve nihayet bahçelerin göbeğine ulaştıracak merdivenlere doğru yürürken çıplak ayaklarının altında otların serinliğini ve nemini hissedebiliyordu. Zihninin karışmasına izin vermedi. Merdivenleri hızla tırmandı. Buharı tüten kaplıca banyolarının yanından geçerken, nedimelerin eşliğinde bu banyolara girmenin ne kadar harika olduğunu ve bunu bir kez daha yapmaya nasıl da can attığını düşünmek istemediği için etrafa fazla bakmadı. Tıpkı balkonu gibi odası da boştu ama şöminede davetkâr bir ateş yandığını ve yatağının baş ucundaki büyük kollu şamdanların hâlâ söndürülmediğini görebiliyordu. Dudağını ısırıp bu ev ortamına başını çevirdi.

Mikki balkon merdivenlerinden aşağı inip bahçeye çıktı. Onu Diyar'ın tam ortasına, kendisini bekleyen tapınakla geçmenin önüne çıkaracak olan yolu seçmişti. Düşüncelerini element temsilcilerine ya da Asterius'a değil, güllere odaklamaya özen gösteriyordu. Onu yanlış anlamalarını ve yanına çağırdığını sanmalarını istemezdi. Yapması gereken şeyi tek başına yapmalıydı. Ve düşüncelerini güllere yoğunlaştırması hiç de zor değildi. Güller onu âdeta tüketiyordu.

Hasta... Tanrı aşkına, kendini nasıl da hasta gibi hissediyordu. Diyar'ın merkezine yaklaştıkça daha da kötüleşiyordu. İki üç kez durdu ve yalnızca birkaç saat önce kadınlarla birlikte yaptıkları bakıma ve beslemeye olumlu tepki veren gül yataklarını inceledi. Şimdi Rüya Hırsızları'nın yaydığı hastalıkla simsiyah olmuşlar ve ölüm kokuyorlardı.

İçgüdüleri onu yanıltmamıştı ama durum düşündüğünden de kötüydü. Hastalık inanılmaz bir hızla yayılıyordu. Ölümlülerin hiçbir hastalığı, bahçeye bu denli büyük bir zarar veremezdi. Ama bu hastalık ölümlü değildi. Bu kötülüğün işiydi ve

sezgileri ona bu hastalıkla mücadele etmenin tek bir yolu olduğunu söylüyordu.

Hekate'nin Tapınağı meşalelerle aydınlatılmış bir rüya gibiydi ve devasa çeşmeden akan suyun sesi de ortama uyum sağlayan, sihirli bir fon müziği oluşturuyordu. Ama Mikki burada oyalanmadı. Gül duvarını aydınlatan ışıklar önünde parlayana dek yürümeye devam etti. Kanının değdiği fidanları bulması zor olmadı. Karanlığın, hastalığın ve ölümün arasındaki tek renk onlardı.

Haklıydım. Keşke öyle olmasaydı ama haklıydım.

Mikki tekrar tapınağa doğru yürürken gül fidanlarından birinin altına sakladığı yeni bilenmiş bahçe makasını almak için durdu sadece. Tapınağa çıkan merdivenleri tırmandı ve ruh ateşinin önüne geçti.

Sarı-turuncu bir renkle yanan ateşe bakıp, "Hekate," dedi yavaşça. "Diyarından uzakta olduğunu biliyorum ama umarım burasıyla... benimle... hâlâ bir şekilde irtibatın vardır ve beni duyabileceğini umuyorum. Bunu bitirmeden önce seninle konuşmam gerek. Burada olmayı ne kadar çok sevdiğimi bilmeni isterim. Hayatımda ilk kez, ait olduğum yeri biliyorum. Element temsilcilerini çok iyi kızlar, özellikle de Gil. Lütfen onlara, benim için yaptıkları her şeyi takdir ettiğimi söyle."

Derin bir nefes alıp yanaklarındaki sessiz gözyaşlarını sildi.

"Asterius'a âşığım. Muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın ama içgüdülerimi izlememi söyleyen sendin ve içimdeki her şey beni ona götürüyor. Biliyorsun ki o bir canavar değil. O da hepimizle aynı şeylere ihtiyaç duyuyor: kabul görmeye ve birisini sevmeye." Mikki sustu ve hıçkırık sesini bastırabilmek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Duygularını tekrar kontrol altına alınca da devam etti. "Bunu yapmamın sebebi; o, kızlar ve

Rüya Dokumacıları. Burada olmamın gerçek sebebini sonunda öğrendim; *güller* için buradayım. Onları kurtarabilirim. Başka şansım da yok zaten. Ormanda bekleyen şeyleri gördüm ve o yaratıkların sevdiğim her şeyi mahvetmelerine izin veremem."

Mikki ateşe baktı. Bu işi en doğru şekilde yapabilmek için sözlerini daha iyi ifade edebilmeyi, dua ve ritüellerde kullanılan özel sözcükleri öğrenmek için yeterince zamana sahip olmayı isterdi.

"Kendimi sana adarken iki kelime kullanmıştım; sevgi ve güven. Ve beni tekrar buraya getiren de bu iki kelime oldu. Az sonra yapacağım şeyi isteyerek yapıyorum çünkü bu Diyar'da bulduğum aşkı korumak istiyorum çünkü bu aşk sayesinde kendime güvenmeyi, içgüdülerime, sezgilerime ve yargılarıma inanmayı öğrendim. Bu yüzden bunu yaparken eğer mümkünse senin de yanımda olmanı istiyorum, Hekate. Dilerim öyle olur," diye fısıldadı.

Kararlı bir şekilde tapınaktan ayrılıp suyuyla bütün Diyar'ı besleyen çeşmeye yaklaştı. Bu zarif çeşme gerçekten de çok güzeldi. Birer havuz büyüklüğündeki büyük, mermer çanakları, bahçelere uzanan kanallara dönüşüyordu. Mikki elini suya batırdı ve suyun rahatlatıcı sıcaklığı karşısında şaşırdı. Üzerindeki kitonu çıkarıp düzgün bir şekilde yere bırakırken, *garip bir tesadüf,* diye düşündü. *Hayır. Burada tesadüfe pek yer yok. Bunu Tanrıça'nın ayrılık hediyesi olarak düşüneceğim.* Mikki elinde sadece bahçe makasıyla, çırılçıplak bir halde çeşmenin içine girdi.

Su onu memnuniyetle karşıladı ve Mikki, omuzlarını berrak ve sıcak sıvıyla örtecek bir derinliğe sahip olan havuzun içine oturup güzelce yerleşti. *Bir an önce hallet şunu. Hızlı yap. Sadece kısa bir süre acıyacak.*

Sol bileğini kaldırdı. Makası açtı ve bıçağını tenine bastırdı. Gözlerini kapayıp bileğini hızlı bir şekilde keserken hissettiği

ani acıyla birlikte nefesini tuttu. Ardından diğer eline geçti. Bu seferki daha zor ama en az bir önceki kadar acı vericiydi. Makası çeşmenin kenarına bıraktı. Çekinerek bileklerini suya batırdı ama haklıydı. Acısı o kadar da kötü değildi ve uzun sürmemişti. Başını havuzun kenarına yasladı. Gökyüzüne bakarken ayın batmış olmasının ve güneşin hâlâ doğmamasının içinde bulunduğu duruma ne denli uygun olduğunu düşündü. Hekate... Karanlık Ay Tanrıçası... gökyüzünde hiç ışık olmaması, yaptığı fedakarlığı Tanrıça'nın da onayladığını gösteriyordu belki.

Doğru olanı yapmıştı. Güller yaşayacaktı. İnsanoğlunun hayalleri gibi aşkı da güvende olacaktı. Gözlerini kapadı. Öyle çok uykusu var ve su da öylesine keyifliydi ki... yumuşacık... kuş tüyü, büyük bir yatak gibi... bir yaz günü gölde yapılan sandal gezintisi gibi... küçücük, korku dolu bir kızken gördüğü kâbustan sonra annesinin onu saran kolları gibi. İçini çekti. Kâbuslar olmamalıydı... Sadece aşk, güzellik ve güller olmalıydı.

Korkmuyordu. Ama Asterius'u özleyecekti. Zihni yavaş yavaş kararırken Mikki'nin son düşüncesi onu ne kadar çok sevdiğiydi.

Asterius aniden uyandı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Her zamanki gibi, uykulu halinden çabucak sıyırılıp doğruldu ve giysilerine uzandı. Sonra Mikado'yu da uyandırması gerektiğini düşünüp arkasını döndü ve...

Orada değildi. İlk başta bunu önemsemedi. Banyo odasına gitmiş olabilirdi. Tuniğini üzerine geçirip tünelde hızlı hızlı yürümeye başladı. Orada da yoktu. Tekrar yatak odasına ve oradan da ön taraftaki diğer odaya doğru yürürken içini kaplayan kötü his yüzünden adımlarını hızlandırmıştı. Burada da yoktu. Göğüslüğünü ilikleyerek mağaradan dışarı çıktı. Güneş doğmuştu ama hâlâ sabahın ilk saatleriydi. Bahçelerden alışılmadık, ılık bir rüzgâr esiyordu ve beraberinde...

Asterius durdu ve havayı kontrol etti. Evet, haklıydı. Rüzgâr beraberinde, açan güllerin yoğun ve baş döndürücü kokusunu da taşıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve kısa sürede bahçelere ulaştı.

Hepsi çiçek açmıştı. Sanki Tanrıça özel bir fırçayla Diyar'a dokunmuş ve onu yaşama ve sağlığa boyamış gibi, bütün gül yatakları rengârenk bulutlarla dolmuştu. Ama Asterius rahatlayıp mutlu olacağı yerde bir endişe dalgasıyla sarmalandı ve içgüdülerinin ona rehberlik etmesine izin vererek koşmaya başladı.

Hekate'nin Tapınağı karşısına çıkar çıkmaz ilk matem çığlığını duydu. Bu ses kalbine inen buz tutmuş bir yumruk gibiydi. Sonra onu başka bir çığlık izledi, ardından da bir başkası ve bahçelerde sadece ağıt sesleri yankılanana dek böylece sürüp gitti.

Karşısına çıkacak şeyi bildiği halde zihni, *hayır!* diye haykırıyordu. Asterius bir yıldırım hızıyla tapınağa çıktı. Dört element temsilcisi çeşmenin yanında durmuş birbirlerine sarılıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Asterius aralarında duran bakır rengi ıslak saçlarını ve cansız yüzünü gördü. Onu içine çeken, kum ve çamurdan oluşan bir bataklıkta yürüyormuşcasına yavaşça çeşmeye yaklaştı. Tabii ki oradaydı.

Mikado ölmüştü.

Gül Diyarı'nın Koruyucusu Asterius, dizlerinin üzerine çöktü ve acısını haykırmak için defalarca kükredi.

Element temsilcileri Gii'nin önderliğinde tek tek yanına gidip ellerini omzuna koydular ve nihayet beşi birden ortak acılarıyla Empusa'ları için yas tuttular.

KISIM 3

BÖLÜM 35

Tanrı aşkına, ağzı nasıl da kurumuştu. Kendini berbat hissediyordu. Mikki yan dönmek istedi ama çok güçsüzdü. Tek yapabildiği biraz kıpırdanmak ve boğuk bir inilti çıkarmak oldu.

"Ah, kahretsin! Hemen 911'i arayın, yaşıyor!"

Ne? 911 i aramak mı? Gül Diyarı'nda telefon yoktu ki. Ayrıca ondan başka kimse "kahretsin" sözcüğünü kullanmazdı.

O halde kahretsın, neler oluyordu böyle? Tekrar kıpırdanmak istedi ama bu kez güçlü bir çift elin onu durdurduğunu hissetti.

"Kıpırdamamaya çalışın hanımefendi! Her şey düzelecek. Yardım çağırdım." Sonra bağırdı: "Buraya! İlk yardım ekiplerini bu tarafa gönderin!"

Mikki telaşlı ve güçlü ayak seslerini duyabiliyordu ve onlara belli belirsiz, tanıdık bir ses eşlik etti.

"Ah, Tanrım! Bu, Mikki. Ah, kahretsın, şu kanlara bak!"

Mikki kesik kesik nefes alıp verebiliyordu. Sesin kime ait olduğunu hatırladı. Tulsa Gül Bahçeleri'nin güvenlik elemanı Mel'in sesiydi. Ama bu imkânsızdı; gül bahçelerinde bunun olması imkânsızdı. O...

Ah. Unutmuştu. O ölmüştü.

"Dayan, Mikki. İlk yardım ekibi burada. Kurtulacaksın."

Mikki kurtulmak istemediğini söylemeye çalıştı. Niyetinin güller kurtarmak olduğunu ve bunu sadece onlara kanını vere-

rek yapabileceğini de. Maalesef Diyar öylesine büyük bir yerdi ki kovanın içine akıtacağı birkaç damla kan yeterli olmayacaktı.

Ama konuşamıyordu. Zihni işliyordu ancak bedenini fazlasıyla ağır ve sanki başkasına aitmiş gibi hissediyordu. Ve ıslaktı, ki bu gayet mantıklıydı çünkü şu an havuzun içinde olması gerekiyordu.

"Pekâlâ, üç deyince çeviriyoruz."

Onu, yüzükoyun yatarken sırtüstü çevirdiler. Mikki bulanık bakışını düzeltmek için gözlerini kırptı. Sabah vaktiydi. İlk yardım elemanının omzunun üzerinden görebildiği kadarıyla güneş doğalı fazla uzun zaman olmamıştı. Sonra bakışları sağ tarafındaki bir çıkıntıya kaydı. Daha iyi görebilmek için başını yana doğru çevirmeyi başardı. Bu, devasa boyutlarda taştan bir heykel kaidesiydi ve ona, eski dostu güvenlik elemanından bile daha tanıdık geliyordu. Bu, Koruyucu'nun muazzam heykelini taşıyan kaideydi. Ama şimdi üzeri boştu.

Mikki zihninde sessiz bir çığlık attı. Ardından etraftaki her şey keyif verici bir şekilde karanlığa büründü.

"Bugün daha iyi görünüyorsun, Mikki. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bu profesyonelce bir soru mu? Ya da bir test mi? Yoksa benim için gerçekten endişeleniyor musun?" dedi Mikki alaycı bir üslupla.

Nelly irkildi. "Bunu hak etmediğimi biliyorsun, Mikki."

Mikki dudaklarını ısırdı ve arkadaşının kolunu sıkmak için uzandı. Berbat ruh halinin acısını arkadaşından çıkarması tam anlamıyla bir hataydı. Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şeyin, Mikki'yi "daha iyi" yapmanın yanından bile geçemeyecek olması Nelly'nin suçu değildi.

"Özür dilerim. Bugün berbat bir ruh hali içindeyim sadece."

"Bir şey mi oldu? Rüyalar yeniden mi başladı?"

Mikki, Nelly'nin gözlerine bakamıyordu. Her gün peşinden sürüklediği çaresizliğini arkadaşının da bilmesini istemiyordu.

"Hayır. Rüyalarım gayet normal, daha da doğrusu onları hiç hatırlamıyorum. Diğer her şey de yolunda gidiyor. Lanet olasıca sorunumun ne olduğunu ben de bilmiyorum. Sanırım havadan kaynaklanıyor. Soğuk ve yağmurlu havalardan bıktım." Bir zamanlar dört günde bir yağmur yağmasını buyurduğunu ve yağmurun verdiği emre uyduğu ilk gün Asterius'un yatağına girmesini sağlayan şartların oluştuğunu hatırlamamaya çalıştı...

"Mikki?"

Mikki gözlerini ve düşüncelerini tekrar şimdiki zamana çevirdi ve susuzluğunu yatıştırmak için gönülsüzce kapuçino fincanını kaldırdı. "Sadece hayal kuruyordum. Tekrar özür dilerim. Bugün sana eşlik etmekte pek de başarılı sayılmam, Nelly."

"Sen benim arkadaşımsın; beni eğlendirmek ya da neşelendirmek zorunda değilsin. Bunu biliyorsun." Psikiyatrist içini çekti. "Travmatik bir olay yaşadın tatlım. Sana saldırıp gül bahçesindeki heykeli çalan adamlar seni kan kaybından ölmek üzereyken öylece bırakıp kaçmışlar ve bir daha da yakalanamadılar. İyileşme sürecinde, öfke, depresyon, küskünlük dönemlerinden geçmen gayet normal, özellikle de suçu henüz zihninde bitiremediğin için."

Suçu zihninde bitirmek... Mikki kahkahalarla gülmek için çılgınca bir istek duydu ama bunu çabucak bastırdı. Bir deli gibi görünmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyordu. Hikâyesinin fazla deşilmesini istemiyordu.

"Biliyorum. Sadece..." Alnını ovuşturdu. Belki milyon defa Nelly'nin haklı olmasını, hissettiklerinin sadece iyileşme süre-

cinin bir parçası olmasını ummuştu. "Sadece eskisi gibi normal biri olmak istiyorum."

"Olacaksın Mikki." Nelly saatine baktı. "Ah, kahretsin! Geç kalacağım."

Mikki yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Görüşeceğin kişi tam bir deli mi yoksa birazcık mı?"

Nelly bir kahkaha attı ve evrak çantasıyla cüzdanını alıp ayağa kalktı. "Tam bir deli."

"Güvenli bir işin var."

"Kesinlikle öyle." dedi Nelly. "Hey, konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım. Söz. Yarın sabah görüşürüz. Aynı saatte, aynı kafede." Sırıtarak Nelly'ye baktı ve arkadaşı kapıdan çıkar çıkmaz hissettiği rahatlama yüzünden büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı. Nelly ile konuşmak öylesine zordu ki! Ona gerçeği anlatamazdı: "Hey, arkadaşım. Ben Tulsa Gül Bahçeleri'ndeki heykeli çalanlar tarafından saldırıya uğramış, yaralanmış ve kan kaybından ölmek üzere terk edilmiş falan değilim. Her ne kadar kendimi kurban etmişim gibi göstermek istesem de aslında resmen intihar ettim. İntihar etmeye çok da hevesli değildim ve sanırım bu da gerçekte bir deli olmadığımı kanıtlar. Her neyse neticede bunu yapmak zorundaydım çünkü dünyaların birleşme noktasındaki sihirli Gül Diyarı tehlikedeydi ve onu sadece benim kanım kurtarabilirdi. Bir Empusa olarak bu benim görevimdi. Bu yüzden de gerçekten intihar ettiğimi söyleyemezsin çünkü sadece kaderimde olan şeyi yapıyordum. Ah, bu arada yarı erkek yarı canavar olan bir yaratığa sırılsıklam âşığım ve moralimin bu kadar bozuk olmasının sebebi, burada onsuz mahsur kalmam."

Ah, hayır. Nelly onun en yakın arkadaşıydı belki ama gerçeği ağzından kaçırırsa o bile, hoş ama tamamen soyutlanmış, ses yalıtımlı bir hücreye kapatılmasını sağlardı. Bunu, hastanede kendine gelip de sosyal hizmetler ve polis tarafından sorguya çekilir çekilmez anlamıştı. Değişikliğe uğrayan hikâyesinin gerçekle en ufak bir ilgisi bile kalmamış, daha çok bir ihmalkârlık ve bir kaza havasına bürünmüştü. Ama yine de bundan bahsetmek, özellikle de kendisini fazlasıyla iyi tanıyan ve üstüne üstlük bir psikiyatrist olan arkadaşına bahsetmek onu huzursuz ediyordu.

Mikki saatine baktı. Henüz yedi buçuktu. İşe saat sekizden önce gitmesi gerekmiyordu. Kalkmadan önce bir kapuçino daha içebilecek kadar zamanı vardı. Fincanını doldurmak üzere ayağa kalktığında, Expresso Milano'nun camından kendi yansımasını gördü. Zayıf... zayıf görünüyordu. Dağınık saçlarına, bir at kuyruğu biçiminde gelişigüzel toplamaktan başka bir şekil de verebilirdi.

Sorun bir şeyleri umursaması için gereken enerjiyi bir türlü toplayamamasıydı.

Eh, en azından kafede, caddenin biraz aşağısındaki meşhur Pani Del Goddess fırınından getirilen çok sevdiği, portakal şekerli, kocaman kurabiyelerden hâlâ bol miktarda vardı.

Mikki kapuçinosunun yanına önce iki tane kurabiye istedi, ardından vazgeçip üçüncüsünü de sipariş etti. Biraz şişmanlaması gerekiyordu ve yüksek oranda kafeinle birlikte alacağı bol miktarda şeker, iş yerinde geçireceği anlamsız ve sonu gelmez yeni bir günle daha yüzleşmesine yardımcı olabilirdi. Eline bir *Tulsa World* gazetesi alıp bir sürü küpesi olan garson kızın, kafenin küçük ve zarif, gümüş tepsilerinden biriyle getireceği kahvesiyle kurabiyesini beklerken ipek kumaşla kaplı, yumuşacık koltuklardan birine yerleşti. Karo kaplı zeminde yaklaşan topuk seslerini duyduğunda gazeteden başını kaldırıp bakmadı.

"Masanının üzerine bırakabilirsin. Ah, bir de gözünü üzerimden ayırma. İçimde bugünün üç kapuçinolu günlerden biri olacağına dair bir his var."

"İşler yolunda gitmiyor mu Mikado?"

Mikki şaşkınlıktan neredeyse elindeki gazeteyi düşürecekti. "Sevillana! Özür dilerim, seni garson kız sandım."

Yaşlı kadının deniz mavisi muhteşem gözleri parladı. "Bir genç kız zannedilmeyeli uzun zaman oldu."

Mikki gülümsedi ve bir an için bunun gerçekten içten bir gülümseme olduğunu hissetti. "Bana katılır mısın?"

"Seve seve." Yaşlı kadın zarif bir şekilde Mikki'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve omuzlarının üzerindeki açık mavi renkli nefis paşmina şalını düzeltti.

"Buralarda yaşadığını bilmiyordum." Tıpkı ilk buluşmalarında olduğu gibi Mikki yaşlı kadının varlığından biraz çekiniyordu. Çok gösterişli bir kadındı: eski Avrupalılar gibi. Söylediği ve yaptığı her şeyden bir zarafet, bir kültür birikimi akıyordu. Sonra Mikki birdenbire büyük bir şaşkınlıkla hatırladı ve hatırlar hatırlamaz da daha önce nasıl olup da unuttuğunu merak etti. "Parfüm! O gece bana verdiğin parfümü nereden buldun?"

Sevillana gülümsedi ama tam o sırada garson kız kahve ve kurabiyeleri getirdiği için herhangi bir cevap vermedi. Ardından yine yalnız kaldılar ama Sevillana önce kapuçinosuna bol miktarda şeker katmakla, sonra da onu incecik, gümüş bir kaşıkla karıştırmakla oyalandı.

"Bu tür bir parfümü bulabileceğin sadece tek bir yer var ve o da buradan çok çok uzaktaki bir diyar."

Mikki yüreğinin, üç aydır mahrum kaldığı baş döndürücü bir duygunun yoğunluğuyla dolduğunu hissetti: umutla. "Gül Diyarı'nı kastediyorsun."

Yaşlı kadın yavaşça başını sallayarak onayladı.

Mikki, "Ah, Tanrım," diye haykırdı.

"Bence, 'Ah, Tanrıçam' diye haykırman çok daha uygun olur, Mikado. "

"Nasıl? Bütün bunları nasıl biliyorsun? Oraya nasıl gittin ve nasıl geri döndün? Burada ne işin var? Neden?.."

Sevillana elini kaldırarak Mikki'nin soru bombardımanını yarıda kesti.

"Her şeyin bir düzeni ve bir zamanı vardır. Beni sorularla boğman bu gerçeği değiştirmez."

"Özür dilerim." Mikki, kalbinin yerinden fırlamasından korkarak elini göğsüne bastırdı. "Ben sadece... ben..." Titreyen elini yüzüne götürüp tekrar denedi. "Geri dönmem gerek."

"Biliyorum çocuğum," dedi Sevillana yumuşak bir sesle. "Biliyorum.' Sonra yaşlı kadın bakışlarını Mikki'nin arkasındaki bir noktaya dikti ve konuşmaya başladığında sesi Mikki'ye mutsuz, küçük bir kızı anımsattı. "Sen oradayken kimse benden bahsetmedi mi? Beni artık hiç hatırlamıyorlar mı?"

"Senden mi? Hayır. Neden senden..." Gerçeği bir anda idrak etmesiyle birlikte Mikki'nin gözleri büyüdü. "O sensin. Son Empusa sensin."

"Hayır. Empusa *idim*. Artık Hekate'nin Yüce Rahibesi değilim. Henüz çok genç ve safken bu pozisyonu elimin tersiyle bir kenara ittim. Ama bu ihanetimin bedelini de ödedim. İki yüzyıldır Diyar'ımdan ve Tanrıçam'dan ayrı yaşıyor, huzursuz ve tatminsiz bir halde basit dünyada dolanıp duruyorum; tam bir yabancıyım."

"İki yüzyıl!" Mikki, Sevillana'nın yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Ama bu nasıl olur?"

"Bunu ben de tam olarak anlayamadım. Belli ki yaşlanıyorum ama yavaş bir şekilde. Önceleri Hekate'nin beni bu şekilde cezalandırdığını, bencilce davranışlarımdan tam anlamıyla piş-

manlık duyabilmem için hayat süremi uzattığını düşünüyordum. Sonra yıllar önce Tulsa'ya yaptığım bir ziyaret sırasında şans eseri yeni gül bahçelerinin açılışına katıldım..." Sustu, yüzünde acılı bir ifade vardı. "Koruyucu'nun heykelini hemen tanıdım ve burada olmasının bir sebebi olduğunu anladım. Bu yüzden sürekli Tulsa'ya gidip geldim, bekledim ve izledim... Sonra seninle karşılaştım ve Hekate'nin beni bu kadar uzun yaşatmasının sebebinin belki de başka bir şey olabileceğini düşündüm." Sevillana mavi gözlerini Mikki'ye çevirdi. "Yüce Tanrıça'nın, Koruyucu'yu uyandırıp Diyar'a gitmen ve benim yarım bıraktığım kaderi tamamlaman için kutsal yağı sana vermemi isteyebileceğini umdum." Yaşlı kadının güzel gözleri hüzünle doldu. "Neden sen de benim yaptığım hatayı yaptın? Kaçmanı istemiştim."

"Ama kaçmadım ki!" diye haykırdı Mikki. Birkaç kişi başını çevirip onlara bakınca da sesini alçalttı. "Kanımdan haberin var, değil mi? Bir şekilde anlamışsındır."

"Evet, kanın gülleri besliyor. Bunu bilmez olur muyum? İkimiz de damarlarımızda aynı kanı taşıyoruz, Mikado." Sevillana'nın hafifçe eline dokunması Mikki'ye annesini öyle çok hatırlattı ki âdeta nefesi kesildi. "O gün sana hastanede isminin Sevillana Kalyca olduğunu söylemiştim ve bu doğru. Ama bu ismimin sadece bir kısmı. Soyadımı nadiren kullanırım; onu duymak ve işlediğim suçun üzerinden uzun zaman geçmiş bile olsa, nelerden vazgeçtiğimi hatırlamak çok zor geliyor. Gerçek adım Sevillana Kalyca Empusa'dır. Ben Gül Diyarı'ndan kaçan ilk Empusa'yım. Seninle karşılaşıp kanının sahip olduğu gücü fark ettiğimde aynı zamanda sonuncusu da olacağımı ummuştum."

Mikki aynı soydan geldiği bu kadının yüzüne bakarak, "Ben kaçmadım," dedi uyuşmuş gibi. "Ben öldüm."

"Orada zaman farklı işler ama henüz Beltane zamanı gelmiş olamaz."

"Kış başlamak üzereydi." Mikki aklı karışmış bir halde kaşlarını çattı. "Ama bunun havayla ilgisi yok. Rüya Hırsızları, Diyar'a girdiler."

Sevillana, tıpkı az önce Mikki'nin yaptığı gibi elini hızla kalbinin üzerine götürdü. "Ah, Tanrıça adına, hayır!"

"Benim yüzümden oldu. Beni kandırdılar. Onları içeri aldım. Asterius onları öldürdü; yani aslında tam anlamıyla öldürülemedikleri için onları kovalayıp ormana gönderdi demek daha doğru olur."

"Asterius mu?"

Mikki dikkatle Sevillana'ya baktı. Zihni duygularının hızını yavaş yavaş yakalamaya başlamıştı. Bu kadın, Diyar'da kendisinden söz edilmesi yasaklanan kadındı. Hekate'nin hem Diyar'ı hem de Asterius'u büyülemesinin sebeplerinden biriydi. Eh, Mikki de artık Gül Diyarı'nda değildi ve neler olup bittiğini kesinlikle öğrenmek istiyordu.

"Asterius, Koruyucu'ya annesi tarafından verilen isim." Mikki, Sevillana'yı dikkatle izliyordu ve yaşlı kadının gözlerinden geçen şaşkınlık ve huzursuzluk dolu ifadeyi hemen fark etti. "İkinizin arasından neler geçtiğini öğrenmek istiyorum. *Her şeyi.*"

Sevillana camdan dışarı bakarak konuşmaya başladı. Sesi, nesilden nesle aktarılan eski bir hikâyeyi anlatıyormuşçasına, uzaklardan duyulan tekdüze bir ritme büründü. "Gençtim ve daha da kötüsü saftım. Bencildim. Empusa olmanın verdiği gücü *öyle çok seviyordum* ki ondan asla vazgeçmek istemiyordum. Beltane günü yaklaştıkça, benim için belirlenen kaderden kaçmanın en doğal hakkım olduğuna kendi kendimi inandırmaya başlamıştım. Ben farklıydım. Ama yanımda beni koruyan biri olmadan ormandan geçemeyeceğimi de biliyordum. Koruyucu'yu görevine ihanet etmeye ve basit dünyanın girişine ulaşana dek ormanda bana eşlik etmeye ikna ettim."

"Onu baştan mı çıkardın yani?" Mikki bir anda buz kesildiğini hissetti.

"Sadece sözlerimle. Asla bir canavarla yatmazdım ama onun bunu yapacağıma inanmasını sağladım. Çok zor olmadı. Kadınlarla ilgili çok az deneyim sahibiydi. Onu reddetmeme rağmen yine de kaçmama izin vermesi biraz tuhaftı doğrusu." Sevillana başını salladı. "Bunu uzun süre merak ettim. Bana saldırmalı ya da en azından Hekate'nin gazabıyla yüzleşmeye zorlamalıydı. Fakat onun yerine, sadece küçücük bir şey söyleyip kenara çekildi ve özgür kalmama izin verdi."

"Seni sevdiğini sanmıştı," dedi Mikki donuk bir sesle.

Sevillana nihayet yüzüne bakınca Mikki gözlerindeki şaşkınlığı görebildi. "Söylediği şey de buydu zaten; beni sevdiği. Ama bu çok mantıksızdı. Bir canavar bir kadını nasıl sevebilirdi ki?"

"O bir canavar değil!" diye tısladı Mikki, duyduğu öfke, yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. "Eğer içindeki erkeği görmeyi başaramadıysan onun aşkını hak etmiyorsun demektir."

"Ona âşıksın!"

"Öyleyim."

Sevillana uzun bir süre hiç konuşmadan Mikki'nin yüzüne baktı sonra da genç kadının önünde hafifçe başını eğdi. "Seninle böyle rahat bir şekilde konuştuğum için beni affet. O zamanlar genç bir kızdım. Sonradan pek çok konuda hata yaptığımı anladım ve şimdi de son dersimi alıyorum. Sana hem hayranlık hem de saygı duyuyorum, Mikado. Senin kadar cesur birisiyle hiç karşılaşmamıştım."

Mikki sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. Bu yaşlı kadına öfkelenmesinin hiçbir anlamı yoktu. Sevillana'nın yaptıkları tam iki yüzyıl geride kalmıştı. Her şey bitmiş, her şey sona ermişti. Ondan uzaklaşmak da istemiyordu. Sevillana Kalyca Empusai, Mikki için Asterius'a dönüş biletiydi.

"Seni affediyorum. Sanırım Asterius da affetmiştir. Ve benim yaptığım şey pek de cesurca bir hareket sayılmazdı. Başka bir seçeneğim yoktu. Asterius, Rüya Hırsızları'nı göndermişti ama çok geç kalmıştık. Gülleri çoktan zehirlemişlerdi. Diyar'daki bütün gülleri; üzerine kanım bulaşanlar dışında. Hastalığa farklı bir biçimde engel olmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Yaramayacağını da biliyordum zaten. Gülleri kurtarmanın tek yolu benim kanımdı."

"Sevgilinin seni kurban etmesine izin vermenin cesurca bir davranış olduğunu düşünmüyor musun yani? Henüz Beltane bile gelmemişti ve sen buna rağmen kaderinle önceden buluşup Diyar'ı kurtardın."

Mikki kaşlarını çattı. "Asterius beni kurban etmedi. Yapmayı planladığım şeyden haberi bile yoktu. Beni engellemeye çalışacağını bildiğim için bunu ondan gizledim. Bu Beltane deyip durduğun şey de nedir? İlkbaharda oluyor galiba değil mi? Bütün bunlarla Beltane'in ne ilgisi var?"

"Gerçekten de bilmiyor musun?"

"Hayır!" dedi Mikki. Artık bütün bu gizemlerden bıkmış usanmıştı.

"Sana söylemekten korkmuş olmalılar. Senin de kaçacağından korkmuşlar. Empusa sadece tek bir şeye hizmet eder, Mikado. Orada bulunmasının sebebi güllerdir."

"Evet, evet, evet! Bunu biliyorum zaten."

"Hekate'nin Empusa'sının güllerle kan bağı taşıdığını da biliyorsun. Bilmediğin tek bir şey var; Diyar'ın bir sonraki yıl da büyümeye devam edebilmesi için Koruyucu her Beltane gecesi Empusa'yı kurban eder."

Mikki içindeki her şeyin bir anda sakinleştiğini hissetti. *"Beni öldürecekler miydi yani?"*

"Onlar değil. O. Gülleri korumak, Koruyucu'nun görevidir."

Sevillana'nın söyledikleri korkunç bir şekilde mantıklıydı. İlk karşılaşmalarında ve birbirlerinden ilk defa etkilenmeye başladıklarında Asterius'un davranışları... Beraber olamayacaklarını söylemesi... Ona âşık olmamak için verdiği mücadele. Bütün bunlar Mikki'nin onu bir erkek olarak göremeyeceğinden korktuğu ya da Sevillana tarafından reddedildiği için değildi. Eninde sonunda onu öldürmesi gerektiğini biliyordu. Bu düşünce Mikki'nin midesini bulandırdı.

Uyuşmuş ve buz tutmuş elinin üzerinde Sevillana'nın sıcacık elini hissetmek fiziksel bir şok gibiydi.

"Başka şansı yoktu."

"Ve Hekate de en başından beri ölmeni istiyordu," dedi Mikki.

"Hayat ve ölüm tanrılar için bambaşka kavramlardır. Hekate sert ve güçlü ama aynı zamanda sevgi [illegible]. Senin kurban edilmeni, büyük hayat zincirindeki sıradan bir halka gibi görecektir. Ölmüş olsan bile Tanrıça seni asla yüzüstü bırakmaz, Mikado. Beltane zamanı kaderinle buluşsaydın, sonsuzluğu Cennet Bahçeleri'nin uçsuz bucaksız güzellikleri arasında geçirmeni sağlardı. Tanrıça kendine ait olanları her zaman korur; sadece ona ihanet edenlere yüz çevirir."

"Zihnimin böyle bir şeyi idrak edebilmesi çok zor. Önemsediğim, sevdiğim herkes öleceğimi biliyordu demek." Bu düşüncenin iğrençliğini fark etmek susmasına neden oldu. "Yani beni geri göndermenin bir yolunu bulmuş olsaydın bile bir kez daha ölmeye gidecektim."

"Evet. Hâlâ geri dönmek istiyor musun?"

BÖLÜM 36

Hâlâ geri dönmek istiyor muydu? Şubatın son günleri gelmişti bile. Beltane, Mayıs'ın ilk günü değil miydi?

Yani önünde sadece iki ay vardı ve sonra Asterius onu öldürecekti.

Bu düşünceye inanmak âdeta imkânsızdı. Ama buna inanmadığını düşünürken bile sezgileri ona Sevillana'nın gerçeği anlattığını söylüyordu. Bütün taşlar yerli yerine oturmuştu ve Mikki kendini bir yapbozun parçası gibi hissediyordu. Nereye ait olduğunu biliyordu ve burası kesinlikle Tulsa, Oklahoma değildi.

"Geri dönmek istiyorum ama yeterince cesaretim var mı bilmiyorum."

"İçgüdülerini dinle, Mikado. Onların söylediklerine güven."

"Bana buraya ait olmadığımı söylüyorlar."

"O halde belki de evine geri dönmelisin."

"Oraya nasıl gidebileceğimi biliyor musun?"

"Sana kutsal yağı verebilirim ama gerisine sen zaten sahipsin. Gül Diyarı için kendini kurban ettin ve onun Koruyucusu'na âşık olacak denli de özverilisin. Sen Diyar'ın son Empusa'sından tamamen farklısın, canım. Hekate'nin seni duyacağından ve isteğine saygı göstereceğinden eminim."

"Ama nasıl?.." Mikki sustu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. İçgüdülerini dinlemeli ve sezgilerini takip etmeliydi. Yaptığı bu

içgözlemi başını sallayarak onaylayan Sevillana'ya baktı. *Sakin ol ve düşün. Ben Hekate'nin Empusa'sıyım. Geri dönmenin bir yolu olmalı.* Birdenbire gülümsedi. "İşte bu! Ben hâlâ Empusa'yım. Hekate onun gücünü taşıdığımı söylemişti. Burada olsam bile, bu gücün tamamen kaybolmuş olmasına imkân yok. Yani şu haline bir bak! Tanrıça'dan kaçmış olmana rağmen iki yüzyıl yaşadın."

"Gücünü hâlâ kullanabiliyor olmalısın," dedi Sevillana. "Basit dünyada bile." Yaşlı kadın deri el çantasına uzanıp içinden tıpkı Mikki'ye ilk verdiği şişeye benzeyen gül gövdesi şeklinde bir şişe çıkardı. "Bu Hekate'nin Empusa'sına ait kutsal yağ. Yapacağın kendini adama ritüeline sana bunu vererek yardımcı olabilirim."

"Teşekkür ederim, Sevillana." Mikki şişeyi aldı ve çantasına koymadan önce bir peçeteye dikkatle sardı.

"Senden tek bir şey istiyorum, Empusa," dedi yaşlı kadın. "Hekate'den beni affetmesini istemeni rica ediyorum. Diyar'a geri dönemeyeceğimi biliyorum ama artık çok yoruldum ve bu hayatı sonlandırıp Cennet Bahçeleri'ndeki sonsuzluğumu kucaklamama izin verilmesini istiyorum. Hekate beni affetmeden bunu yapabilmem mümkün değil."

"Bunu ona soracağım. Ama neden kendin sormuyorsun?"

"Keşke sorabilseydim ama oraya geri dönebilmem mümkün değil. Uzun ve sessiz yıllar boyunca bunu defalarca denedim. Tanrıça beni duymuyor. Bana yüz çevirdi."

"Ama Hekate bana yüz çevirmedi!" dedi Mikki olanları fark etmenin telaşıyla. "O halde sence neden Cennet Bahçeleri'ndeki hayaletlerden biri değilim hâlâ? Ben ölmüştüm. Gözlerimi Tulsa'da açmamam gerekiyordu; tabii Hekate'nin buraya dönmemi istemesi için iyi bir sebebi yoksa." Mikki bir şeyi hatırlayarak yerinde dimdik doğruldu. "Senin burada olduğunu biliyordu.

Empusa'nın kutsal yağına 'şans eseri' nasıl ulaştığımı anlatırken ona senin ismini söylemiştim. Yüzündeki bakışı hatırlıyorum da... Buna o zamandan karar vermiş olmalı."

"Tanrıça, Koruyucu'nun heykelini özellikle buraya koydu, onu ve seni bulabilmem için." Gözyaşlarına boğulan Sevillana'nın sesi kalınlaşmıştı.

"Hekate seni görebilmem için buraya geri dönmemi istedi." Yaşlı kadının titreyen ellerini tutma sırası bu kez Mikki'ye gelmişti. "Hekate seni affetti, Sevillana."

"Ah, bu keşke doğru olsa canım..."

"Doğru olup olmadığını öğrenelim o zaman. Bu gece yeni ay çıkacak. Gül bahçelerine gel. Benimle birlikte kutsal halkanın içine gir. Evimize geri dönmeye çalışalım, Sevillana."

Mikki havanın yağmurlu olmasından memnundu. Belki soğuk ve keyifsizdi ama aynı zamanda öylesine karanlıktı ki Woodward Park'taki sokak lambaları bile, parkın çevresindeki birkaç noktayı sadece cansız ve pırıltılı birer ışık halesiyle aydınlatabiliyordu. Parkı iyi bilen birisi için ışıklardan uzak durmak gayet kolaydı. Ve Mikki de parkı iyi biliyordu.

Bir eline evrak çantasını almış diğer eliyle de karanlıkta yolunu bulabilmesine yardımcı olmak için sıkı sıkı Sevillana'yı tutuyordu. Hiç konuşmuyorlardı; buna ihtiyaçları yoktu. Mikki hem parkta hem de bahçelerde kimsenin olmaması için sürekli dua ediyordu. Park ile bahçelerin arasındaki sınıra geldiklerinde biraz rahatladı. Belli ki kimse böyle bir havada parka çıkacak kadar kafayı yememişti; özellikle de gece yarısından birkaç saat sonra. Taş kemerden geçip yavaşça bahçelerin üçüncü katına adım atana dek Mikki hiç konuşmadı.

Çeşmeden gelen ışık, soğuk havanın üzerinde asılı kalan ıslak bir buğuyla birleşiyor, etrafı soluk bir şekilde aydınlatıp bahçeyi rüyaya benzer bir renge boyuyordu.

"Tam zamanı," dedi Mikki yavaşça.

"Evet. Işık hayali şekiller canlandırıyor," dedi Sevillana. Mikki'nin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. "Bu iyi bir işaret, Empusa."

"Öyle olmasını umalım," diye mırıldandı Mikki. Sonra da üzeri boş heykel kaidesine baktı. Onu buldukları o korkunç sabahtan beri buraya hiç uğramamıştı. Buna dayanamazdı. Gül Bahçeleri'nde gönüllü çalıştığı işten ayrılmamıştı; kendisine geçici izin verilmesini istemiş ve bu isteği de kendisine hemen bahşedilmişti. Herkes, saldırıya uğrayıp ölüme terk edildikten sonra bir daha bahçelere uğramak istememesini çok iyi anlayabildiğini söylüyordu ama aslında tabii ki kimse bir şey anlamıyordu. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi.

"Mikado?" Sevillana yavaşça Mikki'nin koluna dokundu.

Mikki boş kaideye sırtını döndü. "Haklısın. Acele etmeliyiz. Yakalanırsak, burada olamamızın sebebini açıklayabilmemiz kesinlikle çok zor olur."

"O halde yakalanmamalıyız," dedi yaşlı kadın kararlılıkla.

"Katılıyorum. Haydi başlayalım."

Mikki çeşmenin hemen yanındaki bir alanı seçti. Evrak çantasını açtı ve halkanın dört elementi temsil eden her noktasına birer mum yerleştirirken Sevillana da ona yardımcı oldu. Havayı temsil eden sarı mumu doğuya, ateşi temsil eden kırmızı mumu güneye, suyu temsil eden mavi mumu batıya, toprağı temsil eden yeşil mumu kuzeye ve nihayet ruhu temsil eden mor mumu da tam ortaya koydular. Sonra Mikki çantasından

uzun ve ince şömine kibritini ve genellikle dairesinin gizli bir köşesinde sakladığı jilet gibi keskin, küçük bıçağını çıkarıp ruh mumunun yanına koydu.

Mumların oluşturduğu halkadan dışarı çıkıp çantasından son bir şey daha aldı ve onu da kaidenin yanındaki gölgelerin arasına yerleştirdi. Gül dalı şeklindeki zarif şişenin mantarını çıkardıktan sonra kokulu yağı boynundaki, bileklerindeki ve göğsündeki bütün nabız noktalarına bolca sürdü. Sonra şişeyi Sevillana'ya uzattı. Yaşlı kadın kısa bir süre tereddüt ettikten sonra şişeyi aldı ve yağı kendi vücuduna sürmeye başladı. Gül ve baharat kokuları nemli havada iyice ağırlaştı ve eski günleri hatırlamasıyla birlikte Mikki'nin midesi kasıldı.

İşe yaramalıydı; geri dönmek zorundaydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Sevillana'ya.

Yaşlı kadın başını salladı ve başındaki zarif Fransız düğümünü tutan iki tokayı çekip beline dek uzanan gümüş rengi saçlarını serbest bıraktı. Sonra sahip olduğu yılları gizleyen, zarafet ve güzellik dolu bir hareketle üzerindeki uzun yağmurluktan sıyrıldı ve leylak renginde, nefis bir ipekli kıtonla kaldı.

Mikki kendi üzerindeki paltodan da kurtuldu ve soğuğa aldırmadan, sadece menekşe rengi kitonuyla kaldı. Kitonunun, Sevillana'nın üzerindekinden tek farkı onunkinin bir ton daha koyu olması ve yeni ay ritüeline uygun olarak tek göğsünü açıkta bırakmasıydı.

"Kitonlar için söylenebilecek tek şey, hiç zorluk çekmeden kolayca hazırlanabilmeleri," dedi Mikki.

"Onları öyle çok özledim ki." Sevillana üzerindeki giysiye bakıp gülümsedi. Sonra bakışlarını Mikki'ye çevirerek, onun önünde reverans yaptı. "Devam edelim mi, Empusa?"

"Kesinlikle."

İki kadın birlikte halkanın ortasına doğru yürüdüler. Mor renkli mumu aralarına alıp yüzlerini kuzeye çevirdiler. Ardından Mikki, özellikle bu gece element temsilcilerinin arkadaşlığını ne kadar çok özlediğini düşünerek kibrit kutusunu eline aldı. Kuşkularından sıyrılıp sarı renkli muma doğru yürüdü ve kibriti çaktı.

"Dört bir yanda, basit dünyada dahi güçlü esen rüzgârlar. Kutsal halkanın ilk elementi olarak seni çağırıyorum, hava." Mikki kibriti muma değdirip mum alev alana dek öylece tuttu. Elementin onu gerçekten duyup duymadığına ve çağrısına cevap verip vermeyeceğine aldırmamaya çalışarak hızla kırmızı muma yöneldi. "Arındıran ateşin alev alev yanan gücü, ışığın dans eden alevi. Senin gücün basit dünyada bile yoğun ve gerçektir. Kutsal halkaya seni çağırıyorum, ateş." Mum, kibrit fitile dokunur dokunmaz alev aldı ve Mikki içinin bir anda umutla dalgalandığını hissetti. Tereddüt dahi etmeden mavi muma doğru yürüdü. "Hayatın köpük köpük, parıldayan akıntısı. Bizi yıkar, sakinleştirir, susuzluğumuzu giderirsin. Bu basit dünyada bile evrenimizin yarısını kaplıyor ve bize hayat veriyorsun. Kutsal halkaya seni çağırıyorum, su." Mikki fitil alev aldığında, mumun tıpkı dalgalar gibi hareketlenip parladığını görür gibi oldu.

Sonra yeşil muma döndü. 'Bol ve bereketli, tanıdık ve vahşi. Bu basit dünyada bile bizi bir arada tutuyor, bizi kolluyorsun. Kutsal halkaya seni çağırıyorum, toprak.' Mikki mor renkli mumun yanındaki yerini aldı. "Beni Tanrıçam'a bağlayan iki kelimeyle seni kutsal halkaya çağırıyorum, ruh, sevgi ve güven." Mor mumu da yakıp kibriti kenara attı. Etrafa baktığında elementleri halkaya bağlayan ışıklı iplikleri göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

"Onları bu Diyar'da göremedin diye sakın ümidini kaybetme," dedi Sevillana, Mikki'nin aklından geçenleri okumuş gibi. "On-

ları zihninde canlandır. Orada olduklarına inan. Bir Empusa'nın inanç gücü başlı başına bir sihirdir."

Mikki başını salladı ve zihninde halkayı çevreleyen incecik iplikleri canlandırdı.

"Haydi şimdi şu işi bitirelim," dedi kararlılıkla. Eğilip yerdeki bıçağı aldı. Sevillana'ya baktı ve yaşlı kadın elini avucu üste gelecek şekilde ona doğru uzattı. Mikki, hızlı ve deneyimli bir hareketle keskin bıçağı Sevillana'nın incecik tenine bastırdı ve avucuna uzunlamasına bir çizgi çekti. Yaşlı kadının avucundan kanlar boşalmaya başlayınca da bıçağı ona uzattı. Eski Empusa, Mikki'nin elini sıkıca tuttu ve hızlı bir darbeyle avucunu kendisininkine benzer bir şekilde kesti. Sonra bıçağı attı ve iki kadın, avuçları birbirine dokunacak şekilde el ele tutuşup Hekate'nin Yüce Rahibeleri'nin nesiller boyunca taşıdığı kanı karıştırdılar. Mikki gözlerini kapadı ve zihnini berraklaştırdı. Konuşmaya başladığında artık sesini kısık tutmaya çalışmıyordu. Eğer işe yaradıysa, eğer gerçekten Tanrıça'yı çağırdılarsa, halka asla bo zulmayacak ve hiçbir ölümlü onlara müdahale edemeyecekti Ama eğer işe yaramadıysa... Eğer işe yaramadıysa da olacakları umursamıyordu.

"Hekate, Karanlık Ay, İnsanoğlu ve Vahşi Yaratıkların Kesişme Noktası'nın Tanrıçası. Ben Diyarı'nın Empusa'sı, Yüce Rahibe Mikado Empusai. Senden çok çok uzakta bir yerde kutsal yağını sürdüm, kutsal halkanı oluşturdum ve kanımın bana bahşettiği hakla senin adını çağırdım. Aramızda bir söz, sevgi ve güvenle mühürlenmiş bir yemin var. Bu yeminin gücüyle beni duymanı istiyor ve varlığını buraya davet ediyorum."

Birdenbire etraflarını, mumların alevini çılgınca titreten bir rüzgâr sardı. Bir girdap haline dönüşen buğunun içi pırıltılarla doldu ve Mikki olanları izlerken rüzgâr, ses ve ışıktan oluşan bu girdapta Hekate beliriverdi. Tanrıça, konumunu simgeleyen

geleneksel kıyafetlerini giymişti; gecenin elbiseleri, yıldızların tacı ve altın bir meşale. Ayaklarının dibindeki devasa köpekler, buğulu bahçeye karşı homurdanıp dişlerini gıcırdatıyordu.

Mikki, Tanrıça'nın ismini haykırmaya başladı ama Sevillana'nın gözyaşlarıyla dolu sesi onu bastırdı. Yaşlı kadın elini Mikki'den kurtarıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Yüce Tanrıça! Beni affet!" Sevillana hıçkırarak ağlıyor, gözyaşları düzgün yüz hatlarından aşağı doğru özgürce akıyordu. "Yaptığım şey yanlıştı. Affedilmez hatamın kefaretini ödemek için nice yaşamlar tükettim. Sana ihanet eden o saf, bencil kız yok artık."

Hekate'nin yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı ama ses tonu yumuşaktı. "Peki, bundan nasıl bir ders aldın, Sevillana?"

"Sahip olduğum hayattan çok daha önemli şeyleri de kaybedebileceğimi öğrendim."

"Neymiş bunlar?"

"Onurum... İsmim... ve Tanrıçam'ın sevgisi."

"Tanrıça'nın sevgisini hiçbir zaman kaybetmedin, kızım."

Sevillana hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına götürdü. Mikki ise elini yaşlı kadının omzuna koyarak ona güç vermeye çalışıyordu.

"O halde beni affedecek misin Hekate?" diyebildi Sevillana nihayet.

"Ben seni çok uzun zaman önce affettim, çocuğum. Oysa sen kendini bir türlü affedemedin," dedi Tanrıça.

Sevillana başını öne eğdi. "Artık huzura kavuşabilir miyim Tanrıça?"

"Evet, Sevillana. Oysa tek yapman gereken bunu söylemekti. Empusa'ma asla yüzümü çevirmem, hatalı olsa bile. Seyredin!" Hekate elini sallayınca, sisin bir bölümü tıpkı geceden oluşan

bir kapı gibi açıldı ve aniden ortaya çok hoş bir manzara çıktı. İğneleri tıpkı devasa birer toz fırçasına benzeyen uzun çam ağaçlarıyla çevrili, yoncalarla dolu güzel bir çayırlık görüyorlardı. Onlar bu güzel manzarayı seyrederken birdenbire çayırlıkta, hoplayıp zıplayan kıvrak bir figür belirdi. Bu figürün arkasından da genç ve güzel kadınlardan oluşan bir grup geliyordu. Kadınların tuhaf, yarı saydam bir görünüşleri olsa da vücutları genç ve güçlü görünüyor, dökümlü kitonları onları baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyordu.

Mikki, kadınlardan birini tanıyınca âdeta şok geçirdi.

"Annecığim!" diye haykırdı.

Hekate, Mikki'nin öne doğru fırlamasına fırsat tanımadan yumuşak bir sesle, "Senin zamanın gelmedi, Mikado, henüz kaderini tamamlamadın," dedi.

Mikki sel gibi boşalan gözyaşlarının arasından Tanrıça'ya baktı. "Ama o benim annem, değil mi?"

"Evet, o senin annen. Yakından bak. Büyükannen de görecek sın."

Mikki nefes bile almadan baktı. Evet, annesinin elinden tutarak dans eden, dikkat çekici, genç kadını tanımıştı. Bu güzel yüze daha önce de defalarca bakmıştı ama onu tanımaya başladığı zaman artık yüzünde hayatın ve bilgeliğin verdiği kırışıklıklar vardı.

"Nerededer?"

"Cennet Bahçeleri nde," dedi Sevillana, sesi hüşu içindeydi. "Orada sonsuza dek genç, mutlu ve özgür yaşayacaklar."

"Sen de yanlarına git, Sevillana. Sürgünün sona erdi." Yaşlı kadın yavaşça ayağa kalktı. Mikki'ye döndü ve onu sıkı sıkı sardı. "Kutsanmış bir hayat yaşa, canım," diye fısıldadı.

"Anneme ve büyükanneme onları sevdiğimi söyle," diye fısıldadı Mikki de.

"Söylerim. Tıpkı benim gibi onlar da seninle gurur duyacaklar, kızım."

Sevillana kutsal halkanın sınırlarından çıkıp Tanrıça'ya doğru yürüdü. Hekate'nin önünde durdu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederek içten bir reverans yaptı. Tanrıça uzanıp onu kucakladı ve yaşlı kadının yanaklarından öptü.

"Seni kutsayarak Cennet Bahçeleri'ne gönderiyorum, Sevillana."

Yaşlı kadın, Tanrıça'nın açtığı cennet kapısından içeri girdi ve aynı anda bedeni de değişmeye başladı. Yaşlılığı, kenara atılan bir pelerin gibi üzerinden sıyrıldı, genç ve güzel Sevillana bir mutluluk çığlığı atarak dans eden nedimelerin arasına katıldı. Ardından kapının görüntüsü yavaş yavaş kayboImaya başladı ve geriye bir kez daha sadece yoğun bir sis ve karanlık kaldı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Empusa'm," dedi Hekate.

Mikki yüzündeki yaşları silip Tanrıça'ya gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme inanılmaz derecede sevindim. Eğer bunu yapabileceğimi, seni buraya çağırabileceğimi bilseydim kutsal halkayı aylar öncesinden oluştururdum."

"Ah, ama o zaman beni çağırman için gereken şeylerden biri eksik kalırdı; Empusa'nın kutsal yağı. Bunun için Sevillana'ya ihtiyacın vardı."

"Haklısın, haklısın. Bilemiyorum... Bugün öylesine çok şey öğrendim ki zihnim hepsini birden kavramakta zorluk çekiyor. Sevillana'yı affetmene çok sevindim." Sonra yapbozun birkaç parçası daha yerine yerleşmiş gibi gözlerini kırptı. "Diyar'daki ilk gecemde bana bir hata yaptığını ve bunu düzeltmek istedi-

ğını söylemiştin. Bu hata Sevillana ve Asterius'la ilgiliydı, öyle değil mi?"

"Evet, öyleydi." Hekate'nin iç çekişi, Mikki'nin kulağına her ölümlünün yapabileceği bir hatanın sesi gibi geldi. "Onları bu şekilde cezalandırmamalıydım. Sevillana genç ve bencildi, öyle olduğunu onu Empusa olarak seçtiğimde de biliyordum. Kanındaki gücün onu olgunlaştırabileceği yanılgısına düştüm. Ama öyle olmadı."

"Peki, Asterius?" diye sordu Mikki nefesini tutma ihtiyacı hissederek.

"En büyük hatam da buydu işte. Hem ona bir erkeğin ruhunu ve kalbini verdim hem de sonra bir canavardan daha fazlasına sahip olduğu gerçeğini reddettim. Bu açıdan düşünürsek, onun yüzüne her baktığında kendi hatalarından fazlasını göremeyen annesinden bile daha bencil sayılırım. Bir eşe sahip olmasına izin vermemekle, var olmasının tek sebebinin hizmet etmek olduğunu düşünmekle büyük hata ettim. İhtiyaçları yüzünden, aklını çelen Sevillana'ya kapılmasının nedeni benim. Sevillana'yı sürgün etmemin ve Asterius'u büyülememin asıl sebebi kendi kendime duyduğum öfkeydi. Ama maalesef bunu çok geç anladım. Sonra da tek yapabildiğim, bu iş için uygun olan ölümlünün doğmasını beklemekti. Gerçekleri görüp ona göre hareket edebilecek cesarete sahip olan kişiyi."

"O halde sadece Beltane zamanına kadar bile olsa onu sevmeme izin verecek misin?"

"Hayır, Mikado."

Mikki'nin bedeni âdeta buz kesildi. "Lütfen, Hekate. Onu seviyorum. Kısa bir süre için bile olsa onu mutlu etmeme izin ver."

"Güller büyümeye başladı, Mikado."

Konunun birdenbire değişmesine şaşıran Mikki, "Güzel," dedi, "ben yapmam gerekeni yaptım."

"Bana bağlı olduğun sevgi ve güven yeminini çağırdın ve kendini isteyerek kurban ettin."

"Evet, Hekate."

"Daha önce Gül Diyarı'nda hiç böyle bir şey olmamıştı. Ah, evet, nesiller boyunca Empusa'lar, Diyar'ı kanlarıyla beslediler ama bunu mecbur oldukları için, Kader onların hayat ipliklerini bu şekilde ördüğü için yaptılar. Ama sen Mikado Empusai, sen sihirden neredeyse tamamen yoksun bir yerden gelip insanoğlunun hayalleri gibi belli belirsiz bir şey için kendini feda ettin. Sen canavarın içindeki erkeği gördün ve ona sevgini vermekten çekinmeyip yalnızlık ve soyutlanma büyüsünden kurtulmasını sağladın."

"Be... ben sadece içgüdülerimin sesini dinledim. Diyar'ı çok sevdim. Gül Diyarı benim evimdi ve içinde yaşayanları korumak için canımı feda etmeye değerdi," dedi Mikki çabucak. Tanrıça'nın övgüsü karşısında fazlasıyla heyecanlanmıştı. "Asterius'u sevmek hiç de zor bir şey değildi." Gülümseyip huzursuz bir şekilde omuzlarını silkti. "Her güçlü erkeğin içinde bir parça da olsa vahşi bir canavar yok mudur zaten? Onları bizden böylesine hiç bir şekilde farklı kılan da budur." Derin bir nefes aldı. "Ona geri dönmeme izin verir misin? Beltane gecesi çeşmenin yanına kendi isteğimle gideceğime söz veriyorum."

"Yaptıkların Diyar'ın dokusunu da değiştirdi, Empusa. Hiçbir görev, güç ya da korkuya bağlı olmadan yaptığın fedakarlık tamamıyla saftı. Artık Beltane gecesinde kurban vermemize gerek yok; senin kanın sayesinde buna gerek kalmadı."

Mikki konuşmaya başlayınca Hekate elini kaldırarak onu susturdu. "Geri dönmek o kadar da basit değil. Yaptığın feda-

karlık seni de değiştirdi. Basit dünyada kalırsan normal yaşam sürecini tamamlayacaksın. Ama Gül Diyarı'na dönersen, kanın seni oraya geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlayacaktır. Bu da bir ölümsüz haline geleceğin ve Diyar'ı, Empusa'mdan çok daha uzun bir süre, yani sonsuza dek yöneteceğin anlamına geliyor. Gül Tanrıçası olacaksın, Mikado."

Mikki, Hekate'yi duymuştu ama hissettiği baş dönmesi ve zihninde bir mırıltı gibi dolanan şüphe, Tanrıça'nın sözlerini bastırdı. Hekate hiçbir zaman ölmeyeceğini mi söylemişti? Bir tanrıça olacağını mı?

"Fakat unutma ki bir tanrıçanın yolunu yürümek o kadar da kolay değildir, Mikado. Sonsuzluk göz korkutucu bir arkadaştır; bazen olağanüstü, bazen melankolik, bazen de şımarık bir çocuk gibi sinirlidir. İyi düşün, Empusa. Sana bir şans tanıyorum ama seçimini yaptıktan sonra geri dönüşün yok. Burada, basit dünyada kalıp ölümlü yaşam döngünü tamamlayabilirsin. Sonrasında seni terk edecek değilim, tıpkı annen ve büyükannen gibi seni de seve seve Cennet Bahçeleri'ne kabul edeceğim."

Mikki, "Ama Asterius..." diyecek oldu.

"Yaptığım hatalardan üzüntü duyduğum için ona bir iyilik bahşedeceğim. Eğer sen de istersen onu ölümlü bir erkek bedeniyle ödüllendireceğim." Tanrıça gülümsedi ve gözleri inanılmaz bir şekilde parladı. "Ona ölümlü bir erkek bedeni hediye edeceğim ama sıfır sonra için Empusa, yeni haline bakanının Adonis'e bakmaktan bile daha zevkli olacağına yemin ederim. Fakat Gül Diyarı'nda böyle bir değişikliği ben bile yapamam. Onu buraya getireceğim ve ölümlü hayatını sonsuzun yanı başında yaşayacak. Çocuklarınız olacak, birlikte yaşlanacak ve yaşamlarınız sona erdiğinde birbirinizin kollarında teselli bulacaksınız."

Mikki, Hekate'nin konuşmasını tamamladığını fark edince, "Ya da Diyar'a geri dönebilirim, öyle mi?" diye sormayı çabucak

"Evet. Gül Tanrıçası olarak geri dönebilirsin; hayallerin diyarını sonsuza dek sana bırakacağım. Ama unutma, Diyar'dayken Asterius'un dış görünüşünü değiştirmem mümkün değil. Sonsuza dek bir canavar olarak kalacak ama bir erkeğin ruhuna ve kalbine sahip olacak. Seçimini yap, Mikado."

Mikki düşünmeye başladıysa da aslında başka şansı olmadığını fark etti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Gül Diyarı'nı ve canavarımı seçiyorum. Başka bir yerde yaşamak ve Asterius'a değişmesini söylemek istemiyorum. Onu başkalarının görmek istediği gibi değil, olduğu gibi seviyorum."

Hekate'nin yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "O halde senin diyarına geri dönelim."

BÖLÜM 37

Orman hiç değişmemişti. Hâlâ karanlık ve ürkütücüydü, özellikle de Mikki artık orada neler saklandığını bildiği için. Tabii artık o bir tanrıçaydı yani Rüya Hırsızları'nın onu tekrar tuzağa düşürebilmesi için tamamıyla yeni bir yöntem denemeleri gerekiyordu. Ve bunu deneyeceklerini de biliyordu; Hekate bu konuda onu önceden uyarmıştı. Artık ölümsüz olması, hata yapmayacağı ve karanlık duygular tarafından yönlendirilmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bunun en iyi örneği Hekate'nin kendisiydi. Mikki ürpererek mor *palla*'sını omuzlarının üzerine daha da sıkı sardı. Dikkatli olacaktı.

Kendini eskisinden farklı hissetmemesi tuhaftı. En azından çok farklı hissetmiyordu. Döndüğünde gülleri hissetmişti. Gerçekten *hissetmişti*. Diyar'a gelişini sevinçle karşılayarak Mikki'yi yeterince mahcup etmişlerdi. Artık güllerin duyguları ve parlak, küçük birer ruhları olduğunu bildiği halde gül fidanlarıyla konuşarak geçirdiği o yılları düşününce kendini eskisi kadar tuhaf hissetmiyordu. Yine de bu, alışmak zorunda olduğu mükemmel ama garip bir duyguydu.

Nedimeler onu görünce gerçekten çok sevinecekti. Mikki sabah olunca onları şaşırtmak için can atıyordu. Ama bu gece değil. Bu gece sadece tek bir kişiyi görmek, sadece tek bir yerde olmak istiyordu ve orası da Asterius'un kollarıydı.

Mikki onun etrafta bir yerlerde Rüya Dokumacıları için iplik topladığını hissedebiliyordu. Onu evinde de bekleyebilirdi. Saraydaki yatak odasına da çağırabilirdi. Fakat ikisini de yapmak istememişti. Onun yanına gelmişti çünkü onu seçtiği her defasında, açıkça hissettiği o masum neşeyi görmeye bayılıyordu. Ve sonsuza dek onu seçmeye devam edeceğini de bilmesini istiyordu.

Titrek bir ışık dikkatini sağ tarafa çevirmesine neden oldu. Takip ettiği ışık kısa zamanda bir meşaleye dönüştü. Mikki nefesini tutup sessizce ve yavaşça oraya doğru yürüdü. Asterius sırtı ona dönük bir halde, üzerinde uzanan yaşlı ağacın dallarını tarıyordu. Ellerinin içinde ışıl ışıl parlayan iplikler beliriyor, onları çekip bükerek ormanın tabanında parlak sihir tepeleri haline dönüştürüyordu.

Mikki biraz daha ilerledi ve Asterius kısık bir sesle inleyince durdu. Asterius, büktüğü iplik ona acı vermiş gibi aniden sıçrayarak yan tarafa dönmüştü. Ama elindeki ipliği bırakmadı. Tersine, çaresizlik ve özlem dolu acı bir ifadeyle gözlerini ipliğin üzerine dikti.

Mikki ipliğe baktığında kendini gördü. Hamile olduğunu fark ettiğinde önce büyük bir şok yaşadı ama sonra Asterius'un da görüntüye girmesi ve onu kollarına almasıyla birlikte şaşkınlığı bir anda mutluluğa dönüştü. Asterius onu öptükten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını nazikçe şişkin karnının üzerine yerleştirdi. Mikki bu rüyada mutlulukla gülümsediğini ve tıpkı uzun zaman önce yaptığı gibi eğilip parmağını Asterius'un abanoz boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdiğini görüyordu.

Asterius acı dolu bir feryatla ipliği fırlatıp kendinden uzaklaştırarak ve "Neden bana acı çektiriyorsun?" diye gürledi.

Mikki gölgelerin arasından sıyrıldı. "Hamile olduğumu düşünmek sana acı mı veriyor? Acı çekmesi gereken kişi benim

sanırım. Rahimimde boynuzlar ve toynaklar taşıyacağımı bilmek biraz gözümü korkuttu doğrusu."

Asterius hiç kıpırdamadı. Sadece nefret dolu gözlerini Mikki'nin üzerine dikti. "Defol, hayalet! Senin uğursuz yalanlarının tuzağına düşmeyeceğim." Ölümcül pençelerini birer bıçak gibi öne doğru uzatıp tehditkâr bir homurtuyla sinsice Mikki'ye doğru yaklaşmaya başladı.

"Asterius! Benim! Sadece sana sürpriz yapmak istedim."

Asterius'un bakışları koyulaştı. "Sana defol dedim, kâbus yaratık!" Gitgide yaklaşıyordu.

Mikki tiz bir çığlık atıp geriye doğru çekildi ve aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "Tanıştığımız gece kadehimin içine bir gül koymuştun!"

Asterius sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu.

"Mikado?" dedi çekinerek.

"Ben de sana deminden beri bunu söylemeye çalışıyorum." Asterius'un hâlâ anlamamış gibi göründüğünü fark edince içini çekti. "Biliyor musun beni o kadar çok reddediyorsun ki aslında hâlâ bir araya gelebilmemiz bir mucize sayılır."

"Mikado!" Asterius hızla fırlayıp onu kollarının arasına aldı.

Güçlü vücudu öylesine büyük bir şiddetle titriyordu ki onu kollarının arasında tutmak ve defalarca ismini tekrarlamak dışında başka hiçbir şey yapamıyordu. Mikki de ona sarıldı, dokundu ve titremesi sona erip onu serbest bırakana dek sessizce sevgi dolu sözler mırıldandı.

Başını kaldırıp gözyaşlarıyla ıslanmış o güzel, korkunç yüzüne baktı.

"Bu nasıl oldu? Buraya nasıl gelebildin?" diye sordu Asterius.

"Hekate bana bir tercih yapma şansı tanıdı."

"Ama Diyar ve kanın, artık sonsuza dek güvendeler. Tanrıça kendini kurban etmenden sonra, Diyar'ın gelişmesi için bundan böyle Empusa'nın kanına ihtiyaç duyulmayacağını söyledi."

"Biliyorum. Ben sonsuzluğu seçtim ve onu seninle birlikte yaşayacağım."

Asterius'un gözleri önce anlamsızca bakıyordu ama sonra gerçekleri idrak etmesiyle birlikte yüzü mutlulukla aydınlandı. "Yani artık hiç ayrılmayacak mıyız?"

"Asla."

"O halde iplikler bana acı çektirmeye çalışmıyordu. Sadece..." Duygularının yoğunluğu yüzünden sözlerinin devamını getiremedi.

"Sonsuza dek mutlu olacağımızı gösteriyorlardı. Evet, aşkım. Bu özel rüya nihayet gerçek oldu."

Asterius yavaşça eğilip onu öptü ve kadının yüzünü devasa ellerinin arasına aldı. Mikki kollarını Asterius'un boynuna doladı ve birlikte geçirecekleri geleceğe, sonsuzluğa sıkı sıkı sarıldı.

Gölgelerin arasındaki Hekate gülümsedi ve muhteşem yaratıklarından birinin koyu renkli başını okşadı.